

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

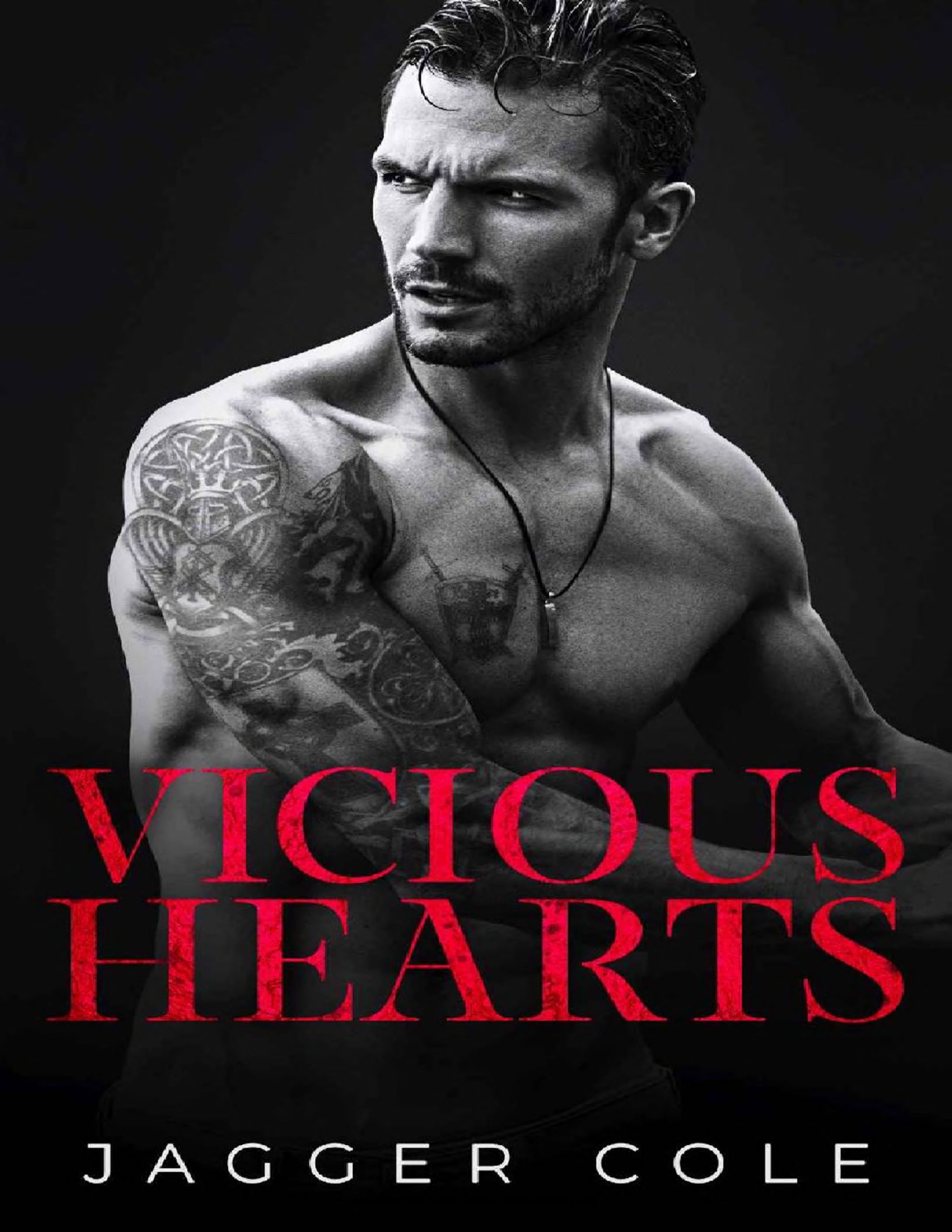
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

VICIOUS HEARTS

JAGGER COLE

ACI KALPLER

DÜŞMANLARDAN AŞIKLARA KARANLIK BİR

MAFYA ROMANTİZMİ DARK HEARTS

İKİNCİ KİTAP

JAGGER COLE

Vicious Hearts
Jagger Cole © 2023

Tüm hakları
saklıdır.

Kapak ve iç tasarım Plan 9 Book Design Fotoğraf Chris
Davis

Bu bir edebi kurgu eseridir. Tüm isimler, yerler veya olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya kurumlarla benzerlikler veya benzerlikler yalnızca tesadüfidir.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın önceden yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, taranamaz veya herhangi bir basılı veya elektronik biçimde dağıtılamaz.

Telif hakkıyla korunan bu çalışmanın izinsiz olarak çoğaltılması, iletilmesi, dağıtılması veya YZ eğitiminde kullanılması yasa dışıdır ve ABD telif hakkı yasasının ihlalidir.

✿ Vellum ile oluşturuldu

İÇİNDEKİLER

Çalma Listesi
Tetikleyici Uyarı

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34
Bölüm 35

Bölüm 36

Bölüm 37

Bölüm 38

Bölüm 39

Bölüm 40

Bölüm 41

Bölüm 42

Sonsöz

Karanlık Krallık

Ayrıca yazan:

Jagger Cole Yazar

Hakkında

OYUN LİSTESİ

Killer - Valerie Broussard
Fresh Blood - Eels
Baby Did A Bad Bad Thing - Chris Isaak
Sick - Donna Missal
Let The Flames Begin - Paramore
Ain't No Grave - Johnny Cash
Possum Kingdom - Toadies
Olduğun Gibi Gel - Civil Twilight
İnsan ya da Canavar - Sam Tinnesz, Zayde Wølf
Sapık Katil - Madam Bandit
Black Flies - Ben Howard
Day by Day - Old Sea Brigade
Night Drive - Jimmy Eat World
Gouge Away - Pixies
Volcano - Damien Rice
Devil Side - Foxes
Need You Tonight - Welshly Arms
Mad World - Gary Jules, Michael Andrews
The Wolf - Manchester Orchestra
Monster - Paramore

Rollercoaster - Bleachers
Slow Show - The National

Spotify'da alma listesini dinleyin!

TETİKLEYİCİ UYARI

Sevgili okuyucu,

Bu kitap korkaklara göre *değil*. Kahraman ahlaki açıdan çok gri, gerçek bir psikopat ve hikayenin kendisi CSA, kendine zarar verme, intihar ve bağımlılık dahil olmak üzere bazı son derece karanlık temaları ele alıyor. Yetişkin temaları arasında CNC, sadomazoşizm, övgü sapkınlığı ve nefes oyunu bulunmaktadır.

Lütfen (gerçekten) bu kitaba dalmadan önce tetikleyicilerinizi tanıyın ve gerçekten beğeneceğinizi umuyorum.

UNA

Canavarları öldürmek için karanlığı bilmeniz gerekir.

İçinde rahat olmalısınız. Uçurumun kenarından bakabilmeli ve korku hissetmemelisiniz.

Karanlığı bilmek mi? O iş bende. Ve doğduğumdan beri kenarlara bakıyorum. Ama şu anda kışkımdan çıkarmaya çalıştığım şey korku hissetmeme kısmı.

Çünkü şu anda, zenginlerin ve canavarların oyun oynamaya geldiği bu hedonizm ve günah diyarından kaçmamak için her şeyimi - her şeyimi - vermem gerekiyor.

Şımartmak için.

En karanlık ihtiyaçlarını beslemek için.

Etrafımda, gizli hoparlörlerden doğru ses seviyesinde boğucu trans müziği gümbürdüyor. Alçak, şehvetli aydınlatma ve ara sıra titreyen şamdanlar, altın ve kan kırmızısıyla vurgulanmış zarif, mat siyah duvarlara derin, dalgalı gölgeler düşürüyor.

Tamamen siyah giyinen garsonlar, yüzlerini kaplayan süslü ama duygusal olarak boş siyah maskelerle kulübün bir odasından diğerine zahmetsizce kayıyor.

tepsiler dolusu şampanya, şık kokteyller, hatta uyuşturucular. Benzer şekilde, garsonlardan daha iri ve heybetli olan ancak aynı boş, ifadesiz siyah maskeleri takan siyah giyimli güvenlik personeli, görüş alanının hemen dışında gizlice geziniyor.

Bir odadan diğerine geçerken titriyorum, iki muhafızın vurdumduymaz bakışları arasında ilerliyorum. Göz deliklerinin tamamen karanlık olması nedeniyle size bakıp bakmadıklarını bile asla bilemezsiniz. Yine de başımı dik tutup kapı aralığından geçerken gözlerin üzerimde olduğunu hissedebiliyorum.

Senin bir sahtekar olduğunu bilmiyorlar. Gizlice girdiğini bilmiyorlar. Öldürmek için burada olduğumu bilmiyorlar.

Öyle olsaydı çoktan ölmüş olurum ya da New York'un en zengin, en tehlikeli ve en sapkın tanrılarının hedonist oyun alanı olan Club Venom'a gizlice girmeyi başaran ölümlülere ne oluyorsa o olurdu.

Ama bana şüpheyile bakmıyorlar. Bana bakıyorlar çünkü onlar erkek ve ben de çoğu ortamda pornografik olmasa bile müstehcen sayılabilecek bir elbise giyiyorum. Ama burada öyle değil.

Siyah, biraz transparan ve minicik. Ensemde, tutturulmuş sarı saçlarımın altında ince bir altın zincir, iki saçma sapan kumaş parçasını göğüslerimin üzerinde tutuyor. Göğüslerimin bir kısmının üzerinde. İki dantelli kumaş şeridi göbeğimin hemen güneyinde birleşmek üzere aşağıya doğru iniyor ve tamamen sırtı açık olan elbise 60'lar tarzı bir mini etek gibi kıcımlı zar zor örtüyor.

Gardiyanlar simsiyah gözleriyle o boş maskelerin arkasından bana bakıyorlar çünkü loş ışıktaki sütyen giymediğim belli oluyor. Bana bakıyorlar çünkü bu elbiseyi özellikle etek kısmı çıplak kalçalarımın üzerinde dans ettiği ve kıkır yanaklarımın altını açıkta bıraktığı için seçtim. Boynumdaki siyah ipek gerdanlık yüzünden. Çünkü

giydiğim, 1.80'i bile zar zor geçen altın rengi topuklu ayakkabılarımla.

Venom Kulübü için bile, öldürmek için giyindim.

Ya da daha doğrusu, bir kurdun inine *yem* olarak girdim.

Hepsi planın bir parçasıydı.

Adımımı attığım odanın iki yanında ustalıkla yerleştirilmiş koyu kırmızı kadife kanepeler var. Sol tarafımda, gümüş saçlı, paralı, aristokrat çene hatlarına sahip üç yaşlı adam kıkırdıyor ve şampanya içiyor. Yanlarında, elbiseleri benimkinden daha fazla örtmeyen çok daha genç iki kadın kıkırdıyor ve gümüş bir tepsiden kokain çekiyorlar.

Benim gibi ve Club Venom'daki tüm konuklar gibi, yüzlerinin üst kısımlarına altın rengi, hepsi biraz farklı şekilli ve süslü maskeler takıyorlar. Bazıları kan kırmızısıyla, bazıları siyahla vurgulanmış.

Koltuklarda oturan kızlardan biri başını kola tepsisinden kaldırıp dönüyor ve burnunu fırçaladıktan sonra adamlardan birinin kucağına tırmanıp onu doymak bilmez bir şekilde öpmeye başlıyor. Adam homurdanıyor ve eli kızın kışına kayarak gümüşü, pırıltılı mini elbisesinin eteğini kaldırdığında nabzım güm güm atıyor. Adam kızın saçlarını avuçluyor ve aniden kışındaki el geri dönüp kızın çıplak yanağına sert bir şaplak indiriyor.

İnliyor.

Neredeyse ben de.

Göbeğimde ısı birikiyor ve nefesim kesiliyor. Bu yerin boğucu, ahlaksız gücünü teninizde hissetmemek ve en karanlık fantezilerinizi ekiştirmemek imkansız.

İçeride kilitli tuttuklarınız herkesin hayal edebileceğinden daha karanlık olsa bile -özellikle de *öyleyse*.

O kadar karanlık ki Club Venom'un müdavimlerinin bile rengi solabilir.

Hareket, bakışlarımı ilk çiftin ötesine sürüklüyor ve içim sıkılıyor, gözlerim irileşiyor ve maskemden yanaklarıma sıcaklık yayılıyor.

İkinci kız şimdi diğer iki yaşlı adamın arasına sıkışmış, elbisesi omuzlarından kayarak dolgun göğüslerini ve pembe uçlu meme uçlarını ortaya çıkarmıştır. İki adam boynunu öpüp ellerini kalçalarında ve göğüslerinin üzerinde gezdirirken başı kanepeye yaslanmış, dudaklarında yumuşak bir inilti. Elleri kucaklarına düşüyor, nabzım kulaklarımda gümürderken ovuşturuyor.

Bu gece buraya adımımı atmadan önce Venom Kulübü'nün ne *olduğunu* biliyordum. Ama bilmek ve kendi gözlerinizle görmek çok farklı şeyler.

Gözlerin tekrar üzerimde olduğunu hissediyorum ve bakışlarım üçlüden çifte kayıyor. İkisinin de bana açlıkla baktığını fark ettiğimde yüzüm ateşle kararıyor. Kız sırtıyor, elini kaldırıp işaret ediyor.

Evet, bu benim için zor bir hayır.

Titriyorum ve bir iki dakikadır burada durup onlara baktığımı fark ettiğim için utanıyorum, bakışlarımı hızla çekip odadan hızla diğer odaya geçiyorum. Yüzüm hâlâ sıcaktan zonkluyor ve yanımdan geçen bir tepsiden hızla bir kadeh şampanya alıyorum. İçine girdiğim büyük odayı incelemeden önce titrek bir nefes alarak geri yudumluyorum.

Ve anında

donuyorum. Vay

anasını.

İlk oda sadece bir ön sevişmeydi.

Az önce tam ölçekli bir seks partisine girdim.

Herkes katılmıyor. Aslında, kanepeler, oturma alanları ve eksiksiz bir barla donatılmış geniş, lüks odadaki konukların çoğu hala tamamen giyinik ve sadece izliyorlar.

Odanın ortasında inleyen, soluk soluğa kalan ve sevişen çıplak, terli bedenlerin kıvranışını fark etmemek *biraz* zor.

İri gözlerim önümdeki manzarayı, *Gözleri Tamamen Kapalı* filminden fırlamış gibi içime çekiyor. Bakışlarım, Rus hapishane dövmelerine benzeyen dövmeleri olan kaslı bir adamın üzerinde kıvranan iki sarışından, uzun saçları düğümlenmiş ve tüm vücudu Yakuza mürekkebiyle kaplı iki Asyalı adamın arasında nefes nefese kalan çarpıcı bir esmere kayıyor.

Sıcaklık bir kez daha yüzümü kaplarken boğazım sıkılıyor, ağzım sımsıkı kapanıyor. Yine, buranın ne olduğunu bilmek ve buranın ne olduğunu *görmek* son derece farklı iki şey. Kendime buna hazırlıklı olduğumu ya da bunların hiçbirinin beni etkilemediğini söyleyebilirim.

Ama çok iyi biliyorum ki derinlere atladım.

Club Venom sıradan bir seks kulübü değil. Hatta New York'taki sayısız diğer sözde "seçkin" kulüpler gibi, zengin Wall Street tiplerine veya teknoloji meraklılarına hitap eden özel bir kulüp de değil. Buraya girmek için sadece zengin olmanız gerekmiyor.

Çarpık ve tehlikeli olmalısınız. Biraz

uçlarda olmalısın.

Ve yasak için aç olmalısınız.

Bu gece öldürmek için burada olduğum canavarı tanımlayan üç şey.

Tabii önce o beni öldürmezse.

Gözlerim odanın ortasında sergilenen kıvranan teşhircileri tarıyor, onu arıyor. Herkes maske takıyor olsa da onu haftalardır inceliyorum. Yüzünün şeklini ve kıyafetlerinin altında hangi dövmelerin olduğunu çok iyi biliyorum.

Onun seks partisine katıldığını görmüyorum. Bu iyi bir şey, çünkü eğer katılmış olsaydı bu gece burada yapmam gereken şey katlanarak daha da zorlaşır.

Ona yalnız ihtiyacım var.

Bir avcı sabırlıdır, küçük kuş. Bir avcı acele etmez. Acele etme. Bekle, izle. Avını, onun kendini tanıdığından daha iyi tanı. Ancak ve ancak o zaman, sen ondan daha çok o olduğunda, saldırırsın.

Yıllar ve yıllar önce, başka bir canavar Finn'i ve beni kendi suretinde şekillendirmeye çalıştığında kafamda yankılanan kelimeleri yutkunarak geri çekiyorum.

Kafamdan uzak dur, baba.

Ürpererek gözlerimi gösteriden ayırıyorum. Elimdeki şampanyayı bitirip boş kadehi yoldan geçen bir garsondan dolu bir flüt ile değiştiriyorum. Sonra kendimi yavaş yürümeye zorlayarak odanın çevresinde dolaşmaya başlıyorum. Rahat hareket etmeye. Rahatça gülümsemeye.

Sanki buraya aitmişim gibi.

Sanki bu lanet yerin yakınında herhangi bir *işim varmış* gibi.

Kendi ahlaksızlıklarım ne kadar karanlık olursa olsun ve kafamdaki fanteziler ne kadar çarpık olursa olsun, bunların sadece fantezi olduğunu ve her zaman fantezi olarak kalması gerektiğini fısıldayan zihnimin arkasındaki dırdırcı küçük sesi görmezden gelmek.

Ateşli rüyalar.

Yasak arzular, benim için ve sadece benim için, asla harekete geçilmeyecek.

Çünkü bazı karanlık fanteziler burada bile gerçekten keşfedilemeyecek kadar karanlıktır.

Sanki yapabilirmişim gibi.

Bara yaslanmış şampanyamı yudumluyordum ki yanıma yaklaşan bir varlık karşısında kaskatı kesildim. Dönüp, çene çizgisi ve koyu renk keçi sakalından Orta Doğulu olduğu anlaşılan yakışıklı adama bakarken yutkunuyorum.

Sırıttıyor, altın maskesinin altındaki siyah gözleri bileğime inmeden önce derin göğüs dekoltemin ve hafifçe görünen meme uçlarımın üzerine düşüyor.

Özellikle, etrafında üç altın çizgi bulunan kırmızı bant.

Bakışlarım *onun* bileğine ve benzer bir banda kayarken göğsüm daralıyor, kaskatı kesiliyorum - kırmızı ve üç *siyah* çizgi.

Sikeyim.

Aksanlı bir sesle, "Eğlenceyi seyrediyordum," diye mırıldanıyor. Viski gibi kokan bir kadehi kaldırıyor ve gözleri benimkileri delerken yudumluyor. "Eğleniyor muydun?"

Olabilir. Ama bunu kendime bile itiraf etmem için bana iyi şanslar.

Onun yerine, umursamaz bir omuz

kaldırıyorum. "Buraya gelme sebebim

bu değil."

Aç bir şekilde sırtttıyor, bakışları tekrar bileğime düşüyor.

"O zaman neden buraya geliyorsun?"

Huzursuzca yutkunuyorum. "Biriyle

buluşacağım." Yüzü kararıyor.

"Yine de sahiplenilmediniz."

Ne?

Kaşlarım çatıldığında, gözleri kısılıyor.

"Sahiplenilmiyorsun. Kimseye ait değilsin."

Çenesini boynuma doğru salladığında hâlâ neden bahsettiğini anlamaya çalışıyorum.

"Bir yaka takıyorsun ama süssüz. Üzerinde kimsenin işareti yok. O yüzden küçük kız," diye homurdanıyor sesinin tonuyla. "Tek gördüğüm efendisi olmayan küçük, iyi bir acı sürtüğü."

Birdenbire kişisel alanıma girip aniden dehşete kapılan yüzüme doğru küçümseyerek bakınca nefesim kesiliyor. Bileğimi kabaca kavradığında sarsılıyorum.

"Şimdi, sen de gel-" "Çek

ellerini üzerimden."

Gözleri, hayır kelimesini duymaya alışkın olmayan bir adamın öfkesiyle parlıyor.

"Sana bir şeyi açıklamama izin ver, amcık," diye homurdanıyor. "Venom Kulübü'ndesin, *böyle* giyinmişsin, bileğinde *bu var*," diye tıslıyor, kırmızı ve altın bileziği göstererek. "O yüzden velet rolünü oynamayı bırak ve benimle gel ki kışına bir ders vereyim-"

"Elini ondan çek, yoksa kolundan çekerim."

Soğuk bir ürperti bir bıçak gibi omurgamdan yukarı fırlıyor. Çünkü onu bu kadar uzun süre inceledikten sonra bu sesi tanıyorum. Sertliğini, İrlanda aksanını biliyorum. O sesle birlikte gelen girdaplı karanlık gücü biliyorum, tıpkı açıkta kalan sırtımın çıplak tenine yayıldığını hissedebildiğim gibi, siyah bir mağaranın ağzından dönen soğuk, karanlık bir rüzgar gibi.

Önümdeki adam, hâlâ bileğimi kavıyor, kaşlarını çatıyor. "Bir konuşmanın ortasın-"

Ancak o zaman gözleri benden arkamdaki adama kayıyor. Ve aniden yüzü soldu. Saf, katıksız korku gözlerinden akarken dudaklarındaki alaycı ifade kayboluyor.

"Samimiyetimle-"

"Özür dilemeni istemiyorum. *Gitmeni* istiyorum."

Önümdeki adam öyle güçlü bir şekilde başını sallıyor ki neredeyse irkiliyorum. Sonra başka bir şey söylemeden elini bileğimden çekip dönüyor ve aceleyle odanın diğer tarafına geçip başka bir kapıdan çıkıyor.

O zaman yalnızız.

Sadece ben.

Ve öldürmek için burada olduğum canavar.

Bir saniye geçiyor, sonra bir saniye daha. Çıplak sırtıma çarpan kötücül enerjiden tenim karıncalanıyor. Yavaşça, boğazımda düğümlenen yumruyu yutuyorum, kendimi çelikleştiriyorum ve onunla yüzleşmek için dönüyorum.

Bunu yaptığım anda, vücudumdaki her sinir zangırdıyor. Derimin her santimi karıncalanıyor ve titriyor. Bakışlarım onun kravatsız siyah takım elbisesi ve altındaki siyah gömleği üzerinde gezinirken irademin her bir zerresi beni titrememeye zorluyor.

Jilet gibi keskin çenesi ve köşeli elmacık kemikleri üzerinde kusursuzca kesilmiş saçları.

Günahkâr dudakların üzerinde.

Maskenin üzerinde yarısı altın, yarısı mat siyah, kenarlarını süsleyen yaldızlı güller ve İrlanda düğümleri var.

İki bıçak gibi içimi kesen, delici, *zehirli* yeşil gözlere kadar.

Cillian Kildare: Kildare İrlandalı suç ailesinin başı, gerçek bir psikopat, k ö t ü ş ö h r e t l i şeytan.

Ve bu gece, benim avım.

Tekrar yutkunuyorum, ona en baştan çıkarıcı bakışımı atarken dişlerimi alt dudağımın üzerinde gezdiriyorum. Ya da en azından, o keskin yeşil gözlerin gözlerini kırpmadan bana diktiği, hafif akli dengesi bozuk, psikopat bakışları göz önüne alırsak, başarabildiğim kadar baştan çıkarıcı bir bakış.

Ve işte o zaman, onun çarpıcı güzellikteki yüzüne ve tehlikeli sosyopat gözlerine bakarken, birdenbire bunun için ne kadar hazır olmadığımı fark ediyorum. Tüm hazırlığıma rağmen. Çocukken bana öğretilen tüm vahşete ve eğitime rağmen.

Karşıma çıkan en tehlikeli ikinci adamla gözlerimi kilitlediğimde her şey yerle bir oluyor.

Ama bunu yapmak zorundayım.

Bunu yapmak *zorundayım*.

Bu yüzden tekrar gülümsüyorum, sarı saçlarımla oynamak için uzanırken maskenin altından ona gözlerimi kırıştırıyorum.

"Teşekkür ederim, için-"

"Yapma," diye sessizce homurdanıyor, gözleri hâlâ benimkilere dikili.

Titriyorum. Geceleyin ormanın ortasında lanet bir kaplan tarafından dik dik bakılmak gibi.

"Gerçekten, beni o durumdan kurtardığınız için teşekkür etmek istiyorum-"

"Seni ben *kurtarmadım* küçük kız," diye mırıldanıyor karanlık bir sesle, gözleri ruhumun içine bakıyor ve beni anında erimiş kurşuna çeviriyor. "Sadece istediğim bir şeyi gördüm ve *onu almaya* geldim."

Dudaklarım kenetleniyor, bedenim titremeyi durdurmak için geriliyor ve sıcaklık içimde zonkluyor.

Kes şunu. Konuşmaya devam et. İlgisini çekmeye devam et ki onu yalnız yakalayabilesin.

"Demek istediğin şey

benim-" "*Sen buraya ait değilsin.*"

Kendimi durdurmadan önce

irkildim. "Pardon?"

"Buraya ait olmadığını söyledim," diye homurdanıyor Cillian, bana yaklaşıırken. Ama az önce bana yaklaştığında tüylerimi diken diken eden adamın aksine, Cillian bana yaklaştığında sanki sıcak ve şehvetli bir şey tenimin üzerinde lezzetli bir şekilde kayıyor.

Ham güç.

Siyah bir

dalga.

Siktir, kendimi toparlamam lazım.

Bundan kurtulmak için yalan söylemeyi ya da saçmalamayı deneyebilirim. Ama bu işe yaramayacak. Onunla olmaz. Bunun yerine, ona doğru eğildim. Kızarıyorum, dudağımı yine abartılı bir şekilde ısıırıyorum.

"Evet, aslında buraya ilk kez geliyorum. Gerçekten o kadar belli oluyor mu?" "Evet."

Gülümseme yok. Cazibe yok. Flört yok. Beni baştan çıkarmak ister gibi bakmıyor.

Beni *yutmak* ister gibi bakıyor. Beni bütünüyle yutmak ister gibi. Ve bunun beni ne kadar tehlikeli bir şekilde heyecanlandırıldığını fark ettiğimde, içim utançla doluyor.

Bunu hissedemem. Onunla değil. Bundan sonra olacaklarla değil.

"Bu kulübün bilekliklerinin nasıl çalıştığını biliyor musun?" diye sessizce söyleniyor. "Yoksa *güzel* görüldüğü için mi altın sarısı kırmızıyı seçtin?" Son kelimeyi alaycı bir şekilde söyleyince tüylerim diken diken oluyor.

Başımı salladım. "Hayır, ne demek istediklerini biliyorum." "Ve sen altın rengi ile kırmızıyı seçmek *istedin*."

Gözlerim onunkilere kayıyor: siyahla kırmızı.

Club Venom'da kırmızı, acı ve kontrol sapkınlığını ifade eder. Sadomazoşizm. Siyah çizgiler baskınlığı ifade eder.

Altın rengi olanlar itaatkârlığı simgeliyor. Ve kendime söylediğim yalanlar, sadece siyahla kırmızı giyeceğini bildiğim için bu özel bandı seçtiğim, bu bandın üzerimde ne kadar... *doğru* hissettirdiği ile toz gibi hızla dağılıyor.

Bir omzumu kaldırıyorum ve gözlerimi onun delici yeşil bakışlarına kilitliyorum. Bu kez baştan çıkarıcı bakışlar tamamen doğal geliyor.

"Ben yaptım."

Çenesi sıkılır. Gözleri şeytani bir yeşil güçle parlıyor.

"Buraya ait *değilsin*, küçük tavşan," diye hırlıyor kalın bir sesle.

"Eğer ilgilenmiyorsanız, eminim ilgilenen birini bulabilirim-"

Elini aniden yukarı kaldırıp çenemi kabaca kavradığında nefesim kesiliyor, dehşet ve heyecan tüm vücudumda patlıyor ve korkudan gözlerim şişiyor.

"Ne yaptığın hakkında bir fikrin var mı?"

Hayır.

Ona cilveli bir şekilde gülümsedim.

"Neden gelip öğrenmiyorsun?"

Aniden içime girip, dudakları kulaklarıma değecek kadar yüksek, kaslı gövdesini alçaltarak dizlerimi güçsüzleştirdiğinde sessizce nefes alıyorum, titriyorum.

"Çok sert oynarım, küçük

kız." Titriyorum.

"Asla bilemezsin," diye karşılık veriyorum. "Belki ben de biliyorumdur."

Yalanlar. Hepsi yalan. Çünkü gerçek şu ki, ben *hiç* "oynamıyorum". Bu şekilde değil. Bir kere bile. Asla.

Ama her şeyin bir ilki vardır.

Güçlü eli benimkini tutup beni hızla peşinden sürükleyerek odadan çıkıp koridordan özel odalara doğru ilerlerken nabzım hızla atıyor.

Bu gerçekleşiyor. Geri

dönüşü yok.

Karanlığı bilmek zorundasınız. Sınırın ötesine bakmalısınız.

Canavarları öldürmek için sen *de* canavar olmalısın.

UNA

Dünya acı ve günahla dolu, Una. Ve doğruların görevi kötülerini cehenneme göndermektir, böylece geri kalanlar cennete gidebilir.

Elimi sıkıca kavıyor. Nabzının benimkine karşı çıkardığı uğultu, teninin benimkine verdiği his ve bu adamdan yayılan ham güç, içimin düğümlenmesine ve kalbimin çift zamanlı atmasına neden oluyor.

Ya da belki de bunun nedeni, bir şeytanın kalbine sahip bir tanrı gibi inşa edilmiş bir adamın korkunç ama muhteşem bir canavarının beni gerçek bir seks partisinden daha özel bir odaya sürüklemesidir.

Yalnız kalabileceğimiz bir yer.

Benimle ne isterse yapabileceği bir yer - ki bu bileğindeki bantta açıkça belirtilmiştir.

Kızartma tavaından ateşin içine.

Karanlık, siyah koridorun sonunda altın rengi kapılar küçük, loş bir asansöre açılıyor. Cillian beni içeri çekiyor ve kapılar tekrar kapanarak bizi içeriye hapsettiğinde ürperiyorum.

Dünyanın geri kalanından uzakta.

Tavşan kurtla yalnız.

Asansör, Club Venom'un daha fazla mahremiyet isteyen müşterilere ayrılmış üst katlarına doğru yükselmeye başlıyor. Saniyeler geçiyor ve nabzım daha da sert atmaya başlıyor. Tenimin karıncalandığını hissedebiliyorum ve asansör normal sıcaklıkta olmasına rağmen sırtımda bir ter parıltısı oluşmaya başlıyor.

"Gerginsin."

Sikeyim.

Eli hala benimkini tutuyor. Bunu *anlayabiliyor*. Sahtekar olduğumu biliyor. Biliyor.

Gözlerimi kapatıyorum, yavaş bir nefes alıyorum ve tüm bunları bastırıyorum.

Hiçbir şeyden şüphelenmiyor yoksa seninle bu asansöre binmezdi.

Benimle ve şu anda uzun, sarı ve *sahte* saçlarımı başımın üstünde bir düğüm halinde tutturan yaklaşan ölümünün enstrümanıyla.

Bu oluyor.

Bunu yapıyorum. Şimdi. Burada. Bu gece.

Finn'i kurtarmak için her şeyi yaparım. Bu, tehlikeli ve sınırları zorlamasıyla ünlü bir seks kulübüne gizlice girmek ve kendimi psikopat bir sadistle aynı odada kasten yalnız bırakmak anlamına gelse bile.

Bu, o psikopatın -ne kadar muhteşem olursa olsun, Cillian Kildare *korkunç* bir psikopattır- kan kaybından ölmesini izleyeceğim bölüme gelmemiz için bana ne isterse yapmasına izin vermek anlamına gelse bile.

Bir zamanlar babamı hapse attırmış ve daha sonra öldürölmesine vesile olmuş olsa bile, bu kişisel bir şey değil.

Babam Seamus O'Conor gerçek bir canavardı. Cillian'dan bile daha tehlikeliydi. Acımasız, zalim ve deliydi. Tek bir damla gözyaşı dökmedim ya da ölümünün yasını tutmak için tek bir saniye bile harcamadım.

Bu intikam değil.

Ödeme.

Bir hayat için bir hayat.

Eğer Cillian Kildare'ı öldürürsem, şu anda kardeşimin boğazına bıçak dayamış olan şeytan onun yaşamasına izin verir. Yani hayır, bu aslında babamla ilgili değil. Bu, küçükken beni güvende tutmak ve canavarlardan korumak için her şeyi yapan Finn'i kurtarmak için ne gerekiyorsa yapmakla ilgili.

Yanımda duran iblise doğru dönerken bir başka boğucu gülümsemeyi zorluyorum. Ona yaklaşıyorum, diğer elimi karnında gezdiriyorum ve siyah gömleğinin altında kaya gibi sert, yontulmuş kaslar hissettiğimde şaşkınlıktan titriyorum.

Araştırmalarıma göre, Cillian kırk yaşında. Görünüşe göre, karın kasları hala 22 yaşında olduğunu düşünüyor.

"Gergin değilim," diye mırıldanıyorum, parmak uçlarımda yükselebildiğim kadar yükselerek boynuna sokuluyorum. "*Sadece heyecanlıyım.*"

Rolünü oyna. Baştan çıkarıcı ol.

Dudaklarım boynunun derisini okşarken gözlerim kapanıyor; önce öpüyorum, sonra şahdamarının zonklamasına karşı hafifçe emiyorum.

"Ben sana bana dokunabileceğini söyledim mi?"

İrkildim, şaşırdım. Titreyerek geri çekiliyorum, o doğaüstü yeşil gözlerin yoğunluğu altında bocalıyorum.

"Ne?"

"Yaptım. Ben. Lanet olsun. Söyledim. Sen. Yapabilirsin. Lanet olsun. Dokunabilirsin. Bana," diye kalın kalın geveliyor, çenesi sıkılmış.

Başımı salladım. "Özür

dilerim." Başını eğiyor.

"Hayır," diye mırıldandım. "Hayır,

yapmadın." "Hayır yapmadın...

ne?"

Yüzüme sıcaklık doluyor.

"Hayır, yapmadın..." Kalın kalın

yutkunuyorum. "*Efendim.*" "Aferin kızıma."

Bu iki kelimeyi bir arada söylediği anda içimde uygunsuz bir zonklama oluşuyor ve kalçalarımı sıkıyor.

Tanrım, kendine gel Una.

Neyse ki tam o sırada asansörün kapıları sessizce açılıyor. Beni asansörden karanlık bir koridora çekerken eli elime dolanıyor ve nabzımı hızlandırıyor. Sola dönüyoruz, mat siyah kapıya karşı metalik kırmızı renkte büyük bir L harfi (elli için Roma rakamı) olan bir kapıda durana kadar ilerliyoruz. Bilekliğini bir sensöre tutuyor ve kapı ağır bir klik sesiyle açılıyor.

Kalbim boğazıma tırmanıyor.

Karanlık ve boğucu bir odaya giriyoruz: duvarlar koyu kan kırmızısı, zemin ve tavan kapıyla aynı mat siyah ve mobilyaların hepsi mat siyah, kan kırmızısı ve altının uyumlu tonlarında.

Pencere yok.

Gözlerim duvara dayalı, üzerinde altın rengi Club Venom engerek amblemi bulunan koyu kırmızı bir yorganla örtülü, dört direkli devasa yatağa takıldığında nabzım hızlanıyor. Şaşırtıcı bir şekilde, kapıyı arkamızdan eşit ağırlıkta bir tıkırtıyla kapattıktan sonra, Cillian yatağa doğru hareket etmiyor. Bunun yerine odanın içinde rahat ve kendinden emin adımlarla ilerleyerek gazlı şöminenin yanındaki bar arabasına gidiyor.

Şöminenin üzerindeki bir düğmeye basıyor, şömineyi canlandırıyor ve karanlık ve şehvetli odaya titrek gölgeler düşürüyor. Kapının yanında hareketsiz duruyorum, kıpırdamamak ya da tırnaklarımı yememek için irademin her zerresini kullanıyorum.

Ya da dön ve *kaç*.

Cillian kendine viskiye benzeyen bir bardak dolduruyor. Dönüyor, yeşil gözleri odanın loş ışığını kesiyor.

"İçki?"

Başımı

salladım.

"Evet, lütfen."

Kaşlarını

kaldırdı.

"Evet, lütfen, *efendim*," diye fısıldıyorum, yüzüm kızarıyor.

İki parmağıyla beni çağırıyor. Titreyerek, şöminenin önünde, iki zengin siyah masanın arasında durana kadar topuklu ayakkabılarımla odanın içinde sallanıyorum.

deri kanepeler. Bana kristal bir bardak uzatıyor -kendisinin gibi bir viski- ve ben de alıp hızla dudaklarıma götürüyorum.

"*Sláinte*," diye mırıldanıyor ve bir yudum almadan önce kadehini kaldırarak şerefe diyor.

Benimkini bir yudumda içiyorum. Cillian altın ve siyah maskesinin arkasından kaşlarını kaldırıyor.

"Hâlâ gerginsin."

"Hayır, sadece

heyecan-" "Bana

yalan söylemeyi kes."

Nabzım hızla atıyor, sırtımda yine terler birikiyor.

"Buraya ilk kez geliyorsun."

Bu bir soru değil ve cevabı zaten bildiği ortadayken yalan söylemek için bir neden yok. Buraya ilk kez geliyor olabilirim. Bu, bu küçük oyunda hiçbir şeyi değiştirmez.

"Evet," diye mırıldanıyorum. "Evet, Efendim," diye hızla düzeltiyorum, bunu söylerken içime hücum eden heyecanı görmezden gelmeye çalışıyorum.

Bu bir fantezi değil. Bu, gece geç saatlerde internette izlediğiniz videolardan biri değil. Bu gerçek ve hemen şimdi kafanızı oyuna vermeniz gerekiyor.

"Ve bileğinize taktığınız bandın ne anlama geldiğini *gayet iyi biliyorsunuz.*"

Çabucak

başımı

salladım.

"Evet,

efendim."

İçkisini yudumlarken gözleri kısılıyor, yavaşça etrafımda dolaşıyor, değerlendirici bakışları ardında yakıcı, karıncalı izler bırakıyor.

"Kurallar," diye homurdanıyor. "İlk olarak, bir kez başladığımızda, güvenli kelimeyi söylemediğiniz sürece hiçbir şey için durmayacağız. Bu gece, bu kelime mavi olacak. *Mavi* dersin dururuz. Anlaşıldı mı?"

"Evet, efendim."

"İkincisi. Ben aşağılama

yapmam." "Ben de yapmam."

Bekle, ne? Yuvarlanıp gidiyor ve ben nedenini bilmiyorum. Bu *gerçek* değil. İçimdeki sapkınlıklar gerçek, evet. Şüpheli arama geçmişimin de kanıtladığı gibi, internetin yardımıyla tek başıma keşfettiğim karanlık gerçek. Ama tüm bunlar?

Gerçek değil. O zaman neden bunu söyledim ki?

Cillian'ın kaşları çatılıyor ve etrafımda yavaş, metodik yürüyüşüne devam etmeden önce dudaklarının köşelerinin sadistçe kıvrılma şeklinden titriyorum.

"Yine de canını yakacağım."

Kalçalarım haince sıkılıyor.

"Seni kontrol *edeceğim*."

Meme uçlarım sertleşiyor.

Siktir git, bilinçaltı. "Ve, eğer

karar verirsem..."

Arkamda durduğunu hissettiğimde ürperiyorum. Dudakları kulağıma yaklaştığında, nefesimin kesilmesini engellemek için dudakımı ısırıyorum.

"Seni kovalayacağım, yere sereceğim ve vahşileştireceğim."

Çiğneyebileceğimden çok daha fazlasını ısırmış olma

ihtimalim var. Öyle mi *düşünüyorsun?*

Cillian etrafımda dolaşmaya devam ediyor, içkisini bitiriyor ve boş bardağı şöminenin üzerine koyuyor. Ceketini silkiyor, düzenli bir şekilde katlıyor ve kanepelerden birinin koluna asıyor. Boş bardağımı parmaklarımın arasından alıp kendi bardağının yanına koyuyor ve etrafımda yavaşça dolaşmaya devam ediyor.

"Soyun."

Gerginleşiyorum, vücudumdaki her sinir kaçmam gerektiğini haykırırken nabzım gümbür gümbür atıyor. Saçımı düğümleyen ağır tokayı hissedebiliyorum - Havari'nin bu gece için bana verdiği altın, süslü bir şey.

Çok güzel, çok pahalı görünümlü.... ve çok ölümcül, çünkü içinde bileğin basit bir hareketiyle kelebek bıçağı tarzında fırlayan jilet keskinliğinde beş inçlik bir bıçak saklı.

Bir an için kendimi harekete geçerken hayal ediyorum; uzanıyorum, saçımdaki tokayı kapıyorum ve kalbine saplamak için dönüyorum.

Henüz değil. Şimdi

değil. Sabırlı ol.

Sabırlı ol-

Tüm vücudum sarsılıyor, gözlerim yuvalarından fırlıyor ve güçlü bir el arkadan boğazımı sararak sıkarken ağzım şokla açılıyor. Cillian hırlıyor, sırtıma sertçe bastırıyor ve bacaklarımın titremesine neden oluyor. Nefesini hissediyor ve deri, viski ve tütün karışımı baş döndürücü kokusunu duyularımda dolaştırıyorum.

"Bir daha sormayacağım."

Sıcaklık içimde patlıyor; ham, şehvetli, yasadışı. Ama bu korkudan değil. Bu daha kötü. *Heyecandan*. Boğazımı kavrayışının, kulağımdaki sert, talepkâr ses tonunun ve etrafımda kara büyü gibi dönen saf gücünün birleşiminden.

Bu benim sayısız iğrenç fantezimin başlangıcı. Ama şu an bunları gerçekleştirmenin ne yeri ne de zamanı, ne kadar ironik olsa da.

Titreyerek bir elimi enseme götürüyorum. Parmaklarım oradaki narin altın zincirin kopçasını açıyor ve aniden çürük elbisenin tamamı üzerimden yuvarlanıyor. İpeksi kumaş meme uçlarımdan sıyrılıp kalçalarımın kayıyor ve ayak bileklerimin etrafında yerde birikiyor.

Orada duruyorum, ellerimi yanlarımda tutmak için elimden geleni yapıyorum - duruşumu rahat ve sakin tutuyorum, sanki bunu *hiç* yapmamışım da yüzlerce kez yapmışım gibi - ve çıplaklığımı gizlemek için kollarımı kendime dolamaktan kaçınıyorum.

"Özür dilerim, lanet emri yanlış mı anladın?" Başımı

sallayarak yüzümü derin derin kızarttım.

"Hayır, efendim."

Parmaklarım siyah tangamın bel bandına kayarken tüm yüzüm kızarıyor. Ateşler içinde yanarak dizlerimin üzerine çöküyorum, külotu bacaklarımdan aşağı indirip tekmeleyerek çıkarırken kulaklarım çınlıyor.

Ve sonra, ayakkabılarım hariç, tamamen çıplaktım.

Onunla birlikte.

Benden uzaklaşan ayak sesleri duyduğumda kaşlarımı çatıyorum, şaşırıyorum. Omzumun üzerinden ne yaptığına bakmak için hafifçe dönüyorum. Ve gördüğümde, içim sapkın bir arzuyla zonkluyor.

Cillian uzakta, duvarın dibindeki *aletlerle* kaplı masaya doğru yürüyor. Çekiç ya da testere gibi inşaat aletleri değil.

Yok etmek için araçlar.

Deri bilek ve ayak bileği bağları. Top tıkaçları. Bir kırbaç. A-fuck me-a *Kırbaç*.

Strap-ons, çeşitli boyutlarda popo tıkaçları, kelebek meme ucu kelepçeleri, kürekler, kırbaçlar, göz bağları, kukuletalar ve bir düzine başka deri ve pırıl pırıl altın zevk ve acı aleti.

Çok iyi bildiğimi itiraf etmekten utandığım araçlar.

Teşekkürler, internet.

Cillian masadaki her bir nesnenin üzerinde düşünceli bir şekilde parmağını gezdirirken, kalbim hızla çarpıyor - korku demek istiyorum ama aslında daha çok yasak bir heyecan gibi - bakıyorum. Ping-pong raketi büyüklüğünde ama kabarık metal çivilerle kaplı bir raketin üzerinde durduğunda kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Ama sonra çizgide ilerlemeye devam ediyor.

Sonunda eli tekrar duruyor, bu sefer kırbacın üzerinde. Dudaklarının kıvrılışını izlediğimde, kırbacı alıp bana döndüğünde ürperiyorum, gözleri hınzırca parlıyor.

"Gözler ileri."

Bana doğru yürüdüğünü duyduğumda titriyorum, tüm vücudum beklenti ve sinirle çalkalanıyor.

"Sözünü unutma, küçük tavşan."

Ne olduğunu hatırlamaya bile çalışmadan, ateş tenimde patlıyor. Kırbacın çıplak kıcıma battığını hissettiğimde yutkunarak ve *utanarak* feryat ediyorum.

Tekrar yapıyor - sert değil, ama ucundaki ince deri parçası hassas tenime batarken nefesimi kesecek kadar sert. Ateş üçüncü kez tutuşuyor ve bu sefer dudaklarımdan dökülen sesin çok açık ve çok muhtaç bir *inleme* olduğunu fark ettiğimde tüm yüzüm kızarıyor.

Bedenime yapılan saldırının artçı şoklarıyla titrerken, arkamda Cillian karanlık bir şekilde kıkırdıyor.

"*Ne açgözlü küçük bir kız,*" diye homurdanarak kırbacın ucunu tenimin üzerinde gezdiriyor.

Göğsümün derinliklerinde inliyorum, tüm dünyam yavaşça ateşe ve ihtiyaca dönüşüyor. Diğer her şey kaybolmaya başlıyor, tek bildiğim deri kırbacın yavaşça kalçamda gezinmesi ve sonra suda kan kokusu alan bir köpekbalığı gibi etrafımda dolanırken kaburgalarımın yukarı çıkması.

Kaburgalarıma hızlı bir *vuruş* beni miyavlattı. Kırbacın ucunun göğsümün alt tarafında gezinmesi ve ağrıyan meme ucumun üzerinde gezinmesi dudaklarıma bir ürperti ve bir beklenti nefesi getiriyor.

Thwack.

Kırbacın ucunu diğer meme ucuma vurduğunda inliyorum, beynim kısa devre yapıyor. Acıtıyor, yani *gerçekten* acıtıyor. Ama hemen ardından gelen telaş -acının yarattığı boşluğa akan saf coşku- öforik.

Ve bu daha önce sadece kendimle hissettiğim hiçbir şeye benzemiyor.

O da biliyor. Çünkü aniden, bunu tekrar yapıyor. Ve tekrar. Ve *tekrar*, bacaklarım titreyene kadar kırbacın ucuyla meme uçlarımı cezalandırıyor. Nabzım kulaklarımda kükreyene kadar.

O kadar ıslanana kadar, yemin ederim, bacaklarımdan aşağı damlayacak.

Beni tekrar tekrar çevreliyor, alay ediyor ve sonra acıtıyor, alay ediyor ve sonra acıtıyor, göğüslerimde, iç uyluklarımda ve kıkırda acı ve çiğ zevk patlamaları bırakıyor. Sonunda yasak zevkten o kadar deliriyorum ki oda dönmeye başlıyor.

İşte o zaman aniden üzerime geldi.

Elleri arkamdan bana doğru gelirken nefesim kesiliyor; biri boğazımı sarıyor, diğeri beni kendine doğru çekerken kalçamın üzerinde sürükleniyor. Pantolonundaki kalın, ağır çıkıntının sırtımın küçük kısmına sertçe bastırdığını hissettiğimde nabzım kükrüyor ve gözlerim açılıyor.

Altındaki eli hareket etmeye devam ediyor ve aniden kalçalarımın arasına girdiğinde ağzım arzuyla açılıyor. Damarlı, kaslı elindeki kalın parmaklardan ikisi kıvrımlarımın arasına giriyor ve klitorisimi ovmaya başladığında çaresizce haykırmaktan kendimi alamıyorum.

"Benim için ne *kadar da* dağınık bir kızsın," diyor Cillian karanlık bir sesle kulağıma. Eli boğazımda sıkışıp vücudumu yörüngeye oturtunca boğulurcasına inliyorum. Parmaklarını aşağı doğru itiyor ve aniden birini değil, ikisini birden hızlı, acımasız bir hamleyle içime soktuğunda gözlerim büyüyor.

Aman Tanrım, beni boşaltacak.

Böyle devam ederse, gerçekten edecek. Belki de iki kadeh şampanya ve ardından bir viskidir. Belki de benim sinirlerim bozulmuştur.

Belki de burada *olmamın* tüm nedenlerine rağmen, kafamdaki karanlık kıvrımları ilk kez gerçekten keşfediyor olmam gerçeği beni şimdiden akıl sağlığımın kenarlarında pençeliyor.

Parmakları sıırıslıkla olmuş amıma girerken Cillian boynuma doğru alçak sesle homurdanıyor; bacaklarım bükülürken ıslak, özensiz ses odayı iffetsizce dolduruyor.

Dişlerini boynumda gezdiriyor ve aniden sertçe ısırduğında tüm dünyam zonklıyor ve uçurumun kenarında sallanıyorum.

"Seninle biraz zaman geçirecektim," diye tıslıyor karanlık bir sesle. "Ama senin ya da açgözlü küçük ıslak amcığının bekleyebileceğini sanmıyorum, değil mi?"

Tek bir hareketle her şey değişiyor. Eli bacaklarımın arasından kayıyor. Beni etrafında döndürüyor ve aniden havalandığımda nefes nefese kalıyorum, beni duvara çarpmadan önce bacaklarım onun beline dolanıyorum.

İri ellerinden biri her iki bileğimi de kavıyor, itiyor ve sonra başımın üzerinde sabitliyor. Kemerinin şingirtisini ve fermuarının çekişini duyduğumda gözlerim yuvalarından fırlıyor.

Aman Tanrım.

Aletin kalın, sıcak, zonklayan ağırlığını çıplak kalçamda hissettiğimde inliyorum. Kalçalarını sallayıp kocaman, şiş kafasını klitorisime çarpana kadar tenimin üzerinden iterken nefes nefese kalıyorum.

Dünyam bulanıklaşıyor. Nefesim tıkanıyor.

Bu gerçekten oluyor. Beni böyle becerecek. Oh Tanrım.

Cillian vahşice hırlıyor. Bileklerimi tutmayan eli vücudumda yukarı doğru kayıyor. Parmakları bir meme ucunu buluyor ve onu acımasızca çimdiklerken titreyerek ve inleyerek haykırıyorum. Aynı şeyi diğer meme ucuna da yapıyor, sonra tekrar geri dönüyor, ben acı ve zevkten çıldırana kadar ikisi arasında gidip geliyor. O kadar ıslanana kadar, başıyla klitorisimi ovalarken her tarafıma damlıyor olması gerektiğini biliyorum.

Tam orada.

Çok yaklaştı.

Tek bir hamle... kalçalarının tek bir hareketi ve içimde olacak.

Ama değil. En azından henüz değil. Meme uçlarıma vahşice vurmaya ve sikinin başını klitorisimin üzerinde ileri geri sürüklemeye devam ediyor ve gerçekliğim bulanıklaşırken boynumu vahşice ısırarak ve emmek için ağzını indiriyor.

"Buraya bunun için mi geldin..."

Meme uçlarımdan birini ısıyor ve zevkten çığlık atmama

neden oluyor. "*Kullanılmak* için mi?"

Eli boğazımı sararken diğerini ısıyor.

"Küçük bir tavşan gibi lanet kurdun inine girip onu yemesi için yalvarmak mı?"

"I..."

Ben de geleceğim.

Boşalacağım.

Ve işte tam o anda kalçalarını yuvarlayıp sikinin başını *tam* dudaklarımin arasından, açıklığıma karşı.

Kutsal. Lanet olsun. Kahretsin.

Dişleri göğüs ucumu öyle bir sıkıyor ki ısırp koparacağını düşünüyorum. Eli, görüşümün köşelerinde siyah noktalar yüzene kadar boynumun etrafında sıkılaşıyor.

Buraya ne için geldiğini unutma.

Başımın üstünde ellerim bir sıkılıp bir çözülüyor, onun acımasız kavrayışının altında bükülüyor, saçlarımda saklı bıçağa ulaşmaya çalışıyorum.

Buraya Finn için her şeyi yapmaya hazır olarak geldim. Ama gerçekten hazır mıyım-

Cillian itiyor.

Sert.

Ve aniden, siki kabzasına kadar içime girdi. Her birini. Tek. Lanet olsun. Kocaman. İnç.

Acıtıyor. Kötü bir şekilde. Acımasızca. Ama tek yaptığı bu değil. Aynı zamanda boşalmamı da sağlıyor.

Anında.

Tüm o bekleyiş. Bunun için hazırlanırken ve bu gece buraya gelirken yaşadığım tüm kaygılar. Tüm bu birikim, atmosfer, alt kattaki hedonizm ve *nihayet* -sonunda- fantezilerimle ve ahlaksız sapkınlıklarımın ete kemiğe bürünerek tanışmak ve bunların sadece fantezilerimde değil gerçekte de gerçekleştiğinde beni hala dizlerimin üzerine çöktürüp çöktürmediğini görmek.

Öldürmem gereken güzel ve sadist psikopat, sert, kalın, kocaman aletinin her santimini içime sokarken, hepsi bir anda vuruyor.

Daha önce hiç gelmediğim kadar sert boşalırken çığlık atıyorum. Dalgalar gelmeye devam ediyor, tekrar tekrar ve tekrar, beni altına çekmekle tehdit edene kadar. Sırtım duvara yaslanıyor, kalçalarım acı, zevk ve tüm bunların kasırgasıyla ona sürtünüyor.

Kalbim hala hızlı atıyor. Vücudumun her santimi hâlâ yanıyor, elektrikleniyor. Yavaşça gözlerimi açıyorum, ancak gözlerim onun zehirli yeşil gözleri tarafından anında yutulunca ürperiyorum.

"İyi kız," diye sessizce homurdanıyor. Aleti içimde güçlü bir şekilde esniyor, içimde yeni bir zevk dalgası dalgalanırken inlememe neden oluyor.

Siyah ve altın renkli maskenin altında kaşları aniden çatılır.

"Neye uzanıyordun?" Göz

kırpıyorum. "Ne?"

Yap hadi.

"Bir şeye uzanıyordun."

Nabzım atıyor. Hâlâ içimde ama tamamen giyinik ve kalçasında bir sustalının parıltısını görebiliyorum.

Şimdi yap. ŞİMDİ.

Yeşil gözleri yavaşça kısılıyor. Eli bileklerimden ayrılıp kalçamı sıkıca kavramak için hareket ediyor. Diğer eli boğazımda sarılı kalıyor ve hafifçe sıkmaya başladığında bir an için kendime geliyorum.

Bu senin derin, ahlaksız karanlığınla yüzleşmekle

ilgili değil. Bu Finn'le ilgili.

Yapman gerekeni yap. Şimdi.

Cillian'ın gözleri yarıklara dönüşür. "Sana lanet bir soru sordum."

*Git hadi. Yap
hadi.*

Yap şunu.

"Neye ulaşmaya çalışıyordun lan?"

"Bu."

Tokayı saçımdan çekmeye ve bileğimi dışarı doğru savurmaya yüzlerce kez çalıştım. Yine de, şimdi bunu yaparken, tüm endorfinlerin sistemimde hala kükremesiyle, sanki su altında ya da pekmezin içinde hareket ediyormuşum gibi hissediyorum.

Ama yine de yapıyorum.

Elim başımın üstündeki düğüme gidiyor. Başparmağım tokayı açıp avucumun içine yuvarlarken, kolum dışarı fırlıyor ve beş inçlik bıçağı açıyor.

Tek bir hareketle, elleri hâlâ boğazımdayken ve kıcımlı kavrarken -ve siki hâlâ sert ve taşaklarına kadar içime gömülüyken- kolumu aşağı doğru sallıyorum ve bıçağı sol tarafına, tam kalbinin yanına gömüyorum.

Cillian'ın yeşil gözleri büyüyor ve dişleri şiddetle parlıyor. "Ne oluyor *lan...*"

Eli boğazımdan çekiliyor. Ve kalçalarımın. Ve aniden ikimiz de yere düşüyoruz. Nefes nefese yere düşüyorum, ondan uzaklaşıyorum, devasa siki bacaklarımın arasından kayarken acıdan irkiliyorum.

Ayağa kalkmaya çalışıyorum, sanki bana saldırıp yere düşürecekmiş gibi ondan uzaklaşıyorum.

Hayır. Hiçbir yere gitmiyor.

Acımasız, gaddar, muhteşem İrlandalı suç patronu yerde yatıyor, yüzünü buruşturuyor ve dişlerini sıkıyor. Bıçağım hâlâ kabzasına kadar böğrüne saplı. Altında kan -çok fazla kan- birikiyor. Şeytani yeşil gözleri dönüyor, ama sonra buğulanmaya başlarken benimkilere takılıyor.

"*Bu ne lan...*"

"*Masumların kanı kötülerin günahlarını temizler.*"

Bunu neden söylediğimi bilmiyorum. Neden şu anda babam olan canavarın söylediği sözleri tekrar etme ihtiyacı hissettiğimi bilmiyorum. Ağzımdan kaçırıveriyorlar.

Önemli değil.

Elbisemi kaptığım gibi hızlıca geri çekip arkadan tuttururken her tarafım titriyor. Doğrulurken, göğüslerimi elbisenin içine sokarken ve etrafımda dönerken sahte sarı peruğum omuzlarımdan aşağı yuvarlanıyor.

Arkama

bakmıyorum.

Sadece

gidiyorum.

Asansör kapıları kapandığında aniden duvara yaslanıp göğsümü tutuyorum. Kalbim o kadar hızlı atıyor ki sanki kalbim duracakmış gibi hissediyorum.

Nefes al.

Nefes al, Una.

Yumuşak bir hıçkırık çıkarıyorum, kendime sarılıp bir ciğer dolusu havayı içime çekerken titriyorum ve sonra üflüyorum. Bunu iki kez daha yapıyorum, sonra iki kez daha ve sonunda titremeler beni terk ediyor. Ayağa kalkıyorum, derin bir nefes daha alıyorum ve yavaşça nefes veriyorum.

Tamamdır.

Finn için. Tamamdır.

Asansörün kapıları kayarak açıldı. Dışarı çıkıyorum, yutkunuyorum ve sakinliğin üzerime çökmesine izin veriyorum.

Bitti. Bitti.

Bekaretini kaybetmek için iyi bir yol ama.

CILLIAN

CINAYET.

Cinayet *daha kolay olurdu.*

Castle direksiyonu sertçe kırıp köşeyi dönerken dişlerimi sıkarak irkiliyorum.

"Gaza yavaş bas, Steve McQueen," diye homurdandım.

Bir buçuk metre boyundaki fiili yardımcım, başka bir arabayı sollarken araba tekrar şiddetle yalpalamadan önce bana yandan bir bakış fırlatıyor. Yolcu tarafındaki kapıya çarptığımda görüşüm bulanıklaşıyor ve ona zehirli bir bakış fırlatıyorum.

"Seni pislik. Bu bilerek oldu."

Başını sallıyor, kocaman elleri direksiyonu kavrarken Batı Yakası Otoyolu'na doğru Formula 1 yaklaşımına odaklanıyor.

"*Bu*, arabamda kan kaybından ölmeden önce seni Dr. Blythe'a götürdüğümünden emin olmak içindi."

Yan tarafıma bastırduğım kana bulanmış havluya bakarken çenem gıcırıyor, kızın lanet olası bıçağı hala bıçağımın arasına gömülü.

interkostallar.

Castle bir çıkış yaparken irkiliyorum ve gövde kaslarım kaburgalarımın arasındaki bıçağın etrafında tekrar kasılıyor. Bana bakarken yüzünü buruşturuyor.

"Yani, bir

kız..."

"Sadece sür."

"Bir tek-"

"*Sür* şu lanet arabayı."

"Viking *büyük*lüğünde bir arabadan mı

bahsediyoruz?" "*Konuşmayı kes ve*

sür."

Castle hayatımda beni bu şekilde zorlamasına izin verebileceğim çok az insandan biri, özellikle de durum böyleyken. Ama onun bile sınırları var.

Club Venom'u sikeyim. Ve o küçük psikopatın saç tokası olarak lanet olası bir bıçak takarak ön kapıdan geçmesine izin veren güvenlik için saçma sapan acınası bahanelerini de sikeyim.

Evet, cinayet.

Cinayet *çok* daha kolay olurdu. Ve evet, hazır

başlamışken geçmişini de sikeyim.

Bir iniltiyle kendimi koltuğa geri bırakıyorum. Başım cama yaslanıyor, gözlerim yanımdan vızıldayarak geçen şehrin manzarasını içmek için doğuya doğru sürükleniyor. Işık ve çelikten yapılmış yüksek binalar. Günlük sıradan işlerine sessizce devam eden milyonlarca insan.

Tüm dünya, kendisini ve birbirini parça parça etmemek için sessizce

anlaşıyor.

Kurallar. Toplum. Hukuk. Düzen. Çoğu insan bunların hepsini bir çerçeve olarak görür. Bir temel. Bir güvenlik örtüsü.

Ben sadece çürük, badanalı bir yalan olarak görüyorum. Oynamak için bir kum havuzu.

Çizgiler ve duvarlardan oluşan bir sistemde en azından kısmen içeride kalmak muhtemelen en iyisidir.

Venom kullandığım birkaç *çıkış noktasından* sadece biri. İçimdeki şiddetin canavarca patlamak yerine kontrollü ve yönlendirilmiş bir şekilde dışarı çıkmasını sağlayan yollardan biri. Bunu yaparak, bu buhar deliklerini kullanarak insan kalıyorum. Medeni toplumun sınırları içinde.

Aşağı yukarı.

Benimle tanışan hemen herkes farklı olduğumu anlar. Karanlık.

Biraz kırık. Biraz çarpık. Bir *sürü* deli.

Ve bunun yarısını bile bilmiyorlar.

İronik bir şekilde, beni toplumun koyduğu sınırlar içinde tutmaya en çok yardımcı olan şey, Kildare imparatorluğunun tamamını devralmak ve şu anda yönetmek. Başka bir hayatta, paralel bir evrende, belki de Fortune 500 şirketlerinden birinin acımasız CEO'su ya da Wall Street'te bir hedge fon yöneticisi olabilirdim.

Ya da Napolyon veya Cengiz Han, eğer burada gerçekten alternatif gerçekliklerden bahsediyorsak. Yıkıcı, azimli ve sarsılmaz bir doğa gücü.

Ancak Kildare imparatorluğunu yönetmek ve yönlendirmek bu yollardan yalnızca biri; içimdeki vahşeti kontrol altında tutmanın çeşitli yollarından yalnızca biri. Kullandığım başka yöntemler de var - alkol veya nikotin gibi kimyasallar. Bazen katıldığım yeraltı dövüşleri gibi kanalize edilmiş vahşet.

Ya da, bu geceki gibi, daha ahlaksız, cinsel ihtiyaçlarıma boyun eğiyorum. Bu yüzden, Club Venom. Ve lanet bıçaklı sarışın.

Yine de bunların hepsi sadece geçici çözümler. Hepsi... içimdeki şeytanı kontrol edebileceğim tek gerçek yola göre daha *küçük* alternatifler.

Kan.

Gerçek şiddet.

Öldürmek.

Etrafımda deli, akli dengesi yerinde olmayan bir psikopat olduğuma dair söylentiler abartılı değil. Aksine, gerçeğin yanında sönük kalıyorlar.

Söyledikleri canavarın tam *iki katıyım*.

Ancak kesin olarak doğrulanmış bir psikopat olmakla ilgili sorun şu ki, benim için hayat, zaman zaman beni neredeyse boğan temel arzulara boyun eğmek ile bu temel arzulara boyun eğmenin neredeyse kesinlikle - eninde sonunda - hapisane anlamına geleceğini göz kamaştırıcı bir netlikle anlamak arasında hassas bir dengeleme eylemi haline geldi. Ya da ölüm.

Çünkü teslim olmak kaygan bir zeminde ilerlemektir.

Yani kurallar var. Kırk bir yaşına kadar bu şekilde hayatta kaldım. Bu şiddeti kanalize ve kontrollü bir şekilde dışa vurarak.

Ya da öldüreceksem -ki inanın öldürüyorum- *bu* hunharca bir kargaşa değil. Dışarı çıkıp 90'ların düşük bütçeli bir gençlik korku filmindeymişim gibi kızları boğazlamıyorum ya da bir kaldırımında manyak gibi kurşun sıkarak yürümüyorum.

Öldürdüğümde, kesin olur.

Garantili.

İhtiyacım
var.

Gerekli.

Acı şiddetlendikçe görüşüm bulanıklaşıyor. Bu gece rahatlamaya her zamankinden daha çok ihtiyacım vardı. İçimdeki karanlığın kanını akıtmaya ihtiyacım vardı. Bir, çünkü her zaman eninde sonunda buna ihtiyacım vardı ve her zaman eninde sonunda buna ihtiyacım *olacak*. Ama daha önemlisi iki, çünkü Roma yanıyor.

İmparatorluğum çatırdıyor ve tamamen çökebilir.

İki ay önce, bir zamanlar ömür boyu bir deliğe tıklılmasına yardım ettiğim bir adam -*şeytanın vücut bulmuş hali*- o delikten kaçtı. İntikam almak için yeğenlerimden biri olan Neve'in peşine düştü.

Seamus lanet O'Conor.

Gerçek bir canavar ve bunu ben söylüyorum. İrlanda mafyasının eski bir üst düzey tetikçisi, barbarca vahşetiyle çok fazla çizgiyi aştı ve hapse girdi.

Kısacası, rahmetli üvey kardeşim Declan-Neve'in babası, Seamus'u hapse atmak için FBI ile bir anlaşma yaptı ve karşılığında Büro da Kildare ailesinin New York'taki suç faaliyetlerini görmezden geldi.

Teknik olarak konuşmak gerekirse, her şey İrlanda Klanlar Konseyi tarafından onaylanmış olsa bile, bu Declan'ı bir hain yapıyordu. Bu yüzden, Kildare'ye bağlı ve vasal ailelerden bahsetmeye gerek bile yok, diğer büyük aileler arasında işleri düzgün tutmak için bu küçük haber gömüldü.

Ancak iki ay önce hapisten kaçmayı başaran Seamus, Neve'nin kocası, Drakos Yunan Mafya ailesinin başı Ares Drakos tarafından öldürüldü.

Resmi olarak, elbette, Ares orada değildi, cinayet için kredi FBI'daki bağlantımıza gitti. Ancak Seamus O'Connor'un -bilinen adıyla Cellat'ın- hapishaneden kaçması ve ardından öldürülmesinin *aylardır* haber döngüsünün en tepesinde olduğunu söylemeye gerek yok. Ve bu kadar ilgi odağı olunca, küçük kirli aile sırları da ortaya çıktı.

Özellikle de rahmetli ve belki de o kadar ağıt yakmayan üvey kardeşimin lanet olası FBI ile işbirliği yaptığı olay.

Bu durumun bazı Kildare vasal ailelerinin hoşuna gitmediğini söylemek yeterli olacaktır.

Hem de hiç.

Yani, evet, bu gece biraz buhar çıkarmam, patlamam ya da *bir şeyler* yapmam gerekiyordu. Ve geriye dönüp baktığımda, şu anda kaburgalarımın arasındaki lanet bıçağın Castle'ın Range Rover'ının yolcu koltuğuna endişe verici miktarda kanımın sızmasına neden olduğu düşünülürse...

Cinayet, bu gece iblislerimi cinsel olarak bastırmaya çalışmaktan *çok* daha basit olurdu.

Onunla birlikte.

Dolgun, sikilesi dudakları ve güzel bir şeyi yok etme isteği uyandıran masum bebek mavileri olan kız.

Onun teslimiyetinin hediyesini hissetmek için. Cezasını verirken dudaklarından dökülen iniltiyi tatmak için.

Zihnim allak bullak oluyor, kulüpteki özel odanın görüntüleri manik bir kesiklikle geri geliyor. Vücudunun kıvrımları. Teninin kayganlığı. Narin boğazından çıkan nefes. Gözlerindeki kırılganlıkla karışık, iflah olmaz meydana okuma.

Bu hepsinden daha sarhoş ediciydi.

Barda, keçi sakallı o orospu çocuğunun pis ellerini kızın üzerine koymasını izlerken beni çeken şey buydu.

Araba yana doğru sarsılıyor ve onu kızın yanında izlerken hissettiğim o beklenmedik *duyguyu* hatırlayınca kaşlarım derin bir şekilde çatılıyor. Onunla konuşurken. Ona dokunurken.

Hırıltılı bir öfke.

Şiddetli sahiplenme.

Acımasız bir kıskançlık, sanki zaten *benim* olan bir şeyi almaya çalışıyormuş gibi.

Anılar bir odaklanıp bir kaybolurken görüşüm bulanıklaşıyor. Dünya bulanıklaştıkça.

"*Cillian.*"

Her şey kararır ve kaybolur.

"*CILLIAN!*"

"Aramıza döndüğünüz için çok mutluyuz Bay Kildare."

Sersemce göz kırpyorum. Yavaşça veteriner kliniğinin karanlık arka odası netleşiyor. Castle, Dr. Blythe ve Hades'in -Ares'in küçük kardeşi ve Neve'in kayınbiraderi- endişeli yüzleri de öyle.

İrlandalı ve Yunanlı aileler tek bir cephede birleşmek üzere bir araya geldiklerinde Hades'le ilk başlarda ters düşmüştük. Aradan birkaç ay geçtikten sonra, itiraf etmeliyim ki bana ısındı. Onun kendine has *hırçınlığını* takdir edebiliyorum çünkü benimkinden tamamen farklı değil.

Ama şu anda, bunu *ne* kadar söylesem

azdır... "*Burada ne halt ediyorsun?*"

Hades kaşlarını kaldırıp beni süzüyor. Parmaklarını uzun siyah saçlarının arasından geçiriyor, mavi gözleri inanmaz bir şekilde hafifçe kısılıyor ve önce Castle'a, sonra tekrar bana dönüyor.

"Ciddi misin lan sen? Kulübün arka kapısından çıkmana ve Castle'ın arabasına binmene yardım ettiğimi gerçekten hatırlamıyor musun?"

Doğruyu söylemek gerekirse, o küçük kaltak tarafından yan tarafıma vurulmasıyla genellikle kediler, köpekler ve ara sıra hamsterlar için ayrılmış bir ameliyat odasında uyanmam arasında hatırladığım pek bir şey yok.

"Tam olarak değil."

"Şey..." Hades kaşlarını çatar. "Bir şey değil."

"Kulüpte miydin?"

Omuz silkiyor. "Evet. Ve?"

"Neden?"

Hades sırtarak parmaklarını yontulmuş çenesinde bir aşağı bir yukarı gezdiriyor.

"Kanatlar ve bir alana bir bedava bira için gidiyorum. Ne için orada olduğumu *sanıyorsun?*"

Castle'a bakıyorum, o da omuz silkiyor. "Sanırım asansöre binip aşağı inmeyi başardın. Ama çocuk arka kapıdan çıkmana yardım *etti* ve

yardıma gelmem için beni çağırdı. Çok kötü yaralanmıştın, Cill."

Kaşlarımı çatıyorum, bakışlarımı çıplak gövde mi s a r a n dev beyaz bandajın olduğu yere indiriyorum.

Gözlerim Hades'e dikildi. "Peki. Teşekkür ederim."

Omuz silkiyor. "Seni kimin bıçakladığını söylemek ister misin?" "Hayır-"

"Bir kadın."

Castle'a ölümcül bir bakış atmak için döndüm.

Hades kaşlarını çatar. "Bekle, ciddi mi?"

"*Kes şunu,*" diye feryat ediyorum.

"Bir defans oyuncusu gibi mi konuşuyoruz yoksa Zeyna Savaşçı Pri-"

"*Hades,*" diye homurdanıyor Castle, gözlerimde parlayan şiddet ışıltısını görünce. "Yeter artık."

Hâlâ Castle'a dik dik bakıyorum ama sonunda vazgeçiyorum. "Bu arada iyi sürüştü."

Başını eğiyor, parmaklarını kısa sarı saçlarının arasından geçiriyor ve dudaklarından yavaşça hava üflüyor. "Evet, bu biraz fazla dokun ve git oldu."

Dr. Blythe gözlerimin içine bakarken kaşlarını

çatıyor. "Nasıl hissediyorsunuz Bay Kildare?"

"Sanki az önce bıçaklanmışım gibi. Nasıl

hissediyorsun?" Castle sırtıyor. "İyi olduğunu

söyleyebilirim, Doktor."

Ama Dr. Blythe'ın bana bakarken kaşları hâlâ çatık.

"Evet?"

"Profesyonel bir görüş sunabilir miyim?"

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Elbette."

"Bay Kildare, oldukça fazla sayıda bıçak yarası görüyorum..."

"Bir veteriner kliniğinin arkasında çalışan bir mafya doktoru olarak mı? Şok oldum," diye mırıldanıyorum kuru bir sesle ve elimi pantolonumun arka cebine atıyorum. Gümüş kutuyu çıkarıp içinden bir sigara çıkarıp dudaklarımın arasına yerleştirirken elim tekrar Zippo'mu arıyor.

Dr. Blythe ağızındaki yanmamış sigaraya bakıyor.

"Şaka yapıyorsun."

"Ben şaka yapan biri değilim, doktor."

Zippo'yu çevirip alevi ucuna dokundurduğumda kaşlarını çatıyor, yavaşça içime çekerken kirazın parlamasına izin veriyor ama bir şey söylemiyor. O daha iyi biliyor.

"Sivri uçlu şeyler hakkında profesyonel görüşünüzü bildiriyordunuz."

Dr. Blythe boğazını temizler.

"Bunun nasıl olduğunu ya da nerede olduğunu sormayacağım diyecektim-"

"Bu yüzden size ihtiyacım olduğunda nakit olarak büyük miktarlarda para ödüyorum."

"*Ancak*," diye devam ediyor. "Bu tesadüfi bir yara değil. Anlık bir şey değil."

Onu oraya koyan kızı düşünerek acımasızca

gülümsüyorum. Ben *hala onun içindeyken*.

"Aynı fikirde değilim."

Dr. Blythe omuz silkiyor. "Bu pratik bir bıçaklamaydı. Bu... cerrahi olarak hassas. Ve diyebilirim ki, eğer gömleğinizin altında yan tarafınıza bağladığınız bıçağın deri kılıfı olmasaydı, o küçük bıçağın..."

Çenesini sallayarak küçük metal bir küvetin içinde duran kanlı bıçağa bakıyor - altın bir saç tokasının içine gizlenmiş ve küçük güllerle süslenmiş bir sustalı.

"...Kalbinizi delmeyi başarabilirdi. Ya da en azından bu basit dikiş işinden çok daha ciddi bir iç hasara neden olurdu." İç çekiyor. "Demek istediğim, Bay Kildare, bu amatörce bir şey değildi. Bence bir profesyonel bu gece size suikast düzenlemeye çalıştı."

Bir nefes çekerken sigaramın ucundaki kiraz parlıyor. "Bana

bilmediğim bir şey söyleyin doktor."

Bacaklarımı masanın kenarından sallamaya başladım. Castle hemen beni durdurdu.

"Cillian, ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Ana planım *ayrılmayı* içeriyordu." Dönüp Dr. Blythe'a baktım. "Gitmeye hazır mıyım?"

Yüzü aksini söylüyor ama isteksizce başını sallıyor. "Sana biraz ağrı kesici ve antibiyotik veriyorum. *Onları al*. Ve kendini yormamaya çalış."

Bir yanım eve gidip viskiyle yıkanmış ağrı kesicilerin içinde kendimi kaybetmek istiyor.

Ama böyle bir şey olmayacak.

O hala dışarıdayken olmaz.

"Oh, aslında, Bay Kildare..." Dr. Blythe kaşlarını çatıyor. "Bu biraz daha hassas bir konu ama... geri *kalanınız*... iyi hissediyor mu?"

Nikotinden bir nefes çekerken kaşlarım

kalkıyor. "Lütfen detaylandırır mısınız?"

Dr. Blythe boğazını temizliyor, gözleri belirgin bir şekilde pantolonumun önüne düşüyor.

"Pantolonunda biraz kan vardı-" "O benim değil."

Puslu, belirsiz anılar tekrar yüzeye çıkıyor. O odada yatarken sırtımda biriken kanı hissetmişim. Böğrümdeki bıçağa bakarken, onu çıkarmanın içeride bırakmaktan daha kötü olacağını bildiğimden, görüşümün yüzdüğünü.

Kalkmam gerektiğini biliyordum. Bunu yapmadan önce muhtemelen sikimi pantolonuma geri sokmam gerektiğini de biliyordum.

Orada gördüğüm kan izine kaşlarımı çatarak baktım.

Sadist olduğum için, birinin vajinasını sikimle parçalamak tam olarak sapkınlıklar listemde değil. Ama sonra, beni bıçakladı ve ölüme terk *etti*.

Bundan sonra ona sempati duymak biraz zor. Ona *ya da* amına.

Ayaklarımı yere basarken homurdanıyorum. Castle ve Hades beni yakalamak için hamle yapıyorlar ama ben onları savuşturuyorum.

"Ben iyiyim. Sadece arabayı getir."

Castle başını sallar. "Nereye?"

"Eve."

Ameliyat masasının yanındaki metal tabakta söndürmeden önce sigaramdan son bir nefes alıyorum. Elimi çektiğimde, bıçağı tutuyordu.

Elbette eve gitmeyi planlıyorum. En azından bir günümü viski ve ağrı kesicilere gömülerek geçireceğim. Ve onun inlemelerini hatırlayarak. Onun teslimiyeti. Dudaklarının tadı.

Ve onu yakaladığımda onlara ne yapacağımı.

Çünkü onu yakalayacağım.

Sadece intikam için değil, sadece bu gece olanlar yüzünden de değil. Beni ölüme terk etmeden hemen önce söylediği o on iki kelime yüzünden.

"Masumların kanı kötülerin günahlarını temizler."

Bu sözleri ilk kez duymuyorum. Ama bunları nereden duyduğunu öğrenmeyi çok isterdim.

Bu yüzden onu

bulacağım. Ve onu

bağlayacağım.

Ve sırlarını ondan parça parça çekip alacağım.

UNA

Hepimizin içinde bir canavar var.

En azından babam bize böyle söylerdi. Ya da şöyle mi demeliyim, bize *vaaz verirdi*. Bu, "hepimiz zaten Araf'tayız ve doğruların görevi kötülerini cehenneme göndermektir, böylece geri kalanlar cennete gidebilir" gibi moral verici sözlerle el ele giderdi.

Seamus kendini Tanrı'nın adamı olarak görüyordu. Bir kurtarıcı. Bir peygamber. Ve uzun bir süre -yani olması gerekenden çok daha uzun bir süre- buna inandım. Yıllarca, gözümün içine bakan ve genellikle yüzüme doğru bağırarak gerçeği görmezden gelmeyi seçtim.

Babam bir Tanrı adamı değildi. Bir peygamber ya da büyük bir kurtarıcı değildi. Ancak o, hepimizin içinde olduğunu iddia ettiği canavardı.

Ve bu gece, o olmaya dev bir adım daha yaklaştınız.

Son bir yıldır evim dediğim harap Hell's Kitchen apartmanının en üst katındaki sahanlığa çıkan son merdivenleri tırmanırken irkiliyorum.

Canım yandı.

Hem de

çok. Her

yerde.

Dişlerimi sıkarak kapımdaki üç kilidi açıyorum ve daireme giriyorum. Kapı güvenli bir şekilde kilitlenip arkamdan sürgülendiğinde, kalbim hızla çarparak kapıya yaslandığımda inliyorum.

Zihnim dönüyor.

Tüm vücudum hâlâ zonkluyor ve karıncalanıyor. Ve

ağrıyor.

Çaba sarf ederek kendimi kapıdan uzaklaştırıyorum ve küçük stüdyo daireye doğru sürüklüyorum. Paltomu ve dayanıksız porno elbisemi çıkarıp attım, topuklularımı minnetle tekmelerken her ikisinin de yatağımın üzerinden duvara doğru sarkmasına izin verdim. İç çamaşırlarımı yarıya kadar indiriyorum ve yer yer daha koyu benekli siyah danteli incelerken yüzümü buruşturuyorum.

O kısmın olmaması gerekiyordu. Planda *bu* yoktu.

Dönerek gözlerimin duvara yapıştırılmış resimler, gazete kupürleri ve notlardan oluşan kolajın üzerinde gezinmesine izin verdim. Hepsinin üzerinde isimleri yazan insanların fotoğrafları -Ares Drakos, Castle James, Neve Kildare...

Gözlerim grubun ortasındaki fotoğraflara takıldığında nabzım atıyor. Keskin çeneli ve zehirli yeşil gözlü, ölümcül derecede çekici adamın fotoğrafları.

Bekaretimi alan canavar.

...kalbine bıçağı saplamadan yaklaşık doksan saniye önce.

Titriyorum, kendime sarılıyorum ve her yerimde hissettiğim acıyla tekrar ırkiliyorum. Boynum, elleri ve dişleri yüzünden. Göğüslerim, benek benek

erken morluklar ve daha fazla diş izi. Kalçalarımnda ve kıkımda kırbaç izleri vardı.

Bacaklarımın arasında.

Her şey acıtıyor. Ve yine de... bu kötü bir acı değil.

Teşekkürler, boktan karışıklıklar.

Dudağımı çiğniyorum, ellerim morarmış vücudumda geziniyor. Evet, *bunun olmaması* gerekiyordu. Evet, bu geceki plan Cillian'ı baştan çıkarmak ve onu yalnız yakalamaktı. Bu yüzden geçen ayı Club Venom'un müşterilerinin gelip gitmesini izleyerek, bir avuç potansiyele indirgeyerek ve sonra bir açık bulmak için her birini sırayla izleyerek geçirdim.

Jenny konusunda şanslıydım.

Sarışındı ama peruk bunu düzeltiyordu, aşağı yukarı benim ölçülerimde ve ten rengindeydi ve Club Venom'a yeni gelmişti - bir internet sitesinden görüştüğü ve ona üyelik satın alan yaşlı adam sayesinde. Jenny bir gece kulübün dışında bir taksiye binerken cüzdanını biraz dikkatsiz kullanmış. Jenny ayrıca kısa süre önce San Francisco'da yeni bir işe girdi ve Club Venom üyeliğini pek kullanmayacak.

Plan buydu. Jenny Miller'ın üyelik kimliğini kullanarak güvenlikten geçmek, Cillian Kildare'ı bulup baştan çıkarmak, onu yalnız yakalamak ve öldürmek.

Babamın hapsedilmesi ve ardından ölümüne karışmasının intikamı olarak değil.

Ama dünyada önemsedığım ya da beni önemseyen tek kişiyi özgür

bırakmak için. İkiz kardeşim, Finn.

Bir yıl önce New York'a gelmemin sebebi Finn'di. Tuhaf işlerimden arta kalan her boş vaktimi

sığınma evlerini, rehabilitasyon merkezlerini ve metadon kliniklerini soruyor.

Dairemin kapısının sıkıcı ama sert bir şekilde çalınması omurgamda soğuk ve şiddetli bir dalgalanma yaratıyor. Gerginleşiyorum, banyo kapısındaki kancadan bornozumu alıyorum ve kapıya bakmadan önce aceleyle üzerime geçiriyorum.

Açtığımda orada kimsenin olmayacağını biliyorum. Asla olmaz.

Yutkunarak, sessizce yerde yürüyorum. Yine de gözetleme deliğinden bakıyorum. Ama tabii ki kimse yok. Kapıyı yavaşça gıcırdatarak açıyorum ve bakışlarım sahanlığın zeminine düşüyor.

Küçük kara kutuya.

İçimde hissettiğim bir ürpertiyle telefonu alıp içeri giriyorum ve kapıyı tekrar üç kez kilitliyorum. Yatağımın kenarına oturup kutuyu açıyorum ve içindeki siyah, kullan-at kapaklı telefona bakıyorum. Çalmasını bekliyorum. Beklemeye devam ediyorum. Saniyeler ve dakikalar geçtikten sonra nihayet yere bırakıyorum.

Gözlerim duvardaki fotoğraflara ve notlara kayıyor. Hepsi *hedef*, hepsi *onun* tarafından seçilmiş.

Kendisine Apostle deniyor. Yüz yüze hiç tanışmadık. Sadece yüksek derecede şifrelenmiş e-postalar ve kullan-at telefonlar aracılığıyla, sanki bir ses karıştırıcı aracılığıyla konuşuyormuş gibi ses çıkarıyor.

Babam için çalıştığını iddia ediyor. Hâlâ "kutsal görevini yerine getirdiğini" söylüyor. İki ay önce, bana ilk ulaştığında, kardeşimin elinde olduğunu söyledi.

Sonra da Finn'i, çocukken babamızın bize verdiği eğitim ve vahşeti

kullanarak bir adamı avlayıp ortadan kaldırmazsam öldürmekle tehdit etti.

Hepsi de babamın on beş yıl önce yakalanıp hapsedilmesiyle ve birkaç ay önce ölümüyle ilişkili hedefler listesi.

Bu gece Cillian Kildare'ı ona karşı kin beslediğim için öldürmedim. Babamın ölümüyle ilgisinin ne olduğunu bile bilmiyorum, umurumda da değil.

Onu öldürdüm çünkü Finn için *her şeyi* yaparım. Her şeyi.

Hatta İrlandalı bir suç ailesinin üyelerini ve çevre üyelerini takip etmek. Hatta liderini soğukkanlılıkla öldürmek.

Onu becerirken bile.

Yüzümün ısındığını hissederken midemde bir düğüm oluşuyor. Tekrar söylüyorum, *bunun bu* gece olanların bir parçası olmaması gerekiyordu.

Bekaretimi öldürmek üzere olduğum adama kaybetmek niyetiyle bir kink kulübüne gitmedim.

Ölümcül derecede hipnotik yeşil gözleri olan bir adam. Etrafında hissedilir bir karanlığın döndüğü bir adam; içimdeki o gizli, saklı parçaya yapışan ve bırakmayı reddeden bir karanlık.

İçimde kötü bir şeyler uyandıran bir karanlık.

Bunların hiçbirinin olmasına izin vermek *zorunda* değildim. Onu asansörde öldürebilirdim. Ya da odaya ilk girdiğimizde. Ya da bana soyunmamı söylediğinde veya bana ilk dokunduğunda.

Beni uçurumun kenarına itiyor.

Çekingenliğimi kırıyor ve daha önce başka biriyle hiç keşfetmediğim en karanlık yanlarımın ortaya çıkmasına izin veriyor.

Aleti bacaklarımın arasına girmeden önce *de* yapabilirdim. İçime girmeden, beni daha önce hiç kimsenin yapmadığı gibi sahiplenmeden önce.

Kalınlığının her bir santimetresinin içimi doldurduğunu, beni gerdiğini, hatta yırttığını hissetmeden önce - hemen bir zevk tepkisini tetikleyen bir acı, çünkü ben bu kadar berbatım.

Onun tarafından bu kadar sıkı sarıldıktan sonra ani ve şiddetli ilk penetrasyon, bir tetiği çekmek gibiydi, beni anında, daha önce hiç gelmediğim kadar sert bir şekilde boşalttı.

Hayır. Tüm bunların olmasına izin vermek zorunda değildim. En azından ben izin verdiğimi sanmıyorum. Gerçi şimdi düşünüyorum da, belki de bunların hiçbirini durduracak gücüm olmadığını söylemek daha doğru olur.

Çünkü kalbine bıçak saplamadan saniyeler önce bir seks kulübünün yatak odasının duvarında vahşi bir canavarın bekaretimi vahşice almasına *izin* verdiğim versiyon beni pek de olumlu bir şekilde resmetmiyor.

Gözlerimi kapatıyorum, dokunuşunun vahşetini hatırladıkça ürperiyorum. Öpüşünün acımasızlığını. Aldığı zevkin acımasızlığını.

Yatakta kayarken, kalçalarımın arasına kramplar girince acıdan irkiliyorum. Elimi oraya koyuyorum ve parmaklarım kırmızıya bulanıyor.

Ve yüzüm utançtan yanıyor.

Keşke o anda orada hissettiğim tek ıslaklığın kan olduğunu söyleyebilseydim. Ama bu yalan olurdu.

Bir iniltiyle ayağa kalkıp bornozumu çıkararak banyoya giriyorum. Aynada, gözlerim cildime dağılmış birçok çürük ve iz üzerinde geziniyor - hassaslaşmış meme uçlarım, ısırılmış boynum.

Bacaklarımın arasındaki şişkinlik.

Oradan, her zaman olduğu gibi, bakışlarım vücudumdaki diğer izlere kayıyor. Daha eski yara izlerine. Derimden çok daha derinlere inen eski yaralar. Bazıları babam olan acımasız canavardan kalma; bileğimdeki soluk yara izi, sırtımdaki çizgiler.

Diğerleri benim elimden çıktı.

Kalçalarımındaki küçük gizli beyaz çizgiler.

Acının kanamasına izin verebileceğim yerler. Çocukluğumun ve ergenliğimin dehşetinden kaçabileceğim yerler. Geçmişin gölgelerinden başka bir şey hissetmek için kestiğim yerler.

Ancak hepsi sefalet ve karanlık bir yerden gelmiyor. Diğerleri de bir yerden geliyor...

Ahlaksızlık.

Bunlar, içimdeki sapkın ve berbat sapkınlıkları gitmemem gereken yerlere, bakmamam gereken uçurum kenarlarına ittiğim zamanların hatırlatıcıları.

Acı ve zevkin baş döndürücü, sarhoş edici bir şekilde birbirine karıştığı yerlere.

Ürpererek bakışlarımı aynadan ve vücudumdaki izlerden kaçırıyorum. Suyu açmak için duş perdesini sürükleyerek açtığımda beni oda arkadaşım ve hayat arkadaşım Bones karşılıyor.

Bones başını yana eğiyor, gözleri üzerimde geziniyor, sanki her bir çürüğü, her bir ısırık izini içiyor. Etimdeki her pembe, kırmızı ya da hızla mora dönen izi içiyor ve her biri için beni yargılıyor.

"Bana öyle bakma, ahbap. Sen kendi kışını yala." Bones

dudaklarını yalayarak miyavlıyor.

"Oh, dur tahmin edeyim. Mucizeler mucizesi, *açsın*. Şok oldum."

Bones küvetin kenarına zıplıyor. Muhtemelen sızdıran musluktan su içiyordur. Yere atlıyor ve başını kaval kemiğıme sürtüyor.

"Vay canına, karnının doyurulması gerektiğinde bu yargılayıcı tavrın nasıl da düşüyor, değil mi?" Sırıtiyorum, onu kaldırmak için eğildiğimde yüzümü buruşturuyorum. "Tamam, hadi."

Üzerinde prize takılı elektrikli ocak bulunan küçük buzdolabı, daracık, köhne dairemin köşesinde, kapının hemen yanında duruyor. Buzdolabını açtığımda yüzümü buruşturuyorum, boş olduğunu düşününce kim bilir nereden gelen çürük bir şeyin kokusunu alıyorum. Yukarıdaki dolap da pek iyi değil. İki dilim ekmek, bir kutu domates çorbası ve bir kutu ton balığı var.

Şehre ilk geldiğimde, bu şehirde böyle bir bok çukurunu kiralamak için bile gereken muazzam parayı bulmaya çalışmak için birçok tuhaf işte -genellikle garsonluk- çalıştım. Çünkü burada olmak *zorundaydım*. New York, bağımlı ikiz kardeşimin nerede olduğuna dair elimdeki son ipucuydu.

Ancak iki ay önce Apostle'ın devreye girmesiyle birlikte çalışacak zamanım kalmadı. Bana verdiği hedefleri takip etmeye ve benden yapmamı istediğı şeyi nasıl yapacağımı planlamaya çalışmaktan değil. Ve harcadığım zaman için ona fatura kesemiyorum.

Son birkaç aydır Bones ve ben hırsızlık yaparak karnımızı doyuruyoruz. Sadece daireyi tutabildim çünkü birinci kattaki yaşlı ev sahibem iki aydır ona ödeme yapmadığımı hatırlamıyor, bu da söylememe gerek yok, kendimi tam bir bok gibi hissetmeme neden oluyor.

Ama hayatta kalmak için yapmanız gerekeni yaparsınız. Ben de Finn için *her zaman yapmam gerekeni* yapacağım.

Benim için her şeyini verdi.

Yetersiz erzağımıza bakarken midem inliyor.

"Biliyor musun?" Omuz silkiyorum, Bones'u yere bırakıyorum ve dolaptan son değerli ton balığı konservesini alıyorum. "Kutlama yapıyoruz-"

Duruyorum.

Neyi kutluyorum ben? İlk kez birini öldürmeyi mi? Kişisel bir sorunum bile olmayan birini mi? Ya da ne, bekaretimi kaybetmeyi mi?

"Biliyor musun, kutlamayı unutalım. Sadece yemek yiyelim."

Kutuyu açıyorum ve plastik bir çatal kullanarak kutunun dörtte birini Bones'un kâsesine boşaltıyorum. Ben yatağın kenarına oturup her lokmanın kalıcı olması için yavaşça ve iyice çiğnerken o da mutlulukla mideye indiriyor.

Yanımdaki yatağın üzerinde duran telefon çaldığında irkildim. İşte başlıyoruz. Onunla iletişim kurmak zorunda kaldığımda her zaman olduğu gibi üzerime bir soğukluk çöküyor.

"Merhaba, Una."

Ses - bu belli belirsiz metalik, hafif filtrelenmiş, neredeyse insanlık dışı ses - bana her zaman bir hayalet tırnaklarını omurgamdan aşağı sürüklüyormuş gibi hissettiriyor.

"Merhaba," diye mırıldanıyorum

boğuk bir fısıltıyla. "Bittiğini

varsayabilir miyim?"

Boğazımı temizleyerek başımı

salladım. "Ah... Evet." Telefon sessiz.

"Alo?"

"*Güzel*. Kötüleri cehenneme göndermek erdemlilerin işidir." İçimi

bir ürperti kaplarken kalbim sıkışıyor.

Babam dindar bir bağnazdı. Bir canavar, bir psikopat, bir katil ve aynı zamanda *korkunç bir* babaydı. Ama insanları ona çeken şey her şeyden çok dini fanatizmiydi. Onu neredeyse tarikat benzeri bir figür olarak gören, aynı derecede deli insanlar. Çoğunlukla kadınlardı. Hapishaneye girmeden önce hatırladığım kadarıyla, gece gündüz evimizin etrafında dolanan, ona hayranlık duyan, yaltaklanan kadınlardan oluşan bir lejyondur.

Ama sonra başkaları da vardı. Apostle gibi diğer bağnazlar. Gerçek tuhaflar onlardı. Bazen, babam tutuklanmadan önce hayal meyal hatırladığım o hayatta Apostle ile tanışıp tanışmadığımı merak ediyorum.

Ama gerçekten önemli değil. Finn'e sahip olduğuna göre, şimdi ne derse yapacağım.

Boğazımı temizliyorum. "Nasıl-"

"O iyi olacak," diye bağılıyor Havari. "Yapılması gerekeni yaptığın sürece." Ürperiyorum, gözlerim fotoğraf duvarına kayarken kendime sarılıyorum.

"Gerisini bulun. Yapılması gerekeni yapın." Hat kesildi.

Ertesi sabah her zamankinden daha geç uyudum. Ben de hâlâ ağrılıyım. Ancak birkaç Ekstra Güçlü Tylenol ve sıcak bir banyoda uzun süre bekletildikten sonra ağrı yavaş yavaş azalmaya başlıyor.

Ancak bu acıyla birlikte gelen karıncalanmalar ve yasadışı ağrılar devam ediyor.

Yatağında oturmuş, komşumun kablosuz ağrıdan tek bir çubuk çekebilmek için duvara yaslanmış durumdayım. Berbat, kırık dökük, on yıllık

Laptop, Drakos Yunan mafya ailesinin başı Ares Drakos'u okuyorum. Birkaç ay öncesine kadar Neve Kildare'in de kocasıydı.

Skoru tutanlar için, dün gece öldürdüğüm adamın yeğeni.

Ürperiyorum, gözlerim ellerime kayarken midem düğümleniyor. Sanki o zamandan beri iki kez duş almış ve bir saat boyunca banyo yapmış olmama rağmen hala üzerlerinde kan bulmayı bekliyormuşum gibi.

Bir insanı öldürmek düşündüğüm gibi bir şey değil.

Ayrıca ruhumda düşündüğümde çok daha fazla yer ediyor.

Kafamı sallayarak bu düşünceleri uzaklaştırmaya çalışıyorum. Bunu yapmak zorundayım. Günahlarım üzerinde duramam ya da bunun beni unutmak istediğim babama nasıl biraz daha benzettiğini düşünemem.

Hiç istemediğim halde, onun bizi takip etmemizi istediği yolda nasıl koşar adım gittiğimi.

Sıradakine odaklan. Finn'e odaklan.

Kapının çalınması beni sarsıyor ve gözlerimi dizüstü

bilgisayardan kaldırmama neden oluyor. Yine o.

Tabii ki yine o.

Yavaşça yataktan kaymadan ve sessizce kapıya doğru yürümeden önce otuz saniye kadar bekliyorum. Kazara beni görmesini istemiyorum, eminim o da benim kazara onu görmemi istemiyordur. Beklediğim gibi, sahanlıkta başka bir kara kutu vardı.

Apostle beni asla aynı telefonda iki kez aramaz. Dün geceki kısa görüşmeden kalan telefonun pili çıkarılmış ve ikiye bölünmüş durumda,

banyomdaki çöp kutusunda duruyor.

Yatağımın kenarında, yeni ocağı çıkarıyorum. Bu sefer anında vızıldıyor.

"Evet-"

"Cillian Kildare hâlâ hayatta."

Yüzüme bir tokat gibi çarptı.

Mideme inen bir yumruk gibi.

Kalbe saplanan bir bıçak gibi.

Ama aynı zamanda içimde beni daha da şaşırtan küçük *bir* pırıltı da var.

Mutluluk mu? Minnettarlık? Rahatlama?

Heyecan.

"Una."

Titriyorum, kendimi gerçekliğe ve telefonun diğer ucundaki robotik sese geri sürüklüyorum.

"Hayır, bu imkansız-"

"Bana bir daha asla yalan söyleme Una, yoksa sonuçlarına

katlanırsın." Kekeliyorum. "Ama ben yapmadım! Yemin ederim, onu

bıçakladım-" "Finn için. *Finn için* sonuçları olacak."

Soğudum, başımı salladım.

"Lütfen..."

"Başladığın işi bitir." Havari'nin sesi karıştırıcıdan tiz geliyor. "Yapacak işlerin var, küçük kuş."

CILLIAN

Bahsedildiği gibi, karanlık, hırıltılı bir vahşet, gölgelerde dolaşan bir canavar gibi derimin altında gizleniyor. Ve çoğu zaman onu gömülü tutuyorum. Ama o öfkenin bir kısmını dikkatle kontrol ettiğim yollardan biriyle ortaya çıkaracağımı bildiğinde, parmaklıklarda dolaşan ve hırlayan bir kaplan gibi ayağa kalkıyor.

Bir açıklık arıyor. Serbest kalıp

avlanmaya çalışıyor.

Şu anda yaptığım şey de tam olarak bu.

Yıkık dökük garajın yanındaki gölgelerin derinliklerinden, üç adamın birbirleriyle itişip kakışmalarını, sokaktan gecenin içine karıştığım yerden on beş adım ötedeki bu yerin ön kapısına doğru tökezleyerek ilerlerken gülüşmelerini izliyorum.

Damarlarımda ürkek, hevesli, heyecanlı bir enerji dolaşmaya başlıyor. Parmağım cebimdeki sustalının sapını okşuyor.

New York doksanlı yılların sonunda kendini temizlediğini düşünmeyi seviyor. Tüm kir ve pislikler temizlendi. Ama aslında yaptıkları tek şey

Hipster barları ve aşırı pahalı organik bakkallarla pisliği. Karanlık ve kötülük hala orada, sadece daha iyi gizlenmişler.

Ve lanet olsun, bu avı daha heyecanlı hale getirdi.

Üç adam ayaklarını sürüyerek yaklaşıyor, gülüyor ve şakalaşırken yüzleri kızarıyor. Sarhoşlar. Ve bir yanım bunun teraziyi biraz daha adaletsiz bir şekilde lehime çevirdiği için aldatılmış hissetse de, bu gece kaçmak ya da canavarımı beslemek için ava çıkmıyorum.

Bu gece buraya lanet *cevaplar* için geldim.

Narin boğazlı, gözlerindeki o iflah olmaz meydan okuma ve teninden yayılan o sarhoş edici kırılmalığa sahip küçük kızın beni ölüme terk etmesinin üzerinden iki hafta geçti. O zamandan beri, çoğunlukla halkın gözünden uzak durarak düşük bir profil çizdim.

Yakın zamanda Brooklyn'de nehrin karşısında kendime yeni bir ev almış olsam da - neredeyse bir yıl Amerika'da kaldıktan sonra nihayet - son iki haftadır Yukarı Doğu Yakası'ndaki Kildare ailesinin evinde kalıyorum.

O gece Club Venom'da ne olduğunu sadece Castle ve Hades biliyor. Ve ben de öyle kalmasını istiyorum. Bıçaklı kızı kimsenin bilmesine gerek yok. Ve bu benim gururum ya da egom *değil*.

Beni kan kaybından ölmeye terk etmeden hemen önce söylediği

şey yüzünden. "*Masumların kanı kötülerin günahlarını temizler.*"

Bu sözleri daha önce de duymuştum. Şeytanın kendisinden.

Seamus O'Conor'dan.

An Seiceadóir.

Cellat.

Seamus öldü tabii ki. Kesinlikle öyle. Ares, Neve'i kaçırdıktan sonra intikamını almak için onu öldürdü. Ve bunu kendi gözlerimle gördüm: Seamus, gözleri kocaman ve kırpmadan gökyüzüne bakıyordu, yüzü bembeyazdı, kanıyla çevriliydi, göğsünde kocaman bir delik vardı.

Ancak Cellat'ın kendisi ölmüş olsa da, geçen gece olanlar, daha doğrusu beni bıçaklayan o küçük psikopatın bunu yaptıktan sonra söyledikleri, aylardır içimi kemiren bir duyguyu doğruladı.

Seamus'un buzdağının sadece görünen kısmı olduğunu. Herkesin varsaydığı gibi yalnız çalışmıyordu.

Yıllar önce, üvey kardeşim Declan FBI ile anlaşma yaptığında, bu son çare idi. Seamus onlarca yıldır İrlanda mafyasının tanıdığı en üst düzey, en acımasız ve en üretken kiralık katildi. Yani, bu adam Sorunlar sırasında İrlanda Cumhuriyet Ordusu'ndan "zalimce ve barbarca davranışlar" nedeniyle tam anlamıyla atılmış bir adamdı.

Lanet olası *IRA* tarafından çok aşırı bulunmanız için bambaşka bir seviyede olmanız gerekir. Ve sonunda, Seamus'un kiralık katil olarak çalışırken Amerika'ya beraberinde getirdiği aşırılık çok fazla geldi.

Seamus sadece hedeflerinin peşinden gitmedi. İzin almadan onların ailelerinin de -eşlerinin, hatta *çocuklarının* bile- barbarca yöntemlerle peşine düşerdi. Dini bir fanatik olan Seamus'un "kötülerin günahlarını temizlemek için masumların kanını akıtmak" gibi bir mantrası vardı.

Bunu tam anlamıyla söylüyorum. *Seamus'un çalışma şekli*

Hedeflerinin ailelerini *çarmıha* geriyor ve kelimenin tam anlamıyla kanlarını akıtıyordu.

Babamın Sheila O'Connor adlı bir kadınla yaşadığı uygunsuz ilişkinin bir ürünü olan üvey kardeşim Declan'ın Kildare soyadıyla olan bağlantısı nedeniyle bu alışkanlığı Klanlar Konseyi tarafından yıllarca görmezden gelindi.

Seamus O'Conor'ın *kız kardeşi*.

Tercümesi: üvey kardeşim Seamus'un yeğeniydi.

Ama belli bir noktadan sonra, aile bağları da göz önüne alındığında, artık yeter dendi. Buna bir de Seamus'un kendi imparatorluğunu gizlice kurmaya çalışmadığı gerçeğı eklenince Konsey sonunda ayak diredi. İşte o zaman Declan anlaşmasını yaptı ve Seamus ADX Florence süper maksimum hapishanesine atıldı.

Ve birkaç ay önce öldürüldü. Ama.

Geçen gece küçük psikopatın ağzından bu sözleri duyduktan sonra, müstakbel imparatorluğunun da *onunla birlikte* öldüğünden emin değilim. Böğrümdeki dikişler hala duruyor ve bundan emin olmak istiyorum.

Gölgelerde ne olduğunu bilmem gerek. Köşede gizlenen ve aileme tekrar zarar vermek için bekleyen bir tehlike olup olmadığını bilmem gerekiyor. Ve şu anda tökezleyerek garajlarına dönen üç adam -en azından kapının kilidini açan- bana bunu söyleyecek.

Yani, belki de yapmazlar.

Ancak bu onlar açısından *çok büyük* bir hata olur.

Çünkü üzerimde kullandığı bıçağın, küçük çaplı bir çalıntı araba komisyoncusu ve silah satıcısı olan Aaron'dan geldiğini zaten *biliyorum*. Biliyorum çünkü o lanet olası egoist bir aptal ve bazen sattığı silahların üzerine bu aptal sembolü kazımak gibi bir alışkanlığı var - Aaron için bir "A" ve soyadı Armstrong için ters çevrilmiş ikinci bir "A" -.

Yani *bu* salak herif yasadışı silahlar satıyor ve *üzerlerine kendi adını yazıyor*.

Bu gece başına ne gelirse gelsin merhamettir.

Gölgelerden çıkmadan önce üçünün de içeri girmesini bekliyorum. Ayağım kapının tam tokmağına çarpıyor, içeri doğru çarpıyor ve Aaron'un yüzüne doğru kırılıyor.

Sıkışmış bir domuz gibi ciyakhıyor, parçalanmış, kanayan yüzünü tutarken geriye, kirli zemine doğru devriliyor. İki arkadaşı panik, korku ve inançsızlık dolu bakışlarla bana bakıyor, anında ayılıyorlar. Sonra bana doğru koşmaya başladılar.

İçimdeki canavar esniyor ve sırtarak yükseliyor.

Saldırmadan önce bile sudaki kanın kokusunu alıyorum.

İlki boğazına yumruğumu indiriyor, ardından yüzüne bir dirsek atıyorum. Burnundan güzelce kan akarken sertçe yere yığılıyor. İki numaralı salak bir bıçak çekiyor ve ben buz gibi gülümsüyorum.

Bu kadar aptal olmalarını umuyordum.

Bileğinin kırılma sesi, kolunu yana doğru çektiğimde attığı çığlık kadar gürültülü bir şekilde odada yankılanıyor. Tek bir hareketle bacaklarını altından çektim, onu arkadaşlarıyla yüzleşmesi için döndürdüm ve kendi bıçağının ağzını boğazına dayadım.

Aaron kendini yerden kaldırmaya çalışırken gözleri irileşir.

"Yapmak zorunda değilsin-"

Bıçağı tek hamlede şahdamarından ve soluk borusundan geçirip, içi boşaltılmış bir balık gibi ayaklarımın dibine düşmesine izin verdiğimde, elimdeki adam kendi kanında boğuluyor.

"Pardon, ne diyordunuz?"

Aaron dehşet içinde bana bakıyor. Diğer adam parçalanmış burnunu tutarken kusacakmış gibi görünüyor.

Ayaklarımın dibinde kendi kanında boğulan adam hakkında hiçbir şey hissetmiyorum. Birincisi, çünkü ben benim.

Ama aynı zamanda bu bok çuvalı hakkında hiçbir şey hissetmiyorum çünkü dünya Sheepshead Bay, Brooklyn'den George T. Guitanno'yu özlemeyecek. Hayattan aldığı zevki çoğunlukla içki içerek, iki paralık isimsiz bir İtalyan çetesi için tahsildarlık yaparak ve karısı ile çocuklarının canına okuyarak elde eden bir adam.

Ben bir canavar olabilirim. Ama ben özel bir *tür* canavarım. Ve *başka* hiç tahammülüm yok.

Ayrıca, demek istediğim... bir erkeğin *bazı* standartları olmalı.

"Bay Kildare..." Aaron, Azrail'in ön kapısından içeri girdiğini görmüş gibi bakarak meliyor.

Önümüzdeki iki dakika içinde kartlarını doğru oynamazsa, ben de onun için tam olarak böyle olacağım.

Elimi cebime atıyorum ve kaburgalarımın eski sahibi olan altın saplı küçük bıçağı çıkarıyorum. Yüksekte tutup garajın tepe ışıklarının parıldamasına izin veriyorum.

"Bunu kime sattığını bilmek istiyorum."

Aaron yutkunur, gözleri bir o yana bir bu

yana kayar. *Lütfen.*

Lütfen aptal ol.

Lütfen yüzüme karşı yalan söyle ki içimdeki kan arzusunu besleyebileyim.

"Bunu hayatımda daha önce hiç görmedim!"

Kocaman gülümsüyorum.

Teşekkürler, Aaron.

Bir saniye içinde arkadaşına doğru fırladım ve onu bileğinden yakaladım. Adam ciyaklıyor ve kıvranıyor, benden kurtulmaya çalışırken tekmeliyor ve çığlık atıyor.

Evet, hayır. Bu işe yaramayacak.

Onu atölyedeki dev metal masa matkaplarından birine doğru sürüklüyorum. Elini, üzerinde bir inç çapındaki dev matkap ucunun durduğu matkap deliğine doğru bastırdığımda çığlık atıyor. Bağırıyor, çekiyor ve büküyor.

Ama elim güçlü. Hiçbir

yere gitmiyor.

"Bir daha sormayacağım Aaron."

"Bay Kildare, *lütfen*. O benim kuzenim!"

Makineyi çalıştırıyorum. Tehditkâr matkap Sevgili Kuzen'in elinin üzerinde bir bulanıklığa dönüşürken, korkunç derecede yüksek metalik bir vınlama sesi garajı dolduruyor.

"Yemin ederim! Ben hiç-"

Tekrar teşekkürler Aaron.

Boştaki elimle matkabın sapını tutup aşağı çekiyorum. Ses

çok... *ıslak*.

Çığlıklar her şeyi tüketiyor.

"TAMAM! OKAY! DUR!"

Yerdeki düğmeye basıp matkabı, ucu hâlâ adamın elindeyken durduruyorum. Gülümseyerek ve boğazımı temizleyerek, kuzeninin hıçkırıklarını duymazdan gelerek dehşetle bakan Aaron'a dönüyorum.

"Söylemek istediğin başka bir şey var mıydı Aaron?"

Hararetle başını sallıyor, yüzü bembeyaz.

"Tamam, *tamam*. Bakın, Bay Kildare, özür dilerim, tamam mı?! Ama tehdit etti-"

"Her ne i s e , cezamın çok ama *çok ağır* olacağını bildiğini biliyorum. daha kötü."

Aaron kalın kalın yutkunuyor ve başını

sallıyor. "*Kim?*"

"Yüzünü hiç görmedim. Bir başlık takıyordu ve bir tür maske gibi bir şey."

Kaşlarım çatıldı.

"Sürekli 'o' deyip

duruyorsun." "Şey, evet."

"O bir erkek."

Başını

sallıyor.

"Yüz kiloluk sarışın bir kız değil."

Aaron bana şaşkın bir bakış atıyor ama

görmezden geliyorum. "İsim. *Adı* neydi?"

Aaron'un gözleri bana odaklanmadan önce gergin bir şekilde sağa sola bakıyor.

"Az önce kendine Havari dedi."

Kaşlarım kuşkuyla kalktı.

"Biliyorsun," diye geveliyor Aaron endişeyle. "Aziz Paul gibi-"

"Ben İrlandalı bir Katoliğim, seni aptal dangalak. Havarinin ne olduğunu biliyorum. O kim *lan*?"

Aaron başını sallar. "Bilmiyorum. Dürüst olmak gerekirse, Bay Kildare..." endüstriyel matkaba sabitlenmiş, kanlar içinde yatan kuzenine acıyarak bakıyor. "Gerçekten, gerçekten bilmiyorum. Dediğim gibi, yüzünü hiç görmedim. Sesini bile duymadım."

Kaşlarımı çattım. "Pardon? Az önce dediniz ki-"

"Evet, adam şu robot şeylerden biriyle konuşuyor. Sigara karşıtı reklamlarda boğazlarındaki bir delikten konuşan adamlar gibi."

İlginç.

"Her seferinde nakit ödedi."

Gözlerim Aaron'ınkilere kayıyor. "Her seferinde mi?"

Adam hevesle başını sallıyor. "Evet, devamlı

müşterimizdi." "Başka ne aldı?"

Yutkunuyor.

"Ne. Başka."

"Bir sürü cephane, birkaç uzaktan patlatıcı ve bir Barrett M82 ile bir kırk beşlik."

Ağzım açık kaldı. "Ona uzaktan kumandalı fünyeler ve lanet bir keskin nişancı tüfeği mi sattın?"

Tekrar yutkunuyor, başını sallıyor.

"Tamam. Maske takıyor, ses değiştirici kullanıyor, nakit ödüyor," diye homurdandım. "Bana verebileceğın başka bir şey olmadığına emin misin?"

Aaron başını sallar. "Hayır, Bay Kildare, üzgünüm."

"Bu gerçekten çok kötü."

Dönüyorum, silahı ceketimden çıkarıyorum ve matkaba sıkışmış adama doğrultuyorum. Kuzeninin kafasına bir kurşun sıktığımda Aaron çığlık atıyor. Yas tutması uzun sürmedi. Yaklaşık yarım saniye sonra ikinci bir kurşun kendi yüzünü pelteye çeviriyor.

İşte bu kadar.

Daha önce olduğu gibi, hiçbir şey hissetmiyorum. Ve daha önce olduğu gibi, buraya girdiğimde öldürdüğüm ilk adamla aynı nedenlerden dolayı. Bir, çünkü bahsettiğimiz kişi benim. İki, çünkü dünya Aaron ve kuzeni Brian gibi adamları özlemeyecek, hatta onlara *ihitiyaç* bile duymayacak.

Brian evli olduğu kadınları dövmekten de hoşlanıyordu. Beş yıl önce "kaçan" ve kimsenin yerini tespit edemediği karısı ya da sürekli siyah gözleri ve patlak dudakları olan iki numaralı karısı gibi.

Ya Aaron? Aaron internet pornografisini bir tutam iğrençlikle *seviyor*.

Çocuklar.

Yine, hiç tahammül edemediğim ve yüz vermeyeceğim canavar türleri var.

Babam gibi canavarlar.

Ve benim kana susamışlığım için *harika* fedakârlıklar yapıyorlar.

Kargaşamın güvenlik kayıtlarını silmek için Aaron'ın ofis bilgisayarına hızlıca uğradım.

Sonra giderim.

CILLIAN

"GÜNAYDIN, GÜNIŞIĞI."

Yeğenim Eilish'e dönüp bakıyorum, Yukarı Doğu Yakası'ndaki kahverengi taşlı kahvaltı masasından bana sırtıyor - kendisinin ve kız kardeşinin büyüdüğü ve neredeyse bir yıl önce, Declan öldürüldükten sonra görevi devralmak için Londra'dan New York'a geldiğimde taşındığım ev.

"Daha çok iyi günler."

Eilish'in ablası Neve, kahve fincanının kenarından bana aynı derecede Cheshire Kedisi gibi sırtıyor. Onun yanında, Castle hiçbir şey belli etmeden başını sallıyor.

Neve evlendiğinden beri kocası Ares'le birlikte Batı Yakası'ndaki çatı katında yaşıyor. Yine de Eilish'le aralarından su sızıyor. On yıldan uzun bir süre önce korumaları olarak işe aldığımndan beri onlara ağabeylik yapan Castle'ı da işin içine kattığınızda, birbirlerinden uzak duramayan küçük bir kardeş üçlüsü gibi oluyorlar.

Neve ve Eilish birbirlerine bakıp muzipçe sırttıktan sonra bana dönüp kaşlarını sallıyorlar.

"Evet?" Homurdanıyorum.

"Yok bir şey Cill," diye kıkırdıyor Eilish. "Sadece... şey, geç saate kadar dışarıdaydın."

Kaşlarım çatıldı. "Ve?"

"Peki onunla ne zaman tanışacağız?!" Neve sırtarak ağzından kaçırıyor.

Kafam karıştı. Ama Castle'la göz göze geldiğimde bu kafa karışıklığı çabucak kayboluyor.

"Onlara görüştüğün kadından bahsettim," diyor dikkatle. "Biliyorsun, seni bizden, aile yemeklerinden, geç saatlere kadar dışarıda tutan..."

Buraya taşındıktan sonra Castle'ın koruma ve dadılıktan üsteğmenliğe, oradan da ikinci adamlığa terfi etmesinin bir nedeni var.

O çok zeki bir orospu çocuğu.

Şu anda o gece ne olduğunu sadece o, Hades ve ben biliyoruz. Ve bunu değiştirmeye hiç niyetim yok.

Yeğenlerimin -özellikle de Neve'in- mezarlarından Seamus'la ilgili şeytanların çıktığını düşünmelerini *istemiyorum*.

"Sooooo? Onun adı ne?" Eilish bana bakıyor. Hayranlık uyandırıcı. Kahvaltı masasında okul dedikodularına sürükleniyorum.

"Onun adı seni ilgilendirmez."

Kıkırdıyor, huysuz ve mırıltılı ses tonuma rağmen gözlerimdeki neşeyi görüyor.

Asla "normal" olamayacağım. Asla Neve, Eilish, Castle ya da tanıdığım herhangi biri gibi işlev göremeyeceğim. Tıpkı asla kendime ait bir ailem olmayacağı gibi,

Çünkü evlenmemin ve çocuk sahibi olmamın uzaktan yakından iyi bir fikir olduğu *hiçbir* senaryo yok.

Benim karanlığım la olmaz.

İçimdeki şiddetle olmaz.

Ve kesinlikle canavarca doğamı çocuklarıma aktarabileceğimi bilerek değil.

Bu zor bir pas. Dünyanın daha fazla Cillian Kildare'e ihtiyacı *yok*.

Öte yandan, benim için sorun yok. Romantik ilişkiler benim için çok uzun süre devam edemeyeceğim kadar karmaşık - denedim ve başarısız oldum. Ve bir bakıma yeğenlerim benim kızlarım gibi -Neve ve Eilish burada New York'ta, hatta biraz uzakta olan üçüncü yeğenim, rahmetli kız kardeşimin kızı Rose, Londra'da.

Castle bile üvey oğulla küçük kardeş arasında bir yerde.

"Bir ara onunla tanışmayı çok isteriz," diye omuz silkiyor Neve. "Ben de senin adına mutluyum."

"Teşekkürler."

"Hey," diye sıırttı Neve bana. "Callie'yi almaya ve Banshee'deki tadilatın nasıl gittiğine bir göz atmaya gidiyoruz. Gelmek ister misin?"

Neve, Eilish ve Neve'nin baldızı ve Drakos'un en küçük kardeşi Calliope, yakın zamanda birlikte bir İrlanda barı satın alıp yeniden açmaya karar verdiler, Tanrı hepimizin yardımcısı olsun.

Gülümsüyorum. "Çok isterdim. Ama halletmem gereken bazı işlerim var."

"*Emin* misin?" diye ikna ediyor. "Yeni tekerleklerimi ve her şeyimi kullanıyorum."

Bir başka yeni gelişme: ömür boyu New York'ta yaşayan yeğenim ehliyetini ve arabasını aldı - Ares'in onun için aldığı muhteşem Aston Martin Vantage.

"Oh, peki, bu durumda..." Kahvemini kenarından sırtıyorum. "Kesinlikle hayır."

Eilish gülmekten kırılıyor. Neve alt dudağını dışarı çıkarıyor ve beni terslerken gözlerini deviriyor.

Evet, bir aileye sahip olmak için romantik bir ilişkiye ya da çocuklara ihtiyacım yok. Benim zaten bir ailem var, ne kadar tuhaf ve vahşi olsa da.

NEVE VE EILISH sonunda Calliope ile buluşmak için ayrıldıklarında benden var olmayan bir kadının adını öğrenmeye çalışmaktan vazgeçiyorlar.

Dürüst olmak gerekirse, Tanrı *o* üç çatallı kasırganın yoluna çıkmaya çalışanlara merhamet etsin.

Çok geçmeden Hades ortaya çıktı ve o, Castle ve ben ofisimde gözden kaybolduk. Hata yapmayın, Drakos ve Kildare aileleri Ares ve Neve evlendiğinden beri birleşik bir cephe olabilirler. Ama aile işlerimiz hâlâ bize ait. Ailelerin birleşmesi bir ateşkes görevi görüyor ve birleşik bir cephe sunuyor: bu bir iş birleşmesi değil.

Ancak Hades buraya aile işi için gelmedi. Hayaletlerin işi için burada.

Ailelerimizden herhangi birinin Seamus'un potansiyel takipçi ağının hala dışarıda olduğuna dair herhangi bir şüphesi varsa, bunu kendilerine sakladılar.

Kendilerini. Ama Hades, Castle ve ben... aylar önce odayı birlikte okumuştuk. Ve Seamus'un adamlarına dair herhangi bir ipucuna dikkat etmek, o zamandan beri düzenli olarak buluştuğumuz bir şey oldu.

"Bir şey var mı?"

Hades kaslı vücudunu karşımdaki kanepeye bırakırken boğazını temizliyor. Castle ve ben sokaktaki bağlantıları araştırırken, Hades de Seamus'un geçmişini araştırıyordu. Hızlı arama listesinde ona ömür boyu iyilik borcu olduğu anlaşılan bir İç Güvenlik yardımcısı olması da işine yarıyor.

"Seamus hapishanede çok popüler bir adamdı."

Castle gözlerini deviriyor. "Bu bir duşta seks şakasının başlangıcı mı?"

Küçük Drakos kardeş sırtarak başını sallıyor. "Hapishanedeki diğer adamlar arasında popüler olduğunu kastetmiyorum. Demek istediğim, onu becermeye gelen kadınlar arasında popülerdi."

Kaşlarımı kaldırdım. "Pardon?"

Aramızdaki masaya bir manilla zarf bırakıyor.

"Conjugals. Orospu çocuğunun tıpkı Dahmer ya da Bundy gibi onu becermek isteyen hayranları vardı. Ve size şunu söyleyeyim," diyerek dosyaya başını sallıyor. "O sosyopatın sikine binmek için *sıraya girenler vardı.*"

Çenem gerildi. "Neden bunları ilk kez duyuyorum?"

"Çünkü mühürlüydü." Hades kaşlarını bana doğru kaldırdı. "Peki ya psikopatlar seni şaşırtırsa?" Önce Castle'a, sonra tekrar bana baktı. "O zaman size iki haftada bir yapılan psikiyatrik değerlendirmelerden bahsettiğimde yerinizden kalkmak istemeyeceksiniz."

Buz gibi bir bıçak omurgamda yavaşça ilerlerken gözlerim ölümcül bir şekilde daralıyor.

"Ne?"

Seamus O'Connor, FBI'nin şimdiye kadar yakaladığı en üretken katillerden biri. On beş yıl önce, o lanet deliğe girdiğinden ve orada kaldığından emin olduğumda, ADX Florence'a, yani Rockies'in Alcatraz'ına atılmıştı. Ülkedeki en yüksek profilli, en yüksek güvenli siper maksimum hapishane ve O'Connor ellerindeki en tehlikeli mahkumdu, kaçmasını en az istedikleri kişiydi. Yani, adam orada kaldığı süre boyunca kırk mahkumu ve yedi gardiyanı mezara koymuş.

Peki, "saha dışı psikolojik değerdendirmeler" için oradan çıkarılırken ne *halt ediyordu*?

"Bunun doğru olmasına imkân yok," diye homurdanıyor Castle. "Kim o bok parçasını kafesinden çıkaracak kadar aptal olabilir ki?"

Özellikle de Seamus'un renkli geçmişinde toplu katliam ve işkencenin yanı sıra, girdiği hemen hemen her hapishaneden *kaçmak olduğu* için.

Hades bir omzunu kaldırarak masanın üzerine ikinci bir zarf bırakır.

"Seri katiller üzerine bir kitap yazan bir suç psikiyatristi, işte o."

İki zarfa uzanırken çenem gıcırıyor. İlkinde bir liste var -*uzun bir liste*- kadınların isimleri ve tarihleri. Görünüşe göre Seamus'un hapishanedeki ganimet aramaları.

"Dr. Gail Thompson," diye homurdanıyor Hades. "Kriminal psikiyatrist. Adalet Bakanlığı'na ve FBI'a başvurarak O'Connor üzerinde çalışmak için özel, gizli izin aldı ve öğrendiklerini sosyopatik davranışlar üzerine bir Büro rehberi ve çok satan bir kitap yazmak için kullandı." Omuz silkiyor. "Pek bir şey öğrenemedim ama bir kısmı orada. Temel Hannibal gibi görünüyor

Lecter Clarice Starling *Kuzuların Sessizliği* tarzı şeyler. Annesiyle olan ilişkisini kurcalayan bir sürü şey var."

İkinci dosyayı açtığımda Hades kaşlarını çattı.

"Çocuklar, işte bu garip bir durum. Adamımın bu konuda verecek bir cevabı yoktu."

Kafamın içinde bir şey saat gibi tık tak ediyor. Gözlerim Hades'e bakarken daralıyor.

"Hangi lanet

çocuklar?" "İçeride."

Göz gezdirmeye başladığım dosyayı işaret ediyor. Dr. Thompson'dan sayfalarca not, çeşitli psikolojik değerlendirmeler var. Klasörün en altına geldiğimde aniden duruyorum.

Bu da ne böyle?

Fotoğraf eski ve grenli, belki de tek kullanımlık bir fotoğraf makinesiyle çekilmiş. Fotoğrafta, on yaşlarında görünen biri kız biri erkek iki çocuk yan yana duruyor. Ayrıca neredeyse birbirlerinin aynısı gibi görünüyorlar. İkisi de siyah saçlı ve mavi gözlü. Burunları aynı. Aynı çeneler. Aynı...yüzler.

İkizler. Onlar lanet *ikizler*.

Ama ne kadar çarpıcı olurlarsa olsunlar, benim asıl dikkatimi çeken çocuklar değil. Onların arkasında duran gümüş rengi, uzun saçlı, gümüş sakallı adam. Onlara tepeden bakıyor. Her birinin omzunda bir el, parmakları pençeli ve zalim bakışlı.

Kameraya *gölümsüyor*. Bu

Seamus.

"Onu kim yaklaştırdı?"

Ve sonra hareketsiz kalıyorum. İçimdeki karanlık öfkelenmeye başlıyor - önce sessizce, sonra görüntüye yaklaştıkça daha yüksek sesle ve daha yüksek sesle, gözlerim onu delip geçiyor.

Onun içine.

Yüzünün üst yarısı örtölmüş olabilir ama o gözleri unutmak için ölüüm.

şu dudaklar.

Hassas boğaz.

Bozulmaz bir meydan okuma ve tatlı, sarhoş edici bir kırılganlık.

Hades ve Castle bana bir şeyler söylüyorlar ama tek kelime bile duymuyorum. Yavaşça fotoğrafı ters çeviriyorum ve gözlerim arkasına karalanmış kelimelere takılıyor.

"Bekle, bu da ne?" Hades kaşlarını çatar. "Bunu daha önce fark etmemiştim."

Castle yaklaşıyor. "Evet, ne-" hareketsiz kalıyor. Benim kadar hareketsiz. "*Ne oluyor lan?*"

Fotoğrafın arkasında el yazısıyla "Babam Una ve Finn'i seviyor" yazıyor.

Beni öldürmeye çalışan küçük psikopatın Seamus'un *kızı* olduğu yazıyor.

"Hassiktir..." Hades fotoğrafa bakarak homurdanıyor. Bakışlarını Castle ve bana doğru kaldırıyor, kaşları derin bir şekilde atılıyor. "Biliyor muydun lan?"

"O lanet sosyopatın *ocukları olduğunu mu?*" Castle tıslıyor. "Hayır. Hiçbir fikrim yok." Bana yan gözle bakıyor ama ben başımı sallıyorum, büyülenmiş gibi hâlâ fotoğrafa bakıyorum.

Ondan.

Gizemli saldırganımın -ölümcül derecede tehlikeli oyun arkadaşımın- bir adı var.

Una.

"Bunu ilk kez duyuyorum."

Gözlerimi kaldırdığımda Hades'in gözleri şüpheyile

kısılmıştı. "Aklında bir şey mi var, Cehennem Tanrısı?"

İnce ince tıslıyorum.

Yavaş bir nefes alıyor, keskin mavi gözleri zeytin tonlu yüzünde şiddetle parlıyor. Koltuğa geri otururken bir elini siyah saçlarının arasından geçiriyor.

"Öyle de diyebilirsin," diye homurdanıyor. "Sadece Kildare dolabındaki iskeletlerin nihayet ne zaman oturma odasının zeminine dökülmeyi bırakacağını merak ediyorum. Çünkü bir kez *daha*, ailenin lanet geçmişinden gelen ve şimdi *benim lanet ailemi de içine alacağından* şüphe duyduğum bir şey yüzünden kendimi hazırlıksız yakalamış buluyorum."

Evet. Bu konuda. Drakos ve Kildare aileleri Ares ve Neve'nin evliliğiyle birleştikten sonra, kötü şöhretli *An Seiceadóir*, *nam-ı* diğer Cellat, *nam-ı* diğer Seamus O'Conor'un aslında Neve'nin büyük amcası olduğu ortaya çıktı.

Bu ifşaatın ardından Drakos tarafında -aslında daha çok Hades'in tarafında- belki de Seamus'un başına gelenlerin Drakosların aileleri birleştirmeyi kabul ettiklerinde hesapladıklarından çok daha fazlası olduğuna dair bazı şüpheler oluştu.

Kabul ediyorum, bu adil.

"Bu Kildare tarihi değil, Hades," diye homurdanıyor Castle, sesinde bir uyarı notu var. "O canavarı ortaya çıkaranın kardeşin olduğunu düşünürsek

aşağı-"

"Neve'i kurtarmak, seni lanet olası

pislik-" "Yeter."

Sesim odayı bir bıçak gibi keserek onları susturuyor. Gözlerimi kırpmadan Hades'e dikiyorum ki bunun onu her zaman tedirgin ettiğinin farkındayım.

"Castle haklı. Bu Kildare tarihi değil. Sadece gömülü bir tarih. Hiç kimse, ama *hiç kimse* Seamus'un çocuğu olduğunu *bilmiyordu*."

Hades yavaşça başını sallarken gözleri kısılır.

"Geçen gece seni bıçaklayan buydu, değil mi?" Bakışlarını indiriyor ve masanın üzerine eğilip fotoğrafa dokunuyor. "O."

Yanıt vermek yerine bir sigara çıkarıp ustalıkla yakıyorum.

"Onun bulunmasını istiyorum."

"Çocuk mu?" Castle yavaşça başını sallar. "Ben-"

"Sen değil." Başımı sallıyorum. "Eilish'e son derece odaklanmanı istiyorum. Neve Ares'e ve onunla birlikte gelen tüm Drakos kaslarına ve gözlerine sahip olsa da, senin de onu denetlemeni istiyorum."

Eğer o küçük psikopat ailemin peşine düşerse, ona ne kadar acı çektireceğimin sınırı yok.

Hades'e dönüyorum, o da omuz silkiyor. "Evet, bunu halledebilirim. Finn O'Conor, değil mi?"

"Muhtemelen en azından soyadları farklıdır. İkisini de hiç duymadım, bu da Seamus'un onları iyi sakladığı anlamına geliyor."

Başını sallıyor ve telefonunu çıkarıp Una'nın ikiz kardeşinin fotoğrafını çekmek için yakınlaşıyor. "Bugün bununla ilgileneceğim. Gözlerini açık ve ağızlarını kapalı tutacaklarına güvendiğim bazı iyi insanlar var."

"Mükemmel," diye homurdanıyorum, gözlerinin içine bakarak. "Ve bu şimdilik sadece üçümüzün arasında kalacak, anlaşıldı mı?"

Çenesi gıcırıyor. "Senden emir almıyorum İrlandalı."

Dudaklarım inceldi. "Şöyle söyleyeyim. Neve'in bu olanları öğrenmesini istemiyorum çünkü o orospu çocuğunun ona yaptıklarını düşünürsek bu onu mahveder. Anladın mı?" Şak diye söyledim.

Baldızını, kendi kan kardeşi Calliope'yi koruduğu kadar koruduğunu biliyorum. Bunu söylediğim anda Hades'in tavrının anında değiştiğini görüyorum.

"Tamam. Aynı fikirdeyiz."

"Güzel. Belki bunu Ares'ten de uzak tutarsın."

Hades acımasızca sırtıyor. "Evet, bu kimsenin görmesine gerek olmayan bir gazap."

Hadi canım. Seamus'un neredeyse en büyük Drakos kardeşini de öldürdüğünü ve neredeyse karısı Neve'i gözlerinin önünde öldürdüğünü düşünürsek... hayır, Ares'in Seamus O'Connor'un çocuklarının Manhattan sokaklarında dolaştığını bilmesine gerek *yok*.

Sırf onları bulmak için tüm şehri yakıp yıkabilirdi.

"Çocuğu bulun."

Hades ayağa kalkarken başını sallar. "Tamamdır. Peki ya kız?"

Önümüzdeki kül tablasında söndürmeden önce sigaramdan yavaşça bir nefes alıyorum.

"Onu bana bırak."

UNA

"ANLAMİYORUM."

Eli Finn'in omzuna ağır bir şekilde inmeden önce bile bakışlarının gazabını ikimizin üzerinde hissedebiliyorum.

"Neyi anlamıyorsun evlat?"

Finn'in gözleri benimkilere dikildi. Onunkiler de benimkilere çok benziyor, aynı parlak mavilikte. Ama tabii ki öyleler. Biz ikiziz, dokuz yıl önce aynı gün doğmuşuz. Ama aramızda önemli bir fark var: Ben gözlerimi duvara dönüştürmeyi öğrendim, kafamın içinde sakladıklarımı meraklı gözlerin bakmasını engelliyorum.

İkiz kardeşim bunu nasıl yapacağını henüz çözemedi. Gözleri kalbini dünyaya o kadar açık bir şekilde yansıtıyor ki, bu benim kalbimi kırıyor.

"Sana bir soru sordum evlat. Sağır mı oldun?"

Elim yumruk şeklinde kıvrılıyor. Babamın böyle yapmasından nefret ediyorum. İkimize de çok sert davranıyor. Gerçekten çok sert. Korkunç, hatta kemerini -ya da daha kötüsü, gerçek bir kırbacı- bize vurduğu zamanlar gibi. Ama bazen Finn'e karşı düpedüz acımasızdır. Çünkü ondaki yumuşaklığı görüyor. Nezaketi. Kalbini.

Tüm bunlar babamızın elinden gelse bir baltayla ameliyatla tüm dünyadan kaldıracığı şeyler. Muhtemelen bu yüzden hapiste.

Onu ziyaret ettiğimiz yer burası değil elbette. Ayda iki kez Dr. Thompson ya da asistanlarından biri bizi Denver'daki grup evinden alıyor ve buraya, Coal Creek Hastanesi'ne getiriyor. O tür bir hastane değil. Hasta insanlar için değil. Babamız gibi insanlar için. Onun gibi öfkeli insanlar için.

Buraya gelmek hakkında konuşmamız yasak. Dr. Thompson eğer konuşursak çalışmalarını ve kitabını mahvedeceğimizi söylüyor. Ayrıca, bunun artık babamızı ziyaret edemeyeceğimiz anlamına geleceğini söylüyor.

Bunun gerçekten onun düşündüğü kadar korkunç bir tehdit olduğundan emin değilim. Ama kuralları çiğnediğimizi öğrenirse ne yapacağını düşünmek bizi sessiz tutmaya yetiyor.

Zaten anlatacak başka kimsemiz de yok.

Denver'daki grup evi babamız hapse girdiğinden beri kaldığımız en kötü yer değil. Ama yine de orada yabancıyız. Bazen hepsine gerçek soyadımızı söylemek istiyorum - Blakely değil O'Conor olduğumuzu ve Finn'le alay etmeye devam ederlerse bunu babamız Cellat'a söyleyeceğimi. Bu onların dikkatini çeker.

Ama yapmayacağım. Kimse gerçek soyadımızı bilemez. Babamızın kim olduğunu bilemezler. New York'un dışında, Connecticut'ın güneyinde gerçekten güzel bir kasabada büyük bir evde yaşadığımızı bilemezler.

Zaten kimse soyadımızı bilmiyordu. Connecticut'ta Una ve Finn Murphy'ydik. Babam her zaman bunun bizi korumak için olduğunu söylerdi. Tehlikeli işler yapan tehlikeli insanlar için çalıştığını ve kimsenin gerçek soyadımızı öğrenemeyeceğini söylerdi.

"Ama sen Una, sen her zaman ne olduğunu, bir O'Conor'un kalbine ve azmine sahip olduğunu bileceksin."

Babamız o büyük evde hiç yaşamadı. Hizmetçimiz ve dadımız Eloise ve Carla yaşardı. Babamızı yılda belki dört ya da beş kez görüyorduk, o kadar. Ta ki onun için çalışan adamların gelip bize gitmemiz gerektiğini söylediği geceye kadar. Hemen toplanmamız gerektiğini, hayır, Eloise ve Carla'ya veda edemeyeceğimizi söylediler. Ve soyadımızın artık Blakely olduğunu.

"Eee?" Babam kardeşime soğuk bir şekilde çıkıştı. "Sağır mısın sen?"

"Hayır, baba," diye kekeliyor Finn, elindeki tavşana bakarak. "Ben sadece... Bay Fluffy benim arkadaşım."

Lütfen, hayır.

Geldiğini biliyorum ama kardeşimi uyarmak için çaresizim. Babamızın elinin tersi kulağını kelepçeleyerek onu çimenlerin üzerine yuvarlıyor. Bay Pofuduk - elimdeki bembeyaz tavşan Kartopu'nun kardeşi, benekli kahverengi tavşan - kaçmaya başlıyor. Ama babamız onu çabucak yakalıyor ve Finn'in titreyen ellerine geri itiyor.

"Yap şunu."

"Baba-"

Bana doğru döndüğünde irkildim. "Sıra sende,

Una." Soğudum, gözlerim büyüdü.

"Bizi istiyorsun-"

"Onları öldürmek

için, evet."

Dehşet içinde ona bakıyorum. "Ama... onlar bizim evcil hayvanlarımız."

Bay Fluffy ve Snowball burada, Coal Creek'te yaşıyorlar. Ama onları son on aydır iki haftada bir görüyoruz. Bizimkiler de olabilirler.

"Onlar anlamsız, uygunsuz eklentiler Una," diye homurdanıyor. "Onlar evcil hayvan değil. Onlar bir ders. Şimdi..."

Pantolonunun arkasından iki küçük bıçak çıkarıyor. Birini Finn'e, diğerini de bana verirken dehşet içinde izliyorum.

"Yapın. Boyun en hızlısı olacak."

Finn ağlamaya başladı. Dr. Thompson'ı aramak için etrafıma bakındım. Ama hastanenin çimenli avlusunda tek başımızayız. Dr. Thompson'ın asistanları ya da hastabakıcıları bile yok. Hiç kimse yoktu.

"Böyle bir oğlum var," diye tıslıyor babam hiddetle. "Ne amcık ama."

Finn hıçkırmaya devam ediyor ve babamız aniden önüne eğilip tişörtünün önünü tutarak onu kabaca sarsınca irkiliyorum.

"Sen ZAYIFSIN, oğlum!" diye kükrer. Finn Bay Pofuduk'a sıkıca sarılarak daha çok ağlamaya başlar.

"Kesin şunu!" Bağırıyorum. "Onu korkutuyorsun!"

Babam o korkunç mavi gözlerini bana çevirdiğinde irkilerek nefes alıyorum.

"O lanet tavşan bir dakika içinde ölmezse onu korkutmaktan çok daha kötüsünü yapacağım." Korkunç bakışlarını Finn'e çevirdi, dişleri parlıyordu. "Tanrı yardımcım olsun, evlat. Beni öldürse bile seni lanet bir O'Conor'a çevireceğim. Ve seni de. Boşa harcadığın benim kanım!"

Elini geri sardı ve hıçkıran kardeşimi tekrar kelepçeledi.

"Kesin şunu!" Bir elimle Kartopu'nu tutarken diğer elimle babamın gömleğini kavramaya çalışarak çığlık atıyorum. "Lütfen! Dur!"

"Otuz saniye evlat," diye hırlıyor Finn'e, beni görmezden gelerek. "Emrettiğimi yapmak için otuz saniyen var. Ve eğer o lanet hayvan o zamana kadar ölmezse, sana Tanrı'nın tüm gazabını vaat edebilirim-"

Onu iterek geçip Bay Pofuduk'u Finn'in kollarından tutup geri çekerken şaşkın görünüyor.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum.

Bıçak parlıyor. Tavşan sarsılıyor ve elimde çırpınıyor. Boynundaki kesikten çimenlere kan fışkırırken hızla hareketsizleşiyor.

Finn daha sert ağlamaya başlar ve çimlerin üzerine yığılırken arkasını döner. Özür dilerim.

Çok özür dilerim.

Babamız hiçbir şey söylemiyor. Kaşlarını çatarak elimdeki ölü tavşana bakıyor, sonra da ben Bay Pofuduk'u yakalamadan önce çoktan ölmüş olan Kartopu'na göz atıyor.

Babamız yavaşça gülümsüyor.

"İşte O'Conor'ların kanı. İyi iş çıkardın, Una."

Nefes nefese uyanıyorum, kalbim çarpıyor, orada olmayan bir kardeşe uzanıyorum. Yıllardır gitmediğim çimenli bir avluyu ve on altı yıl önce öldürdüğüm iki masum tavşanı arıyorum.

Hızla çarpan kalbimi sakinleştirmeye çalışarak nefes veriyorum ve yatağımın yanındaki cılız küçük masanın üzerindeki saate bakıyorum.

Sabahın ikisi. Ve şimdi tamamen uyanığım.

Harika.

Boktan çocukluğumu içeren rüyalardan uyanmanın yakın zamanda tekrar uyuyamayacağım anlamına geldiğini tecrübelerimden biliyorum. Bu yüzden yataktan kalkıp su almak için banyoya gidiyorum.

Bones beni tuvalet tankının üstündeki tahtından donuk, miyavlayan bir miyavlamayla selamlıyor. Yatağında uyumasını sağlamak için itiraf etmek istediğimden daha fazla zaman harcadım. En azından ucunda. Ama hiç ilgilenmiyor.

Uluduktan sonra sırt üstü kayarak bana alt tarafındaki beyaz çizgileri gösteriyor ve siyah kürküyle keskin bir kontrast oluşturuyor. Yıllar önce onu bir ara sokakta bulduğumda, siyahın karşısında ona küçük bir iskelet olduğu yanılsamasını veren bu keskin beyaz çizgiler ismine ilham kaynağı olmuştu.

"Uyuyamıyor musun?"

Bones'un tek tepkisi gözlerini kapamak ve hemen uykuya geri dönmek olur.

Dick.

Diğer odaya döndüğümde, yatağın kenarına bir süre oturduktan sonra tekrar üzerine çöküyorum. Çöp kutusuna bakıyorum, Apostle ile konuştuğum son kullan-at telefon hala parçalanmış bir şekilde duruyor.

Henüz yenisini almadım. Belli ki Apostle, Cillian'ı öldürmeyi başaramadığım için memnun değil.

Ama başarısız olduğumu bildiren araması iki hafta önceydi. O zamandan beri sessiz. Bu onun yapacağı bir şey değil.

O gece Club Venom'da yaşananları yüzüncü kez tekrar ediyorum. Yaptıklarımı eleştiriyorum - belki babamın yapacağı kadar sert değil. Ama kendime karşı da yumuşak davranmıyorum. Yaptığım her şeyi düşünüyorum

öldüğünden emin olabilirdim ve olmalıydım. Sonra saldırımın neden onu gerçekten öldürmediğini anlamaya çalışıyorum. Öldürmeliydi.

Ama sonunda, tıpkı son birkaç gecedir yaptığım gibi, bu konuda kendimi hırpalamayı bırakıyorum.

Sırada ne var? Ona tekrar nasıl ulaşacağımı bulmalıyım.

Onu.

İçimdeki bir şeyi uyandıran adam. Karanlık, kötü niyetli ve açgözlü bir şey. Yıllarca kendimden bile saklamaya çalıştığım bir şey.

Sahip olmamam gereken arzular. Kimsenin hissetmemesi gereken dürtüler.

Acı zevke eşit olmamalı. Sadece olmamalı. Benim rızamla ya da rızam olmadan sert bir şekilde elde edilmeye yönelik sinsi dürtü, sahip olduğum her fantezinin konusu olmamalı.

"Benim için ne kadar dağınık bir kızsın. Seninle biraz zaman geçirecektim. Ama senin ya da açgözlü küçük ıslak amcığının bekleyebileceğini sanmıyorum, değil mi?"

Hatırladıkça

ürperiyorum. Kalçalarım

sıkıştı.

Hain sıcaklık içime doluyor.

Sikeyim.

Bunu durdurmak zorundayım. Sadece zehirli ahlaksız arzular değil. Ama daha da kötüsü, öldürmem gereken bir adamla ilgili arzularım var.

Bir psikopat. Bir canavar.

Yasak fantezim.

Ama yavaş yavaş, son iki haftadır olduğu gibi, zehir fırsatını bulduğu anda derinlere işliyor.

Kalkıp banyonun kapısını kapatıyorum ve Bones'un orada, benim canavarlığımdan uzakta kalmasını sağlıyorum. Yatak odama döndüğümde soyunup yatağa uzanıyorum, parmaklarım tenimde gezinirken karanlıkta titriyorum.

Sınır beni çağırıyor. Kendime binlerce kez asla geri dönmeyeceğimi söylediğim yer. Bir *daha asla uçuruma bakmayacağım*. Ama içimdeki karanlığın doyurulmaya ihtiyacı olduğunda, buna karşı koymak imkansız.

Elim göğsümü kavrarken ürperiyorum, parmaklarım boğazımdan bir nefes çıkana kadar meme ucunu sıkıyor ve sertçe büküyor. Diğer elim daha aşağılara iniyor, parmaklarım ipeksi ıslaklığımın üzerinde gezinmeden önce karnımın ve kalçalarımın üzerinde hareket ediyor.

Parmak uçlarımla arasında klitorisimi yuvarlamaya başladığımda inilti göğsümde derin bir uğultuya dönüşüyor. Daha fazla baskı uyguluyorum, sıcaklığın içime doğru yayılmaya başladığını hissediyorum. Meme uçlarımı ağrıyana kadar sıkıyorum ve iki parmağımı kendime batırdığımda haykırıyorum. Kalçalarım yükseliyor, zevk çiçek açarken klitorisimi avucuma sürtüyorum.

Bu yeterli değil. Bu gece olmaz. Kenar beni böyle çağırırken olmaz.

Elim göğüslerimden ayrılıp komodine uzanırken nabzım aç bir iblis gibi kükrüyor. Gözlerim kapalı ama parmaklarım üzerinde balerin resmi olan küçük metal kutuyu tam olarak nerede bulacaklarını biliyorlar ve etrafında kıvrılıyorlar. Kutu kolayca açılıyor ve içine sıkışmış küçük tıraş bıçağına dokunduğumda omurgamda bir ürperti belirliyor.

Bu çok boktan.

Sen kırılmışsın, Una.

Ama artık kendi ruhum ya da iç monologum bile beni durduramayacak.

Tenimi kesen metal keskin bir şekilde nefes almamı sağlıyor. Bunun şehvetli bir yanı var; uçurumun ya da yüksek bir binanın kenarında parmak uçlarınızda durup gözlerinizi kapamak gibi vahşi ve bir o kadar da çekici.

Yerçekiminin seni çekip çekmeyeceğini görmek için bekliyorum.

Parmaklarım daha derine, daha sert dalıyor. Avucum klitorisime sürtünüyor. Ve diğer elim bıçağın kenarını iç uyluğumun narin, hassas derisine değdiriyor.

Tanrım, evet.

İlk kesik beni sersemletiyor, başımı yastığa doğru çığlık atmak için çevirirken sırtım kamburlaşıyor. Kaslarım kasılıyor. Boğazım sıkılıyor. Tüm varoluş hissim sarsılıyor.

İkinci kesik beni kenara doğru savuruyor. Bu ölümcül bir kombinasyon: parmaklarım beni serbest bırakmaya götürüyor ve bıçağın derimi açmasının keskin, patlayıcı ve tehlikeli derecede erotik hissi.

Bu ve tam düşmeye başladığım anda düşüncelerime giren adamın yüzü.

Gaddar. Ölümcül. Zehirli yeşil gözler.

Kalçalarım birbirine sıkıca kenetlenirken tüm vücudum kıvrılıyor ve yataktan kalkıyor. Dalgalar üzerime çökerken titreyerek ve parmaklarımı klitorisime bastırarak yatağa doğru çığlık atıyorum.

Nefes nefese yatıyorum, kaslarım kasılırken tenim ter içinde kalıyor.

Sikeyim.

Bu kadar iyi hissettirmesinden *nefret* ediyorum. Güneşe bu kadar yakın uçtuğum için nefret ediyorum, masturbasyonumu "harika" dan "harika" ya taşımak için acı sapkınlığımı bu şekilde kullanıyorum.

"inanılmaz". Bu acıyı -ve kullandığım bıçağı- bir uyuşturucuya dönüştürdü. Ölümcül olduğunu bildiğim halde, arzulamaya devam ettiğim bir uyuşturucu.

Tekrar sırt üstü döndüğümde yüzüm kızarıyor. Artçı sarsıntılardan ya da vücudumda hâlâ zonklayan elektrik hissinden değil.

Ama adamın zihnimde gördüğüm yüzünden, hırlayan ve psikopat, yeşil gözleri tam patladığım anda benimkilere dikilmişti.

Titreyerek inliyorum ve bacaklarımı yatağın kenarından kaydırıyorum. Ayağa kalkıyorum ama sonra kaşlarımı çatıyorum ve aşağı bakıyorum.

Kahretsin.

Tekrar oturup metal kutuya uzanıyorum ve bir yara bandı çıkarıyorum. Küçük şişeden bir mendile biraz peroksit döküyorum ve ikinci kesikteki birkaç damla kanı temizliyorum. Yapmam gerekenden biraz daha derine inmişim.

Sonra yara bandı onu ve günahımı örtüyor.

Bıçağı biraz daha peroksitle temizledikten sonra her şeyi kutusuna geri koyup başucumdaki çekmeceye geri koyuyorum.

Tekrar ayağa kalkıyorum, fotoğrafların olduğu duvara doğru yürüyorum ve dudağımı çiğniyorum.

Artık benim için hazır. Burada olduğumu

biliyor. Bir dahaki sefere daha da zor olacak.

İnliyorum, odamın karanlığında çıplaklığım sarılıyorum. Birden kaskatı kesiliyorum, ensemdeki tüyler diken diken oluyor.

Sanki *izleniyormuşum* gibi hissediyorum.

Dönüyorum, kalbim boğazıma tırmanıyor. Ama tabii ki yalnızım. Ve kontrol ettiğimde, stüdyomun kapısı hala kilitli ve sürgülü. Kapılar da öyle.

Pencereler.

İçime bir külot ve tişört çekerek titriyorum. Sonra pencerelere doğru yürüyorum ve duvara yaslanıp New York gecesine bakıyorum.

Burada kimse yok. Kimse beni izlemiyordu.

Belki de düşündüğümünden daha da berbat durumdayım.

CILLIAN

BURASI. Burası onun yaşadığı yer. Uyuduğu yer.

Gözlerim karanlığa dalıyor, sonra kapanıyor, burnum havada onun kalıcı, sarhoş edici kokusunu soluyor.

Tadını çıkarmak. Lüks içinde.

Dönerek, duvardaki resmimin önünde durmak için sessizce yerde sürünüyorum. Ben ve tanıdığım ve ailem dediğim sayısız insan. Neve, Eilish, Castle, Ares. Tanrım, Drakos'un anası, Ares'in büyükannesi Dimitra bile var. Gerçi dürüst olmak gerekirse, o küçük yaşlı Yunan büyükanne tanıdığım en korkutucu kişilerden biri olabilir.

Bu "hedef duvarını" ilk kez görmüyorum. Tıpkı Una'nın boktan dairesine ilk kez girmediğim gibi.

Aslında, bu bir sorun olmaya başladı. Son iki haftadır buraya *çok* sık geliyorum.

İlk başta, talebimi ilettiğimde Club Venom *bana* bile ketum davrandı. Ne de olsa, oraya üye olmak için iyi para ödeyen tek gangster ben değilim ve kulüpten ayrıldıktan sonra misafirleri izleme konusundaki politikaları çok açık.

Ama sonra insanlık maskemi çıkardım ve ameliyat müdürüne ruhumda dönen karanlığın küçük bir tadını verdim.

Hayır, lmemiş. Kan bile yoktu. *Olmak zereydi*. Ama omurgasız küçük pislik, ofisinin kapısını kilitlediğim ve onu bir ya da iki parmağından ayırma vaadiyle bıçağımı çıkardığım anda pes etti.

Ya da sonunda benim kim olduğumu *anladı*. Her iki durumda da, evet, Jenny Miller adında birinin geçen gece Club Venom'dan çıkarken kırmızı ve altın bileziğini n kapıya teslim etmeden çıktığını hemen teyit edebildi.

Ve evet, *kesinlikle* ipi aracılığıyla nerede olduğunu takip edebiliyordu ki beni buraya, Hell's Kitchen standartlarına göre bile oldukça boktan olan Hell's Kitchen'daki bu bok çukuruna getiren de buydu.

Jenny Miller'ın *değil*, onun yaşadığı yer.

Onun "hedef duvarını" ilk gördüğümde, ilk igdm tüm ailemi derhal tecrit altına almak ve Ares'e de aynısını yapmasını önermek oldu. Ama sonra resmimin etrafındaki dairenin anlamını fark ettim, hepsinin ortasında ben varım.

Ben birinciyim. Ve bu duvara baktıkça, burada bir hiyerarşi olduğuna daha çok ikna oluyorum.

Duvardaki tek resim *benimki* ve yanında programımın ayrıntılı bir listesi, gittiğim yerler, kullandığım arabanın modeli ve daha fazlası var. Diğerleri sadece isimler ve resimlerden ibaret.

Metodik davranıyor. Ya da belki de zihinsel bir sorunu vardır. Ama her ne olursa olsun, ben ilkim ve o bunu istemiyor gibi görünüyor.

Ben halledilene kadar listesinde aşığılara inebilir. Bu da garip bir şekilde rahatlatıcı. Çünkü ben öldürmesi zor bir herifim.

Yani. Beni yakalamadığı sürece geri kalanlar güvende. İlk saldırıp onu öldürmememin tek sebebi de bu. Onu tuzağa düşürüp kiminle ya da kimin için çalıştığını öğrenmeliyim.

Ya da en azından... Kendime sürekli *söylediğim şey*, onu kolayca eleyebilecekken çoktan elemememin nedeninin bu olduğu.

Kaşlarımı çatarak duvardan geri çekiliyorum.

Evet, buraya bu kadar sık gelmem sorun olmaya başladı.

Sanki daha fazla ikna edilmeye ihtiyacım varmış gibi, tüylü bir kafa kaval kemiğime sürtünüyor. Siyah beyaz kediye kaşlarımı kaldırarak bakıyorum.

"Yine ben," diye sessizce homurdanıyorum.

Kedi miyavlıyor, bana aç gözlerle bakıyor. O da buna çok alıştı.

Cebimden bir kutu ıslak kedi maması çıkarıyorum. Kapağını açıp içindekileri küçük buzdolabının yanındaki küçük kabına dökerken kedi dudaklarını yalıyor. Ben geri çekilip konserveyi kilitli bir poşete koyup ceketimin cebine geri koyarken aç bir canavar gibi hemen midesine indiriyor.

"Tüm kanıtları yediğinizden emin olun."

Sanki iki kez söylenmesi gerekiyormuş gibi. Dolabı açıp içindekilere bakarken kaşlarımı çatıyorum.

Yeterince yemiyor.

Banyoda çöpü karıştırıyorum, onları bulduğumda kaşlarım çatılıyor: günler önce kırılan iki kullan-at telefon hâlâ orada. Hangi

Yani menajeri ya da burada kararları kim veriyorsa, o zamandan beri iletişime geçmedi.

İlginç.

Yatak odasına, mutfığa, oturma odasına, dolaba döndüğümde yatağının kenarına oturuyorum. Komodinin çekmecesini açıp üzerinde balerin resmi olan küçük metal kutuyu çıkarıyorum. İçini açıp, bir yığın yara bandı, küçük bir gazlı bez rulosu ve küçük bir şişe peroksitin yanına özenle yerleştirilmiş bıçağa bakıyorum.

Bunu yapmasından hoşlanmıyorum. At. hoşlanmıyorum. *Her şeyde.*

Henüz kaçmak için yaptığını görmedim - sadece bu yatakta kendini boşaltırken tehlikeli bir şekilde tahrik edici bir araç olarak. Geçen hafta bunu iki kez yaptığını gördüm; her ikisinde de kendini daha sert ve daha derine itmek için küçük tıraş bıçağını kullandı.

Sokağın karşısındaki çatıda tünediğim yerden onun kendine böyle bir zevk vermesini izlemek sarhoş edici. Onun kendini mahvettiğini görmek beni öfkelerirse bile.

O gece Club Venom'da fark ettiğim kalçalarındaki küçük beyaz çizgileri açıklıyor.

Yine de sırtındaki çapraz pembe olanları açıklamıyor.

Özellikle acımasız görünen yara izlerini hatırlayınca kaşlarımı çatarak çantayı bir kenara koyuyorum ve dizüstü bilgisayarına uzanıyorum. Son arama geçmişinde hızlıca geziniyor ve karanlık, aç bir gülümsemeyle gülümsüyorum.

Kötü kız.

Geçen hafta porno sitesinde izlediği şeylerin aynısı. Ultra hardcore, çok gerçekçi "rıza dayalı olmayan" porno. Azıcık BDSM. Genç bir kadının bankta elleri bağlı birkaç dakikası

Siyah maskeli bir adam kabaca - *kabaca* demek istiyorum - onu birden fazla delikten tamamen sikerken.

Una'yı bu yatakta yatarken ve bunu izlerken hayal ettiğimde sikim pantolonumun içinde çeliğe dönüşüyor.

Daha ıslak oluyor.

Belki de *beni* ve o gece Club Venom'da onu nasıl hırpaladığımı düşünüyordu.

Sadomazoşizme olan ilgisinin sadece o gece kapıdan içeri girmek için bir numara olmadığını görmek aydınlatıcı oldu. Kolundaki bant yalan değildi. Bundan *gerçekten zevk alıyor*. O odada ona yaptığım şey gerçekten arzuladığı şeydi.

Una'nın düşmanım olduğunu düşünürsek, bunu muhtemelen bilmemem gerekir.

Ama bunu düşünmeden duramıyorum. Tıpkı buraya gelmeyi bırakmadığım gibi. Çünkü o burada değilken bile burası üzerimde onun bıraktığı etkiyi bırakıyor. Sanki onun kokusu ve ardında bıraktığı aura beni sakinleştiriyor ve içimdeki şeytanları onunla bedenen oynamak kadar rahatlatıyor.

İçinde lezzetli bir karanlık var. Belki de budur. Belki de kendi berbatlığıma seslenen ve kükrememi yatıştıran şey budur.

O güzel, kırık bir bebek. Sahip olmak istediğim biri. Onu sahiplenmeye ve kendime *saklamaya* kararlıyım. Ama önce beni onun iplerini elinde tutan kişiye götürmesi gerek.

Onu almaktan kendimi daha ne kadar alıkoyabilirim bilmiyorum.

Ayağa kalkıyorum. Gitmeden önce şifonyerinin çekmecelerinden birini açıyorum ve parmaklarımı içinde bulduğum dantellerin üzerinde gezdiriyorum. Parmağım bir elbisenin köşebentine takılıyor.

Üzerinde siyah palmiye ağaçları olan küçük, mavi
bir tanga. Cebime sokuşturuyorum.

Yemeğini bitirdiğini görmekten memnuniyet duyarak kediye başımı
sallıyorum. Bana baktığında, bir parmağımı dudaklarımda gezdiriyorum.

"Tek kelime
etme." Sonra
giderim.

Hell's Kitchen sokaklarına geri döndüğümde, Una'nın binasının arkasındaki
ara sokağa park ettiğim siyah GTO'ya doğru ilerliyorum. Ara sokağın
girişinde rastgele iki herif durmuş sigara içiyor ve birbirleriyle saçma sapan
konuşuyorlar. Yanlarından geçip arabaya doğru giderken onlara
aldırmıyorum.

Ta ki ben duyana kadar.

"Sorduğumda bana erkek arkadaşıyla yaşadığını söyledi."

"Hayır, dostum. Bu saçmalık. Yukarıda sadece o ve şu aptal siyah beyaz
kedi var."

Gerginleşiyorum, ara sokağın duvarına karşı gölgelerin içinde kaybolurken
yavaşlarken duruyorum. "Yani, erkek yok mu?"

"Erkek yok. Ev arkadaşı yok. Sadece kedi. Sadece söylüyorum, kardeşim, bu çok lanet
olurdu

Kolay. Bu sokaktan da çok geçiyor."

İlk adam karanlık bir şekilde kıkırdar. "Ne kadar aptal bir
amcık." "Onun aptallığı bizim kazancımız, değil mi?"

Gözlerim yarıklara dönüşüyor, ilk adamın ellerini birbirine sürtmesini izliyorum.

"Ya da dairesine gider ve ev sahibiyle birlikteymiş gibi davranırız. Eminim

bize açılacaktır, sorun olmaz."

İkinci adam kıs kıs gülerek, "Oh, gayet i y i açılırdı," der. "Benim sikim için."

İçimde öfke kaynıyor.

"Ahbap!" İlk adam elindeki şişeden bir yudum alarak gülüyor. "Kim demiş ilk senin hakkın var diye?"

"Siktir git, dostum. O kaltağın kıçı *benim*-" "Söyle bana."

Sesimi duyunca ikisi de irkildi. Önce birbirlerine, sonra bana endişeyle bakarlarken yavaşça gölgelerden çıkıyorum.

Karanlığım esniyor, derimin hemen altında zonkluyor. "Affedersiniz? Bak ne diyeceğim-"

"Bana ondan uzak duracağınıza söz verdiğinizi söyleyin. Zavallı, değersiz hayatlarınızı bağışladığım sürece ona bir daha asla bakmayacağınıza ya da onu *düşünmeyeceğinize* yemin ettiğinizi söyleyin."

İki salak birbirlerine tekrar bakıyor, alay ediyor ve sonra bana dönüyorlar.

"Sen kimsin lan, onun erkek arkadaşı mı?" diye kıs kıs gülüyor ikinci adam.

"Hayır, kardeşim," diyor bir numaralı dangalak. "Çok yaşlı. Daha çok onun şeker babasına benziyor."

Omuzlarımı k1v1r1p boynumu kırarak sigara tabakamı çıkarıp dudaklarımın arasına bir tane yerleştiriyorum. Tek kelime etmeden Zippo'mla yakıyorum.

İkinci adam sabit bir şekilde bana bakıyor ve başını sallıyor. "Eğer böyle vaatler peşindeysen, siktir olup gidebilirsin ve kıçını-"

"Yanlış anladınız." Sigaramı yavaşça çekiyorum. "Sözlerini duymak istemiyorum. *Yalanlarını* duymak istiyorum. Bunun ne kadar kolay olacağını düşününce çok daha eğlenceli oluyor."

Bana bakıyorlar.

"Neyi daha eğlenceli yapar?"

"Evet, neyin kolay olacağını düşünüyorsun dostum?"

"Seni öldürmek."

Açık sözlülüğüm karşısında gözlerini kırptırıyorlar. Sakince sigaramı çekiyorum, yeşil gözlerim karanlığın içinden onlara saplanıyor.

"Yalvarıp yakarmalarına ve ağızlarının içinden yalan söylemelerine bayılıyorum."

İlk adam yutkunuyor. İkincisi önce arkadaşına, sonra bana baktı. "Defol git buradan, seni lanet olası ucube."

Elim cebimden kayıyor. Bıçak sokağın karşısındaki çamaşırhaneinin loş ışığında parlıyor.

Sırtışları yüzlerinden düşer.

"Demek öyle, öyle mi?" diye mırıldanıyor bir numaralı adam soğuk bir şekilde, ceketini hafifçe kaldırıp pantolonunun içine soktuğu silahın kabzasını gösteriyor bana.

"Bu çekip gitmek için son şansın dostum," diye ekliyor ikinci adam, bana ters ters bakarak.

İnce bir gülümsemeyle. "Hayır..."

Değil." "Lanet olsun-"

"O *senin*."

Birbirlerine bakarlar.

"Dostum, *siktir et* bu adamı."

Sorun şu ki, bir numaralı dangalak, silahı nasıl kullanacağını bildiği için değil, sokakta itibar kazanmak için satın alan türden bir salak. Ya da, bu konuda, onu lanet *pantolonundan* herhangi bir aciliyetle nasıl çıkaracağını bile.

Ne kadar yazık.

Bir milisaniye içinde üzerlerindeyim ve bıçağım karnına saplanırken silahlı adamın gözleri irileşiyor, ağzı açık kalıyor. Sonra tekrar ve tekrar. Bıçağım boğazında parlıyor, yere düşerken nefesi ıslak bir hıçkırığa dönüşüyor.

Silahı hala pantolonundan çıkmadı. Sanırım artık hiç çıkmayacak.

İkinci adamın üzerine dönüyorum, arkadan boynundan yakalamadan önce vahşi yumruğundan kolayca kaçıyorum. Bıçağım boğazına saplanıyor ve adam boğuluyor.

"Lütfen! Lütfen, dostum! Yemin ederim, sadece o kız hakkında konuşuyorduk! Sadece saçmalık! Yemin ederim-"

"Tanrı şu anda burada değil."

Bıçak şahdamarına saplanıyor.

"*Lütfen!* Yemin ederim ne dersen yapacağım! Ona asla bakmayacağım! Onu asla düşünmeyeceğim!"

Yalanlar. Çaresiz, çaresiz

yalanlar. Her zaman çok

tatlıdırlar.

"Bu lanet mahalleye bir daha asla gelmeyeceğim, söz veriyorum!"

Haksız da sayılmaz.

Kolum çekildi. Kan yanımızdaki tuğla duvara sıçradı. Sonra bok çuvalının ilkinin yanına yere düşmesine izin verdim.

Kargaşanın son doksan saniyesinde sigaram ağzımdan düştü. Ben de çantamdan bir tane daha çıkarıp dudaklarımın arasına sıkıştırdım. Kıvılcımı çakıp yavaşça içime çekiyorum ve düşünceli bir şekilde yerde yatan iki şerefsiz bakıyorum.

Onları Una'nın binasının arkasındaki çöp konteynerine sürükledim ve üzerlerini çöplerle kapattım. *Ne kadar uygun.* Sokağın sonundaki tuğlalardaki ve yerdeki kanı yıkamak için aynı çöp konteynerinden aldığım yarısı boş bir soda şişesini kullanıyorum. Ama çok da önemli değil. Bu mahallede değil.

GTO'mun bagajında sakladığım dezenfektan ve mendilleri tam da bu amaçla temizlemek için kullanıyorum. Sonra direksiyona geçip motoru çalıştırıyorum.

Canavarım hala homurdanıyor.

Karanlığım hâlâ kabarık ve açgözlü.

İhtiyaç hala orada ve görünüşe göre basit bir kan alma işlemi artık işe yaramıyor. Beni tatmin etmiyor.

Onun tadına baktıktan sonra olmaz.

UNA

BENİMLE DALGA GEÇİYORSUN.

Ritz-Carlton'ın karşısındaki caddede, gala etkinliğini karşılayan pankarta bakarken çenem açık bir şekilde duruyorum.

Adam kafayı yemiş.

Yani, belli ki öyle. Tarihsel olarak, deneysel olarak, Cillian Kildare - neredeyse her şeyin ötesinde - kategorik bir psikopat olarak bilinir. Sadece *bu kadar* deli olduğunu düşünmemiştim.

İki haftadır Club Venom'da öldürmem gereken hedefi bulmaya çalışıyorum. İki haftadır kendimi onu sadece bir hedef olarak görmeye zorluyorum. Bir canavar. Düşman.

Yıllardır gizlice dokunulmayı arzuladığım gibi bana dokunan adam *değil*. İçimde aynı anda hem ödümü koparan hem de beni bir ateş sütununa çeviren şiddetli bir karanlığı uyandıran ve harekete geçiren adam değil.

Ama nihayet, iki hafta sonra -ki bu süre zarfında Cillian görünüşe göre yeryüzünden kayboldu- bir açılış var.

O zeki bir adam. Bu şehirdeki herkes Kildare ailesinden habersiz değil ya da onların varlığından, gücünden ve nasıl para kazandıklarından bihaber değil.

onların parası. Sadece "orada" yeterince parlak, güzel şeyler sallarsanız, insanlar "burada" yapmakla meşgul olduğunuz karanlık, kirli, yasadışı şeylere pek dikkat etmezler.

Cillian'ın Ritz-Carlton'ın balo salonunda büyük bir bağış toplama galasına gideceğini ve orada -inanılmaz bir şekilde- altı rakamlı bir bağış çeki sunacağını biliyordum.

Ritz'in ana kapısının üzerindeki gala afişine bakmaya devam ediyorum, başım yavaşça bir o yana bir bu yana sallanıyor.

Şehirdeki en büyük suç örgütlerinden birinin başının konuşma yaptığı ve yüklü bir çek bağışladığı gala etkinliğinin kahrolası *Polis Balosu olduğunu* en çılgın hayallerimde bile düşünemezdim.

Ve işte buradayım, onu öldürmek için oraya girmeyi planlıyorum.

Orospu çocuğu.

Gergin bir şekilde çantamı açıyorum. Astarını nazikçe sıyrıyorum ve içinde saklı plastik ama hala jilet gibi keskin bıçağa bakıyorum - bu sabah Apostle tarafından kapımın önüne bırakılan bir şey, şüphesiz metal dedektörlerinden geçmek için plastik.

Ama ön kapıdan geçmek bu geceki sorunlarımın en küçüğü olacak gibi görünüyor.

Sokağın karşısında, dışarıda dolaşan ve otele doluşan polis *ordularına* bakarken dişlerimi emerek yutkunuyorum.

Hayır. Bu delilik. Bu imkansız.

Yapman gereken bu.

Caddeden geçen taksileri atlatıyorum ve ardından yüksek topuklu ayakkabılarımla merdivenlerden ana lobiye çıkmama yardım etmek için kollarını uzatan  genç polis memuruna hoş bir şekilde gülümsüyorum.

Merdivenlerden çıkmama yardım eden avuş umutlu bir sırıtışla, "Kimseyle gelmediğinizi fark ettim," diyor.

"ok *tatlısın*," diye karşılık veriyorum. "Ama içeride biriyle buluşacağım."

Merdivenlerin başında, minnettar bir i çekişle yanımdan ayrılıyor. "O şanslı bir adam."

Tam olarak değil.

Bu akşamki kıyafetim Club Venom'daki gibi x-rated değil. Ama yine de öldürmek için giyindim.

Tamamen kelime oyunu.

Kendi halime bırakılsaydım, şu anda giydiğim siyah kokteyl boyundaki de la Renta'yı almam mümkün olmazdı. Eksi gelirimle olmazdı. Konu hırsızlık olduğunda el çabukluğu konusunda iyiyimdir ama *o kadar da* değil. Neyse ki elbise, çanta ve boynumdaki ağır kolye ve zincirle birlikte bu sabah kapıma bırakılan bir Havari'ydi.

Otelin içinde, küçük el çantamı küçük kayışıyla omzuma atıyorum ve içinde saklı plastik bıçağın hafif ağırlığını hissediyorum. Hayır, metal dedektörü onu algılamadı. Ritz'in yükselen, yaldızlı balo salonuna adım atıyorum, odanın etrafında dolaşan *yüzlerce* glmseymen polis memurunu incelerken sinirlerimi bir arada tutmaya çalışıyorum.

Bunu nasıl yapacağım?

Bir, çünkü lanet bir kolluk kuvveti *denizindeyim*. Ve iki, çünkü kendime daha önce maske taktığımı söylesem bile, bu gece sarışın bir peruk takmasam bile, doğal siyah saçlarım toplanmış...

Benim olduğumu anlamamasına imkan yok. Onu bıçakladığımda oldukça yakındık.

Yüzüm yanıyor.

Çok yakın. İki insanın olabileceği kadar yakın aslında.

Bedenim onun dokunuşunun acımasızlığını hatırladıkça ürperiyorum. Cezalandırıcı öpücükleri. Bekaretimden daha fazlasını parçalayan kalçalarının acımasız itiş.

O gece benim de çekingenliğimi kırdı. En karanlık, en ahlaksız ve gizli sapkınlıklarımın üzerine benzin döktü ve onlara bir kibrit çaktı - başka birine asla itiraf etmediğim fanteziler ve arzular.

Odayı tarayıp *onu* ararken dönüp yanımdan geçen tepsiden bir kadeh şampanya alıyorum.

Karanlık, kötücül enerjisi için. Nerede görsem tanıyacağım o zehirli yeşil gözleri için.

"Bayan?"

İrkiliyorum, dönerken neredeyse şampanyamı döküyordum, elim debriyajıma uçuyordu. Ama üniformasında teğmen rütbesi olan ve bana sırttan kırmızı yüzlü yaşlı adam Cillian *değil*.

"Yüzük fark etmedim," diye gülümsüyor. "Seni bir dans için çalabilir miyim?"

"Oh, ben..." Gülümsüyorum, sinirlerimi ve şampanyamın yarısını yutuyorum. "Tabii ki!"

Yani hala odayı turlamam gerekiyor. Ama ben onu fark etmeden Cillian beni görürse, o gördüğünde dans pistinde beni döndüren bir NYPD teğmeni de olabilir.

Bardağımı önümden geçen başka bir tepsiye koyup ellerini tutmak için hamle yaptığımda teğmen ışınlıyor.

Tam da o anda hissediyorum, açık bir kapıdan içeri giren soğuk bir esinti gibi. Berrak suya damlatılan siyah boya gibi, dönüyor, kararıyor ve yayılıyor.

Derimin üzerinde kayan vahşi bir enerji gibi.

"Teğmen O'Reilly."

Yaşlı adam bakışlarını benden kaçırıyor ve onu gördüğünde yüzünde korku ile dalkavukça bir gülümseme arasında bir ifade belirliyor.

Cillian.

"Ah! Bay Kildare!"

Kaskatı kesiliyorum, dönüp onunla yüzleşmek istemiyorum ama bunu yapmamanın tuhaf görüneceğini de anlıyorum. Nefes alıyorum ve yavaşça dönüyorum. Gözlerim onunkileri bulduğu anda, bunu açıkça görebiliyorum.

Evet. Kim olduğumu *çok iyi* biliyor.

"Dan. Bu akşamki randevumla tanışmışsın."

Zavallı teğmenin arkamda kaskatı kesildiğini hissedebiliyorum.

"Randevunuz! Çok özür dilerim Bay Kildare, fark etmemiştim-"

Cillian gülüyor, kötü niyetle ya da acımasızca değil. Sıcak, tehditkâr olmayan, tüm vücudu saran, gözleri kırıştıran bir kahkaha.

O iyi.

Ama mükemmel değildir. Altındaki canavarı maskeleyen becerisinde mükemmel yakın bir noktaya kadar uygulanmış olabilir. Ama yakından bakarsanız -ki inanın bana ben bakıyorum- maskenin altından sızan mürekkep gibi kenarlardan sızan karanlığı görebilirsiniz.

"Lütfen, hiç de değil. Ama korkarım ki şimdi onu geri çalmam gerekiyor."

Gözleri o kadar keskin bir şekilde benimkilere dikiliyor ki damarlarımdaki kan ürperiyor. Beni bekliyormuş. Gözlerindeki zehirli bakış bunu söylüyor.

Kahretsin, sanırım bir tuzağa düştüm. Omurgamı saran sinirler ve enseme dikilen tüyler bana buradan defolup gitme zamanının geldiğini söylüyor.

"Ah, Cillian," diye gülüyorum, onun kadar inandırıcı olmasa da. "Teğmen O'Reilly gibi kahramanlara altı haneli bir bağış sadece küçük bir dansla yapılabilir mi?"

Cillian sırtıyor. Teğmen O'Reilly arkamdan kıkırdıyor.

"*Altı* rakam mı? Birkaç sıfırı atlıyorsun canım. Sanırım Bay Kildare cömertliğinin tam boyutunu size söyleyemeyecek kadar alçakgönüllüydü."

Bekle, ne?

Beni geçip Cillian'ın omzuna sert bir el attı.

"Size şahsen teşekkür etmeliyim Bay Kildare. Bu otuz milyonu iyi bir şekilde kullanacağız."

Ne. Ne. Sikeyim.

"Yapacağından hiç şüphem yok Dan." Cillian soğuk bir şekilde gülümsüyor, gözleri zehirli bıçaklar gibi bana dikilmiş. "Biliyor musun, şiddet suçlarının arttığını duydum."

bu günlerde güzel Őhrimizde. Bıçaklama ve benzeri olaylar."

Gözleri gözlerimi kırpmadan bylerken yutkunuyorum.

Teğmen O'Reilly seıpatik bir Şekilde, "Dışarıda bir sürü lanet olası vahşi var, size söyleyeyim, Bay Kildare," diye iç geçirdi. "Aslında daha geçen gece, bir dükkanın garajında birkaç serseri buldular. Çete bağlantılı gibi görünüyor. İkiisi vurulmuş, birinin boğazı kesilmiş. Zavallı bir piçin eli matkapla delinmiş, düşünebiliyor musunuz? Ve geçen gece 11th ve Batı 44th köşesinde birkaç serseri daha kesildi."

Soğudum.

Bu benim bloğum.

"Korkunç," diye mırıldanıyor Cillian, başını sallıyor ama gözlerini benimkilerden ayırmıyor. "Dışarıda kimin ya da neyin seni sırtından bıçaklamak için beklediğini asla bilemezsin." Gözleri kısılıyor. "Ya da yandan."

Dönüp Teğmen O'Reilly'ye kazanan, pratik bir gülümseme atarken kalın bir Şekilde yutkunuyorum.

"Şey, teğmen, eğer sakıncası yoksa..."

"Oh, hayır, elbette, Bay Kildare. Gecenizin tadını çıkarın ve cmertliğiniz için tekrar teşekkür ederim."

"Tabii ki."

Teğmen O'Reilly dönüp aceleyle uzaklaşmadan önce kibarca, "Sizinle tanıştığıma memnun oldum, hanımefendi," diyor.

Cillian anında elimi ve belimi kavrayınca nefesim kesiliyor. Ne olduğunu anlamadan beni dans pistinde döndürmeye başladı. Geri çekilmeye çalışıyorum ama

Kavrayışı demir gibi, etimi kazıyor ve beni göğsüne doğru sertçe çekiyor.

Beni kaya gibi sert vücuduna yapıştırırken gözlerimi kaldırıp üzerimde yükseldiğini gördüğümde titriyorum.

"Lütfen," diye ince ince gülümsüyor. "Sana yalvarıyorum. Aptalca bir şey dene."

Odanın karşısındaki küçük orkestradan gelen vals müziğiyle beni aniden döndürürken tekrar nefes nefese kalıyorum. Sonra beni sertçe göğsüne doğru çekerken yine nefesim kesiliyor.

Birden eli benimkini bırakıp saçıma gitti. "Ow!"

Koyu renk buklelerimin kopçasını çekip çıkarmadan önce bir avuç tuttuğunda irkiliyorum. Hızlıca bir fiske vuruyor, içinden bıçak çıkmayınca da ters ters bakıyor.

"Mutlu musun?"

Ceketinin cebine koyarken hiçbir şey söylemiyor ve çıplak omuzlarıma dökülen saçlarıma bakıyor.

"Sarışın değiller miydi?" diyor kesik, koyu bir tonda, İrlandalı tınısı tenimi okşuyor.

Beni bir kez daha döndürdükten sonra tekrar göğsüne yasladığında kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

"Polislerin arkasına

saklanıyorsun, öyle mi?"

Gülümsüyor ve kaşlarını

çatıyor.

"Saklanıyormuşum gibi mi görünüyor canım?"

"Görünüşe göre sana bir daha bıçak sokamayacağımdan emin oluyorsun."

"Genel olarak konuşursak, bana bıçak sokulması yapılacaklar listemde üst sıralarda değil." Dans etmeye devam ediyoruz, o ikimizi de döndürmeden önce yana doğru yalpalıyoruz.

"Ama," diye hırlıyor. "Günün sorusuna gelelim: Beni tekrar bıçaklamaya çalışmak için mi buraya kadar takip ettin, yoksa..." Acımasızca gülümsüyor ve aniden eğilip kulağıma alçak sesle fısıldarken nefesimi kesiyor.

"...beni buraya kadar takip ettin çünkü yine kalın sikimin üzerine boşalmak için yanıp tutuşuyorsun."

Güzel. Tanrım.

Yüzüm şiddetle yanıyor. Uzaklaşmak için çabalıyorum ama tutuşu daha da sıklaşıyor. "Ya da belki ikisi birden? Eski günlerin hatırına güzel bir tekrar performansı?" Ona ters ters bakıyorum. "Bu konuda şaka yapmanın seni kurtaracağını mı sanıyorsun?"

"Sanırım *beni korkutmuyorsun*, küçük kız," diye hırlıyor soğuk bir şekilde, soğukluk tenimi parçalarken kalbimi buza çeviriyor. "Sanırım ucuz bir outlet mağazasından almış gibi giydiğin karanlığın çok daha derinlerine baktım. Bir cadılar bayramı kostüm mağazasından."

Kıllarımı kıpırdatıyorum, sözleri içimde bir tetikleyiciyi harekete geçiriyor. "Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun-"

"Ben... *Una* değil miyim?"

Zemin altımdan kayıp gidiyor. Kalbim buza dönüşüyor.

Lanet olsun.

Bu gece beni gördüğünde tanıyacağını düşünmüştüm. Ama beni sadece Club Venom'daki kız olarak tanıyacağını düşünmüştüm.

Benim gerçekte kim olduğumu bileceğini hiç düşünmemiştim.

Cillian gülümser. "Bunu senin için çok kolaylaştıracağım, küçük kız."

"Bana öyle demeyi kes."

"Beni bıçaklamaya çalışan küçük kaltak'ı mı tercih edersin?" diye tersliyor. "Seni bıçakladım."

"Ah, evet. Beş inç derinliğinde. Ama sonra..." bana hınzırca gülümsüyor. "Sen de beş inçten *çok daha fazlasını* aldın, değil mi?"

Yüzüm ateş gibi

yanıyor. "Ne kadar

iyi bir kız." Hay

sikeyim.

Kelimeleri söylediği anda içim kasılıyor ve dudaklarımı sıkıca büzerken kalçalarımın arasında sıcaklık birikiyor.

"Ya da, biliyorum," diye düşünür. "Küçük kız yerine, *benim küçük oyuncağım* demeye ne dersin?"

Kaskatı kesilmeme zalimce gülümsüyor. Yüzümün utanç dolu bir sıcaklıkla dolup taşmasına. Ben durduramadan ağzımın açık kalışına.

"Lütfen," diye mırıldanıyor. "İstersen inkâr etmeye çalışabilirsin. Ama ikimiz de öyle olduğunu biliyoruz."

Boğazım yutkunma hareketi yapıyor ama orada sıkışan yumruyu çıkarmak için hiçbir şey yapmıyor. Umutsuzca nefes alıp yüzümdeki ısıyı uzaklaştırmaya çalışıyorum. Ama bu da işe yaramıyor.

Buna hazır değildim.

Onun için hazır

değildim.

Cillian iç çekiyor ve o öldürücü zehirli gözler ruhuma tekrar saplanmadan önce boynunu kırıyor.

"Bunu senin için kolaylaştıracağım, Una." Tekrar yakınımaya eğildiğinde ürperiyorum. "*Uzaklaş*," diye gürlüyor kulağıma kalın kalın. "Benim ne olduğumu düşünürsen düşün, deli babanın başına gelenler için ne kadar kızgın olursan ol-"

Kollarımı ondan çekmeye çalışıyorum ama bu bir duvarla savaşmak gibi. Ya da yerçekimiyle.

"Sizi temin ederim ki, başına gelen *her şeyi* hak etti. Bu yüzden, son kez söylüyorum, küçük kız..." Cillian tıslıyor, gözleri yarıklara dönüşerek benimkilere dikiliyor. "*Yürü. Uzaklaş*. Yoksa sana söz veriyorum, bunun sonu senin için iyi *olmayacak*. Uzaklaşmak kolay bir yol, hem de çok kolay."

Sonunda boğazımdaki yumruyu yutmayı

başarıyorum. "Peki ya zor yol?"

Dudaklarının kenarları kıvrılıyor. "*Öğrenmemenizi şiddetle* tavsiye ederim."

Aniden gitti. Bileğimden ve kalçamdan kavrayışını bıraktı, döndü ve polis kalabalığının içinde kayboldu, beni dans pistinde titreyerek ve uyuşmuş bir halde bıraktı.

Maraton koşmuş gibi hissediyorum.

Okyanusta yüzdüm.

Şeytanın ta kendisiyle karşı karşıya geldi.

Ama ben hâlâ buradayım. Hâlâ ayaktayım. Ve bu onun yaptığı son hata olacak.

İçimde bıraktığı sarsıntıyı üzerimden atarken her şey lazerle odaklanıyor. Finn'i düşünüyorum. Benim için yaptığı onca şeyi düşünüyorum.

yıllar.

Seni yakaladım, Lunatic.

Bu sefer seni yakaladım Finn.

Kalabalığın arasından sıyrılıyorum, onu görene kadar gözlerim çılgınca etrafı tarıyor. Cillian ana balo salonundan uzaklaşıyor ve bir yan koridora adım atıyor.

Takip ediyorum.

Arkasından koridorda hızla yürürken kalabalığın uğultusu ve orkestranın müziği kayboluyor. Koridorun sonundaki köşede duraklıyor ve ben hızla bir oyuğa girerken kalbim boğazıma fırlıyor. Beşe kadar sayıyorum, sonra köşeden yüzümü gösteriyorum.

Gitmiş.

Tıkırtıların beni ele vermesini istemediğim için topuklarımdan kayıyorum. Koridorda koşuyorum, köşede duruyorum ve sonra dikkatlice etrafına bakıyorum...

...Cillian'ın koridorun sonundaki bir kapıdan geçip arkasından kapatmadan önce sağa sola baktığını görmek için tam zamanında.

Kendi kendime gülümsüyorum.

Polislerle dolu balo salonunda kalmalıydın.

Çantamı açıyorum, iç astarını soyuyorum ve plastikten yapılmış olmasına rağmen hala ölümcül derecede keskin olan, kenarı ve ucu cerrahi hassasiyetle bilenmiş hafif bıçağı çıkarıyorum.

Bu sefer gerçekten oluyor. Ve bundan sonra, kardeşimi kurtarmaya bir adım daha yaklaştım.

Yalınayak koridorda ilerleyerek tam onun geçtiği kapının önüne geliyorum. Diğer tarafta ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama karanlık olduğunu görebiliyorum.

Kapının altındaki çatlaktan içeri giriyor. Nefes alarak topuklularımı ve çantamı yere bıraktım, parmaklarımı bıçağın sapına sıkıca doladım ve kapı kolunu çevirdim.

Kapı sessizce açıldı. Gözlerim etrafta geziniyor, onu, bir tuzağı ya da bir pusuyu arıyor. Sonra donup kalıyorum.

Pencerenin yanında duruyor, silueti karanlık ve dışarıdan parıldayan şehir ışıklarına karşı hareketsiz. Elindeki sigaradan dumanlar yükseliyor. Elim bıçağın etrafında sıkılaşıyor ve derin ama sessiz bir nefes alıyorum.

Sonra *hızlıca* hareket ederim.

Tıpkı eğitildiğim gibi ses çıkarmadan aramızdaki mesafeyi hızla geçiyorum. Hızlı bir hareketle geriye dönüp bıçağı sırtına saplıyorum; bir kez, iki kez, üç kez; dördüncü kez. Bağırmadığında, beynim kısa devre yaparak onu tekrar bıçaklamadan önce kafam karışıyor, ve tekrar, ve tekrar...

Ta ki az önce parçalara ayırdığım manken sessizce devrilene ve yerde yuvarlanana kadar.

Oh lanet-

Çılgılık daha ağzımdan çıkmadan bir el sertçe ağzımı sarıyor. Diğeri bıçağı elimden çekip alıyor, yere çarpması için fırlatıyor, sonra kollarımı arkamdan çekip sıkıca tutuyor.

Korku sistemimi dolduruyor. Panik yüzünden beynim aksıyor ve kısa devre yapıyor. Onun koyu deri ve viski kokusunu aldığımda göğsümde bir nefes kesiliyor ve Cillian sırtımı göğsüne yaslıyor.

"Aferin kızıma. Zor yolu seçeceğini umuyordum."

UNA

Korku, dedikleri gibi, zihin katilidir.

Bu özel külçe babamdan değil ama. Frank Herbert'tan. Babamın versiyonu daha çok "eğer donup kalırsan ve bir bebek gibi korkarsan, canını yakarım" şeklindeydi.

Sanırım bana bu dersi verdiğinde dokuz yaşımdaydım.

Ama o piç kurusu, o ders -tüm dersleri- hâlâ beynimde yer ediyor.

Kanser gibi.

Bir anlığına Cillian'la dövüşmeyi düşündüm. Ama bileğimi sıkıca kavradığı anda bu plan pencereden uçup gidiyor. Ağzımdaki el düşüyor, boğazımın etrafında kıvrılıyor ve sinirlerime elektrik ateşi gönderiyor.

Karşı koymam mümkün değil. O çok büyük ve çok güçlü. Ve daha da kötüsü, çoktan kısıtıldım.

Tuzağa düştüm.

Ben de taktik değiştirdim: Sahte ağlamaya başladım.

"*Lütfen!*" Hıçkırarak ağlıyorum, şiddetli bir şekilde boğuluyorum, boğazım düğümleniyor. "Lütfen! Beni zorladılar!"

Cillian kıkırdıyor, sert göğsü sırtıma çarpıyor. "Tekrar dene, küçük kız."

"Anlamıyorsunuz! *Lütfen!* Onlar öldürecekti..." Yutkunuyorum. "Ben! Senin peşinden gelmeseydim beni öldüreceklerdi! Yemin ederim!"

İç çekiyor, etkilenmemiş. "Bu güzel bir peri masalı."

"*Lütfen!*" Daha da yüksek sesle hıçkırıyorum, yanaklarımdan gerçek gözyaşları süzülüyor. "Ben sadece bir kızım! Lütfen beni öldürmeyin!"

İşte. İşte burada.

Çok değil, ama aniden, en ufak bir açıklığı olduğunu fark ediyorum. Duraklıyor, tutuşu gevşiyor. Sadece bir milisaniyelik bir boşluk. Ama bu benim şansım ve bunu boşa harcamayacağım.

Tek bir hareketle ayağımı kaldırıyorum ve onun ayak kemerine sertçe basıyorum. Cillian homurdanıyor ve boğazımdaki eli bir kıl kadar gevşiyor.

Tek ihtiyacım olan bu.

Tıslayarak dirseklerimi sertçe geri itiyorum; önce sağ dirseğimi kaburgalarına, sonra da sol dirseğimi. Bu sefer daha yükseğe nişan alıyorum ve dirseğimin giysilerinin altında gazlı bez ve bandaj gibi hissettiren yumuşak bir şeye değdiğini hissettiğimde hedefimi vurduğumu anlıyorum.

Acı dolu homurtusu da bunu ele veriyor.

Dirseğimi bıçak yarasına bir kez daha bastırıyorum ve sonra beni kavraması gevşemeden önce iyi bir önlem için üçüncü kez.

O zaman ben *kaçıyorum*.

Karanlıkta körlemesine odanın bir ucundan diğerine koşuyorum, kalçam yan masaya çarpınca acıyla irkiliyorum. Ama kapıya doğru ilerliyorum, çünkü oradan çıkabilirsem kaçabilirim. Ya da polis çağırabilirim. Ya da-

Arkamdan bana çarpıp ikimizi de yere düşürürken dudaklarımdan bir çığlık kopuyor. Boğuluyorum, pençelerimle önümdeki kapıya uzanıyorum. Ağırlığı beni hala yere yapıştırırken, Cillian'ın kolu benimkini uçarak geçiyor, parmakları kapının kenarını yakalıyor ve sıkıca kapanmasını sağlıyor.

"*Bu lanet olası bir hataydı,*" diye sertçe kulağıma fısıldıyor.

Topuğumu geriye ve yukarı itiyorum. Cillian hırlıyor ve taşaklarına darbe almamak için yana doğru hamle yapıyor. Ellerimin ve dizlerimin üzerine sıçırıyorum, onun ağırlığıyla aniden yere çakılmadan önce yerde debeleniyorum.

Kalçam yere çarptığında haykırıyorum ve sert bir şey göğüslerimi çimdikliyor. Dehşetle aşağı bakıyorum ve memelerimden birinin elbisenin üstünden kaydığını ve meme ucumun acı içinde ahşap zeminde sürüklendiğini fark ediyorum.

Tekrar tekmelemeye çalıştım ama bu sefer o benim için hazırды. Ve çok *kızgın*.

Ayağımı yakalıyor, yere düşürmeden önce acıdan boğulmama neden olacak kadar büküyor. Beni yere mıhlıyor, eliyle saçlarımı tutup çekiştiriyor. Sertçe.

Vücudumun buna verdiği tepki yüzünden kendimden *nefret* ediyorum. Kendimi kapatmıyorum.

Ağlamıyorum.

Islanıyorum.

Çünkü tabii ki istiyorum. Çünkü ben deliyim, kırıldım ve ciddiylim,
İçten içe boku *yedim*.

Cillian'ın kaslı vücudunun beni sıkıştırdığını, kalçalarının kıcıma süründüğünü hissedebiliyorum.

-Bu da bir şekilde tüm bu utanç verici deneyimi daha da kötüleştiriyor. Üzerime eğiliyor ve diğer eli aniden altımdan kayarak açıkta kalan göğsümü acımasızca kavrayıp sıkarken gözlerim doluyor. Parmakları kabaca meme ucumu çimdikliyor.

Ve inliyorum.

Tanrım, öldür beni şimdi, *inliyorum*. "Bu hoşuna giderdi, değil mi?"

Dudakları ve sesi kulağıma değdiğinde titriyorum, bir iniltiyi bastırıyorum. Eli saçlarımda sıkılaşıyor, kalçaları kıcıma girerken parmakları kabaca kısıtıyor ve *onu* hissetmeme izin veriyor.

Her

şeyiyle.

Sert.

Aman Tanrım.

"Seni becermemi istiyorsun," diye karanlık bir sesle kulağıma tırmalıyor. "İstesen de istemesen de."

Gözlerim yine şişiyor, nabzım kulaklarımda uğulduyor.

"Bu küçük amcığı *alıp* çiğ çiğ becersem hoşuna gider."

Inliyorum. Cillian karanlık bir şekilde kıkırdıyor ve dişleri boynumun yumuşak etini *sertçe* ısırırken parmakları meme ucumu sıkıştırıp büktüğünde haykırıyorum.

"Şey. Belki daha sonra, eğer nazikçe sorarsan."

Nabzım gümbür

gümbür atıyor.

"Hadi gidelim."

Birden beni yukarı çekti. Bir şey başımın etrafını sarıyor, dudaklarımın ve dişlerimin arasından kayıyor. Bir tıkaç. Ağzımı *tıkadı*.

Beni kabaca ittirerek kapıdan karanlık koridora çıkarıyor. Ama beni polislerle dolu bir balo salonundan geçirecek kadar deli olduğuna dair umutlarım, dönüp koridorda diğer tarafa yöneldiğimizde buharlaşıyor.

Merdiven boşluğuna ulaştığımızda, çırpınmaya ve tekmelemeye başladım. Cillian beni sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi kaldırıp lanet olası omzunun *üzerinden* fırlatarak bunu durdurdu. Kıvranıyorum, bağıríyorum ve daha da sert bir şekilde kıpırdanıyorum...

...ta ki avuç içi kıcıma keskin bir şaplakla inene kadar.

Çenem gevşiyor. Kanım ateşe dönüyor.

Korkunç bir an için, ceketinin omzunu uyarılmışlığımla lekelemek üzere olduğumu düşünüyorum. Özellikle de bunu tekrar yaptığında, bu sefer önce eteğimi kaldırıyor, böylece avucu çıplak etime değiyor. Eli bir an için kış yanağımın acıyan derisinde durup, kısa bir süre boyunca tangamın arkasına süründükten sonra uzaklaşırken yüzüm ateşle doluyor.

Başka bir koridorda Cillian arka servis kapısını tekmeleyerek açıyor. Ritz'in arkasındaki sokağı adım attığımızda serin gece havası çıplak kalçalarımın çarptığında ürperiyorum.

Bekleyen siyah bir arabanın olduğu yerde.

"*LÜTFEN!*" diye bağıríyorum. Ama ağzımdaki tıkaç yüzünden daha çok "*PUHHEESH!*" gibi bir şeydi.

Cillian'ın tek cevabı kıcıma bir şaplak daha atmak oldu.

Sonra aniden beni omzundan çekti. Beni arabanın yan tarafına çarpıp ciğerlerimdeki havayı emerek yaklaştığında nefesim kesiliyor. "Seninle oyun oynamaktan bıktım, Una."

Beni aniden döndürüp kollarımı arkamdan bağladığında ve güçlü, damarlı bir elini boğazıma doladığında inliyorum.

"Ve şimdi benimle geliyorsun."

Adrenalin damarlarımda kükrüyor. Kalbimi dehşet kaplıyor. Çünkü bu adamla ilgili tüm yasak ve korkunç fantezilerime rağmen, o hâlâ *Cillian Kildare*.

Sertifikalı psikopat.

Gaddar katil.

Ve sanki tam burada, tam bu noktada beni becermek ya da öldürmek konusunda karar veriyormuş gibi bana bakan bir adam.

Ya da belki ikisi birden, kim bilir hangi sırayla.

Bunu anlaması için beklemeyeceğim. Tek bir hareketle ayağına sertçe basıyorum ve jiu-jitsu'nun piç edilmiş bir versiyonunu kullanarak dönüp onun elinden kurtuluyorum. Ön kolum dışarı fırlıyor ve ben dönüp kaçmadan önce onu boğazından yakalıyor.

İki adım atabildim ki bir el saçlarımı acımasızca ve acı verici bir şekilde kavradı. Ağzımdaki tıkaçtan haykırıyorum, beni geri çekerken boğuluyorum ve nefesim kesiliyor. Sert, kaslı bir kol boynuma dolanıyor ve bileklerimi arkamdan bağlayan kelepçelerin soğuk metalini hissettiğimde ağzımdaki tıkaçın içinde çığlık atıyorum.

"*Zor yolu* seçmenizden çok hoşlanıyorum."

Başıma bir torba geçirilirken ılık atıyorum. Sonra, tek bildiğim kaldırıldığım ve belirsiz bir şekilde bagaj olduğu belli olan bir yere atıldığım ve araba çalışmadan önce kapandığı.

Ve sonra Tanrı bilir nereye gidiyoruz.

anta başımdan çekilince irkiliyorum. Titriyorum ve gözlerim parlak beyaz ışığa alışırken odayı tarıyorlar.

Kalbim boğazıma kadar tırmanıyor.

Hangi cehennemdeyim ben?

Burası bir zamanlar *gerçek anlamda bir* mezbaha ya da et dolabı olabilecek bir oda. Ya da en azından, sadece "bir zamanlar" olduğunu ve "şu anda" olmadığını umabilirim.

Floresanla aydınlatılmış odanın ortasındaki metal bir sandalyedeyim. Duvarlar ve tavan metalle kaplı. Zemin beton ve ortasında bir gider var.

Ve tavandan sarkan *kancalı* zincirler var.

Beni öldürecek. Beni gerçekten öldürecek, tam burada.

"Yeni konaklama yerinize hoş geldiniz *Bayan O'Conor*," diye homurdanıyor arkamdan ve beni irkiltiyor. Buz gibi gülümsediğinde titreyerek dönüyorum. Bana doğru uzandığında irkiliyorum, saldıracağından eminim. Ama sadece bir parmağıyla ağızımdaki tıkacı yakalayıp çekerek çıkarıyor.

Titrerken temiz hava almak için nefes nefese kalıyorum. Gözlerim onun eline odaklandığında kızarıyorum.

Şaka benim bir çift külotum, siyah palmiyeli mavi olanlardan. Kurutucunun yediğini ya da Bones'un yatağın altına sakladığını düşündüğüm külot.

Eğer Cillian'ın elindeyse, bunun tek bir anlamı olabilir.

Benim dairemdeydi.

Gözlerim onunkilere kayarken yutkunuyorum ve omurgamda bir ürperti dalgalanıyor. "Benden ne istiyorsun?"

Cillian soğuk bir şekilde güler. "Senden ne *istiyorum*? Beni bir değil iki kez öldürmeye çalışan küçük psikopatla mı?"

Yüzüme doğru hamle yaptığında nefesim kesiliyor, gülümsemesi sert ve acımasız bir intikam bakışına dönüşüyor.

"Ben. Lanet. Merak ediyorum."

Çıplak korku içimi titretiyor.

"I..." Kekeliyorum. "Yapmadım, yani yapmıyordum-"

"O kullan-at telefonlarla sadece birinden emir aldığını biliyorum. Onları sadece bir kez kullanacak ve işiniz bittiğinde ikiye bölmenizi söyleyecek kadar akıllı birinden."

Gözlerimi ondan ayıramıyorum.

"Senden istediğim şey, Una, o lanet olası kişinin kim olduğunu bilmek."

Bu kolay bir seçim. Cillian'a Apostle'dan bahsedersen Finn ölmüş sayılır. Söylemezsem, Cillian beni öldürebilir ama bu Finn'i kurtarabilir. Yani ben zaten ölmüşsem Finn'i öldürmenin ne anlamı var ki?

Midem düğümleniyor.

Ya da belki Apostle hala kardeşimi öldürebilir. Ama bu sadece bir belki. Cillian'a bir şey söylersem kesin evet olur. Bu kadar basit. Ona bakarken sessiz kalıyorum.

Kaşları kalkıyor, karanlık bir eğlence yontulmuş yüzüne ve delici zümrüt gözlerine yayılıyor.

"Eee?"

Dudaklarımı büzerek ona bakıyorum ve hâlâ hiçbir şey söylemiyorum. Cillian'ın kaşları derin bir şekilde çatılıyor ve iç geçiriyor.

"Birbirimize yardım edebiliriz, Una. Yoksa gerçekten de kolay yol, zor yol moral konuşmasını tekrar yapmam mı gerekiyor? Çünkü bu senaryoda *her zaman* hangi seçeneği tercih edeceğimi bildiğinden oldukça eminim."

"Neden sana yardım edeyim ki?" Tükürdüm.

Acımasızca gülümsüyor. "Çünkü kim olduğumu biliyorsun. Ve neler yapabileceğimi de biliyorsun." Bana daha da yaklaştığında ürperiyorum. "Ve yapabileceklerimi yapmaktan ne kadar *zevk aldığımı* bile biliyor olabilirsin."

Gözlerimi dikip ona

baktım. "Sen bir

canavarsın."

Bir eliyle boğazımı sararak içime girdiğinde nefes nefese kalıyorum. Ağzı boynuma düşüyor ve dişleri hassas tenimde geziniyor.

Ve bedenim buna haince ve utanç verici bir şekilde *tepki* veriyor.

"Ben...?" diye kulağıma kalın bir sesle fısıldıyor. Eli sıkışıyor ve içimde bir sıcaklık zonklaması hissediyorum.

Tam da bu sırada eli *bacaklarımın arasına* düşüyor. Elbisemi cesurca kaldırıp amımı avuçlarken gözlerim yuvalarından fırlıyor.

külotumu. Ve ben bir Şey yapamadan ya da yapmaya  alışamadan, aniden kalın bir parmağını lanet olası dikiş yerime doğru sürüklüyor.

Eriyorum.

"Söyle bana Una," diye sessizce homurdanıyor, o kadar yakın ki dudaklarının sıcaklığını kulağımda hissedince  rperiyorum. "Eğer ben bir canavarsam, *neden benim için bu kadar ıslanıyorsun?*"

Tüm dünyam dönüyor. Ciğerlerim havanın nefes alamayacak kadar kalın ve ağır olduğunu hissediyor. Vücudumda elektrik kasılmaları ve sarsıntılar oluyor, hepsi de bana dokunduğu yerden geliyor.

"I-no-"

"Sana her dokunduğumda amcığı darmadağın olan küçük, k    bir kız için bu kelimeyi oldukça fazla *s yliyorsun.*"

Oh. Benim. Lanet olsun. Tanrım.

"Şimdi," diye homurdanıyor aniden, uzaklaşarak.

Tanrım, bunu yaptığında ne kadar hayal kırıklığına uğradığımı

hissetmekten nefret ediyorum. "Kim olduğunu biliyorum ve seni gerçekten  ld rmeliyim."

Bakışlarımı onunkilere yöneltirken yüzümdeki ateşi ve arzuyu silmek için elimden geleni yapıyorum. "O zaman neden-"

"   nk  bana yardım edeceksin, Una."

Dudaklarım büzüldü. "Eğer bir saniyeliğine düşünürsen-"

"Yanıt gerektiren bir soru sorduğumu hatırlamıyorum."

Gözlerim kısıldı. Cillian'ınkiler kırpışmıyor.

"Şimdi kendinizi evinizde hissedin. Burada su ve içine işeyebileceğin bir kova var."

Sandalyenin altından içinde iki şişe su olan metal bir kovayı çıkarıyor. Ve birden, bu odanın benim *hapishanem* olduğu aklıma geliyor.

"Bekle, beni bırakmayacaksın-"

"Zeki kız. Aslında ben de *tam olarak bunu* yapacağım."

Tavandan sarkan uğursuz kancalara bakarken tüylerim diken diken oluyor.

"Çılgılık atacağım."

"Başımın üstünde yeriniz var. Ama sizi kimsenin duymayacağını garanti edebilirim. Burası ses geçirmez."

Tabii ki öyle.

Nedenini bilmek istemiyorum.

"Hotel Kildare'deki konaklamanızın tadını çıkarın, Bayan O'Conor. Ben yokken çok fazla eğlenmemeye çalışın."

Ve başka bir şey söylemeden dönüp kapıya doğru ilerliyor ve arkasından kilitliyor.

Yalnızım.

Titriyorum ve ayağa kalkmak için hamle yapıyorum. Sonra bileklerimden birini sandalyeye bağlayan zincir -ki *tabii ki yere sabitlenmişti*- beni hızla durdurunca irkiliyorum.

Piç kurusu.

Boştaki elimle suyu tutacak kadar sandalyeden kalkabilirim. Ve lanet kovaya ulaşabilirim, eğer *kullanmam gerekirse...*

Bu kadar.

Burası tam bir hapishane.

Ama birden kaskatı kesildim. Sandalyeye geri oturuyorum, elim kolyeme uzanırken titriyor.

Hâlâ orada.

Çıkarırken titrek bir nefes alıyorum, kucağıma koyuyorum ve kolyeyi büküyorum. Yavaşça ikiye ayrılıyor. Bluetooth kulaklığı hızla çekip kulağıma takarken kalbim hızla çarpıyor. Apostle'ın bana söylediği gibi kolyeye kazınmış küçük düğmeye basıyorum.

Sonra... Beklerim.

Bunun burada işe yarayıp yaramayacağı hakkında hiçbir fikrim yok. Ya da Apostle'ın cevap vermesi ne kadar sürer-

"Una."

Ses, küçük kulaklıktan mekanik b i r şekilde kulağıma geldiğinde irkiliyorum. Sonra nefesimi tutuyorum ve boğazımı temizliyorum.

"Evet, benim."

Bir an sessizlik.

"Bunun yakalandığınız anlamına geldiğini

varsayabilir miyim?" Yutkundum, başımı

salladım. "Evet."

"Cillian

tarafından

mı?" "Evet."

"Sen onun tutsağı mısın?"

Odaya göz gezdirirken ürperiyorum.

"Titriyorum." "Güzel."

Pardon ne dedin?

"Kaçabileceğimden emin

değilim-" "Kaçmanı

istemiyorum."

Dişlerim dudağımın üzerinde

sürükleniyor. "Finn-"

"O iyi," diye kaba bir şekilde bağılıyor Havari. "Yolundan sapma

Una." "Ama kardeşim nasıl-"

"İyi olduğunu söyledim. Ve iyi *kalmaya devam* edecek, yeter ki sen

yoluna devam et." Gözlerimin kenarlarında yaşlar birikti. "Kalacağım."

"Yapacağını biliyorum." Havari derin bir iç çeker. "Baban seninle çok gurur duyardı, Una. Şimdi, yapılması gerekeni yap."

Hat kesildi.

CILLIAN

"BEKLE, UNA O'CONOR'U MU *buldun*?"

Sonra beni buldu ve tuzağıma doğru yürüdü.

Yukarı Doğu Yakası'ndaki evin geniş mutfağına aynı anda gelen iki ailenin karmaşası arasında Castle'ı kenara çekip başımla hızlıca selam veriyorum. "Halledildi. Biz iyiyiz."

İyi değil. Una'yı bodrumdaki ölüm odama kilitlemiş olabilirim. Ama onun iplerini elinde tutan kişi, yani beyni hâlâ dışarıda.

Ama evet. Şimdilik, en azından, *ona* sahibim.

Castle alçak sesle ısıklık çalarak parmağını keskin çenesinde gezdiriyor. "*Vay anasını. Çok meşgulmüşsün.*"

Hiçbir fikrin yok dostum.

"Öldü mü?"

"Henüz değil."

Bunu söylemek bile içimde ekşi bir his uyandırıyor.

Henüz değil.

Öldürmek, anladığım kadarıyla, çoğu normal insanı *etkiliyor*. Onlara suçluluk yüklüyor. Utanç. Pişmanlık. İşleyen bir toplumun temel kurallarından birini çiğnemiş olmanın verdiği dışlanmışlık hissi ağır basar.

Bunların hiçbirini hissetmek bana yük olmamıştı. Asla. Bu benim kim olduğumun bir parçası. Evet, öldürdüm ve *rahatsız* hissettim. Ya da hafifçe sinirlendim. Ama asla diğer şeylerin hiçbirini hissetmedim.

Belki de dışlanmış biri olarak doğmak beni bu hale getirdi. Farklı. Çarpık. Kırık.

Ama yine de, konu bir cana kıymak olduğunda duygusal olarak kendimi soyutlasam bile, *onu* öldürme fikri bana çok kötü geliyor. Alışık olmadığım duygular uyandırıyor.

Bu da kafa karıştırıcı olmanın ötesinde biraz da sinir bozucu. Özellikle de tam tersi olması gerektiği için. Beni iki kez öldürmeye çalıştıktan sonra boğazını kesmek konusunda hiç tereddüt etmemeliydim.

Öyleyse neden hayatımda ilk kez bir can almak söz konusu olduğunda aniden çekincelerim oluştu? Una O'Connor'ı öldürme fikri neden bana bu kadar kötü geliyor?

Neve mutfığa doluşan kalabalığın arasından gözüme çarpınca kadehimdeki viskiyle düşüncelerimi yutuyorum. Yanında Ares'le bize doğru gelirken bana el sallıyor.

"Ayrıntıları daha sonra anlatmak ister misin?" Castle nefesinin altında mırıldanıyor.

Başımı sallıyorum ve maskem tekrar takılıyor. Normal görünmeye çalışarak arkasına saklandığım cephe. İnsan gibi görünmek için. Gerçekte olduğum canavarı görmelerine izin vererek etrafımdakileri korkutmaktan kaçınmak için. Karanlığımı herkesten çok daha fazla gören Castle bile bunun gerçek derinliğini bilmiyor.

Ve böyle olması gerekiyor.

Neve bana çarpıp ayı gibi sarıldıktan sonra dönüp Castle'a aynı sertlikte sarılınca gülümsüyorum. Karısı iki numaramı kucakladığında Ares'in yüzünde beliren ölümcül gölgeye gülümsemekten kendimi alamıyorum.

Ara sıra çıkan dedikodulara rağmen, ki ben bunların farkındayım, *hayır*, yeğenlerimden hiçbiri ile -kuşkusuz son derece yakışıklı olan- korumaları arasında hiçbir zaman tatsız ya da uygunsuz bir şey olmadı. Yani, Castle on dört ve on iki yaşlarından beri onların koruyucusu ve hatta biraz da dadısı. Aslında onlar için bir ağabey.

Ama bunu Neve'le evlenen ölümcül derecede aşırı korumacı adama anlatmaya çalışın. Tüm bunları bilse bile, başka bir adam -ailesi olsun ya da olmasın- karısına *baktığında* Ares'in gözlerindeki ölümcül parıltıyı gizleyemez.

Bunu takdir ettiğimi söylemeliyim. Aslında, Ares'te gördüğüm o şeytani sahiplenme duygusu -ailesine karşı son derece koruyucu ve sadık olması- yeğenimin en azılı düşmanlarımızdan birinin lideriyle evlenmesine izin vermemin ana nedenidir.

Evet, onu Castle'dan geri çekişine ve bir zamanların korumasına hançer gibi bakarken sahiplenici kolunu beline sarışına bakılırsa, doğru kararı verdiğimden çok eminim.

"God of War," diye mırıldanıyorum başımı sallayarak.

Ares kırmızı sisi silkeliyor ve bana dönüp sırtıyor. "Bir bayan arkadaşın olduğunu duydum, Cillian."

Neve'e tek kaşımı kaldırarak bir bakış

atıyorum. "Ne yani, sanki ona söylemeyecek

miydin?"

"Yani," diye sırtıyor Ares. "Senin o mutlu-şanslı kişiliğine mi aşık oldu, yoksa bu daha çok tavan arasında zincirlenmiş bir mahkum gibi bir şey mi?"

"Ares!" Neve ona yan yan bakarak dirsek atıyor. "Hadi ama," diye

kıkırdar. "Cillian şaka yaptığımı biliyor-"

"Aslında bodrum katında."

Ares'in kaşları çatılıyor, yüzünde hafif endişeli bir ifade belirliyor ve sonra bu ifadeyi silip atıyor ya da en azından şaka yapıp yapmadığımı *bilmek* istemediğine karar veriyor.

Sonrası, Drakos-Kildare aile yemeğinin olağan kaosu. Ve *bu* iki ailedeki tüm kişilikler ve karakterlerle?

Sürekli bir kasırga.

Ama garip bir şekilde, ailelerle yaşadığım acımasız ve paramparça çocukluk deneyimim göz önüne alındığında, bu benim sevdiğim bir şey haline geldi.

Beni "düzeltmiyor". Şiddet ve sadizmin yaptığı gibi kafamın içindeki uğultuyu durdurmuyor. Ama *hiçbir şey* de değil. Ve tüm bu insanların bir araya gelerek kafamın içindeki kaosa en azından kısa bir mola vermeleri - bunu yaptıklarının farkında bile olmadan- yüzüme bir gülümseme getiriyor.

Yani, görünür bir gülümseme değil. Ama önemli olan düşünce, değil mi?

Dimitra Drakos, o şahin küçük elf, yanıma gelip her zamanki gibi yanağıma bir öpücük konduruyor ve uzo bardağını viskime tokuşturuyor. Kratos -Ares ve Hades'in küçük kardeşi ve son zamanların amatör aşçısı, bu akşam Latin temalı olduğu anlaşılan akşam yemeği için hazırladığı muazzam miktarda barbacoa ve çekilmiş domuz etini taşıırken devasa kolları şişkin bir şekilde geliyor.

Eilish beni kenara çekti, Columbia Üniversitesi ile yeni anlaştığı işletme okulu ders programından ve ne kadar heyecanlı olduğundan bahsetti

birlikte çalışacağı bazı profesörler hakkında konuşuyor. Hatta ben kendime bir büyük içki daha doldururken Hades, ara sıra yollarımızın kesiştiği yeraltı dövüşlerinde bir daha ne zaman ortaya çıkacağımı öğrenmek için araya giriyor.

Ve yemeğe oturduğumuzda, tüm bu normal, aile ortamının büyüklüğü aslında içimdeki karanlığın bir kısmının sis gibi dağılmasına neden oldu.

Sonuna kadar değil.

Ama yine de alacağım. *Her* zaman gölgelerde bok kafalıları öldüremem, değil mi?

Burada, eski ve yeni aileme bakabiliyor ve onların insanlığında kendimi kaybedebiliyorum. Hepsi de "normal" olmayı çok kolaymış gibi gösteriyor.

Yine de, kısa bir süre önce sokakları birbirlerinin kanıyla kırmızıya boyamak isteyen bu beklenmedik aile-düşman masasına bakarken... dikkatim dağıldı.

Bodrumumda zincirlenmiş tutsak tarafından.

Una tarafından.

Yumuşak ama meydan okuyan dudaklarıyla. Onu ceza ve acıyla kışkırttığımda soluk soluğa inlemelerini ve sızlanan hevesini düşünerek.

Club Venom'daki o gece rol yapmıyordu. Sadece beni elde etmeye çalışmıyordu. Ya da belki başlangıçta öyleydi, ama vücudunun sonunda verdiği tepkiyi taklit etmek mümkün değildi. Yanaklarının kızarması, göğüs uçlarının sert ve ağrıyan noktalara doğru büzülmesi ve kalçalarının sıkışması yalan değildi. Hevesle inlemesinde ya da alçakgönüllülükle itaatkâr bir şekilde "Evet, Efendim" diye nefes aldığında teninin ihtiyaç ve heyecanla karıncalanmasında hiçbir aldatmaca yoktu.

Benim için ne kadar *ıslandığına* dair hiçbir yalan yok. O kadar ıslaktı ki, onun kadar küçük ve minyon ve benim kadar... *büyük*, kalın horozumun her santimini tek bir hamlede onun derinliklerine sokabildim.

O kadar ıslaktı ki, ilk ve tek hamlede tam anlamıyla boşaldı.

Tüm bunların anısı o gecedan beri kafamın içinde ciddi bir yer kaplıyor. Ama şu anda, onu tutsağım olarak bağladığımı bildiğim için, daha da şiddetli. Daha güçlü.

Ve içimdeki karanlığı bir cehenneme dönüşene kadar alevlendiriyor.

"Cillian. Cillian."

Gözlerimi kırpttırıyorum, Castle'ın kulağına yakın bir yerde adımı ilk kez mırıldanmadığını fark edince kaşlarım açılıyor. Yüzünde acımasız bir ifade görmek için dönüyorum.

"Dominic Farrell dışarıda."

Aramızda konuşulmayan kural, aile yemeklerinde iş konuşmamaktır. Ama Castle'ın yüzündeki endişeyi göremeyecek kadar kör **d e ğ i l i m** .

Bu gece bir istisna olacak. Ve Dimitra bu konuda bir şey söylemek isterse baklavada boğulabilir.

Peçetemi yere bırakıp içkimi bitirmeden önce "Arka bahçe," diye homurdandım. "Ve bu konuda sessiz olalım."

CILLIAN

"CILLIAN."

Dominic Farrell iri bir adam - neredeyse Kratos kadar iri ve bu çok şey ifade ediyor. Sakallı ve geniş omuzlu, kafatası kırarak ve kan dökerek yükselmiş bir adamın karnabahar kulaklarına sahip. Onu amcası Kerry'nin Kildare vasal ailesinin başında olduğu dönemden beri tanırım. Şimdi, Farrell masasının başında Dominic oturuyor.

Brownstone'un bakımlı arka bahçesinin karanlığında ona başımı sallıyorum, dudaklarımın arasına bir sigara sıkıştırıyorum ve bir fiske ateşle yakıyorum.

"Senin için ne yapabilirim, Dom?"

"Bakın, siz ailenizle yemek yerken sizi rahatsız etmek istemezdim-" "Sorun değil. Konuşun."

Kaşları çatıldı. "Haberleri gördün mü?"

"Daha spesifik olmanız gerekecek."

Boğazını temizliyor ve telefonunu çıkarırken mutsuz bir şekilde Castle'a bakıyor. "Bu olay yaklaşık bir saat önce basına yansıdı. Şimdiden internetin her yerinde."

Telefonunu açıyor, bir haber sitesine giriyor ve sayfaya yerleştirilmiş ses dosyasını çalıyor.

Anında ruh halim karardı. Önemli ölçüde.

Lanet olsun.

"Bak, sana Seamus O'Conor'ı getireceğim. Anlaşma anlaşmadır. Ama Büro benim için ne yapmaya hazır?"

Sikeyim. Büyük sikik sikik *sikik sikik*.

Declan'ın FBI ile anlaşma yaptığı bir kayıt. Ve oradan sonra daha da kötüleşiyor.

Neyse ki bu sesi kim sızdırdıysa üvey kardeşimin adını, Kildare soyadının geçtiği yerleri ve Ajan Shane Dorsey'in adını çıkarma nezaketini göstermiş. O'Conor anlaşmasına aracılık eden Dorsey'in artık sadece bir Ajan değil, New York Bölge Operasyon Direktörü olduğu ve Büro'daki yüksek rütbeli "arkadaşımdan" bahsetmediği göz önüne alındığında, bu ikimiz için de iyi bir mola oldu.

Ama İrlandalıların meşhur şansının tükendiği yer de burasıdır.

Çünkü kayıta konuşan adamın Declan olduğu açıkça belirtilmese de, onunla tanışan herkes için Declan olduğu çok *açık*.

Bu çok kötü.

Bu *gerçekten* çok kötü.

Kayıt sona erdiğinde, asık suratlı Dominic telefonu kaldırıyor ve sigaramın parıltısı dışında üçümüzü karanlığa gömüyor. Yavaşça nefes veriyorum, gözlerim Dom'unkileri delip geçiyor.

"Burada olduğunuzu varsayabilirim çünkü bu durum vasal ailelerin pek hoşuna gitmiyor."

Yüzünü buruşturur. "Kötü haber veren kişi olmaktan nefret ediyorum, Cill. Ama hayır. Hiç de değil."

"Ne kadar kötü konuşuyoruz?"

Çenesi gıcırdıyor. "Bak, Farrel'ların sadık olduğunu biliyorsun. Hiçbir yere gitmiyoruz."

"Bunu takdir ediyorum."

Bu *kısmen* Dominic'in bana yaptığı bir iyilik çünkü o çok sadık *biri*. Ama aynı zamanda akıllıca bir iş. Bu kayıt ve kardeşimin FBI anlaşmasıyla ilgili tüm mesele işleri sallantılı hale getiriyor olabilir. Ama Dominic benimle kalmanın ve Kildare ailesinin gücünü arkasına almanın *çok* daha iyi olacağını bilecek kadar akıllı.

Sadece ona *çok* para kazandırdığım için değil. Ama aynı zamanda onu çok korkuttuğum için de.

"Foley'ler de hiçbir yere gitmiyor."

Hadi canım. Foley ailesi şu anda genç Tiernan Foley tarafından yönetiliyor, arkadan bıçaklama ve iç çatışmalar babasının erken ölümüne yol açtı. Bu olaydan sonra tüm Foley operasyonunu yerle bir etmemiş olmam Tiernan'ın sadakatini ömür boyu pekiştirdi.

"Başka kim olacak?"

Dom boğazını temizliyor. "McCormick'ler, Kearney'ler ve O'Riordan'ların hepsi sağlam. Sorun, lanet olası bir devrim çağrısına öncülük eden kıvılcım, Liam McCarthy."

Kahretsin.

Castle, düşüncelerimi yankılayarak, nefesinin altında küfrediyor. "Evet, bu haberlerin onun pek hoşuna gittiğini sanmıyorum."

Bu, *müstehcen* bir şekilde hafifletmektir.

Seamus O'Connor'ın sadakati her zaman ona ödeme yapana olmuştur. Ve yıllar önce, McCarthy'ler resmi olarak Kildare bayrağı altına girmeden ve dolayısıyla bizim korumamıza sahip olmadan önce, rakiplerinden biri O'Connor'u kiraladı.

Seamus babası Michael'ı öldürdüğünde Liam on yedi yaşındaydı ve üniversiteye gidiyordu.

Annesi ve küçük kardeşi o manyak tarafından çarpmıha gerilerek *kanları akıtıldı*.

Sonuç olarak Liam daha sigara alacak yaşa bile gelmeden ailenin reisi oldu. Ve şimdi de örgütümüzün O'Connor'ı işlediği vahşetten dolayı canlı canlı derisini yüzmek yerine teslim etmek için FBI ile anlaşma yaptığına dair kanıt mı elde etti?

İşler çığırından çıkmak üzere değil. Termonükleer bir cihazla kendini silahlandırmak, kulaklarını kapatmak ve lanet olası kırmızı düğmeye basmak üzere.

Dominic karanlığın içinde sessizce nefes veriyor. "Bak Cillian, ne yapmamı istersen söyle yeter. Liam McCarthy'ye sevgilerimi sunuyorum. Ama yavaşlamaz ve çenesini kapatmazsa bu potansiyel olarak tam bir isyan ya da ayaklanma. Eğer savaş çıkacaksa..." diye başını acımasızca sallıyor. "Kimin tarafında olduğumuzu biliyorsun."

Anlıyorum. Sorun şu ki, onun desteğiyle bile Kildare imparatorluğu içinde bir savaş çıkarsa bunun kazananı olmayacağını da biliyorum. Böyle bir durumda dökülecek kan hiçbir işe yaramaz ve büyük ihtimalle tüm organizasyonumuzun yavaş ve sarmal bir şekilde ölümüne yol açabilir.

Her ne kadar içimdeki canavar sokaklarda kan dökülmesi fikrine karşı salya akıtsa da... bu sefer böyle bir seçenek yok.

"Savaş olmayacak, Dom."

Başını iki yana sallar. "O zaman bununla nasıl başa çıkacağımızı bilmiyorum."

Castle başını sallar. "Haksız değil, Cill. Savaşan iki grubu bu şekilde nasıl iyileştirebileceğinden de emin değilim."

Hadi canım. Ben de bilmiyorum.

Yavaşça nefes veriyorum, bakışlarımın taş binanın üzerinde gezinmesine izin vermek için dönüyorum. Gözlerim, herkesin hâlâ akşam yemeğini bitirmekte olduğu üst kattaki kış bahçesinin pencere duvarına saplanıyor. Hades ve Calliope'nin Eilish ile şakalaştığı yere. Neve ve Ares onu alkışlarken Kratos'un içtenlikle güldüğü ve saçma sapan bir dans yaptığı yere.

Neve'in Ares'in kucağına kaydığı, ruh eşlerinin birbirlerine duydukları sevgi, güç ve kopmaz bağla Ares'in gözlerinin içine baktığı yer.

Birbirlerine bakışlarını izlerken kaşlarım çatılıyor. Ares, kızın kızıl saçlarından bir tutamı nazikçe yüzünden geriye atıp eğilerek onu yumuşak ama sahiplenici bir şekilde öpüyor. Parmaklarını adamın siyah saçlarına doluyor ve öpücük boyunca gülümsüyor.

Bu şekilde kaygısız ve mutlu olmayı çok kolay ve çok doğal gösteriyorlar.

Ve sonra aniden, orada gölgelerin içinde durmuş, bir zamanlar sokaklarda birbirlerinin kanını dökmeye hazır olan iki eski azılı düşmanın birbirlerine en saf ve en şiddetli sonsuz aşkla bakmalarını izlerken...

Aniden tıkladı.

"Evlilik."

Bu kelime karanlık sessizlikte dudaklarımdan dökülüyor ve birlikte durduğum iki adamı ürkütüyor. Castle endişeli bir şekilde "ne öneriyorsun lan sen" diye kaşlarını çatıyor. Dom kaşlarını çattı.

"Cillian-"

"Evlilik," diye tekrar homurdandım. "Geçmişin günahlarını gömmek için yapılacak bir evlilik, saflardaki bölünmeye son v e r e c e k t i r . "

Dominic bana dönmeden önce temkinli bir şekilde Castle'a bakıyor.

"Seamus'un cesedini kazıp onunla düğüm mü atacaksın?" İğnelemeyi görmezden geliyorum.

"Bu işe yarar mı?"

"Cillian-"

"*Olur mu? Bu. Yapar. Yapar mıydı?*" diye tıslıyorum. "O'Connor ve Kildare arasında bir evlilik baltaları gömer mi?"

Castle'ın gözleri kısılıyor, şok içinde bana bakıyor. Dom boğazını temizlemeden önce bana her zamankinden daha deliymişim gibi bakıyor.

"Yani, nekrofil bir yana, eğer bir O'Connor Kildare ailesiyle evlenirse..." diye omuz silkiyor. "Aslında işe yarayabilir. Ama eğer böyle varsayımlardan bahsediyorsak, yani, kahretsin, Cillian. Hadi lanet bir zaman makinesi alalım ve kardeşini durdurmak için geri dönelim-"

"Zaman makinesine ihtiyacımız yok. *Ya da* Seamus'un cesedine."

Sigaramdan son bir nefes çekiyorum, bırakıyorum ve yere çarpıyorum.

Bu ayaklanmayı durdurmanın anahtarı lanet bodrumumda bağlı.

DOMINIC AYRILDIĞI AN, Castle arka bahçenin karanlığında bana doğru dönüyor.

"Ciddi olamazsın."

Castle bana karşı çoğu insanın cesaret edemeyeceği bir çizgiyi sık sık aşsa da, yüzündeki ifade ve ses tonundaki öfke, onu tanıdığım on yıl içinde daha önce yaşadığımız herhangi bir yüzleşmenin çok ötesinde.

Dom'a söylediklerimle nereye varmak istediğimi çok iyi anladığı için onu suçlamıyorum.

"Cillian," diye tıslıyor şiddetle sıktığı dişlerinin arasından. "Lanet olası aklını mı kaçırdın sen?"

Çoğu zaman, evet.

"O bir O'Conor, Castle."

"Evet, şu anda suratımdaki ifadenin nedeni *bu olabilir*, Cill," diye tersliyor.

"Seamus'un lanet çocuğunu kilitledin-"

"O bir çocuk değil."

"Kız *onun* çocuğu! O lanet olası sosyopatın çocukları vardı ve sen onlardan birini lanet olası evinde kilitli tutuyorsun. Şimdi de büyük planın onunla *evlenmek* mi?"

"Benim büyük planım da tam olarak bu, evet," diye tıslıyorum ince bir sesle. "Çünkü eski yöntemler böyle *işliyor*."

Çantamdan yeni bir sigara çıkarıp hoyratça yakıyorum, duman yüzümün etrafında kıvrılırken içime çekiyorum.

"Ona söylemelisin."

Ona, yani *Neve'e*.

Una'nın babasının *iki kez* kaçırıp işkence ettiği yeğenim gibi. Kocasını neredeyse o manyak yüzünden kaybediyordu.

"Ben hallederim."

"*Cillian-*"

Hırlayarak arkamı dönüyorum, gözlerim öfkeyle parlarken Castle'ın yakasına yapışıyorum. "Ben *hallederim* dedim."

Bana ters ters bakıyor. Ben de ona ters ters bakıyorum. Ama gömleğini bıraktım.

"İnanın bana," diye tıslıyorum. "*Bunun* ne kadar boktan bir konuşma *olduğunu* çok iyi anlıyorum.
olacak."

"Evet, şey," diye mırıldanıyor. "Ares'e anlattığının yarısı kadar b i l e boktan olmayacak."

Hadi canım.

Savaş Tanrısına, neredeyse karısını öldürürken izlediği adamın kızıyla evlenmek üzere olduğumu söylemek mi?

Evet, bu çok eğlenceli olacak.

UNA

Hücre kapısının paslı, gıcırtilı sesi odayı doldururken titreyerek Sarsılıyorum. Tek küçük merhamet, o yokken Cillian'ın ışıkları açık bırakmış olmasıydı, yani en azından zifiri karanlıkta delirmiyordum.

Işıkların açık olması aynı zamanda Apostle ile konuşabildiğim anlamına geliyordu.

...Ve zincirlendiğim sandalyeden uzanmayı ve odanın eski kiremitli destek sütunlarından birini kavramayı başardım. Ve o eski fayanslardan birini sökmeyi başardım.

Ve o kırık kiremidi sandalyeye yaslayıp bileyerek derme çatma bir bıçak haline getirmeyi başardı.

Çünkü ben böyle iyiyim.

Kapı açıldığında, silahı altıma iterek ve üzerine oturmak için yavaşça kayarak çabalıyorum. Elim kolyeme gidiyor ve tam Cillian kara bir dalga gibi içeri girerken yerine oturduğundan emin oluyorum.

"Umarım ben yokken Hotel Kildare'de çok fazla eğlenmemişsinizdir."

Ona ters ters bakıyorum. Cillian -her zamanki ceketini çıkarmış, ama yine de alışlagelmiş siyah elbise gömleğini giyiyor- kollarını kaslı kollarına doğru sıvamaya başlıyor, bu da nedense içimi korkuyla dolduruyor.

Sanki ortalık *karışacakmış* gibi.

Yutkunuyorum, o yavaşça yaklaşıırken nabzım güm güm atıyor. "Eee?"

"Yönetim için bazı yorumlarım var."

Dişleri bir köpekbalığıninki gibi parlıyor. "Bunları dikkate almam gerekecek."

Yavaşça nefes alıp veriyor, o delici yeşil gözlerini bana dikeyor. Göz kırpmadan. Şaşmaz. Merhametsiz. Kırımın altındaki fayansın keskin kenarı tenime batarken dudağımı ısırarak yer değıstiriyorum.

Cillian elleri arkasında, yavaşça etrafımda dönmeye başlıyor.

"Bazı gelişmeler oldu. I-"

"Ne sikime benim dairemdeydin?"

Beni gerçekten ürküten bir ani hareketle volta atmayı bırakıyor ve o psikopat yeşil bakışlarını gözlerimin içine dikeyor.

"Mevcut durumunuz göz önüne alındığında, bunun açık olduğunu düşünürdüm."

Dişlerim dudaklarımın içini kemiriyor, bir kurt gibi etrafımda tekrar dönmeye başladığında ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Son birkaç haftadır ara ara yaşadığım huzursuzluk hissi... izlendiğıme dair o ürpertici his...

Her şey bir anda başımdan aşağı buzlu su dökülmüş gibi oldu.

"Evime ilk gelişin değildi, değil mi?"

Bana bakacak kadar uzun süre volta atmayı bırakıyor, tek kaşını kaldırırken o gözler içimi sıvı ateşe çeviriyor.

"Hayır."

Sonra tekrar yürümeye başlar.

"Sen..." Yutkunuyorum, yanaklarım kızarıyor. "Yani, neden sen..."

Neden külotumu çaldın?

Ama bu soruyu yüksek sesle söylemek, içimde yanan diğer soru kadar yasak gibi görünüyor. Mesela, neden benim alanımı işgal ettiğini, nerede uyuduğumu gördüğünü, eşyalarım dokunduğunu, beni içten içe didiklediğini bilmek içimde bir şeyleri ateşliyor?

Cillian'ın yavaş adımları onu arkama getiriyor ve orada oyalandığını hissettiğimde ürperiyorum; delici bakışlarının içimi kavurduğunu hissediyorum.

"Dediğim gibi, bir gelişme oldu." Kalbim buza dönuştü.

Beni öldürmeye geldi.

İntikam için. Ya da belki sadece olduğu kişi olduğu için. Çünkü bundan *zevk* alacak.

Ürperiyorum, düşüncelerim hayatta kalmaya yönelmeden önce zihnim çalkalanıyor. Üzerinde oturduğum derme çatma bıçağa.

Harekete geçmeliyim. O harekete geçmeden ve çok geç olmadan.

Nabzım kulaklarımda atıyor, hamlelerimi düşünürken adrenalin sistemimi dolduruyor: boştaki elimle bacaklarımın arasına uzanıp altımdaki fayansı tutacağım. Dön, sandalyeden olabildiğince uzağa zıpla ve o bana kim bilir ne yapamadan onu bıçakla.

Bağlanmamış elimin parmakları uyluğumun üzerinde seğiriyor. Kaslarım kasılıyor ve geriliyor, harekete geçmeye hazır-

Sonra aniden üzerime gelirken çığlık atıyorum.

Cillian serbest kolumu tutup arkamdan çekerken keskin bir nefes alıyorum ve irkiliyorum. Kocaman eli bir hırıltıyla kalçalarımın arasına giriyor.

"Benim-siktiğimin-benim," diye karanlık bir ses çıkartıyor. Elini geri çektiğinde yüzüm küle dönüyor, bilenmiş kiremidi elinde tutarken bir parmağı hafifçe kanıyor. Göğsünün derinliklerinden homurdanıyor, derme çatma bıçağı tam yüzümün önünde tutuyor ve parmağındaki o tek damla kanla beni tehdit ediyor.

Tüm büyük planlarım için verdiğim zarar bu kadar.

"Aşağılandım," diye dudak büküyor, fayansı fırlatıp atıyor. "Ve biraz da merak. Burada başka ne saklıyorsun?"

Cillian elini tekrar bacaklarımın arasına kaydırduğında ağızım açık kalıyor. Kocaman avucu cesurca ve hiç çekinmeden külotumun üzerinden amımı avuçluyor. Ve kalın parmaklarından biri beklenmedik bir şekilde dikiş yerimden yukarı çıktığında tepki veriyorum.

Korkunç bir

şekilde.

Korkunç bir

şekilde.

Tenim sıcaklıkla tutuşuyor. Kaslarım beni tutan bağları geriyor, o bana umursamazca dokunup istediğini alırken bedenim titriyor. Ve şu anda istediğı her şeyi alabileceğini bilmek üzerimde böyle bir etki *yaratmamalı*.

Dehşete düşmeliyim, hevesli

değil. Dehşete düşmeliyim, aç

değil.

Korkmalıyım, bir sonraki adımda ne yapacağını merak ederek diken üstünde olmamalıyım.

Neden böylesin?

Cillian kulağıma karanlık bir şekilde kıkırdıyor ve beni küçük, boktan hayal dünyamdan koparıyor.

"Ve işte yine benim için *ıslan*ıyorsun. Elinde değil, değil mi güzel kızım?"

Yüce İsa.

Isı içimde patlıyor, uyarılma bacaklarımın arasından utanç verici bir şekilde akarken meme uçlarım sertleşiyor.

Cillian kısık, gürültülü bir kahkaha atıyor ve kolumu geriye doğru sıkıştıran tutuşuna karşı dişlerimi sıkıyorum.

"Seni orospu çocuğu."

"Birbirimizin ebeveynlerini kötülemeye başlamayalım, olur mu?" Nefesi boynumu okşarken ürperiyorum. "En azından babalarımız. Benim sevgili babam gerçek bir piçti. Ama içimden bir ses bu yarışmayı yine de senin kazanacağını söylüyor."

Dişlerim gıcırdıyor. Anahtarlar şangırdıyor. Ve aniden, bileğimdeki kelepçe, beni sandalyeye bağlayan, kilidi açıyor ve yere düşüyor.

"Hadi gidelim."

Cillian aniden ve zorla beni sandalyeden çekip yarı rehberlik ederek, yarı sürükleyerek tavanda zincirler ve yerde kanalizasyonlar olan kasvetli odaya götürürken nefesim boğazımda düğümleniyor.

Peşinden kapıdan çıkıp loş ışıklı, pis bir koridordan asansöre doğru tökezliyorum. Kapılar açıldığında şok içinde gözlerimi kırıştırdım. Az önce içinde bulunduğum oda tam bir dehşet gösterisiydi. Koridor da pek iyi değildi.

Asansör *Architectural Digest*'ten fırlamış gibi görünüyor.

Şık, mat siyah metal ve cam. Modern, gizli aydınlatma. Kapılar açıldığında yumuşak, zarif bir zil sesi.

Bu da ne böyle?

İçeride, beni duvara çarpıp sabitlediğinde nefes nefese kalıyorum. Bir düğmeye basmak için arkasına uzanırken, gözlerini kırpmadan bakan zehirli bakışları beni esir alıyor. Kapılar kapanıyor ve yavaşça yükselmeye başlıyoruz. Ve yükseliyoruz. Ve yükseliyoruz.

Yavaşça çenem *düştü*.

Hangi

cehennemdeyim ben?

Bir daire. Hayır, daire değil. Bu kelime baktığım şeyin hakkını vermiyor.

Tam bir *saray*. Asansörün kocaman, açık bir alanın ortasına kadar yükseldiği bir çatı katı. Kapılar bir başka yumuşak ding sesiyle açılıyor ve Cillian beni kolumdan tutup dışarı, şimdiye kadar bulunduğum en göz alıcı alana çekerken sessizce nefes alıyorum.

Çatı katının tamamı koyu ahşap tonlarında, fırçalanmış metal ve siyah demir fabrika pencereleriyle yapılmış. Neredeyse hiç mobilya yok. Sadece tek bir koyu kahverengi Chesterfield deri kanepesi, *göz kamaştırıcı* bir özelliğin önünde, tüm Manhattan manzarasına bakan devasa, kolayca on beş ayak yüksekliğinde cam saat yüzü bir pencere.

İçinde bulunduğum en muhteşem yer bile değil. Şimdiye kadar *gördüğüm* en muhteşem alan ve oldukça abartılı filmler izledim.

Aklıma grup evleri geliyor. Boktan moteller. Sokaklar. Berbat Hell's Kitchen dairem. Ve birden, bu adamın peşinden gidebileceğimi düşünme cüreti neredeyse komik geliyor.

Cillian sadece Apostle'ın ölmesini istediği bir adam değil. O lanet bir *tanrı*, hepimizin üstünde yaşıyor, nadide havayı soluyor. Ben ne düşünmüştüm ki?

ona ne yapacaktı?

Hey, onu bıçaklamayı başardın.

Evet. Bak bu beni nereye getirdi.

Cillian kolumu sıkıca kavrayıp beni peşinden tökezleyerek çatı katının devasa açıklığına doğru sürüklerken nefesim kesiliyor. Beni karanlık, zarif bir koridordan geçirerek *göz alıcı bir* yatak odasına götürüyor.

En azından içeriye biraz ışık girseydi muhteşem olurdu. Şu anda devasa pencere duvarları karartma perdeleriyle kapatılmış durumda ve kayrak siyahı duvarları ve siyah tavanı olan zarif ebeveyn yatak odasını mağara benzeri bir alana dönüştürüyor.

Onun gibi bir canavar için mükemmel.

Başka bir kapıdan geçerken, kendimi lanet bir yerde bulduğumda gözlerim yerinden fırlıyor.

muhteşem ana banyo, ultra erkeksi ve *tamamen* Cillian.

Her yer kayrak siyahı, tıpkı yatak odası gibi, fırçalanmış altın vurgular ve birkaç koyu ahşap unsurla. Üstünde tavan penceresi ve yağmur duş başlığı olan devasa cam duşa bakıyorum. Tırmanan sarmaşıklarla kaplı canlı vurgu duvarına.

Cillian beni tek parça arduvaz-siyah ve gri mermerden oyulmuş gibi görünen devasa bir küvete sürükleyip sıcak suyu açmaya başladığında kaşlarım çatılıyor.

"Ne yapıyorsun?"

Hiçbir şey söylemiyor, bir eliyle kolumu sertçe kavrarken diğer eliyle düğmeleri çeviriyor ve dirseğiyle sıcaklığı test ediyor. Küvetin yan tarafındaki bir düğmeye basıyor ve küvet anında sabun köpükleriyle dolmaya başlıyor.

Nabzım hızlandı. "Bu

da ne böyle?"

Çırpınıyorum.

"Lanet bir küvet. Gir içine."

Göbeğim sıkılaşıyor.

"Ne?"

"Banyo vakti Una," diye homurdanıyor ve yeşil gözlerini bana dikerek dönüyor. "Şimdi gir içeri."

Başım sallanıyor. "Hayır."

"Sanırım son cümlemin sonundaki soru işaretini hayal ediyorsun." "Senin önünde kıyafetlerimi çıkarmayacağım."

Bunu söylediğim anda dudakları sinsice kıvrılırken ve kaşları havaya kalkarken kızarıyorum.

"Daha önce görmediğim bir şey değil."

Kekeliyorum. "Bu... bu farklıydı."

"Peki neden?" diye soruyor, gözlerini kısarak. "O sırada beni öldürmeye çalıştığın için mi?"

Benimle yüzleşmek için döndüğünde yutkunuyorum, yontulmuş çenesinde acımasız, ince bir gülümsemeyle üzerimde yükseliyor.

"Bu arada, bunun sikimin üzerine boşalmanı engellemediğini fark ettim."

Bana doğru eğilip eliyle çenemi sıkıca kavradığında, gözleri içimi boşaltırken çenemi kaldırdığında patlayıcı, kindar, günahkâr sıcaklık içimde pathıyor.

"Şimdi," diyerek arkasına uzandı ve suyu kapattı. "Gir *lan* içeri."

Banyo, musluğun köpüklü suya hafif damlama sesi dışında sessizleşiyor. Dudaklarımı büzüyorum, meydan okurcasına tekrar gözlerinin içine bakıyorum.

"Onun yerine, sen git kendi kendini becer-HEY!"

O kadar hızlı harekete geçti ki neredeyse doğaüstü bir şeydi. Beni yakaladı, sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi kaldırdı...

...ve beni kıyafetlerimle birlikte küvete daldırdı.

Çırpınıyor ve öksürüyorum, dışarı çıkmaya çalışıyorum. Ama tutuşu acımasız, güçlü kolları beni tekrar baloncukların içine iterken saf demirden.

Yarım saniyeliğine içimi bir korku kaplıyor, *bunun* gerçekten onun intikamı olup olmadığını merak ediyorum. Beni böyle mi öldürecekti, küvette boğarak mı? Ama tam bu düşünce aklımdan geçerken, elbisemin önündeki tutuşu sıklaşıyor ve beni tekrar sudan çıkarıyor.

Öksürüyorum, kekeliyorum ve ona küfürler savuruyorum. Ama hiçbirini onu etkilemiyor. Elini elbisemden çekip geri çekildiğinde bile gözünü kırpmıyor, bir gemi kazasından kurtulmuş gibi küvetinde oturan bana sırtıyor.

"Kıyafetlerini çıkarırsan muhtemelen daha kolay olur." "Siktir git."

Omuz silkiyor ve aniden cebinden bir kelebek bıçak çıkarıp hafifçe vurarak açıyor.

"BEKLE! LÜTFEN!"

Küvetin yanına çöktüğünde ve bıçak kabarcıkların altına daldığında, kesip biçtiği benim etim değil.

Bu benim *kıyafetim*.

Cillian elbisemi ameliyatla kesip, göğüs dekoltemden kısa etek ucuna kadar kesip, kelimenin tam anlamıyla vücudumdan ayırırken irkiliyorum, nefesim kesiliyor. Ama beni kesmiyor - hareketlerinin vahşiliğine ve gözlerindeki karanlık ışıltıya rağmen bir çentik bile yok.

Elbisenin altına sütyen giymiyorum ve kızarıyorum, hızla ellerimle kendimi örtmeye çalışıyorum. Ama nafile. Elleri bacaklarımın arasına dalıyor, bıçağı her iki kalçamdaki külotumun kumaşından kayarken vücudumun titremesine ve ürpermesine neden oluyor. Onları bacaklarımın arasından çekiyor, ıslak dantel dudaklarıma ve klitorisime sürtünürken beni titretiyor.

Evet, *çok* kırıldım. Süper, süper kırıldım.

Kolyeyi alıp boynumdan çıkarana ve bir kenara fırlatana kadar kolyenin de benimle birlikte suya girdiğini fark etmiyorum. Ve içimden bir ses kolyelerin içine gizlenmiş gizli telefon cihazlarının pek de su geçirmez olmadığını söylüyor.

Yakın zamanda Havari'yle bunu kullanarak konuşacağımı sanmıyorum.

Cillian kollarını kaslı ön kollarına doğru daha da kıvrarak dirseklerinin üzerinden yontulmuş pazularının şişkinliğine doğru itiyor ve bana dövme mürekkebini gösteriyor. Küvetin yanındaki yerden bir şişe bir şey ve kabarık bir lif kabağı alıyor - tabii ki siyah.

Üzerine vücut yıkama suyu fişkırtmasını

izlerken sertleşiyorum. "Sen ne sikimsin-"

"Sabrım tükendiği ve itiraz eden bir çocukla uğraşmak zorunda kalmak istemediğim için seni yıkıyorum."

"*Affedersiniz!*"

Kolumu tutup göğüslerimden uzaklaştırdığında ve lif kabağı cildimi ovalamadan önce yukarı kaldırdığında irkiliyorum. Ona karşı koymaya, kolumu geri çekmeye çalışıyorum. Ama bu bir kayadan kurtulmaya çalışmak gibi bir şey ve o da bana aynı şekilde karşılık veriyor.

"Ben-dur-dur-mam!"

"Evim dediğin o bok çukurunun durumu ve son birkaç saattir benim ölüm odamda oturuyor olman göz önüne alındığında..."

Ölüm odası.

Yüce İsa.

"Evet," diye mırıldandı. "*Kesinlikle* bir banyoya ihtiyacın olduğunu söyleyebilirim."

Cillian ustalıkla, savurduğum hakaretleri ve haykırdığım küfürleri görmezden gelerek, onunla mücadele ederken yere bulaştırdığım suyu umursamıyormuş gibi görünerek kollarımı yıkıyor. Sonra gövde mi, göğüslerimi sabunlarken yüzümün kıpkırmızı olmasına aldırmadan. Sonra tekmelerime rağmen bacaklarımı.

Sonra ikisinin *arasında*, boğazım sıkılırken ve yasak sıcaklık içimde cızırdarken.

Tüm bu süre boyunca hiçbir şey söylemedi ve hiçbir tepki vermedi, ipeksi lifin amımın üzerindeki hissiyle nefesim kesildiğinde yüzündeki sinsi ve karanlık sırıtış dışında.

Başımdan aşağı su döktüğünde kekeliyorum ve boğuluyorum. Ama bunu şampuan takip ettiğinde ve sonra güçlü, kalın parmakları ovaladığında ve

O şampuanı uzun, siyah saçlarıma masaj yaparak yedirirken, içimde bir şey uyanıyor ve titriyor.

Bir şey inliyor.

Bir şey mırıldanıyor.

Tekrar başlamanın zaten bir işe yaramayacağını anlayana kadar çırpınmayı ve tekmelemeyi bıraktığımı fark etmiyorum. Beni kaçırmış olan tehlikeli ve güzel psikopat saçlarımı yıkarken ben de orada oturup dudaklarımı çiğniyorum.

Ne oluyor lan? "Ayağa

kalk."

Gözlerimi kırpıştırarak açıyorum ve su akmaya başladığında bitirdiğini fark ediyorum. Utangaç bir şekilde ellerimle göğsümü ve bacaklarımın arasını kapatmaya çalışarak ondan uzaklaşıyorum.

Ta ki Cillian onları kabaca çekip beni kendine doğru çekene ve etrafıma büyük bir havlu sarana kadar. Beni küvetten çıkarıp kabarık bir paspasın üzerine yatırdıktan sonra başka bir havluyla *saçlarımı kurutmaya başladığında* nefesim kesiliyor.

Ve bu noktada, beni öldürmeyi mi, becermeyi mi yoksa lanet derimi bir yemek ceketine dönüştürmeyi mi planladığından emin değilim.

Muhtemelen üçü

de. "Beni takip

edin."

İnatla ayaklarımı yere bastığımda bana dönüyor, gözleri tenimde geziniyor ve dudakları alaycı bir şekilde kıvrılıyor.

"Alternatif *olarak*, seni omzumda taşıyabilirim, havlu *olmadan*. Üç, iki-"

"Tamam, tamam!" Ağzımdan kaçırdım. "Peki, tamam. Seni takip edeceğim."

O kapıya doğru dönmeye başladığında, gözlerim siyah mermer makyaj masasına kayıyor.

Küçük bir sehpanın üzerinde duran pırıl pırıl parlayan gümüş usturaya. "Aklından bile geçirme."

Sarsılıyorum, bakışlarım ona, dudaklarındaki ince gülümsemeye geri dönüyor. "I-"

"Kendini utançtan, beni de seni zapt etme zahmetinden kurtar. Böyle bir şey olmayacak."

Ona ters ters bakıyorum. Cillian omuz silkti ve arkasını dönmeye başladı. Bir anda bıçağa doğru hamle yaptım. Ama o haklıydı.

Böyle bir şey olmayacak.

Beni aniden güçlü kollarının arasına alıp çıldırtırcasına tuttuğunda keskin bir nefes alıyorum.

beni omzunun üstünden atıyor.

"Seni lanet olası pislik!" Cillian beni görmezden gelirken sırtına vurarak çığlık atıyorum. Ve beni deli bir şey gibi tekmeleyerek ve çığlık atarak yatak odasına taşıyor.

UNA

NABZIM ATIYOR-Korkudan mı, beklentiden mi, yoksa ikisi arasında bir şeyden mi, bilemiyorum. Ama hayır. Yürümeye devam ediyor; kocaman yatağın yanından geçip yatak odasından çıkıyor ve koridordan ana alana geri dönüyor. Beni mutfağa taşıyor, buzdolabını açıp içini karıştırırken beni omzunda tutuyor.

Sonra dönüyor ve East River'dan Manhattan'a bakan siyah demir çerçeveli fabrika pencerelerinin bulunduğu duvarın yanındaki yemek alanına doğru ilerliyor. Oh. Brooklyn'deyiz. Brooklyn'deyiz.

Oturup beni omzundan çekerek kucağına oturttuğunda ürperiyorum. Altımda, o kadar da büyük olmayan havlunun kırımını zar zor örttüğü kaslı kalçasını hissettiğimde kızarıyorum.

"En son ne zaman yemek yedin?"

Önümüzdeki meyve, peynir, kraker ve şarküteri tabağına bakıyorum. Sırtım dikleşiyor, dudaklarım meydan okurcasına inceliyor.

"*Yemek yiyorum,*" diye mırıldanıyorum.

"Yiyecek tüketip tüketmediğinizi sormadım. En son ne zaman yemek yediğini sordum. *yaptı*. Tam bir yemekten bahsediyorum. Konserve ton balığı değil.

kediyile paylaş."

Beni ne kadar yakından izlediğini bilmenin verdiği dehşetle karışık utanç duygusu yüzümü ısıtıyor.

"Neden umursuyorsun ki?"

Eli enseme dolandığında nefesim kesiliyor.

"Birimiz diğerini bıçaklamaya çalıştı, hem de *iki kez*. Bektan tavrını geri al."

Sesinde bana bir şeyler hissettiren otoriter bir şey var.

Ve bu gerçekten iyi olmayan bir şey.

"Aç değilim."

"Gururunu ve bana yalan söyleme konusundaki acıması çabalarını bir kenara bırak ve bir şeyler ye."

"Hayır-hey!"

Cillian havluyu aniden üzerimden çekip bir kenara fırlatarak beni çınlçıplak kucağında bırakınca ürperiyorum, nefesim kesiliyor. Kaçmaya çalışıyorum ama eli hâlâ enseme sıkıca kavıyor ve beni olduğum yerde sabit tutuyor.

Yüzümde zonklayan kızarıklığın içinden ona bakmak için

dönüyorum. "*Sadist*."

"Seni tekrar becermemi isteme şeklin bu mu? Çünkü bundan çok daha kibarca sorman gerekecek."

Dudaklarım bir çizgi halinde büzülürken yüzüm sıcaktan yanıyor.

"Oh?" Tıslıyorum. "Daha önce fazla sürmüyor gibiydi."

Dudaklarının köşeleri şeytani bir şekilde kıvrılıyor, yeşil gözleri
çelikleşiyor. "*Dikkatli ol, küçük kız.*"

İçimde utanç verici bir sıcaklık ürperiyor.

"Bana öyle demeyi kes."

"Çocuk gibi davranmayı bırakıp şu lanet yemeği yediğin zaman
yiyeceğim." "Aç değilim."

"Ve korkunç bir yalancı, öyle görünüyor.

Ye." "Siktir git-"

Cillian aniden uzanıp meme uçlarımdan birini kabaca *çimdiklediğinde
inliyorum - ve gerçekten inliyorum.*

Bu da ağzımı açmamı sağlıyor - dudaklarımın arasına bir çilek tıktırmak
için kullandığı bir tepki.

İnadına ve meydan okuyarak tükürmeye başladım. Hatta o kadar ileri
gidiyorum ki önce dönüp *yüzüne tüküreceğim.* Ama ben bunu yapamadan
koca eli çenemi kavlıyor ve ağzımı sıkıca kapatıyor.

"Ye."

Ona ters ters bakıyorum. Diğer eli belime dolanıyor. Göğsümü avuçlayıp
sonra aniden o meme ucunu da çimdikleyince gözlerim irileşiyor.

Ağzımı kapalı tutarak iniltili, boğulur gibi bir ses çıkarıyorum ve anında
kıpkırmızı kesiliyorum.

"*Çiğne,*" diye mırıldanıyor.

Söylediğini hemen yapmadığımda, meme ucumu çimdikliyor ve sonra
tekrar büküyor. Bu sefer ben titrediğimde tekrar yapıyor. Sonra tekrar,
çekerek

ve içimde bir zevk ürpertisi dalgalanana kadar küçük pembe çıkıntıyı acımasızca çimdikliyor.

"*Chew*, Una."

Ona ters ters bakıyorum. O da bana ters ters bakıyor. Sonra, isteksizce, ısırđım. Ve ısırđığım anda neredeyse orgazm oluyorum. Lanet olsun, aylardır taze meyve yememiştim. Çileğın tatlı tadı dilimde saf günah gibi.

Yuttuğumda Cillian'ın kaşları kalktı. "Bitti mi?"

Başımı sallıyorum.

"Göster bana."

Alay ediyorum, ağzımı açıp dilimi dışarı çıkarıyorum.

"Happ-"

Bir parça peynir yapıştıırıp çenemi kapatmak için elini kullanırken

kekeliyorum. Bu sinir bozucu. Çocuklaştırıcı. Aşağılayıcı.

...ve garip bir şekilde şehvetli.

Kucağında çırılçıplak otururken ve o beni beslerken ne düşüneceğimi ya da hissedeceğimi gerçekten bilmiyorum. Sessizliğe gömölüyoruz ve garip bir şekilde bu aslında neredeyse rahatlatıcı.

"Babanın ne olduğunu biliyor musun?"

O rahat, şehvetli his cam gibi paramparça oluyor. Kaskatı kesiliyorum, nabzım güm güm atıyor.

"Sana bir soru sordum."

Dönüp ona ters ters bakıyorum. "Ne söylememi istiyorsun?"

"Bence oldukça açık bir soruydu. Ne. Neydi? Neydi?" Dişlerim gıcırıyor.

"Bir katil," diye tısladım. "İstismarcı, manipülatif bir canavar. Bir psikopat." Ona ters ters bakarken dudaklarım büzülüyor. "Biliyorsun, *sen*."

Gözleri karanlık bir şekilde titreşirken aramızda ölümcül bir gerilim var. Cillian sadece gülümsüyor.

"Baban korkunç bir şey yaptı-"

"Evet, güven bana, biliyorum-ah!"

Cillian'ın eli uyluğumun iç kısmına sertçe vurup beni kıvrınamaya ve kucağında kaymaya zorladığında nefesim kesiliyor.

"Sözümü kesme. On beş yıl önce babanızın yeğenim Neve'yi kaçırdığını biliyor muydunuz?"

Aman Tanrım.

Babam hakkında bildiğim çok şey var - hayatım boyunca beni uyutmayan ya da kâbuslardan uyandıran şeyler. Zalimliği. İnsanlıktan uzaklığı. Hem Finn'e hem de bana, çocukları olmadan önce onun yıkım araçları olduğumuzu açıkça gösterme şekli.

Kötü şeyler yaptığını biliyordum. İnsanları öldürdüğünü biliyordum, hatta bazen gazetelerde okuyordum, hatta o zamanlar iki haftada bir onu Coal Creek'te görmeye gidiyorduk.

Ama *bunu* bilmiyordum ve o söylediğinde yüzüm soldu.

Gözlerinde öfke ve sesinde acımasız bir kızgınlık var. "Dokuz yaşındaydı." Yüzüm dehşet içinde düştü.

"Onu bir av kulübesine götürdü, lanet olası bir *haça bağladı* ve ölene kadar kanını akıtmaya niyetliydi."

Midem zehirli bir şekilde dönüyor, ruhum titriyor.

"I-" Yutkunuyorum, titrerken ağzım kuruyor. Buna ne diyeceksin? "Ö z ü r d i l e r i m , " diye mırıldanıyorum sessizce. "Babamdan *nefret* ederdim-"

Dünya patlıyor ve Cillian aniden çenemi sıkıca kavradığında kelimeler ağzımda boğuluyor.

"O zaman neden beni öldürmeye çalışıyordun?"

Titriyorum. O ölümcül yeşil küreler içimi boşaltırken gözlerim onunkilerle kilitleniyor, geniş ve kırpışmayan. Dudakları şeytani bir hırıltıya dönüşüyor ve ben titrerken boynundaki kaslar dalgalanıyor, şahdamarı nabız gibi atıyor.

Ve sonra aniden içinden patladığı gibi, şiddet buharlaşıyor. Eli çenemden çekiliyor, dönerken gözleri soğuk. Bir çilek daha koparıyor ve dudaklarıma götürmek için geri dönüyor. Bu sefer mücadele etmeden yiyorum.

Yemeğin bir sonraki lokmasını da meydan okumadan alıyorum. Sonunda, aramızdaki sessizlik uzadıkça boğazımı temizliyorum.

"Neden buradayım?"

"Soruları henüz sormuyorsun." Bana dönüyor, kolu hâlâ bana sarılmış, parmakları çıplak kaburgalarımın, göğsümün hemen altında geziniyor.

"Kardeşin nerede?"

Zemin altımdan kayıp gidiyor. Saklamaya, maskeleyemeye çalışıyorum. Ama dudaklarının kıvrıldığını gördüğüm anda yüzümün beni ele verdiğini anlıyorum.

"Hani şu Coal Creek'te babanı ziyarete birlikte gittiğin ikiz kardeş." Cillian sadistçe gülümsüyor. "İnan bana, bilmediğim *hiçbir şey yok*, Una."

Cillian güçlü elini boğazıma sarıp hafifçe sıkarken nefesim boğazımda düğümleniyor.

"Sabrımın bir sınırı var. Özellikle de aileme zarar vermeye çalışan birine karşı."

"I-I-!"

Hava, daralan nefes borumdan ciğerlerime hırıltıyla doluyor. Gözlerim başımdan fırlayacak gibi oluyor ve onun soğuk, ölümcül gözleriyle kilitleniyor.

"*Nerede. Nerede. O.*"

Dehşete düşmeliyim. Beni öldüreceği korkusuyla elimden geldiğince mücadele etmeliyim. Ama korkmuyorum ve korkmuyorum.

Belki de bu adam -tüm insanlar- beni öldürmek isteseydi, muhtemelen gözünü bile kırpmadan bunu yapacağını bilmektir.

Ya da belki de Cillian'ın eli boğazımı sıkarken ve ben onun kucağında kıvranırken, onun sertleştiğini hissedebildiğimin inanılmaz derecede *berbat bir şekilde* farkına varmamdır.

Gerçekten çok zor.

Ama en berbat kısmı bu bile değil. En berbat kısmı, o sıktıkça ve ben altımdaki kalın çıkıntının üzerinde kıvrandıkça daha da *ıslanıyorum*.

Bu ölümcül bir kombinasyon, baş döndürücü, yasadışı bir telaş ve sistemime her sinirin çığlık atmasına ve cildimin her santiminin ham ihtiyaçla karıncalanmasına neden olan bir şok. Cillian bana yaklaşıyor, yüzüm ateşler içinde yanarken gözleri gözlerime saplanıyor.

Nabzım kükreerken.

O bilerek ya da bilmeyerek beni akıl sağlığımın eşiğine getirdikçe içim titriyor, geriliyor ve her an patlamakla tehdit ediyor.

Ve sonra aniden durdu.

Elini boğazımdan çekip geri çekildiğinde nefesim kesiliyor, beni kalçasına doğru kaydırırken gözlerinde sert, alaycı bir parıltı var.

"Belki de durmalıyız," diye mırıldanıyor, ben orada şok içinde otururken, neredeyse bacağının üzerinde titriyorum. Cillian alaycı bir şekilde gülümsüyor. "Pantolonumun her yerine boşalmadan önce."

Güzelmiş. Sikeyim. Tanrım.

Yüzüm önümdeki tabaktaki çileklerin rengine döndü. "Kardeşim...

Ben... Bilmiyorum."

Bana o delici, zehirli yeşil bakışlarıyla bakıyor.

"Açıkçası bilmiyorum. I..." Dudağımı ısırıyorum ve başka tarafa bakıyorum. "Onu neredeyse iki yıldır görmedim ya da konuşmadım."

Cillian sessiz. Gerçi arkamı döndüğümde gözlerindeki kötülük kaybolmuştu ve çenesinin neredeyse belli belirsiz sallandığını görüyorum.

"Şimdi," diye sessizce homurdanıyor. "İyi bir kız ol ve açıl."

Hâlâ titreyerek dudaklarımı açıyorum ve dilimin üzerine bir parça daha peynir koymasına izin veriyorum. Yavaşça çiğniyorum, uysalca, gözleriyle buluşamıyorum.

"Benden ne istiyorsun?" Sonunda fısıldadım.

Cevap vermeyince bakışlarımı onunkilere yöneltiyorum ve karanlık yakışıklı, yontulmuş yüzünden bana doğru parıldayan zehirli yeşil karşısında ürperiyorum.

Ama hala cevap vermiyor. Saniyeler geçtikçe ve endişe beni gerçekten kemirmeye başladıkça, daha fazla dayanamıyorum.

"Lütfen," diye mırıldandım. "Eğer beni öldürecekse, sadece lanet olsun-" "Seni öldürecek olsaydım, küçük kız, çoktan ölmüş olurdun."

Bunu sakın ve konuşkan bir şekilde söylemesi tüylerimi ürpertiyor; tıpkı durgun bir yaz gölünün yüzeyinin hemen altında gizlenen bir canavar gibi, karanlık ve yakışıklı dış görünüşünün altında gizlenen ölümcül psikopatın keskin bir hatırlatıcısı.

"Eğer beni becerecekse, sadece-"

"Baştan çıkarma konusundaki yeteneklerin gerçekten hayranlık uyandırıcı." Dudaklarım kıvrıldı. "Siktir git."

"Belki daha sonra. Gece daha yeni başlıyor." Dudaklarımı yaladım.

"Bunu senin için kolaylaştırmama izin ver," diye homurdanıyor. "Şu anda burada güvendesin."

Alaycı bir kahkaha atma isteğime direniyorum. Cillian yine de yakalıyor.

"İstediğin kadar şaka yapabilir ya da beni bir çocuk gibi aşağılayabilirsin. Bu, senin anlayacak kadar zeki olduğumu bildiğim gerçeğini değiştirmez. Biri seni -her ne sebeple olursa olsun, ki bunu senden öğreneceğim- beni öldürmen için gönderdi. Başarısız oldun," diyor ince bir sesle. "Aslında birden fazla kez. Şimdi, beni öldürmek isteyen bu kişinin yerinde olsaydım,

muhtemelen şu anda bir B planına bakıyor olurdum. Ve bu tür konularda B planına geçtiğinizde, genellikle en iyisi A planıyla yarım kalmış işleri tamamlamaktır."

Nabzım hızlanıyor.

Cillian'ın gözleri kısıılır. "Seni bu işe bulaştıran her kimse yanıldığımı söyle. Onları bu kadar çok kez hayal kırıklığına uğrattıktan sonra seni tereddüt etmeden öldürmeyeceklerini söyle."

Titremeye başladım.

"Aslında sana *koruma* teklif ediyorum Una," diye homurdanıyor.

Yutkunuyorum, yavaşça ve endişeyle gözlerimi onunkilere

kaldırıyorum. "Ve?"

Sinsice gülümsüyor. "Ve ne?"

"Bunda ne var? Ne kazanacaksın-"

"Oh, sanırım ikimiz de bunun cevabını zaten biliyoruz..."

Korkunç, yasak bir his içimi sarıyor ve zonkluyor. "*Seni* anlıyorum."

Bir anda yüzüme dolan sıcaklığı geri püskürtmeye çalışıyorum. Onunla savaşılabildim. Ya da ona siktir olup gitmesini söyleyebilir ya da hayatım boyunca yaptığım şeyi, yani akıntıyla tekrar tekrar savaşılabildim.

Ama ben çok. Lanet olsun. Akıntıya karşı yüzmeye çalışmaktan *yoruldum*. Çünkü o her zaman kazanır.

Ve o haklı. Tüm bu olaylar uzadıkça Havari'nin giderek daha soğuk davrandığı benim gözümünden kaçmadı. Sabrının ne kadar azaldığı ortada.

Cillian, Apostle'ın bu işi yapamazsam riske girmeye değmeyeceğime karar vermesi konusunda ne kadar haklı olabilir. Bunun Finn için ne anlama geldiğini düşünmek bile çok zor.

hakkında. Ölürsen ona yardım edemem ya da onu kurtaramam.

Olmazsam da yapabilme şansım var. Ve bu burada Cillian'ın seks kölesi olarak kalmak anlamına geliyorsa... ne, seks kölesi mi? Bana ne isterse yapmasına izin vermeye hazır ve istekli, itaatkâr küçük hayvanı mı? O zaman öyle olsun.

Evet, sanki bunlardan dolayı üzgünmüşsün gibi.

Kafamın içindeki düşünce bana gözlerini devirirken yüzüm kızarıyor.

Ancak bu yanlış bir düşünce de değil. Belki ahlaki açıdan *yanlış bir düşünce*. Ama gerçekte yanlış değil. Çünkü Cillian'ın benimle istediğini yapmasına izin verme fikri heyecan verici.

Sarhoş edici. Tehlikeli

derecede baştan

çıkarıcı.

Korkutucu ama çekici, ay ışığında parlayan bir bıçağın kenarını izlemek gibi.

"Peki," diye hızlıca geveliyorum. Kucağından kalkıyorum ve yüzüm alev alev yanmasına rağmen gözümü kırpmadan aniden masanın kenarına eğiliyorum. "Peki, ne istiyorsan onu yap."

Hiçbir şey olmuyor.

Üzerime atlamıyor. Ya da tokat atmıyor, ısırıyor ya da

cezalandırmıyor. Ya da sikmiyor.

Ve bu nedenle şu anda yaşadığım duygunun "hayal kırıklığı" olmasından nefret ediyorum.

Ellerinin kalçalarımı kavradığını hissettiğimde ürperiyorum; güç dolu ve şehvetli bir sertlik. Birden beni geri çekip kucağına oturtuyor.

Tekrar. Saçlarımı okşarken nabzım hızla atıyor ve dudakları kulak mememe değdiğinde nefesim kesiliyor.

"Ne kadar hevesli küçük bir şey."

Sızlanmamak için dudağımı o kadar sert ısıırıyorum ki neredeyse kanayacak.

"Ama kendimizi aşıyoruz. Sen benim olacaksın," diye sessizce homurdanıyor. "Ama söylediklerimi tam olarak anladığından emin değilim."

Eli çenemi kavırıyor, ben titrerken başımı döndürüyor ve gözlerimi onunkilerle aynı hizaya getiriyor.

"Sen benim karım olacaksın."

Sanki gerçekliğin kendisi bozuluyor. İlk başta halüsinasyon gördüğümünden ya da onu yanlış duyduğumdan emin oluyorum. Ama orada, kucağında cırılçırılak oturdukça, gözleri gözlerime daldıkça, tüm bunların ne kadar gerçek olduğu daha da netleşiyor.

"I-" Ona bakıyorum.

Ciddi olması mümkün değil. Ama gözlerini kırpmadan bana bakıyor ve midemdeki düğüm kıvrılıp daha da sıkılaşıyor.

"Dürüstçe bunu öneriyor olamazsınız."

"Bu bir *öneri* değildi, Una. Olan bu."

Gözlerimi kırıştırıyorum, sıcak ve vahşi bir şey pençelerini göğsüme geçirirken titriyorum.

"I..." Başımı salladım. "Hayır, değil."

Cillian o ince, sadist gülümsemesiyle gülümsüyor. "Burada seçim yapma lüksün gerçekten yok."

"Ne sikim bilmiyorum!" Nefesimin hızlandığını hissederek ağzımdan kaçırđım.
"Yapamazsın
birini evlenmeye zorla-!"

Cillian, "Bunu sana *açıkça ifade etmeme* izin ver," diye homurdanıyor. Eli kalçama sertçe inip sıkılaştığında ürperiyorum. "Dışarıda, sen ölüsün. Nokta. Seninle ilgili kararları kim veriyorsa onun elinde olabilir. Ya da kim olduğunu anladıklarında babanın düşmanlarından herhangi birinin elinde olabilir."

Dehşet içinde ona bakıyorum. "Bu bir *tehdit mi*?"

"Hayır. Bu soğuk ve katı bir *gerçek*," diye tersliyor. "Öyle kaynaklara ve bağlantılara sahibim ki senin kim olduğunu anlayan ilk kişi benim. Ama sonuncu olmayacağım."

Yüzüm soluyor, bedenim ve beynim uyuşuyor.

Bu gerçek olamaz. Bu gerçek olamaz. Bunların hepsi kötü bir rüya.

Ona bakıyorum, nefesim düzensiz ve hızlı geliyor. "Ben-neden..." Başımı salladım. "Yani, ne elde edeceksin-"

"Ailelerimiz arasındaki bir evlilik, teşkilatımdaki bir bölünmeyi iyileştirir - bu arada, *her şeyin* babanla ilgisi var."

Eli çenemi kavrayıp gözlerimi onunkilere kilitleyecek şekilde çenemi kaldırdığında ürperiyorum.

"Yani: koruma alacaksın. Ben bir iç savaşı durduruyorum. *Ve...*" Yakınıma eğiliyor, dudakları tekrar kulağıma değdiğinde nefesim kesiliyor ve bedenim sarsılıyor. "*İçindeki bu karanlığı gerçekten keşfetmene izin vereceğim, başka kimsenin yapamayacağı bir şekilde.*"

Nefesim kesiliyor, kalçamdaki elinin sahiplenici bir şekilde sıkılaştığını hissederken nabzım atıyor. Dişlerinin aniden boynumun hassas etini ısırdığını hissettiğimde.

"Şimdi iyi bir kız ol ve *bacaklarını aç.*"

CILLIAN

Kucağımda çıplak otururken bu kadar uzun süre dayanmak ve onu önümüzdeki lanet masanın üzerine eğip ona olan açlığımı giderecek kadar sert ve derin bir şekilde sikmemek için irademin her zerresini harcadım.

Artık bu sabır sona erdi.

Sorun *sadece* çıplaklığı değil. Onu daha önce tatmış olmam da değil. *Sadece* sikimi sıkarken delicesine sertleştiğini hissetmiş olmam ya da o zamandan beri onu avlarken bile onu arzuluyor olmam değil.

Onun içindeki karanlığı gördüm.

Kendi ahlaksızlığının ne kadar derinlere indiğini gördüm. Sevdiği pornoları ve fantezilerini gördüm. O gece Club Venom'da bileğine taktığı bandın sadece bir rol ya da "kılıf" olmadığını fark ettim.

İçinde kilitli tuttuğu karanlık arzularını doyurmak için uçurumun kenarına adım atışını, sallanışını izledim.

Ve tüm *bunlar bir* araya geldiğinde artık kendimi durduramıyor ya da inkar edemiyorum.

Kim ve ne olduğum göz önüne alındığında, haftanın her gecesi şehirde dolaşıp rastgele kulüp tavşanları topluyor değilim. Ama aynı zamanda kırk bir yaşındayım ve yetişkin hayatımı bir keşiş olarak geçirmedim.

Yine de, Una'da nadir görülen bir şey olduğunu anlamak için onu izlemek bir haftadan kısa sürdü.

Benimkine benzer bir karanlığın ve acımasızlığın hiçbir kadın tarafından bana yansıtıldığını görmedim.

Tehlikeli, ahlaksız arzular, derinlerde gömülü. Ve yine de onda bunlar bir tür sarhoş edici meydan okuyan masumiyetle karışıyor. Sanki içinde iyi ve kötü arasında sonsuza dek sürecek bir savaş varmış gibi. Aydınlık ve karanlık, bir şişedeki yıldırım gibi sonsuza dek yakalanmış.

Kırıp açmak için ölüyorum.

Elim çıplak kalçasından yukarı kayarken nefesi kesiliyor,

titriyor. "İyi bir kız ol ve *bacaklarını aç* dedim."

Una, kulağına kelimeleri üflerken dümdüz karşıya bakıyor; gözlerinde meydan okuma, çenesi sıkılmış.

Ama hepsi bir rol. Dünyanın içinde dönen karanlığı görmesini engellemek için saklanmayı öğrendiğı bir kabuk.

Kendi arzularından utanıyor. Bu yüzden onları küçük kirli bir sır gibi içinde saklıyor, kendini omzundaki çip gibi sertlik ve şeytanın umursamadığı şımarıklıkla maskeliyor.

Ki ben *bunu çok iyi anlıyorum*.

Çünkü oyun, dedikleri gibi, oyunu tanır.

Amcam Lorcan içimdeki şeytanı gördüğünden beri - gerçekten *gördüğünden* beri - tüm hayatımı maskeler takarak geçirdim. Lorcan bana bu karanlığı yönlendirmeyi, basıncı boşaltmak için buhar delikleri bulmayı ve böylece en azından normal toplum içinde saklanabilmeyi ilk öğreten kişiydi.

Bu yüzden Una kendi maskesini takmaya çalıştığında, benim için bu boş bir çaba oluyor. Duyguları ve sırları da şu anda olduğu kadar çıplak olabilir.

Elim kalçasından yukarı kayıyor. Kaskatı kesiliyor ve elimi kapatmaya çalışıyor. Ama çıplak avucum uyluğunun iç kısmındaki hassas ete çarptığında inliyor ve hareketi kesiyor. Ayrıca kıpkırmızı oldu. Yüzündeki açlığı umutsuzca gizlemeye çalışmasını, yanaklarındaki pembeliğin boynundan göğsüne doğru taşmasını, kalçasına tekrar vurduğumda meme uçlarının sertleşmesini eğlenerek izliyorum.

"O gece kulüpte taktığın bant gerçekten de perukla uyumlu bir kılık değiştirme değildi, değil mi?"

Cevabı zaten biliyorum. Ama onun söylediğini duymak istiyorum. Yalan söylese ve beni gerçeği yüzüne vurmaya zorlasa da umurumda olmazdı.

"Ben... Bilmiyorum."

Kalçasına bir şaplak daha. "İnternette izlediğin videoları gördüm."

Gözleri şişiyor, ağzı kapanıp yutkunmadan önce açılıyor.

"Unuttuysan diye söylüyorum, acı işin içine girdiğinde ne kadar *ıslandığını* ilk elden tecrübe ettim."

Kaskatı kesilirken alt dudağı dişlerinin arasına sıkışıyor ve gözleri tekrar karşıya dikilmeden önce bana bakıyor.

"Ben... Yani, ben şey gibi değilim..."

"Ne gibi?" Kulağına doğru ince ince hırılıyorum.

"Benim gibi mi?" Yutkunuyor ama konuşmuyor.

"Neyim ben, Una?"

Hâlâ cevap vermeyince dudaklarından bir ses çıkarmaya zorluyorum, soluk soluğa bir inilti, etrafına uzanıp meme uçlarından birini tekrar çimdikliyorum. Bu onun bakışlarını bana çevirmesine neden oluyor, gözleri vahşi.

"Eee? Neyim ben?"

Gözlerinde meydan okuma ve mücadele parıltısını görüyorum. Bu fırsatı bana bir psikopat, bir pislik, bir zorba ya da bir dizi isimden herhangi birini söylemek için kullanmak istediğini biliyorum.

Sadece bir tanesini söylediğinde

şaşıırıyorum. "Bir sadist," diye sessizce

nefes alıyor.

"Bazen, evet. Ve bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Tabii ki, bunun ne anlama geldiğini bildiğini *biliyorum*. Ama onu açmak istiyorum. Onu çıplak bırakmak istiyorum. Bunu ona yüksek sesle söyletmek istiyorum, ikimiz için de.

"*Evet*," diye fısıldıyor. "İnsanlara zarar vermek istiyorsun demek."

Başımı salladım. "Tam olarak değil. Bana ya da aileme zarar vermeye çalışan insanlara zarar vermek isterim, herkes ister. Ama sen ve ben söz konusu olduğunda, seni incitmek istediğimden değil, Una."

Elim k a l  a s ı n d a n yukarı doğru kayarak amını avuçlarken gözleri büyüyor ve dudakları titriyor.

Sıcak. *Islak.*

Onu hemen şimdi ve burada masaya yapıştırma ve düz yürüyemez hale gelene kadar sikme isteğime karşı koyuyorum. Bunun yerine, bacaklarının arasındaki elim kalın bir parmağı dudaklarına doğru sürüklerken, bir elimle meme ucunu bükmeye razı oluyorum.

Una titriyor, bir iniltiyi yutuyor.

"Bu, senin karanlık, kara parçalarını bulup söküp *çıkarmak* istediğim anlamına geliyor," diye törpülüyorum. "Bu, sakladığın için çok utandığın ihtiyaçlarını ortaya çıkarmak ve *benim olana* kadar onları sana yaşatmak istediğim anlamına geliyor."

"Demek bana zarar vermek istiyorsun."

"Daha da önemlisi, seni *incitmemi istediğini* bildiğim şekilde seni incitmek istiyorum."

Titriyor ve yemin ederim ki kucağında kıvranırken amının elime karşı daha da ısındığını hissedebiliyorum.

Bakışları benimkilere kayıyor, dudağını çiğnerken yanakları kızarıyor.

"Peki ya hayır dersem?"

Kaşlarımı eğlenerek kaldırıyorum. "Yapmayacaksın."

Kısmen ikna edici bir şaşkınlık ifadesi takınır. "Ama ya *yaparsam*? Hayır **d e r s e m** ya da dur dersem, duracak mısın?"

"Hayır."

Titriyor.

"Çünkü ikimiz de bunun senin sapkınlığının sadece bir parçası olduğunu biliyoruz. Bunu senin için heyecan verici yapan şeyin bir parçası. Diğer kısmı ise hayır diyebilirsin ve *benim de umurumda olmayabilir.*"

Parmağım onun parıldayan, ipeksi, damlayan ıslak amını okşuyor, soluk soluğa bir iniltiyi bastırmaya çalışmasını karanlık bir eğlenceyle izliyorum.

"Ama..." bir parmağımı klitorisinin üzerinde gezdirirken yine dudağını sertçe ısıyor. "Ama eğer durması *gerekiyorsa*. Eğer hayır gerçekten, gerçekten hayır anlamına geliyorsa..."

"O zaman güvenli kelimeni kullan."

Bana bakıyor. "*Hayır*. Demek istediğim, bana bunların hiçbirini yapmanı istemiyorsam. Eğer *hepsi* hayırsa ve sen yine de devam ediyorsan, bunun ne olduğunu biliyor musun-"

"İçindeki meydan okumanın hayır demeyi çok istediğini biliyorum. Ama içindeki şeytan buna izin vermiyor."

"Ne devî-"

İki parmağımı dağınık küçük amının derinliklerine hızla sokarken inleyerek boğuluyor. Onları ön duvarına doğru kıvırıyorum, yüzündeki o şımarıklık tamamen eriyip giderken ve kucağымda erirken eğlenen bir açıklıkla izliyorum.

"*O şeytan*," diye homurdanıyorum. "Sana sadece benim verebileceğimi çok iyi bildiğin sertliği, acıyı ve karanlığı arzulayan şeytan. O gece kulübe beni incitmek için gitmiş olabilirsin Una," diye tıslıyorum. "Ama aynı zamanda uçuruma, porno seçimlerinle ve kendini tatmin etme yöntemlerinle *oynamayı* sevdiğin karanlığa bakmak için de oradaydın-"

Yüzü pembeleşiyor ve ben parmaklarımı yavaşça sokup çıkarırken dudaklarından bir inilti dökülüyor.

"Arzuladığın karanlığa gerçekten bakmanın seni sonsuza dek korkutup kaçırmayacağını ya da içine çekip asla bırakmayacağını görmek için oradaydın."

Kıvraniyor, bana ters ters bakmaya çalışıyor, parmaklarım amına girip çıkarken ve başparmağım klitorisinin üzerinde yuvarlanırken komik bir şekilde başarısız oluyor.

"Sen... hakkında hiçbir şey bilmiyorsun-"

"Biliyorum. Senin hakkında *her şeyi* biliyorum," diye tıslıyorum. "Her karanlık arzunu. Her ahlaksız ihtiyacını. Ve eğer kaçırdığım bir şey varsa, inan bana..."

Parmaklarımı acımadan daha sert bir şekilde içine sokmaya başladığımda sarsılıyor, nefesi kesiliyor.

Bu da tabii ki onu daha da *ıslatıyor*.

Kucağımda titriyor, dişleri dudağını o kadar sert ısıyor ki kanamak üzere olduklarından neredeyse eminim. Parmaklarımı g-noktasının derinliklerine doğru kıvırdığımda gözleri odaklanıp kayboluyor, yanakları kızarıyor.

Acımasızca onu serbest bırakıyor. Acımasızca onu sonuna kadar zorluyor.

Diğer elimle etrafına uzanıyorum, bir meme ucunu sertçe kısıtırırken nefes nefese kalmasına ve inlemesine neden oluyorum. Çakıllı tomurcuğu parmaklarımın arasında döndürüyorum, sırlıklam amcığı parmaklarımı arzusuyla doldururken ona işkence ediyorum. Masanın kenarına tutunup kucağımda baştan çıkarıcı bir şekilde titrerken.

"Bu açgözlü küçük amcığın benim için boşalmaya hazır olduğunu hissedebiliyorum," diye kulağını törpüledim ve sözlerimi boynuna keskin bir ısırik atarak noktaladım. "Büyük bir parçanın kendini tutmaya çalıştığını biliyorum. Ama ben bu meydan okumayı kıracağım Una."

Sertleşmeye başlıyor, parmak eklemleri ve parmakları masanın kenarını kavrarken beyazlaşıyor.

"Sahip *olduğun* her savunmayı kıracağım, benim küçük *oyuncağım*."

Amcığı parmaklarımı sertçe sıkıyor, iç kasları kasılıyor, gözleri geri dönüyor ve sessiz bir çığlık titreyen dudaklarında dışarı atılmayı bekliyor.

"Ve bil diye söylüyorum," diye kulağını tırmaladım. "Bir dahaki sefere bunu yaptığında, geldiğini görmeyeceksin. Seni yakaladığında, bağladığında ve lanet vücudundaki her dar deliği acımadan ve umursamadan becerdiğimde tamamen habersiz olacaksın, lanet boğazından aşağı inerken horozumun etrafında boğulmayı başardığın her *hayırı* görmezden geleceksin."

Una *patlıyor*, kucağında çığlıklar atıp kıvranırken patlayan bir bomba gibi boşalıyor. Boynunu tekrar sertçe ısıyorum, meme ucunu çimdiklerken ve parmaklarımı istekli, kenetlenmiş, orgazm olan amının derinliklerine sokarken zevki daha da artırıyorum.

Sonra kucağında jöle gibi oluyor, gözleri odaklanmak için savaşıırken tüm vücudu titriyor ve sarsılıyor.

"*Aferin kızıma*."

Utançtan ya da arzudan ya da kim olduğu düşünüldüğünde muhtemelen her ikisinden de yüzüne ısı yayılıyor.

Telefonum cebimde çalıyor. *Hay sikeyim*. Kaşlarımı çatarak telefonu kapattım, ta ki gözlerim ekranda Hades'in ismine takılana kadar. Çifte lanet.

"Bunu almam gerek."

Yavaşça onu kucağımdan indiriyorum, ayağa kalkıyorum ve sonra tekrar sandalyeye oturtuyorum.

"Kal. *Ye*," diye homurdanıyorum, dönüp ana yaşam alanına doğru yürümeden önce yemek tabağını başımla işaret ediyorum. Saat yüzölü devasa pencerenin yanında durup Manhattan'a bakarak Hades'i geri çağırıyorum.

"Eee?" Cevap verdiğinde homurdanıyorum.

Hades yavaşça nefes verir. "Kardeşiyle bir çıkmaza girdik."

Kahretsin.

Bir an için, eğer çocuğu bulabilirsek, Una'yı bu çılgın evlilik fikrine zorlamak için onu bir koz olarak kullanabileceğime dair kısa bir umut besledim.

"Bekle," diye mırıldandı. "Sana bir fotoğraf gönderiyorum."

Telefonum çalışıyor. Bir sonraki mesaj ekranımda belirdiğinde telefonu elimden çekiyorum. Uyuşturucudan perişan olduğu her halinden belli olan genç bir adamın grenli görüntüsü gözümü alıyor.

...Una'ya çok *benziyor*.

Telefonu geri çektiğimde Hades, "Bu Finn *Smith*," diyor. "Bu da Staten Island'daki bir rehabilitasyon merkezindeki rahibelerin bana gösterdiği bir fotoğraf. Sizi bilmem ama bana fotoğraftaki çocuk büyümüş gibi geldi."

Sadece öyle görünmüyor. *Öyle görünüyor*. Finn O'Conor-Una'nın ikizine bakıyorum. Kaşlarım derinleşirken çenem yavaşça sıkılıyor.

"Ne kadar ölü bir sondan bahsediyorsun?" Sessizce

homurdanıyorum. Kısa sessizliği her şeyi anlatıyor.

"Tam anlamıyla bir çıkmaz sokak demek istiyorum. Finn Smith on sekiz ay önce o rehabilitasyon merkezinde aşırı dozdan ölen bir eroin bağımlısıydı. "

Sikeyim.

"Yani Şimdi bıçaklayan o psikopat kaltağı bulma görevi sana düşüyor-"

Etrafımda dönerken telefon elimden uçtu ve saat penceresine çarptı.

Boğazıma bir mutfak bıçağı dayanmış, korkmuş, öfkeli v e a k l i
d e n g e s i y e r i n d e o l m a y a n Una bıçağın sapını tutuyordu.

"Özür dilerim," diye boğuluyor, gözleri kocaman ve

vahşı. "Una-"

"Yapmak zorundayım," diye ağzından kaçırıyor, titriyor, bakışları benimkileri delip geçiyor. "Zorundayım-"

Başını sallıyor, sonra nefesi kesiliyor. Boğazım bıçağın ucuna sertçe bastırılana kadar ona yaklaşıyorum. Vahşı gözleri benimkilere dikiliyor, başını sallarken göz bebekleri büyüyor.

"I..." Hızla göz kırpmıyor, göğsü nefesiyle birlikte inip kalkıyor. Nabzının narin boynunun çukurunda attığını görebiliyorum.

"Onun sevdiğim biri var," diye boğuluyor sonunda. Bu... bu kişisel bir şey değil." "Farklı düşünmek için yalvarıyorum."

Titriyor, gözleri yalvarıyor. "Öyle değil. Ama yapmak zorundayım. Yapmak zorundayım, yoksa onu öldürecek-"

"Kardeşin mi?"

Kadın

sertleşiyor.

"Lütfen-"

"Bu kişi beni öldürmeni mi istiyor yoksa Finn'i mi öldürecek? Böyle mi söyledi?"

Gözlerinden yaşlar süzülürken boğazından acı dolu bir çığlık yükseliyor. *"Anlamıyorsunuz. Onu kurtarmak için her şeyi yaparım."*

Aklım karışıyor. Anılar hırıltılı bir intikamla yüzeye çıkıyor.

On altı yaşındayım. Eve döndüğümde mutfak kapısını aralık bulduğumda onu hastaneye götürdüğüm için gömleğimde hâlâ kan vardı.

Annemi yerde hareketsiz bulduğumda, onunla birlikte onun üzerinde dururken. Bana döndü ve omuz silkti. "Bu konuda ne yapacaksın, seni küçük ucube?"

Ne olursa. Her şeyi ve her şeyi. Ailemi kurtarmak için bunu yapardım.

Hatıralarımı bir kenara itip Una'nın gözyaşlarına boğulmuş yüzüne bakıyorum, bıçağının ucunun boynumu deldiğini hissediyorum, gözlerimiz kenetlenirken tenime damlayan kan damlalarını hissediyorum.

Bunu daha önce hissetmiştim, ortak karanlığımızı. Uçurumun kenarına ve orada ne olduğunu görmek için uçurumun ötesine bakmaya duyduğumuz ortak takdir. Bunun bizi normal yapıp yapmayacağını görmek için.

Ama şimdi görüyorum ki, biz sadece benzer canavarlar değiliz. Biz aynıyız.

Zaman yavaşlıyor, nabzım onunkiyle aynı anda atıyor, sanki elindeki çeliğin tenimi delmesiyle birbirimize bağılmışız gibi. Sevdiği ailesi için *her şeyi* yapabileceğini ve yaptığını tüm açıklığıyla görüyorum.

Eğer bir kalbim olsaydı, şu anda ona söylemek zorunda olduğum şey yüzünden biraz kırılabilirdi. "Bunu yapmak zorunda değilsin," diye sessizce homurdanıyorum.

"Özür dilerim, *ben-*"

"*Una*. Finn öldü."

Karnına yumruk atmışım gibi görünüyor. Yüzü buruşuyor. İçindeki ışık sönüyor. Bıçak boğazımda titriyor, aşağıya kan sızıyor, gömleğimin yakasını ıslatıyor.

Sonra gözleri kısılır. "Bu

lanet bir yalan-" "Eroin."

Boğuluyor.

"Aşırı dozdan öldü. On sekiz ay önce."

Una ağlamaya başlar, başını iki yana hareket ettirirken omuzları titrer.

"*Dur. Lanet olsun. YALAN SÖYLEME!*"

"Telefonum," diye homurdanıyorum sessizce, yere düştüğü yeri işaret ederek. Yutkunuyor, bıçağı tenime doğru iterken titriyor ve ayağını kullanarak bıçağı sürüklüyor.

Muhtemelen -kesinlikle, aslında- onu kapmak için eğildiğinde hamlemi yapabilirdim. Ama yapmadım.

Bunu görmesini istiyorum.

"Hades Drakos'tan gelen metinlere bakın."

Yüzünü aydınlatmak için telefonu kaldırırken gözleri benimle telefon arasında gidip geliyor.

"Bu da ne-"

Sonra onu görür: kardeşinin çerçeveli resmini, altındaki pirinç levhaya kazınmış iki tarih ve Yuhanna'nın kitabından basit bir söz: "*Yüreğiniz kaygılanmasın*".

"*Hayır...*"

Bileğinden tutup bıçağı çekip odanın öbür ucuna fırlattığımda sarsılıyor, hıçkırıyor. Yüzü çöküyor, benim yüzüme bakarken o güzel yüzünde saf bir ıstırap var.

Hazır. Kabul ediyorum. Onu şimdi ve burada öldürmemi bekliyor.

Belki de yapmalıyım. Canavarımı dinlemek, beni ne kadar lanetlese de, hayatta beni buraya kadar getirdi.

Ama bu sefer, o karanlık düşünceleri
susturuyorum. Ve bu sefer, gerçekten
dinliyorlar.

Kollarım onu sarıp göğsüme doğru çekerken nefesi kesiliyor. "*Üzgünüm, Una.*"

Anında, kollarımda kristal gibi kırıldı, tüm sıkılmış sertliği gitti.
-Dünyasından geriye ne kaldıysa altından çekilip alınırken hıçkıra hıçkıra ağlıyor.

Bu çok iyi bildiğim bir duygu.

CILLIAN

GERGİNLIK, donmuş bir gölün yüzeyindeki buzun kırılması gibi odaya yayılıyor. Her şey çökene kadar, taşınması gerekmeyen bir ağırlığın altındaki cam örümcek ağı gibi.

Ve bunu

yaptığında...

Paramparça olur.

"CİDDİ MİSİN LAN SEN?!"

Ares kükrüyor, sanki cehennem kapıları açılıyor ve Savaş Tanrısı'nın toplayabileceği tüm gazabı serbest bırakıyor. Cam çatı katına doğru ilerliyor, yemek masasında oturduğum yerin hemen yakınında duruyor ve yüzüme doğru bakıyor.

"Bana bunun iğrenç bir şaka olduğunu söyle."

Yavaşça nefes alıyorum. Ares'e bakmıyorum. Tam karşımda masada oturan karısına, yeğenime bakıyorum.

Neve.

Stoik. Göz kırpmayan. Konuşmayan, ama ile hakkında a milyon Duyguları gözlerinin ardında güçlkle kontrol altına alınmış bir orman yangını gibi titreşiyordu.

"Cevap ver bana, seni lanet İrlandalı psikopat!!"

Yavaşça başımı çeviriyorum, gözlerimi Neve'den ayırıp Ares'e dikiyorum.

"Benimle nasıl konuştuğuna *dikkat* edeceksin, Savaş Tanrısı."

Başı yavaşça sallanıyor. "Hayır, Cillian. Bu sefer olmaz. *Aklını mı* kaçırdın sen?!"

Gömleğimin önünü tuttuğunda kaskatı kesiliyorum. Neve

de öyle. "Ares..." diye mırıldanıyor uyarırcasına.

Bu kadar öfkeliyken ona ulaşabilecek olan sadece ve sadece onun sesidir. Ve ulaşıyor da. Adam irkiliyor, burun delikleri yavaşça nefes vermeden önce alevleniyor ve ona dönüyor.

"Bırak gitsin."

"Aşkım, biz-" "*Ares'ten*

bahsediyoruz. Lütfen."

"Ellerini gömleğimden çekmek için üç saniyen var," diye sessizce homurdanıyorum.

Gözleri tekrar benimkilere kayıyor, düşünüyor. Sonra başını sallıyor, beni bırakırken tıslıyor ve geri çekiliyor.

"Yani, ne oluyor, Cillian..."

Neve ayağa kalkıyor, sessizce kocasının yanına gidiyor ve eğilip yanağından öpüyor. "Yürüyüşe çık, tamam mı? Ben hallederim."

Çenesi sıkıştı. "Neve-"

"Lütfen? Benim için mi?"

Fırtınalı gözleri beni yakıyor, arkasını dönmeden önce başı titriyor. "*Tamam.*" Onu usulca öpmek için eğiliyor ve sonra bir kasırga gibi çatı katının kapısından dışarı fırlıyor.

O zaman sessizlik.

Neve döner ve sessizce oturma alanındaki bar arabasına doğru yürür.

"Neve-"

"Bir içki ister misin?" diye

mırıldanıyor uyuşukça. "Sadece bana

katılırsan."

İki bardak viski doldururken soğuk, kırılgan bir kahkaha atıyor.

Sanki bu, az önce ikisini de neredeyse öldüren manyağın kızıyla evleneceğimi söyledikten sonra cevaplanması gereken bir soruymuş gibi.

Onu oturma alanına kadar takip ediyorum ve kanepelerden birine oturuyorum. Neve sehpanın karşısına oturmadan önce bana bir bardak uzatıyor. Yüzü ifadesiz, bir yudum alırken eli bardağını sıkıca kavriyor.

"Özür dilerim," diye mırıldandım. "Bu hiç planladığım bir şey değil ve yapmaktan zevk aldığım bir şey de değil. Senin geçmişin göz önüne alındığında-"

"Görüştüğün kadın o mu?"

Sesi kırılgan ve soruyu sorarken kesinlikle hasta görünüyor. "*Hayır,*"

diye homurdandım. "Hayır, ben..."

Yalan söyleyebilirim. Ona vereceğini bildiğim acıyı hafifletmek için bunu birkaç şekilde ballandırabilirim. Ama siktir et, Neve'e karşı dürüst olmaktan başka bir şey yapmadım. İkimiz de geçmişte bunun dışında bir şey olamayacak kadar çok şiddete ve acıya maruz kaldık.

"Kadın diye bir şey yok. Hiç olmadı. Castle bunu neden ortalıkta görünmediğimi açıklamak için uydurdu. *Bu* kadın... Seamus'un kızı... Birisi Seamus'un intikamını almak için onu beni öldürmeye zorladı. Denedi ve başarısız oldu. Tıpkı onun beni avladığı gibi ben de onu avlıyordum."

Neve'in yüzü bembeyaz olur. "*Cillian-*"

"Eğer teselli olacaksa, zorla silahlandırılıyordu. Onun üstünde biri var, tanımadığı biri. Ama Una..." Kaşlarımı çattım. "Bir ikiz kardeşi *vardı*. İplerini elinde tutan kişi onu öldürmekle tehdit ediyordu. Kardeşinin bir buçuk yıl önce ölmüş olması dışında. O bunu bilmiyordu."

Neve'in yüzünde acı ve öfke ya da nefret olabilecek bir şey titreşiyor. Sessiz, içkisini yudumlarken hiçbir şey söylemiyor.

"İmparatorluğumuzdaki çatlakları gayet iyi biliyorsun," diye devam ediyorum. "Babanın O'Conor karşılığında FBI ile yaptığı anlaşmaya dair sızan haberden beri. Bu, tıpkı kan davalarını sona erdirmek için kullanılan eski evlilik yöntemlerinde olduğu gibi, bu çatlakların daha da genişlemesini engelliyor."

Neve hâlâ sessiz, kafasını başka yöne çevirmiş, çatı katının Hudson Nehri'ne bakan pencerelerinden dışarı bakıyor. Yavaşça bana dönüyor.

"Yani bir kez daha bir Kildare, herkesin birbirini öldürmesini engellemek için yeminli bir kan düşmanıya evleniyor."

Tıpkı o ve Ares gibi.

İç çektim. "Öyle görünüyor."

Bir yudum daha alırken dudaklarında hafif bir gülümseme beliriyor. Sonra kaşları hafifçe çatılıyor. "Ona güveniyor musun?"

Hayır. Bilmiyorum. Belki de.

"Yapmak zorundayım," diye mırıldandım. "Yoksa bir iç savaş çıkacak." "Bu kulağa pek de iyi bir cevap gibi gelmiyor."

"Ares'e güvenden mi?"

Kaşlarını çatıyor. "Beni onunla evlendirerek benim için mümkün olan en kötü kararı vermediğin konusunda *sana* güvenmiştim."

Alaycı bir şekilde gülümsüyorum. "Peki ben bunu hak edecek ne yaptım?"

"Hayatımı kurtardın," diye omuz silkiyor. "Bunun avantajları da var, biliyorsun." İkimiz de bir süre sessizce içiyoruz.

"Kime güveniyorsun,

Cillian?" Canavarıma. Benim

karanlığım.

Ama Una'nın tadına bakmaya ve onu *yemeye o* kadar takmış ki artık ona güvenebileceğimden emin değilim.

"Burada senin onayını beklemiyorum, Neve. Sadece anlayışını." Başını sallarken dudakları kıvrılıyor ve tekrar başka tarafa bakıyor.

"*Bu*, sende var. Sadece ilkinden emin değilim."

"Ve asla olmak zorunda değilsin ve bu sorun değil." Kaşlarımı çattım. "Ares..."

İç çekiyor. "Ares'le ben ilgilenirim. Yine de öfkesine izin vermen gerekecek." Çenesi sıkıştı. "Olan onca şeyden sonra. Bu kızın babasının yaptıklarından sonra. Bana, ona..."

Titriyor ve ellerinden biri diğerine geçiyor, bileğinde yavaş yavaş iyileşen ince, pembe yara izini otomatik olarak ovuyor.

Seamus'un işareti.

"Özür dilerim. Bunun her şeyi geri getirdiğinin farkındayım." "Sorun değil."

"Gerçekten değil."

"Ama *neyse o*, değil mi?" Bana alaycı bir şekilde gülümsüyor. "Görünüşe göre öyle."

Neve omuz silkiyor. "Sence yeni Kildare aile sloganımız bu mu olmalı? 'Siktir et. Sanırım yapmak zorundayım' mı?"

İçkimi yudumlarken sessizce kıkırdıyorum. "Üzerinde bunun olduğu bir aile arması yaptırmayı düşüneceğim. Hatta belki daha havalı görünmesi için Latinceye bile çevirtebilirim."

"Mükemmel."

Ona gülümsüyorum. O da bana gülümsüyor.

"O onun babası değil, Neve," diye mırıldanıyorum sessizce. "Ne olursa olsun." Dudakları küçük bir sırtışla kıvrılıyor. "Sanırım bir değeri var."

İçkilerimizi bitiriyoruz, ben gitmek için kalkıyorum ve Neve ayağa kalkıp bana sıkıca sarılıyor. "Seni şimdiden anlıyorum, Cillian. Ben kutsama üzerinde çalışacağım."

"Tek istediğim anlayışınız." Geri çekiliyorum ve kapıya yöneliyorum.

"Cillian-"

Neve'in sesi beni yarı yolda durduruyor. Arkama dönüp baktığımda onun kuru ve eğlenceli bir gülümsemeyle sırtıttığını görüyorum.

"Görücü usulü evlilik hayatına hoş geldiniz. Tebrikler."

UNA

BEŞ GÜN OLDU. Sanırım. Belki dört. Altı mı? Bilmiyorum. Takip etmeyi bıraktım.

Finn öldü. Bu bir kabus değil. Aklın bir oyunu değil. Bu benim kasvetli gerçekliğim.

İkizim, yani diğer yarım artık burada değil.

Cillian'ın oturma odasında yere yığıldığımda, hayal meyal bunun doğru olmadığını haykırdığımı hatırlıyorum. Doğru *olamayacağını*. Ve Cillian'ın Finn'in gitmediği halde gittiğini düşünmemi sağlayacak kadar alçaldığına gerçekten inanmak istiyordum.

Ta ki rehabilitasyon merkezini hoparlörden arayıp orada çalışan rahibelerden biri olan Rahibe Angela ile konuşmama izin verene kadar. Kulağa yaşlı gelen bir kadındı ve ona evet, Finn'in kız kardeşiyim dediğimde sesi şefkatle doldu.

Finn Smith olarak tanıdıkları Finn, şeytanlarından bir türlü kurtulamayan tatlı ama ciddi sorunlu bir bağımlıydı.

Finn Smith, Finn O'Conor'la aynı gözlere sahipti. Aynı saçlar. Sol kolunun üst kısmında üçgen şeklinde aynı doğum lekesi ve aynı

Ön kolundaki "Unbroken" dövmesini Venice Beach'teki bir dövme dükkanında yaptırırken onu izlediğimi çok iyi hatırlıyorum.

Finn Smith, on sekiz ay önce fentanil ile kesilmiş bir eroin iğnesinden öldü.

Bir şekilde, acı azalır. Köreldi. Çünkü pek çok açıdan onu yıllar önce kaybettim. Los Angeles'ta sokaklarda yaşarken eroin kullanmaya başlamıştı -bir keresinde onunla birlikte denemiştım ve şahsen midem kaldırmamıştı.

Ama eroin Finn'in acısını örtbas etme yöntemi ydi. Her günü böyle atlatmayı başarıyordu. Evet, bunu kullanmasından nefret ediyordum ve onu bu hayattan uzaklaştırmak için pek çok kez uğraştım. Ama bunu neden yaptığını anlıyordum, çünkü onu geceleri uyutmayan şeytanları ve dehşeti herkesten çok ben biliyordum.

Ancak borçlu olduğu bir satıcıda bir sorun çıktı ve ikimiz de şehirden hızla uzaklaşmak zorunda kaldık. Planımız kuzeye Seattle'a gitmekti. Ama sonra, otobüs durağında Finn bana, sıcakta benden uzakta giderse daha güvende olacağımı söyledi.

O gün otobüse *onsuz* binmek, korkunç anlarla dolu bir hayatın en kötü anıydı. Kendimden bir parça kaybetmek gibiydi. Hayatım boyunca onunla birlikte olmuşum, çok şey atlatmışım.

Ve böylece, kordonumuz kesildi.

Phoenix'ten bir kartpostal aldım, sonra Chicago'ya taşındığında kontörlü bir telefondan birkaç kez aradı. Bu hat kapandığında, bana oradaki adresi olarak verdiği posta kutusuna yazdım, ancak bu mektup yeni posta kutusuna yönlendirildiğinde Nashville'den ondan bir yanıt aldım.

Ve bunlar görüştüğümüz son birkaç zamandı. İstedğim kadar sık değildi ve ona sürekli ne zaman bir otobüse atlayıp en azından

kalmasam bile onu ziyaret etmemi istedi. Ancak Finn, Los Angeles'tan gelen satıcının hâlâ onu aradığına inanıyordu ve kendimi böyle bir tehlikeye atmama izin vermeyeceğini söyledi.

Şimdi, bu korkunun ne kadarının gerçek olduğunu ve ne kadarının uyuşturucuya bağlı paranoya olduğunu merak ediyorum.

İki yıl kadar önce son kez konuştuk. Bana New York'a taşınacağını söyledi ve ben de sesinin ne kadar düzensiz ve dengesiz çıktığını görmezden geldim.

Buraya indiğinde New York'tan bir kartpostal aldım.

Sonrası yok.

Sonunda, tehlike olsun olmasın, bir otobüse atladım ve onu bulmak için ülkenin öbür ucuna geldim.

Ve hepsi bir hiç uğruna, öyle görünüyor. Tıpkı Apostle için yaptığım tüm bu korkunç şeyleri bir *hiç uğruna* yaptığım gibi.

Finn'in kafasına doğrultulmuş, hayatına son vermeye hazır bir silah yoktu. Bunu zaten bir iğneyle kendisi yapmıştı.

Tüm bunlar, evet, birçok açıdan kardeşimi yıllar önce kaybettiğimi söylemek içindir. Ama öldüğünü duymak hâlâ acı veriyor. Ve hala Cillian'ın beni bıraktığı misafir odasında yuvarlanmaktan başka bir şey yapamıyorum.

Daha doğrusu, beni içeri *kilitledi*.

Biraz düzenli bir programla kapıma yemek geliyor ya da bazen o getiriyor. Şifonyerde yeni, temiz, benim bedenime uygun kıyafetler var. Tuvalet malzemeleri ebeveyn banyosunda. Ama hala yataktan zar zor kalkıyorum.

Bir öğleden sonra, kim bilir kaçınıcı günde, kapı bir aralık açıldı. Sırtım dönük, yatakta yatıyorum ve pencerenin yanındaki masaya yemek koyup o sert, otoriter, zorba tavrıyla yememi söylerken duyacağım sesi bekliyorum.

Ama hiçbir şey yok. Birden, küçük bir patırtı duyuyorum. Sonra hafif bir ağırlığın yatağa düşmesiyle irkiliyorum.

Sıcak ve tüylü bir şey başımın arkasına sokuluyor ve kalbim boğazıma kaçıyor.

"*Bones!*"

O kadar yüksek sesle çığlık atıyorum ki, neredeyse onu korkutup kaçıracaktım ama tam odanın kapısı usulca kapanırken onu yakalayıp kocaman bir sarılmanın içine çekmeyi başardım.

Kediyi tutarken gözlerim doluyor, onu kontrol etmek için çekilmeden önce birkaç saniye burnuna sokuluyorum. Ne de olsa *günlerdir yoktum*. Zavallı adam açlıktan ölüyor olmalı-

Kaşlarım çatıldı. Ya da...*değil*.

Çünkü iyi beslenmiş görünüyor... Aslında, belki de onu hiç görmediğim kadar dolgun görünüyor. Ve daha yakından bakıp kokladığımda, nefesinden kedi maması kokusu alabiliyorum, hem de iyi olanından. Pahalı olanından.

"Gördüğüm kadarıyla iyi gidiyorsun."

Bones miyavlıyor, kollarımdan sıyrılıp diğer yastığa doğru ilerliyor ve onu yoğurmaya başlıyor.

"En azından sen buradasın."

Üç kez daire çiziyor ve sonra yastığın üzerine oturuyor. Evet, artık onun.

Belki bir ya da iki saat sonra kapı *tekrar* açılıyor - her zamanki gibi kapı çalınmadan. Cillian içeri girdiğinde kaskatı kesiliyorum, o olağanüstü yeşil gözleri üzerimde geziniyor.

Sanki yeterince uğraşmıyormuşum gibi, bu da benim *diğer* gerçekliğim: Görünüşe göre Bu adamla *evlenmek*.

Güçlü, öfkeli bir tiran. Ölümçül derecede psikopat bir katil.

Bir yanım kimin umurunda demek istiyor. Artık ne için yaşamak zorundayım ki? Ama içimdeki savaşçı buna izin vermiyor. İçimdeki savaşçı teslim olmama ve onun piyonu olmama izin vermiyor.

Onun siyasi kuklası.

Onun seks oyuncağı.

"Bir şey değil, bu arada."

Kaşlarımı çattım.

"Kedi için."

Yutkunuyorum, ona dikkatle bakıyorum, tuzağın ortaya çıkmasını bekliyorum. "Teşekkür ederim. Adı Bones."

"Yiyecek bulamadığı için bir deri bir kemik kaldığı için mi?"

Ona ters ters baktım. "Çünkü işaretleri bana bir iskeleti hatırlatıyordu. Ve ben de onu."

"Kelimenin en katı tanımıyla, evet, sanırım öyle."

Gözlerimi kısarak ona bakıyorum. "Nakit sıkıntısı çektiğim söylenemez."

"Ah, doğru, kazançlı bir işte çalışmadınız." İnce ince gülümsüyor. "Peki bu neden oldu, Una? Yoğun hayırseverlik programın mı? Hayat mı değiştiriyordun? Yoksa bir dakika, benim ve ailemin *ölüm listesini hazırlayıp* beni öldürmeyi mi planlıyordun?"

Bakışlarından kaçarak yutkunuyorum.

"Sempati eksikliğimi bağışla, Una." "Benden ne *istiyorsun?*"

Cillian kapının pervazına yaslanmış, damarlı ve kaslı kollarını sıkı göğsünün üzerinde kavuşturmuş. Her zamanki gibi üzerinde siyah düğmeli bir gömlek ve siyah bir pantolon var.

Yani Tanrı aşkına, şeytan gibi giyinmek *zorunda değil, değil mi?* Sanki şeytan olduğu çok açık değil mi?

"Yemek yemiyorsun."

Bu nazik, endişeli bir gözlem değil. Bu bir azarlama.

"Pek aç değildim." "Yine de yemek yemelisin."

"Yapamam."

Cevap vermiyor. Sadece o ölümcül gözlerin beni delip geçmesine izin veriyor. Bu da sinir bozucu olmalı. Mantıken, bu adamdan gelen bu kadar delici bir bakışın beni korkutması gerektiğini *biliyorum*.

Ama öyle değil. Bunun yerine, garip bir şekilde... *ısınıyor*, ki bu ne kadar soğuk bir bakış olduğu düşünüldüğünde delice. Ama bana tüm sırlarımı ortaya çıkaracağını söylediğinde de aynı bakışı atmıştı. İçimdeki her karanlık parçayı ortaya çıkaracağını söylemişti. Ve şimdi, onu tekrar görünce, tek düşünebildiğim bu.

Karanlık, yasadışı arzular.

Kes şunu.

"Peki, yemek yiyecek misin yoksa daha önce yaptığımız gibi mi oynayacağız?"

Beni kucağına oturtup zorla beslediği ve bu sırada... *bana işkence ettiği* zamanı hatırlayarak yüzüm ateşler içinde yanıyor.

Lezzetli. Günahkârca.

"Bir cevap bekliyorum, Una."

Tanrım, patronluk taslama. Kontrolcü ses tonu ve benimle neyi ne zaman yapacağının söylenmesi gereken asi bir çocukmuşum gibi konuşma küstahlığı.

"*Yemek yiyeceğim*, tamam mı?" Şak diye söyledim.

Bana sırtıyor, kaşlarını kaldırarak el değmemiş portakala ve bu sabahtan kalma bir tabak tosta bakıyor.

"Yakında."

"*Şimdi.*"

Ona ters ters bakıyorum.

"Diğerini yapmaktan mutluluk duyarım-"

"Tamam, tamam, *Tanrım*," diye homurdanarak yataktan kayıyorum.

Benim için bırakılan tişört ve taytlardan birini giyiyorum. Ama yine de yorganı üzerime sarıyorum ve pencerenin yanındaki masaya doğru yürürken Cillian'a bir kez daha ters ters bakıyorum.

Hâlâ iştahım yok. Ama itiraf etmeliyim ki midem yemek görünce düğümleniyor ve inliyor. O haklı. Günlerdir gerçekten bir şey yemedim ve bunu vücudumun zayıflığında hissedebiliyorum.

Cillian ben bir parça tost yerken şahin gibi beni izliyor. Portakalı bırakıp yatağa döndüğümde başını sallıyor.

"Henüz bitirmedin."

Gözlerimi deviriyorum. "Şaka mı yapıyorsun?"

"Sana şakacı biri gibi mi görünüyorum?"

"Aslında bir *pislik* gibi görünüyorsun."

Tabağa doğru başını sallarken omzu kalkıyor. "Ye şunu." "Soyulmamış."

"*Yedi yaşında*

mısın?" Ağzım

büzülüyor.

Yıllar önce Los Angeles'ta lüks ve pahalı bir markette hazır gıda bölümünde çalışmışım. Haftada iki kez portakal soymak zorundaydım, böylece portakal parçaları paketlenip manikürlerini bozmak istemedikleri için bütün bir portakala ödeyecekleri paranın beş katını ödemeye hazır zengin aptallara satılabiliyordu.

Tırnak etlerim aylarca ateş gibi hissettirdi.

"Tanrı *aşkına*," diye tıslıyor Cillian nefesinin altından. Bana doğru ilerlerken sığıyorum. Bıçak ceketinden fırladığında ağzım açık kalıyor. Bu adam gerçekten de bir portakal için beni öldürecek kadar deli mi?

Aslında, evet.

"Tamam! Tamam! Tamam! *Tamam!* O lanet şeyi yiyeceğim-"

Cillian yanımdan hızla geçip portakalı kapıyor ve bıçağıyla portakalın kabuğunu ustaca ve cerrahi bir şekilde kesiyor. Sırıttırıyor ve tabağa koyuyor.

"İşte böyle *prenses.*"

Ona ters ters bakıyorum. Ama portakalı elime alıyorum ve ısırırken memnuniyetle iç geçirmemek için elimden geleni yapıyorum. Çok lezzetliydi.

Cillian hepsini yememi izliyor. Bitirdiğimde omuz silkip ona alaycı bir bakış atıyorum.

"Eee? Şimdi mutlu musun?"

Bana doğru eğilip dudaklarının kulağıma değmesine izin verdiğinde nefesim kesiliyor. "Bu tavır üzerinde çalışana kadar olmaz."

Isı haince içime doluyor.

Lanet olsun,

benlik. "Benimle

gel."

Kolumdan tutup beni ebeveyn banyosuna çekerken ürperiyorum - odasındaki kadar lüks değil, yani şimdiye kadar gördüğüm *en göz alıcı ikinci banyo.*

Küveti doldurmaya başladığında

kaskatı kesildim. "Ne yapıyorsun?"

"Banyo yapıyorum."

"*Teşekkürler,*" diye mırıldandım. "Ama gerçekten kendim yıkanabilirim."

"Yapabileceğine eminim." Bana dönüp ince ince gülümsüyor. "Şimdi, bunun nasıl gittiğini biliyorsun. Soyun."

Sırtımdan aşağı bir sıcaklık

iniyor. "*Hayır.*"

"Una, Una. Cümlelerimin sonunda soru işaretleri hayal edip duruyorsun. Bu bir soru ya da öneri değildi. *Soyun.*"

Yutkunuyorum, küvet buharlı su ve kokulu köpüklerle dolarken yorgana sarılıyorum.

"Eğer istediğin buysa, kıyafetlerini tekrar kesmekten mutluluk duyarım, küçük tavşan."

Çekirdeğim sıkıştı.

Küçük tavşan.

Külüpte bana böyle seslendi. Beni

soyarken.

Beni çözdü.

Beni *çözdü.*

Bıçak bir sesle açıldığında, zihnim iğrenç tekrarımdan sıyrılıyor.

"Tamam! Tamam! Tamam! Tamam! Tanrım, her zaman bu kadar talepkar bir pislik misin?"

"Genellikle."

Gözlerimi deviriyorum, arkamı dönüyorum ve yorganın yere düşmesine izin verirken homurdanıyorum. "Birini seninle evlenmeye zorlamana şaşmamalı."

Tişörtün eteklerini yukarı çekmeye başladığımda durup ona bakıyorum. "Bunu kendim de yapabilirim, biliyorsun."

"Tekrar ediyorum, *evet*, büyük olasılıkla banyo yapma sanatında ustalaştığının farkındayım, Una," diye alay ediyor. "Ama beş gün geçtiğine göre, bunun yapıldığından emin olacağım."

Tiran, diye düşünüyorum

kendi kendime. "Doğru."

Arkamı döndüm, ona bakarken yüzüm bembeyazdı. "Ne?"

"*Doğru*" dedim. Y a n i , az önce benim için düşündüğün yaratıcı hakaret ya da etiket her neyse, bunun doğru olduğunu varsay. Şimdi *lanet elbiselerini çıkar*, yoksa ben çıkarırım."

Isı tenimde karıncalanıyor.

"Tamam."

Tekrar arkamı dönüyorum, tişörtümü çıkarıyorum ve ardından taytımı soyuyorum. Ona dönerken göğsümü kapatarak kızarıyorum.

"Normal insanlar külotlarıyla banyo yapmazlar, bunu size söylemekten nefret ediyorum."

"Senin ya da seninle ilgili herhangi bir şeyin normalden en uzak olduğu yolların listesine *yaklaşmamı* bile ister misin?" Geri tükürdüm.

Cillian sıkılmış bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı.

"Çıkar şunları; bin." Dudaklarımı meydan

okurcasına büzüyorum.

Bıçağını tekrar çıkarıyor ve bedenim titriyor; derim karıncalanırken tüylerim sertleşiyor.

"*Tamam!* Tanrım!"

Tekrar arkamı döndüğümde yüzüm ısınıyor, külotu bırakıyorum ve sonra bir elimi üzerimi örtmek için aşağı indiriyorum. Ondan uzaklaşarak küvete giriyorum, sıcak su ve güzel kokulu köpükler beni sararken bir inilti tutuyorum.

"Tamam, varım," diye mırıldandım. "Artık gidebilirsin."

Cillian büyük mermer küvetin yanında diz çökerken kollarını

sıvıyor. "Uh, ne yapıyorsun?"

Küvetin içine yerleştirilmiş bir rafta duran vücut yıkama suyunu ve lif

kabağını alıyor. "*Ciddi misin?* Yine mi bu?"

"Ciddiyim. Kollarını

kaldır." Ona hançer

fırlatıyorum.

"Kollarını kaldır yoksa seni duşta bağlarım ve o şekilde yaparız."

Dudaklarımı büzerken yüzümde sıcaklık kaynıyor.

"Belki de duşları *seviyorumdur*," diye mırıldanıyorum nefesimin altında, başka tarafa bakarken ve bir kolumu gevşekçe kaldırırken.

"Böyle davranmaya devam edin, ben de seve seve yaparım."

Beni daha önce olduğu gibi sabunlarken ürperiyorum; vücudumun her bir parçasını yavaşça yıkıyor. Baloncukların altından kalçalarım doğru ilerlediğinde bundan ne kadar nefret ediyormuş gibi yapıyorum.

Ama benim yok. Ve vücudum yalan söylemiyor. Lif kabağını amımın üzerinde kaydırduğunda içimde alevlenen ısı dalgasını ya da nabzımın istekli bir şekilde atmasını durdurmak mümkün değil.

Tıpkı daha önce olduğu gibi, sırada saçlarım var. O saçlarımı yavaşça şampuanlayıp yumuşatırken ben titriyorum, neredeyse Bones gibi mırıldanıyorum. Nazikçe.

Duygusal olarak.

Meme uçlarım sertleşirken kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum, o saçlarımı durularken gözlerimi kapatıyorum.

Ve sonra, aniden, işi bitti.

Lif kabağını küvete bırakıp güçlü ellerini havluyla kuruladıktan sonra kararlı bir şekilde ayağa kalktığında şaşkınlıkla gözlerimi kırptıştırıyorum.

"Bununla istediğin kadar savaşılabirsin, Una. Ama bu ileri geri ne kadar eğlenceli olsa da, zamanım kalmadı. Bu evlilik gerçekleşiyor."

Evlilik. Sanki unutabilirmişim gibi.

Dönüyorum ve ona bakmak için başımı kaldırıyorum. O üzerimde yükselirken bu kocaman küvetin içinde kendimi çok küçük ve savunmasız hissediyorum. Yine de tuhaf bir şekilde rahatlatıcı bir yanı da var.

On beş yıldan uzun süredir hissettiğim hiçbir şeye benzemeyen bir korunma hissi. Belki de hiç.

"İşiniz bittiğinde dışarıda yemek var. Ye onu."

Sonra, o son zorba ve bir o kadar da tuhaf besleyici kararıyla, beni yasemin kokulu baloncuklarım ve siyah tonlu düşüncelerimle baş başa bırakarak gitti.

UNA

Banyodan çıkmam itiraf etmek istediğimden daha uzun sürüyor. Orada öylece oturup dizlerimi göğsüme çekerek, her toplantıdan sonra üzerimde bıraktığı o... *hissi üzerimden atmaya çalışıyorum.*

Fiziksel ya da başka türlü.

Çünkü sorun şu ki, Cillian ne kadar otoriter ve zalim olursa olsun... *ondan nefret etmiyorum.*

Aslında, *hoşuma gitti.* Çünkü ben böyle kırıldım.

Az önce bana, "Bu adam çok güçlü." diyen adamda gözü kara, özür dilemeyen bir güç var.

-sormadı, söyledi- onunla evleneceğimi. Gözlerinde beni dehşete düşürmesi gereken bir soğukluk ve akli dengesi yerinde olmayan bir şey görebiliyorsunuz. Sadece onu bu hale getirdiği için değil. Ama bu onu kime *benzetiyor.*

Babam.

Titriyorum, ılık, köpüklü suyun derinliklerine batıyorum.

Aralarındaki tüm benzerliklere rağmen -cinayet eğilimleri, şiddete düşkünlükleri ve karanlık güçleri- aralarında temelde farklı olan bir şey var. Ve oturduktan sonra

Orada, yavaş yavaş soğuyan küvette on, belki de on beş dakika boyunca, sonunda aklıma geldi.

Zalimlik.

Babam bunun içinde sıırıslılandı. Onu soludu. Bundan zevk alır ve bunun için yaşardı. Ama Cillian'ın tüm öfkesine, tehlikesine ve gözü dönmüş gaddarlığına rağmen asla *zalim değildi*. En azından benim gördüğüm kadarıyla.

Babam şiddet tehdidini ve kendi karanlığını bir sopa gibi kullanırdı.

Cillian onu bir araç gibi kullanıyor. Ya da belki zırh. Emin değilim.

Muhtemelen ikisi de.

"Ne düşünüyorsun?"

Odanın diğer tarafına bakıyorum, Bones kuşkusuz *çok* daha güzel bir tuvaletin üzerinde yeni bir konut edinmiş.

Cevap yok. Klasik Bones.

Her neyse ve *o her* neyse -Cillian, yani- onunla barışsam iyi olacak. Çünkü bu çılgın evlilik fikri gerçek ve fazlasıyla gerçekleşiyor - o koyu yeşil gözlerinde bu çok açık.

Gerçek ve *sonsuz* dek.

Yutkunuyorum, kendimi küvetten çıkarıp bu düşünceden uzaklaştırırken titriyorum. Havluyla kurulandım, ama gözlerim aynadaki yansımamı bulduğunda, bakışlarım kalçalarım ve oradaki küçük beyaz çizgilere düştüğünde kaşlarımı çatıyorum. Ama özellikle, hala iyileşmekte olan en taze kesiğe.

Açıkçası evimdeki gibi küçük metal kutum yok. Ama dün, kendimi özellikle kötü hissettiğimde ve içimi dökmek istediğimde

Her nasılsa, Cillian'ın odama bıraktığı yeni taytlardan birinin etiketini tutan bir çengelli iğne vardı.

O emniyet pimi sayesinde iç baldırımda oluşan taze çizgiden gurur duymuyorum. Ama beni yaşayanların dünyasına geri sürükledi. Sayılır.

Sıcak banyo, üzerindeki yara bandını gevşeterek düşmesine neden oldu. Ve altındaki kesikten tek bir damla kan damlıyor. Çekmeceleri karıştırmaya başlamadan önce yara bandını ustalıkla derimden koparıp çöpe atıyorum. Çok geçmeden bir kutu yara bandı buluyorum ve kesiğin üzerine yeni bir yara bandı yapıştırıyorum.

Yeni gibi.

Banyodan çıktığımda, aslında yatak odamda onun söylediği gibi "dışarıda" yiyecek yok.

Harika, daha fazla akıl oyunu.

Bu adamla evlenmek için sabırsızlanıyorum.

Kot pantolonumu ve kapüşonlu tişörtümü giyerken kaşlarımı çatıyorum. Beni beslemesine tüm itirazlarıma rağmen, aslında açım. Kapıyı çalıp dikkatini çekmeye çalışmak için kapıya gidiyorum. Ama kapıya ulaştığımda duruyorum.

Kapı aralık.

Yavaşça açıyorum ve dışarı bakıyorum, yarı yarıya bir bubi tuzağı bekliyorum.

Ama tuzak yok. Cillian da yok. Ve düşündüğümde, kapısı açık bir odadan çıkmam için beni kandırması kulağa hiç de onun yapacağı bir şeymiş gibi gelmiyor. Öyle mi?

Ben de dışarı çıktım ve sessizce koridordan geçerek ana yaşam alanına girdim. "Hayır, bu bir tuzak değil."

Neredeyse yerimden fırlayacaktım, bakışlarım Cillian'ın tekli koltukta oturduğu ve inanılmaz bir şekilde *American Psycho'nun* yıpranmış bir kopyasını okuduğu yere doğru kaydı.

"Gerçekten mi?"

Önce kitaba, sonra da bana baktı. "Evet. Neden olmasın?"

"Hayır, demek istediğim... bilirsin..."

"Lütfen, detaylandırın."

Gözleri gizli bir cesaretle parlıyor.

Yemi bilerek ve isteyerek yutuyorum.

"Bu biraz...uygun. Not mu alıyorsun?"

"Profesyonel eleştiri diyelim."

Küçük bir gülümsemeyi geri çekiyorum.

"Mutfakta yemek var, bu sizin için ne kadar cesur ve çığır açıcı bir keşif olsa da . "

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum.

"Ve kapı artık kilitli olmayacak." "Ne

dokunaklı bir nişan hediyesi."

Kitabı bırakıyor, çoğu insanı ürküttüğünü tahmin ettiğim o soğuk, binlerce metrelik bakışıyla bana bakıyor.

Garip bir şekilde, artık üzerimde böyle bir etkisi yok. Etkilediği bir zamanı hatırlamaya çalışıyorum.

"Bir şey denemeyeceğimden oldukça emin görünüyorsun. Demek istediğim, özgürce hareket edebiliyorum."

Cillian tek bir kaşını kaldırdı. "Belki de. Ayrıca, eğer böyle bir şey olursa, bununla *başla çıkabilecek* kapasiteye sahip *olduğumdan* da eminim."

Zayıfça gülümsüyorum. "Bu arada, gitmeyeceğim." "Göreceğiz bakalım."

Kaşlarımı çatıyorum, muhteşem ama neredeyse tamamen mobilyasız olan çatı katına göz gezdiriyorum.

"Hiç masa ve sandalye almayı düşündünüz mü?"

"Evet."

Cillian kitabı geri getiriyor.

Ooookay...

Mutfakta, uzun zamandır alamadığım ve çok sevdiğim BLT sandviçi yapmak için gerekli malzemeleri buzdolabında buluyorum. Bir araya getirdikten sonra pastırmanın tadını çıkararak iştahla ısıriyorum. Neredeyse kelimenin tam anlamıyla içime çekmeyi bitirdiğimde, hala kitap okuduğu yere bakarken kaşlarımı çatıyorum.

Sonsuza kadar uzun bir zaman.

Boğazımı temizlemeden önce yavaşça ona doğru yürüyorum. "Ne kadar sürecek?"

Cillian yukarı bakarken kaşlarını çatıyor. "Affedersiniz?"

"Evlilik." Dudaklarım büzüldü. "Yapacağım ama bir son kullanma tarihi var."

"Hâlâ bunun bir müzakere olduğu yanılığısı içinde olmanız ilginç."

"Her şey bir pazarlıktır."

Hayat bir pazarlıktır, Una. Her gün, her nefes, kaderle ve Tanrı'yla bir pazarlıktır.

Zihnimi karanlık kaplıyor. Kafamın içinde babamın sözlerini tekrar duymaktan *nefret* ediyorum.

"Peki *açılış teklifiniz* nedir?" "Altı ay."

Gözlerini deviriyor. "Anlaşma yok."

"Beni dinle. Altı ay kendi sorunlarını çözmen için fazlasıyla yeterli bir süre, değil mi?"

Gözleri kısıldı. "*Dikkatli ol.*"

"Ondan sonra-"

"Hayır. Evliliğin altı ay içinde sona ermesi, en başta bu evliliği yapmamızın tüm amacını neredeyse geçersiz kılacaktır."

"Benim ayrılmam gibi bir *son* değil. Aslında daha iyi bir fikrim var."

Gülümsüyor, beni şımartıyor. "Peki bu ne olabilir-

" "Altı ay içinde beni öldüreceksin."

Cillian durgunlaşıyor, gözleri beni delip

geçiyor. "Yani, pek sayılmaz."

"Bunu anladım. Bu ya da küçük acı ve boyun eğme saplantınız düşündüğümünden çok daha derinlere iniyor."

Yüzüm korkunç derecede ısıyor ama devam ediyorum.

"Yani, kurgulanmış bir şey. Seni öldürmeye çalıştığım için yapmak zorundaydın, nefsi müdafaa, bu tür şeyler."

Çenesini ovarken kaşları çatılıyor. Ama dönen yeşil havuzların altında gömülü yeni bir bakış var, daha önce gördüğümü sanmadığım bir duygu.

"Olanları ailenize, organizasyonunuza ya da her neyse ona anlatabilirsiniz ve bu sizi daha da güçlü gösterecektir. Yani, hadi ama: Aileni yok etmeye çalışan canavarın kızını öldürmek mi? Ben de ortadan kaybolurum. Bu konuda iyiyimdir."

Ölümcül güzellikteki keskin yüzünün ardında dönen çarkları neredeyse görebiliyorum. "Altı ay."

Başımı salladım. "Altı ay."

Cillian parmak uçlarını çene çizgisinde gezdiriyor. "Benim de ekleyeceğim kendi şartlarım var."

Kaşlarımı çattım. "Tamam. Ne-"

"Kardeşiniz eroin kullanıyordu, değil mi?"

Dudaklarım inceliyor, gözlerimin arkasında kara bir bulut dönüyor. "Una..."

"*Evet*," diye

tükürdüm. "Ve?"

"Yaptın mı?"

Soğuk bir his omurgamdan aşağıya doğru yavaşça ürperiyor. Kollarımı kendime sarıp uzaklara bakıyorum.

"Cevap ver

bana." "Bir

kere," diye

tısladım.

Göğsünde kısık bir hırıltıyla koltuktan fırlayıp iki adımda aramızdaki mesafeyi kapatarak üzerimde yükselirken nefesim **k e s i l i y o r .**

"Kaç kere, Una."

"Az önce *söyledim ya!*" Geri tükürdüm. "*Bir*

kere, tamam mı?" Dudakları küçümseyen bir

alaycı ifadeyle kıvrıldı.

"Oh, *siktir git!*" Ona tısladım. "Beni yargılayamazsın! Sahip olduğun şeye bak! Her zaman sahip olduğunu hayal ettiğim şeye. Ben sahip *değildim*, tamam mı?! Grup evlerinde, koruyucu ailelerin yanında ve sokaklarda öldürülmemeye ya da avlanmamaya çalışarak büyüdüm! Yani *evet*, Cillian" diye tükürdüm. "Ağrıyı ve acıyı dindirmek için eroin kullandım. *Bir kere*. Ve bana göre değildi."

Gözlerimi kaçırıyorum, elimin topuğunu kaldırıp bir damla yaş siliyorum.

"Tanrım. Şimdi mutlu musun?"

"Hiç test yaptırdınız mı?"

Bakışlarımı öfkeyle ona çeviriyorum, gözlerimden hâlâ yaşlar akıyor. "Ne, sana bir şey *vermiş* olabileceğimden mi korkuyorsun?"

Sert bir şekilde bakıyor. "Bu düşünce aklımdan geçti."

Dişlerimi sıkıyorum, Finn ve benim Los Angeles sokaklarında geçirdiğimiz o *gerçekten* çok zor gençlik yıllarının tüm acısı ve utancı geri geliyor.

Koruyucu ailelikte karşılaştığımız dehşetten bahsetmiyorum bile.

"Evet, test edildim," diye tükürdüm sıkılmış dişlerimin arasından. "Tabii ki oldum. Ve şanslıydım." Gözlerimdeki nemi kırıpıştırarak uzaklaştırıyorum. "Hazır başlamışken başka bir şey var mı?" Şak diye söyledim.

"Evet."

Elleri aniden dışarı fırlayıp kotumun belini kavradığında nefesim

kesiliyor. "Hey! Sen ne *sikimsin-hey!*"

Cillian kot pantolonumu çekiştirerek indiriyor, önce çözme zahmetine bile girmiyor. Dizlerime kadar indirirken kot pantolon kalçalarımın üzerinde kabaca ama elektrikle sürükleniyor ve beni orada kapüşonlu bir tişört ve külotla bırakıyor.

"*Bu* durur."

Parmağı küçük beyaz çizgilere ve kalçalarımındaki taze yara bandına suçlayıcı bir şekilde dokunduğunda kıllanıyorum.

"Aslında bu seni *hiç* ilgilendirmez."

"Yanlış. Bu artık benim işim ve bitti. Bitti. Bitti. Artık bunu yapmayacaksın."

Dudaklarım hırıltı şeklinde kıvrılıyor. "Kendi lanetine dikkat et-"

Aniden çenemi şaşırtıcı bir yumuşaklıkla kavrayıp gözlerimi onunkilere kaldırdığında ürperiyorum.

"Nedenini anlıyorum. Sen buna inanmayabilirsin ama ben inanıyorum. Yine de, bu *iş bitti.*"

Gözlerimi kaçırıyorum, utanç ve öfke arasında bir yerde kaynıyorum.

"Ve bunu sadece geceleri sizi uyutmayan canavarlardan kaçmak için yaptığınız zamanları kastetmiyorum. Kendinizle oynarken kendinizi uçurumun kenarına itmenizden de bahsediyorum."

Kalbim küt küt atıyor, yüzüm ısınırken gözlerim ona kayıyor.

O biliyor. Hastalığımı biliyor. Beni izledi

mi?

"Anlaşıldı mı?" Cillian'ın sesi derin ve keskin, emredici bir tonla dolup taşıyor. "Artık kendine zarar vermeyeceksin. *Asla. Bir daha asla.*"

Başka tarafa bakıyorum ama sonra eli çeneme yaklaşıp bakışlarımı o doğaüstü yeşilliklere doğru çekince nefesim kesiliyor.

"Tamam mı?"

Yutkunuyorum,

başımı sallıyorum.

"Tamam-ne-"

Cillian önümde diz çöküp külotumla göz hizasına gelince gözlerim şişiyor. Yüzüm yanıyor, kalçalarım beceriksizce kayıyor. Bana doğru uzandığında ürperiyorum ama sonra aniden parmakları kalçamdaki yara bandının kenarını sıkıştırıyor.

"Bekle, sen ne-"

Koparıp atıyor. Ağzım kuruyor, gözlerinin daha taze kesiğe ve yavaşça damlayan tek damla kana odaklanışını izlerken nabzım güm güm atıyor.

"Tamam dedim," diye mırıldanıyorum sessizce. "Yapmayacağım-"

Dünyadaki hiçbir şey ya da en çılgın rüyalarım bile beni bir sonraki yapacağı şeye hazırlayamazdı. Tek bir hareketle, hiç tereddüt etmeden, Cillian aniden ağzını *kesiğime indirdi*.

Ve berbat.

Aman Tanrım. O kesinlikle lanet olası bir deli. Adam

resmen *kanımın* tadına bakıyor.

Dudakları kesiğimin üzerine yapışıyor ve dili üzerinde gezinirken ağzının emme hissi hem *deliliğiyle* gerçekliği büküyor hem de samimiyetiyle nabızı hızlandırıyor.

Cillian'ın eli kalçamda geziniyor. Ben bir şey söyleyemeden ya da yapamadan parmakları külotumun beline kıvrılıyor. Ben daha tepki bile veremeden külotumu kalçamın ortasına kadar indiriyor ve ağzını şu anda kesiğimi kaplayan morluktan çekip alıyor.

Birdenbire ağzı başka bir yere gitmeden önce ne olduğunu anlamaya bile zamanım olmuyor.

Kukum.

Cillian diliyle ve dudaklarıyla amıma doymak bilmez bir şekilde *saldırırken haykırıyorum*, bacaklarım bükülüyor. Hiç gevşeme yok. Gelişme yok. Anında beni yutuyor.

Ve bir anda patlamak üzereydim.

Titriyorum ve inliyorum, dili içime girerken devrilmemek için ellerim saçlarına yapışıyor. Dudakları klitorisimin etrafını sarıyor, dili kıvrılıyor ve üzerinde geziniyor. İki parmağı derinlerime batıyor, bacaklarım titremeye başlarken beni derinden inletiyor.

Göbeğim sıkışmaya ve kasılmaya

başlarken. Kafamın içinde havai

fişekler patlarken.

Cillian içimde hırlıyor, beni parmaklıyor ve gerçekliğim etrafımda bulanıklaşırken klitorisimi sertçe emiyor. Ta ki aniden, hiçbir uyarı olmadan ve onu durdurmanın tek bir yolu olmadan, orgazm beni bir gelgit dalgası gibi vurana kadar.

Haykırıyorum, inliyorum ve saçlarına yapışırken her tarafım titriyor. Cillian geri çekilmeden önce dilini bir kez daha dudaklarıma doğru yavaşça sürüklerken, doruk noktası beni paramparça, nefessiz ve titrek bacaklarda bırakıyor.

Titriyorum. Duyabildiğim tek şey kulaklarımdaki nabzımın gümbürtüsü. Parmaklarım yavaşça saçlarından çözülüyor ve beceriksizce yanıma düşüyor. Ama Cillian olduğu yerde, zonklayan amcığımın göz hizasında kalıyor.

Sonra bakışları kesiğe ve orada boncuklanan tek, taze kan damlasına düşer.

Bakışlarını benimkilere dikeyor, gözleri irileşmiş, yüzü kızarmış, nefesi kesilmiş bakışlarımı rehin alarak bana yaklaşıyor.

Ve onu yalıyor.

Ne. Ne. Sikeyim.

Ya da daha önemlisi, bu *neden* bu kadar ateşliydi?

Ayağa kalkmadan önce külotumu ve kot pantolonumu rahatça geri çekerken hala nefessiz, suskun ve titriyorum.

Elini uzatıyor. "Öyleyse, anlaştık mı?"

Gözlerimi kırıştıtırıyorum, başım hâlâ dönüyor ve ağızımdan kelimeler çıkmıyor. "Ne?"

"Anlaştık mı Una? Tüm şartlar üzerinde bir anlaşma."

Az önce kanımın tadına baktığı ve beni dilinin üzerinde bir kasırğa gibi boşalttığı gerçeğinden bahsetmiyor ya da bunu kabul ediyor gibi görünmüyor.

Bir an tereddüt ediyorum, siyahlı adamın kendisiyle yaptığım şeytani anlaşmanın tamamen farkındayım. Ama sonra elim onunkini buldu ve

Elimi sıkıca kavrayıp salladığında içimi bir titreme kaplıyor.

"Anlaştık," diye fısıldıyorum, titreyerek.

Cillian'ın eli benimkini gerekenden bir iki saniye daha uzun süre tutuyor, beni bırakmadan önce gözleri içimi yakıyor. Misafir odama kaçmak için harekete geçiyorum. Ama sonra duraksıyorum, dönüp baktığımda sanki hiçbir şey olmamış gibi tekrar kanepede kitabıyla oturduğunu görüyorum.

"Bunu ne zaman yapıyoruz bu arada?"

Cillian'ın gözleri benimkilere dikiliyor.

"Yarın." *Vay anasını.*

Ağzım açık ona bakıyorum. "Ne?"

"Ah canım, yoğun programınla bir çakışma mı var?"

Ona ters ters baktım. "*Hayır.*"

"O zaman anlaştık. Yarın görüşürüz."

O otoriter, buyurgan ses tonuna isyan etmeyi çok istiyorum. Yine de ona boyun eğmek istiyorum.

Az önce yaptığım gibi.

Ve bu zıtlığı nasıl uzlaştırmaya başlayacağım konusunda hiçbir fikrim yok.

Ciddiyim. Kendimi neyin içine soktum ben?

UNA

SORUN YOK. Sorun yok.

Bütün gece kendime her şeyin yolunda olduğunu söyledim.

Hatta ertesi gün Cillian'ın Brooklyn'deki çatı katından Kildare ailesinin Yukarı Doğu Yakası'ndaki evine giderken bu duygunun en azından bir parçasına tutunmayı başarıyorum ve kendimi bunu gerçekte olacağından *çok daha* büyük bir mesele haline getirdiğime ikna ediyorum.

Ancak sahte güven ve zoraki kabadayılık, kahverengi taşın ön kapısına adım attığımızda buharlaşıyor. Nabzım kulaklarımda gümür gümür atmaya başlıyor, derimin altında hızla gümbürdüyor. Ter, sırtımın en küçük kısmına kadar iniyor.

Ne düşünüyordum ki?

Cillian'la evleneceğim kısım bile değil. Diğerleriyle yüz yüze gelmek üzere olduğum gerçeği.

Babamın öldürmeye çalıştığı ve neredeyse öldürdüğü ailesi.

Apostle'ın talepleri üzerine *duvarıma astığım* aynı insanlar, lanet bir hit listesi gibi sıralanmıştı.

Yanımda şeytanın anlaşması olarak duran psikopatlığı onaylanmış ve sadistliği itiraf etmiş biriyle evlenmek başka bir şey. Babamın bir kez - hayır, *iki kez*- lanet olası bir haça *bağladığı* yeğeni Neve gibi biriyle yüzleşmek ise tamamen başka bir hikâye.

Ve aniden bunu yapabileceğimden emin değilim, altı ay olsun ya da olmasın. "Sen baban değilsin."

İrkiliyorum, gerçekliğe geri dönüyorum ve kendimi büyük ön kapının önünde buluyorum. Gözlerim yanımda duran, alışlagelmiş siyah takım elbisesi ve siyah gömleğiyle kravatsız adama kayıyor.

"Ne?"

Cillian'ın gözleri titreyerek dönüyor ve benimkilere dikiliyor. "Sen baban değilsin. Hiç kimse değil."

Kapının zilini çalıyor ve sonra gidip kapının kilidini kendisi açıyor ve içeri giriyor, ben de arkasından geliyorum.

Evet, peki, onlar bunu biliyor mu?

İçeri adımımızı atar atmaz, sarı saçlı ve iri yeşil gözlü, Cillian'ınkinden pek de farklı olmayan güzel bir kız görüyorum.

Eilish, Cillian'ın yeğeni ve Neve'in küçük kız kardeşi. Yirmi bir yaşında, inanılmaz zeki ve Columbia Business School'da derslere başlamak üzere.

Ve duvarıma yapıştırılmış bir ölüm listesi yüzünden onun kim olduğunu bilmekten nefret ediyorum.

Sanırım *onun* da bunu biliyor *olmasından* daha çok nefret ediyorum.

Ve bir şekilde bu kısmı bilmeseyse bile, ki bundan şüpheliyim, yine de benim kim olduğumu biliyor: bunu yapmaya çalışan ve neredeyse başaran canavarın kızı,

ailesini yok etmek.

Ben sadece bir yabancı değilim. Ben bir tehdidim. Düşmanım. Genetik olarak suçluyum.

Bu yüzden köşeyi dönüp ön fuayeye girdiğinde kaskatı kesildiğinde onu suçlayamam. Yeşil gözleri benimkilere kayıyor, dudakları büzülürken hafifçe daralıyor.

"Oh."

Bu eğlenceli olacak.

Merhaba. Ben kız kardeşini öldürmeye çalışan manyağın kızıyım. Ve sürpriz, bir mafya iç savaşını durdurmak için benden 16 yaş büyük amcanla evleniyorum. Salı gününüz nasıl geçiyor?!

Zayıf bir gülümsemeyle idare ediyorum.

"Merhaba, Eilish. Ben-" "Evet, ben..."

Kaşları çatıldı.

"Doğru, evet."

Boğazımdaki yumruyu

yutuyorum. Harika. Harika bir

ilk izlenim. "Eilish."

Bakışlarını benden Cillian'a çeviriyor.

"Diğer herkes burada mı?"

Başını sallıyor. "Neredeyse. Castle, Ares, Hades ve Kratos'la birlikte dışarıda. Callie ise-"

"Merhaba."

Eilish'in yaşlarında başka bir kızın merdivenlerden aşağıya doğru yürüdüğünü görmek için başım sarsılıyor, siyah saçları, siyah gözleri ve bronzlaşmış, zeytin rengi teni onun bir Drakos olduğunu kolayca ele veriyor.

"Ben Callie."

Yine zayıfça gülümsedim. "Memnun oldum, ben-"

"Biliyorum. Babanın göğsüne kurşunu sıkan benim kardeşim." Evet, sanırım burada çitlere doğru sallanıyoruz.

"I-"

"*Calliope*," diye hırılıyor Cillian uyarıcı bir ses tonuyla. "Sakin ol."

Omuz silkiyor, Cillian yeğenine dönerken bana ters ters

bakıyor. "Bayan Guin henüz gelmedi mi?"

"Henüz değil. Neve-" Eilish'in bakışları tepeden tırnağa üzerimde geziniyor. "O üst katta."

"Lütfen Una'yı yukarı çıkarır ve ona giyecek bir şeyler bulur musun, duruma uygun bir şeyler?"

Callie ağzının kenarından, "Cenaze siyahı bunu yapmalı," diye mırıldanıyor.

Cillian onu duyuyor ama yanıt vermiyor, Eilish'e dönüyor. "Ben arkada olacağım." Bakışlarını bana çeviriyor ve gözlerindeki hararetli güç içime işlerken ürpermeme neden oluyor. "Yakında görüşürüz."

Sonra o gitti ve ben bana bakan iki soğuk yüzle tek başıma kaldım.

Kendi ayaklarımın üzerinde duramadığımdan değil. Tüm hayatımı grup evindeki zorbalara karşı durarak geçirdim.

Finn'in eşyaları ve Tanrı bilir sokaklarda kaç tane sürüngen, yırtıcı, haydut ve daha kötüsü var.

Her nasılsa, bu farklı. Diğer zamanlarda, onlar sadece zorbalardı. Kendimi savunabilirdim çünkü savunacak meşru *bir* zeminim vardı. Bugün, babam olmasam da, bu ikisi için babam olabilirim.

Bir O'Conor.

Lekeli kan.

Düşman.

Ve yerimde durmamın biraz daha zor olduğunu kanıtlıyor.

"Bak," diyor Eilish kabaca. "Senin amacının ne olduğunu bilmiyorum-" Sikerim böyle işi.

"Benim görüşüme göre amcanızın Kildare saflarında bir sorunu var ve bu sorunu çözmek için *bana* ihtiyacı var."

"Ne kadar da h a y ı r s e v e r s i n i z !" Callie tüm samimiyetiyle esprili bir dille konuşuyor.

"*Ayrıca*, babamın kim olduğu yüzünden ölmemi isteyen pek çok insan var."

"Nedenini hayal bile edemiyorum," diye mırıldandı Eilish.

"Yani *benim açım*," diyorum sıkıca, "*hayatta* kalmak. Sana uyar mı?" İkisi de kaşlarını çatıyor, birbirlerine bakıyorlar.

"Ben babam *değilim*," diye tıslıyorum. "Oh, ve ne olursa olsun?" Bakışlarımı Callie'ye çeviriyorum. "*Ondan nefret* ederdim ve aslında kardeşini gördüğümde onu cehenneme gönderdiği için teşekkür etmek isterdim. Yani, eğer hepimizin kötü

kız oyun alanı saçmalığı, bu aptal sahte maskaralık için bana giyecek aptal bir elbise bulabilir miyiz?!"

Fuayeyi sessizlik kaplıyor. Eilish Callie'ye bakar. Callie de Eilish'e bakar.

Yavaşça, ikisi de sırtmaya başlar.

Eilish yanıma geliyor, elini omzuma koyuyor ve bana yarım bir sırıtış atıyor. "Sanırım bana uyacak bir şeyler bulabiliriz."

Ağzım genişledi. "Teşekkürler."

Kahverengi binanın dördüncü katında, Eilish beni yatak odası olduğu belli olan bir yere çekiyor. Yavaşça dönüp her şeyi içime çekerken gülümsemekten kendimi alamıyorum. Yine utanç verici bir şekilde, daha önce yaptığım araştırmalardan onun ve Neve'in bu evde büyüdüğünü ve hâlâ burada yaşadığını biliyorum. Yani yatak odası, sarmaşık liginde bir okula giden yirmi bir yaşındaki bir işletme öğrencisinininki ile küçük bir kızınki arasında bir şey.

Beklenen GMAT ve MBA hazırlık kursu kitapları - ama neredeyse bir bebek evinden çıkmış gibi görünen beyaz ve gümüş makyaj tarzı bir masa üzerinde. Raflar dolusu vinyl plak - caz, klasik, 60'lar ve 70'ler rock, yanında da bir çello. Ama yatak şimdiye kadar gördüğüm en küçük kız prenses şeyi; dört direk, üzerine örtülmüş rüya gibi beyaz ve gümüş tüller, pembe bir nevresim.

Her şey yerle bir olmadan önce, bir zamanlar benim de böyle bir odam vardı. Tüm bunları düşünürken kalbimde garip bir sızı hissediyorum.

"Ben burada büyüdüm," diye ağzından geçiriyor Eilish, gözlerini devirirken biraz kızarıyor. "Biliyorum, süper-"

"Çok güzel."

Dudakları kıvrılıyor, kaşları kalkıyor. "Aptalca ve çocukça diyecektim ve bir makyaj için çok geç kaldım."

"Bayıldım. Gerçekten."

Zarif bir omuz kaldırıyor. "Peki, teşekkürler. Hala işletme okuluna başladığımda taşınmayı düşünüyorum."

"*Columbia*," diye araya giriyor Callie. "O lanet olası bir dahi."

Eilish gözlerini devirip çarpıcı, devasa bir gömme dolaba açılan bir dizi kapıyı açarken sırtıyorum.

"*Tamam*, yani, beyaz..."

"Beyaz olmasına gerek yok. Zaten benim rengim değil."

Neyin "benim rengim" olup olmadığı konusunda hiçbir fikrim yok. Ama bu fiyasko için beyaz bir gelinlik giyme fikri de beni çok rahatsız ediyor.

Eilish bana alaycı bir şekilde gülümsüyor. "Yani, bu

bir düğün..." "Sahte bir tane."

Sırtıyor. "Evet, son zamanlarda bunlarla çok pratik yaptık." "Kız

kardeşini mi kastediyorsun?"

Başını salladı. "Evet, sırada Callie var."

Ona döndüğümde Drakos'un en küçük kardeşinin yüzü ekşidi. "Elimden gelse yapmam, yapmayacağım."

İrkildim. "Özür dilerim."

"Kulübe katıl, ama teşekkürler. Batı yakası İtalyan mafyasının başı. Benden otuz yaş büyük ve tam bir sürüngen."

Burnum kırışıyor. "Tanrım, bu korkunç. *Neden?*"

Başını sallıyor, başka tarafa bakıyor. "Daha fazla mafya dünyası saçmalığı, ne diyebilirim ki. Sanırım kulübe hoş geldin. Aslında kıskandım. Luca Carveli'yle evlenmektense Cillian'la evlenmeyi tercih ederim."

"Callie!" Eilish yüzünü buruşturdu. "*Amcam* hakkında konuşuyoruz!"

"Yani?" Callie masumca sırtarak bana döndü. "Yani, en azından Cillian çok seksi."

Yüzüm kıpkırmızı oldu. Eilish'inki hastalıklı yeşil bir tona dönüşüyor.

"*Cidden* iğrenç." Titriyor, dönüyor ve dolaba dalıyor. "Elimde ne var bir bakayım. Ama sen de benden biraz daha uzunsun. Ooo, bekle..."

Etrafı karıştırıyor ve sonunda farklı tarzlarda üç beyaz elbiseyle çıkıyor.

"Bunlardan biri-"

Gerildi. Kaşlarımı çatıyorum, sonra dikkatini çeken şeyin ne olduğunu görmek için dönüyorum.

Birdenbire Neve'le ilk kez yüz yüze geldiğimde kaskatı kesiliyorum, kanım kulaklarımda gümbürdüyor.

Kapı aralığında kaskatı duruyor, gözleri -yeşil, tıpkı kız kardeşinin ve eniştesininki gibi- bir şekilde hem uzak hem de aynı anda içime saplanıyor. Ağzı ince ve küçük, bakışlarım yere düştüğünde midem bulanıyor ve kaçmak istiyorum.

Kollarından biri ortasının üzerinde çapraz duruyor, parmakları diğerkolunun bileğine sürtünüyor ve alışkanlıkla üzerinde geziniyor.

İnce, pembe yara izlerinin üzerinde.

Bunu babam yaptı.

Kildare ailesine karşı kan davasının bir parçası olarak onu lanet olası bir haça bağladığında ve *kanını akıtmaya* alıştığında.

Ben yutkunurken oda sessizleşiyor, Neve gözlerini dikmiş bana bakıyor. Yavaşça kaşlarını çatıyor.

"Benim boyuma biraz daha yakın olabilirsin. Hadi ama."

Dönüyor ve koridorda kayboluyor. Yavaşça onu takip ederek odasına geri dönüyorum. Bu oda kız kardeşininkinden çok daha az kızsı bir havaya sahip. Fransa'daki bir Nina Simone konserinin çerçeveli posteri. Neredeyse sadece 90'ların ve 00'ların komedileri gibi görünen eski DVD'lerden oluşan bir duvar. Ve genç bir kadın için Eilish'in odasındaki peri prensesi yatağından daha uygun görünen bir yatak.

Bunun dışında, oda aslında biraz seyreker.

"Birkaç ay önce taşındım," diyor küçümseyerek, sessizce, omuz silkerek.

"Elbette. Tebrikler bu arada."

Bunu söylerken bile garip hissediyorum. *Tebrik ederim. Düğün hediyenizin, canavar babamın sizi ve yeni kocanızı avlaması olduğu için üzėünüm.*

Ama Neve yüzünde alaycı bir gülümsemeyle bana baktığında, orada herhangi bir kötü niyet göremiyorum. Gerginlik belki?

"Bak, Una-"

"Babam bir canavardı, işte söyledim." İrkildi.

Boğazımı temizliyorum. "Bu benim sana söylemeye çalıştığım garip yolum..." Omuz silkıyorum. "*Güzel. Yani, öldüğüne sevindim ve kocanın onu vurduğuna da sevindim,*

ve başına gelenler için gerçekten üzgünüm." Neve alaycı bir şekilde gülümsüyor.

Başka bir şey söylememize gerek yok. Aynı sayfadayız.

"Bakalım beyaz ne varmış..."

"Beyazdan *başka bir* şeye ne dersiniz?"

Dönüp bana sırtıyor. "Bununla nereye varmak istediğini sevdim. Bir göz atmak ister misin?" Eilish'inkiyle aynı büyüklükteki bir dolaba girerken başıyla işaret ediyor.

İçeride, parmaklarımı elbise ve önlüklerin olduğu rafta gezdirmeye başlıyorum, birkaç tanesini oradan buradan çekip çıkarıyorum ama sonunda tekrar rafa koyuyorum.

Sonunda fark ettim.

Ve bu *mükemmel*.

Neve siyah, yere kadar uzanan, kepçe yakalı, uzun kollu elbisesine genişçe sırtıyor.

"*Bu* benim lise son sınıftaki Morticia Addams Cadılar Bayramı kostümümdü."

"Çok mu-"

"Gerçekten mükemmel olduğunu düşünüyorum. Sahte bir düğün için tamamen siyah mı?" Sırtıyor. "Çok gotik. Hadi dene. Denemen için sana biraz mahremiyet vereceğim-"

"Oh, sorun değil. Gerçekten umurumda değil."

Boy aynasının önünde durup taytımı, tişörtümü ve kapüşonumu çıkarıyorum ve elbiseyi askıdan indirmeye başlıyorum.

Sonra aynada Neve'in yüzünü gördüm.

Geniř, dehřete dűřműř gűzleri sırtımdaki pembe yara izlerine takılıyor.

"Tanrım, çok űzgűnűm," diye ağızından kaçırıyor ve arkasını dűnűyor. "I-"

Yűzűmű ona dűndűğűmde ağızım alaycı bir řekilde çarpılıyor. "Sanırım ikimiz de onun yara izi bırakma konusunda ne kadar iyi olduėunu biliyoruz."

Kaskatı kesiliyor, gűzleri benimkilere kayarken ağızı kűűlűyor. Aramızda bir řeyler geçiyor. Belki bir ateřkes. Ya da birbirimizin geçmiřindeki acıları kabul etmek.

Ya da her şeye rağmen ikimizin de hayatta kaldığına dair bir anlayış.

Arkama dűnűp elbiseyi űzerime geçiriyorum, ayarlıyorum ve saçlarımın arkadan ařağı dűkűlmesine izin veriyorum. Aynada kendi dudaklarımın kıvrılıp sırtıřını izliyorum.

"Oh evet."

Hűlű sırtarak Callie'nin sesini duyunca dűnűyorum ve onu ve Eilish'i gűmme dolabın kapısında Neve'in yanında dururken gűrűyorum.

Eilish kıkırdıyor. "Açıkçası Cillian'ın bundan nefret mi edeceği yoksa bayılacağı konusunda hiçbir fikrim yok."

"İkisi de umurumda değil," diye mırıldandım.

Neve kıkırdar. "Gűzel. Bunu kesinlikle giyiyorsun."

Dűnűp kendime bakıyorum, yűzűme arsız bir sırtma yayılıyor. Ve hatırlayabildiėimden daha uzun bir sűredir ilk kez, ki birazdan olacaklar dűřűnűldűğűnde bu *delice*, *bu* gűlűmsemenin bir yerinde gerçek bir mutluluk parıltısı gűrebileceėimi dűřűnűyorum.

GRUP YOK. Müzik bile yok. Sunak, beyaz katlanabilir sandalyeler ya da bunların hiçbirisi yok. Olsaydı bile bunu yapabileceğimi sanmıyorum. Bir gül fidanının önünde Cillian'la yüz yüze dururken çenemin kenetlenmesini ya da bacaklarımın titremesini engellemek zaten yeterince zor.

Düşünmeden ya da hayal etmeden duramadığım canavar.

Evlenmek üzere olduğum, zehirli yeşil gözlü, tehlikeli ve karanlık psikopat.

Morticia gibi giyinip arka bahçeye çıktığımda hiçbir şey söylemiyor. Ama önünde durduğumda -hâlâ siyah giyindiğimi fark ediyorum, ama artık kravat takıyorum- dudaklarının kenarlarının hafifçe kıvrıldığına yemin edebilirim.

Sandalye olmadığı için Neve ve Ares, Eilish, Castle, Callie ve diğer iki kardeşi Hades ve Kratos yanımızda yarı daire şeklinde duruyorlar. Yüz ifadeleri Kildare kardeşler ve Callie'nin sempati ile karışık gülümsemelerinden, Castle ve Kratos'un merakla tarafsız kalmalarına, Ares ve Hades'in kaşlarını çatmalarına kadar değişiyor.

Ama bence herkes bunun olması gerektiğini biliyor. Yoksa Kildare imparatorluğu iç savaş alevleri içinde yok olur.

Ve / veya ben öldüm.

Drakos ailesinin avukatı olduğunu anladığım genç bir İngiliz kadın olan Elsa Guin tüm bu üzücü fiyaskoya başkanlık ediyor. Kömür grisi etekli takım elbisesi içinde, beyaz-sarı saçlarını sert bir topuz yaparak önümüzde dururken Cillian ve bana profesyonelce gülümsüyor.

"Peki, yapalım mı?"

Cillian alaycı bir tavırla, "*Lütfen*, yapalım," diyor.

Ve sonra, gidiyoruz.

Kelimeleri söylüyoruz ve şok oluyorum, aslında yüzükler var: iki basit, süssüz altın bant. Bana göre garip bir şekilde mükemmel.

Birdenbire bitti.

Cillian Kildare *ile evliyim*.

Eğer bu gerçek olsaydı, tabii ki beni öptüğü kısım burası olurdu. Bir saniyeliğine daha da yaklaşıyor, gözleri gözlerimi delip geçiyor, dönen yeşil ateş havuzlarında biraz kaybolurken kalbim güm güm atıyor.

Kalbimin durduğu bir an için beni gerçekten öpüp öpmeyeceğini merak ediyorum.

O değil. Ve I hemen azarlamak kendim için ve
ÇILGINLIK

hayal kırıklığı hissediyorum. Çünkü

ben deliyim.

Besbelli.

Hiçbiri gerçek değil. Evlilik değil. Ne tören, ne de yüzükler.

İçimde dönüp duran kafa karıştırıcı, çelişkili duygular değil.

Korku ve arzu. Kızgınlık ve şehvet. Meydan okuma ve boyun eğme.

Onlar gerçek değil.

Peki neden kendilerini bu kadar öyleymiş gibi hissediyorlar?

CILLIAN

DÜĞÜNÜN KENDİSİ KÜÇÜKTÜR. Büyük olan sonrasındaki "kutlama".

Mecburiyetten.

Drakos ve Kildare aileleri arasındaki kan davasını gerçekten iyileştirmek için ilişkilerini "satmak" zorunda kaldığımız Ares ve Neve gibi değil. Kimse Una ve benim Romeo ve Juliet olduğumuzu falan düşünmek zorunda değil.

Ancak hepsi bu evliliğin hem meşruiyetini hem de Seamus'un en yakın akrabası olarak Una'nın meşruiyetini kabul etmek zorunda. Yakın zamana kadar kimsenin onun varlığından bile haberdar olmadığını göz önünde bulundurarak, onu Seamus'un yeğeni olan rahmetli üvey kardeşim Declan ile karşılaştıran bir DNA testi ile buna hazırlıklı geldim.

Declan için yaptığımız kan testini ve Una'nın fırçasından aldığım bir tutam saçı kullandım. Ve test onun bir O'Conor olduğunu kesin olarak kanıtladı. Dolayısıyla, eski yöntemlere göre, bu saçmalıkları ve çeşitli isyan çağrılarını sona *erdirmeli* ve erdirecek, bundan emin olacağım.

Elbette, kendime bunun "çatlakları onarmakla" ilgili olduğunu -tüm bunların bir iş yükümlülüğü olduğunu- söylemeye devam ettikçe, *kendi* kafamı daha fazla kırmak istiyorum.

Çünkü bunun doğru olmadığını çok iyi biliyorum.

Bu yüzden kendim için başka, daha lezzetli yalanlara geçiyorum: Kendime bunu içimde tutuşturduğu çiğ, karanlık ve tehlikeli şehvet yüzünden yaptığımı söylüyorum. Cezalandırıcı dokunuşum altında nasıl hevesle ve itaatkârca inlediğini zihnimde tekrar tekrar oynatıyorum, kendimi buradaki çekimin *bu olduğuna* ikna etmek için: tamamen fiziksel bir bağımlılık.

Daha iyi. Ama bu bile tüm gerçeği ifade etmiyor.

Uçurumun kenarından bakıyor çünkü uçurum onu çağırıyor, tıpkı benim yaptığım gibi. Farklı olması ve içindeki canavarlığı saklaması, tıpkı benim yaptığım gibi.

Onun içindeki karanlığın bir şekilde benimkiyle daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde bağlantı kurması ve onu taklit etmesi. Tüm bunların aynı anda beni ateşlemesi ve içimdeki kükremeyi yatıştırması.

Bunun ne anlama geldiği hakkında bir fikrim varsa da sikeyim.

Kildare ailesinin tarihsel olarak iş yaptığı bir İrlanda barı olan O'Bannon's'ın arkasındaki etkinlik alanında düzenlenen resepsiyon yavaş yavaş insanlarla doluyor. Neve ve Ares'le bu "bölünmeyi iyileştirmek için evlilik" yoluna girdiğimizde, resepsiyon Kildare ve Drakos ailesinin ve kol ailelerinin neredeyse tam yarı yarıya karışımıyla doluydu.

Bu kez, yakın Drakos ailesi - Arres, kardeşleri ve şahin büyükanneleri Dimitra - dışında tüm konuk listesi Kildare tarafından ve vasal ailelerimizden oluşuyor. McCormick, Kearney ve O'Riordan aileleri Una ve benim yan yana durduğumuz yerden geçtiler ve önce benim, sonra da Una'nın elini sıkarak saygı ve hürmetlerini sundular.

Zaman zaman, sanki malikânenin lordu ya da derebeyliğimdeki küçük lordların haraç ödemek zorunda olduğu bir hükümdarmışım gibi, göz kamaştırıcı bir ortaçağ havasına bürünüyor. Ama bu tam olarak böyle *bir* şey.

Benim dünyam herhangi bir türden bir demokrasi *değil*. Bu daha çok mutlak bir monarşi.

Ve ben de onların çılgın kralıyım.

Köşede bir grup geleneksel İrlanda müziği çalıyor, solist özellikle viskiyle ıslanmış bir sesle mikrofonuna mırıldanıyor. Aslında bu tamamen Neve'in fikriydi - bu hanelerin bazılarının kıdemli reislerine ekstra bir saygı gösterisi anlamına geliyordu.

Keman ve flüt sesleri ve İrlandalıların düğün gibi sözde *mutlu* etkinliklerde çalmayı tuhaf bir nedenle çok sevdikleri zorluk ve sefaletle ilgili şarkı sözleri eşliğinde el sıkışıyorum ve sürtüşmeleri onarıyorum, her seferinde bir ev.

Şimdi çitler dayanmak zorunda. En azından altı ay boyunca, üzerinde anlaştığımız pek de mutlu olmayan dramatik sona kadar.

Aslında bunu onurlandıracağımdan emin değilim. Ama göreceğiz.

O kadar çok gülümsemekten çenemdeki kaslar ağrımaya başlamıştı ki yumuşak bir el omzuma konuyor ve beni kenara çekiyor. Neve bana bir bardak viski uzatırken sırtlıyor.

"Al. Kameralara poz vermenin ve bebekleri öpmenin işin en sevdiğin kısmı olmadığını biliyorum."

Yüzümü buruşturuyorum, minnetle bardaktan bir yudum alıyorum. "Politikacı rolü oynamak her zaman babanın uzmanlık alanıydı, benim değil."

Gözleri benden Una'ya kayarken kıkırdıyor. "Bak, elbiseyi biliyorum-"

"Sorun değil." Uygun bir şekilde sinirlenmiş gibi görünmeye çalışıyorum.

Gerçek şu ki, iyiden de öte.

İyiden *çok* daha fazlası.

Evet, düğün için tamamen siyah giyinme kararının bir "siktir git" anlamına geldiğini biliyorum: bana, tüm bu duruma, genel olarak evliliğe, belki de. Kildare'ın arkasındaki bahçeye çıktığında yüzündeki sırıtıştan bunu açıkça görebiliyordum.

Ama beni kızdırmaya çalıştıysa, başarısız oldu. Ve biliyorum ki Beni baştan çıkarmaya, yemlemeye ya da tahrik etmeye *çalışıyorsun*.

Ama *tüm* bunları başarmayı büyük ölçüde başardı.

Neve özür dileyerek sırıtıyor ve omzunu kaldırıyor. "Yani, bunu orta parmak olarak seçtiğini biliyorum."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

Gülüyor. "Ama işe yarıyor! Demek istediğim, *sen* zaten her zaman Johnny Cash gibi görünüyorsun, Bay Siyahlı Adam. İkiniz birlikte iyi görünüyorsunuz."

"Bu benim için yüzde sıfır endişe kaynağı ama yine de teşekkür ederim."

Gözlerini deviriyor. "Sadece *söylüyorum*. Sizdeki gotik balo kral ve kraliçesi havasını seviyorum."

"Oh güzel, düğün günümde duymayı hep *hayal* ettiğim şey buydu," diye mırıldanıyorum dramatik bir iç çekişle.

Neve kıkırdıyor ve koluma vuruyor. "Hıyarlık etme. Bak, yani, olmadığını biliyorum-"

"Neve?"

Kaşlarını çattı.

"Ares'le evlendiğinde sana yaptığım moral konuşmasının aynısını yapmadan önce, sorun yok. Zirvede olmanın anlamı budur."

"Şey," diye iç geçiriyor sırtarak. "Bitirmeme izin verirsiniz, ondan çok daha kötüsünü yapabileceğinizi söyleyeceğim."

Kaşlarım merakla çatıldı. Neve ve Una'nın evdeki ilk karşılaşmalarında orada değildim, gerçi olmak isterdim ama... geçmişe bakınca. Ama onları bahçede konuşurken gördüğümde ve şimdi onları burada, resepsiyonda birlikte gördüğümde, buluşmanın beklediğimden daha iyi geçtiği açık.

"O babası değil," diyor Neve sessizce.

"Komik, ben de bu sabah ona tam olarak bu şekilde söyledim."

"Ve," diye omuz silkiyor. "Aslında ondan hoşlanıyorum.

Oldukça havalı biri."

Bir yanım, Neve'in *yeni teyzesinin* - teknik olarak konuşursak yeni teyzesinin - *beni öldürmeye* çalışma geçmişinin ayrıntılarını bilseydi ne kadar "havalı" olduğunu düşüneceğini merak ediyor. Ama diğer yanım onun haklı olduğunu biliyor.

Çok daha kötüsünü yapabilirdim.

Lanet olsun, *normal* olabilirdi. Karanlıktan yoksun. Şu anda politik olarak, içsel karanlık ve yükten anladığı çocukken çaldığı bir parça şeker olan sağlıklı, kabarcıklı, şevkli küçük banliyö ev kadını tipiyle evli olabilirdim. En ahlaksız sapkınlığı ışıkları açık tutmak olan biri.

İmparatorluğu kurtarmak anlamına gelse bile, bu yutulması zor bir hap olurdu.

Una'nın da benim gibi hasarlı, karanlık ve berbat durumda *olması* bu durumu kabul edilebilir kılıyor. Hayır. "Lezzetli "den çok daha fazlası. Benim *kadar berbat olmasa* bile.

"Neyse o, Neve."

Sırıttıyor. "Bence aslında senin için iyi olabilir." Gözlerimi devirmeye başlamıştım ki beni durdurdu.

"Hayır, yani bunun politikayla ilgili olduğunu biliyorum. Ama demek istediğim o senin için iyi bir eş. Ve rahatlayabilirsin, duygusal ya da romantik anlamda demiyorum. Demek istediğim, bazen karşında dik duran biri gerçekten işine yarayabilir."

Viski bardağımın kenarından ona bakıyorum. "Bana zorba demenin yolu bu mu?"

"*Bu, yaptığınız* pislikleri yüzünüze vurabilecek birine sahip olmanın iyi bir şey olduğunu söyleme şeklimdi. Bu konuda bana güvenin."

Yanımdan geçip giderken dudakları sırtıyor, odanın öbür ucunda Dylan O'Riordan ve Castle ile konuşan Ares'i fark ediyor.

"Bu sadece politika, Neve."

Omuz silkiyor. "Biliyorum. Ama eğer daha fazlası olursa-"

"Sadece. Politika."

Utangaç bir gülümseme takınıyor. "Ares ve ben de *sadece siyaset* yapıyorduk."

"Evet, bir dahaki sefere özel hayatımla ilgili tavsiye almak istediğimde size haber vereceğimden emin olabilirsiniz."

Gözlerini devirir. "*İyi*, yüksek sesle ve net duydum. Benden bu kadar. Şimdi gidip bir içki bulacağım."

O uzaklaşırken, omzuma ağır bir el inmeden önce gülümsüyorum.

"Cillian."

Döndüğümde Dominic Farrell yüzünde karanlık bir ifadeyle dirseğimin dibindeydi. "Sorun mu var Dom?"

Çenesi gıcırıyor. "Bilmek istersin diye düşündüm, birkaç dakika önce Liam McCarthy'yi içeri girerken gördüm, özellikle..." Boğazını temizliyor. "*Fincanlarında.*"

Oh, güzel. Una'nın babası ve kardeşim yüzünden iç savaş çağrısı yapan adam, sarhoş ve öfkeli bir şekilde ortaya çıkmasını isteyeceğim son kişi.

Bu iş *tıkırında* gitmeli. "Kahretsin.

Ben-"

"Cillian."

Dominic yanımdan başını sallayarak geçerken kaşlarımı çatıyorum. Döndüğümde çenem sıkıştı.

Sikeyim.

Liam oldukça sarhoş görünmektedir ve yüzünde karanlık bir ifade vardır; Una'ya doğru yürür. Dominic küfrediyor ve koşarak yanına gitmek ister gibi bir hareket yapıyor. Ama Una'nın sinmeden, zayıflık göstermeden, dimdik duruşunu izlerken içimden bir ses beni durduruyor ve Dom'u kolundan tutarak durduruyorum.

"Bekle."

"Cillian, o-"

"*Bekle* dedim."

Ufak tefek yapısına rağmen, Una'yı kurtarılmaya ihtiyacı olan küçük bir kimsesiz olarak düşünmenin onu büyük ölçüde küçümsemek olduğunu herkes gibi ben de biliyorum.

Bunu desteklemek için yan tarafımda taze bir yara izi ve küçük cehennem kedisinin başka yerlerde hala sızlayan morlukları var.

Ben de bekledim, Liam'ın siyahlar içindeki yeni gelinime yaklaşmasını yaklaşık üç metre uzaktan izledim.

"Tebrikler, *O'Connor*," diye alay ediyor.

Una soyadına yapılan vurguyu görmezden gelerek kibarca gülümsüyor.
"Teşekkür ederim."

Dudakları kıvrılır. "Sen benim kim olduğumu biliyor musun ki-"

"Evet. Babamın ailenize korkunç ve affedilemez şeyler yaptığını biliyorum, Bay McCarthy."

İlginç. Ev ödevini yapmış. "*Evet*," diye

tıslıyor Liam. "O kesinlikle-"

"Onun adına özür dilerdim. Ama babam adına konuşmuyorum, hiçbir zaman konuşmadım ve konuşmayacağım. Ya da onun hakkında, küçümsemekten başka bir şey yapmam."

Una uzanıp elini hafifçe şaşkın görünen Liam'ın koluna koyarken kaşlarımı çatıyorum.

"Babam için özür dileyemem Bay McCarthy ve geçmişin dehşetini değiştiremem. Ama size ve sizin ailenize yapılanlar için çok üzgün olduğumu söyleyebilirim ve dahası, eğer bir şey isterseniz ya da Kildare ailesiyle doğrudan bir bağlantıya ihtiyaç duyarsanız, bana şahsen ulaşabilirsiniz ve ben de bunun halledilmesini sağlarım."

Siktir et beni.

Dürüstçe söyleyebilirim ki, asi, meydan okuyan, sürekli orta parmağını sallayan bir kadını tanımlamak için "diplomatik" kelimesini kullanmayı hiç beklemezdim.

yeni evlendiğim küçük suikastçiyi yetiştiriyor.

Ama işte buradayız.

Meraklandım.

Çok ilgimi çekti.

Liam'ın tüm yüzü alaycı bir küçümsemeden sürpriz bir şekilde gerçek bir *gülümsemeye dönüşüyor*. Uzanıp kızın ellerini avuçlarının içine alıyor - bu da içimde öfke *uyandıran* tuhaf bir etki yaratıyor, öyle ki dişlerim parlıyor ve onlara doğru ilerlemeye başlıyorum.

"Onu nerede bulduğunu bilmiyorum, Cillian..."

Dominic'in sesi beni geçici olarak içine düştüğüm ölümcül füğ durumundan koparıyor.

Liam'ın lanet ellerini onunkilerden çekmesi de işe

yaradı. "Ama Tanrı'ya şükür yaptın. Yani, o *iyi*, Cill."

Liam'ın gelinime gülümsemesini izlerken yüzümdeki kırmızı sis

dağılıyor. "Sizi yanlış değerlendirmişim Bayan Kildare."

Bayan Kildare.

Kahretsin, bu sesi biraz fazla sevmiş olabilirim.

Una onun kolunu sıkarken gülümsüyor ve kafamda yeni bir kafa karıştırıcı cinayet düşünceleri dalgası yaratıyor.

"Bunun için minnettarım Bay McCarthy. Geçmiş için tekrar en derin taziyelerimi sunarım."

Gülümsüyor. "Teşekkür ederim Bayan Kildare. Organizasyon ve Cillian size sahip olduğu için çok şanslı."

"Çok nazıksınız. Ve sadece Bayan O'Conor, Bayan Kildare değil." Çenem titriyor.

Evet, *bunun* ele alınması gerekecek.

Bir kez daha el sıkışıyorlar, Liam uzaklaşıp bana doğru yönelmeden önce ikisi de gülümsüyor.

Dominic nefesinin altında, "Çok iyi bir diplomat," diye mırıldanıyor.

Evet, bana sivri uçlu şeyler sapla r k e n o diplomasi anlayışı neredeydi?

Liam önümde duruyor, elini uzatırken utangaç bir şekilde boğazını temizliyor.

"Cillian, sana bir özür borçluyum."

Alaycı yanım ona vatan haini küçük bir pislik demek ve dahası ayaklanma çağrısı yaptığı için ailesinin iş yerlerini yakıp kül edeceğimi söylemek istiyor.

Bunun yerine, şaşırtıcı derecede diplomatik gelinimden bir sayfa alıyorum. "Geçmiş geçmişte kaldı Liam," diye homurdanıyorum. "İyi miyiz?"

Sırıttıyor. "Biz iyiden de öteyiz, Cillian. Bu vesileyle McCarthy ailesinin sana ve Kildare imparatorluğuna tam sadakatini bir kez daha taahhüt ediyorum." Sonra da elimi sıkmadan önce gerçekten dizlerinin üzerine çöktü.

Demek istediğim, beş gün önce açık savaş çağrısı yapmamış olsaydı, bu biraz daha fazla ağırlık taşıyabilirdi. Ancak Seamus O'Conor'a duyduğu nefretin ne kadar derin olduğunu da kendime hatırlatmak zorundayım.

Sikerler. Seamus'un kızına karşı güler yüzlü ve bağışlayıcı olmaya hazırsa, ben de kendi payıma düşen acıyı bırakabilirim.

Elini sıkıca tutuyorum - belki biraz *fazla* sıkıca, sadece bir noktaya değinmek için.

"Kildare ailesi seni tekrar aramızda görmekten mutluluk duyuyor, Liam." Gülümsüyor. "O iyi, Cillian."

Dönüyor ve bakışlarım Una'nın şu anda Neve'in yanındaki baş masada oturduğu ve mutlu bir şekilde sohbet ettiği yere doğru onu takip ediyor.

"Onunla evlendiğin için şanslı ve akıllı bir adamsın."

"Teşekkürler."

"Bay Kildare?" İkam personelinden biri gergin bir şekilde koluma dokunarak dikkatimi çekti. "Siz hazırsanız biz de hazırız."

Kaşlarım çatıldı. "Ne için?" "Pasta için, efendim."

Kaşlarımdaki çatık derinleşiyor. "*Ne pastası?*"

Adam boş boş gülümsüyor. "Pasta, efendim. Düğün pastası mı?"

"Pasta yok. Bunu atlıyoruz."

Kaşlarını çatıyor. "Bir saat önce teslim edilmiş bir tane var...?"

"Pardon?"

"Boş verin, şimdi servis ediyorlar. Rahatsız ettiğimiz için özür dileriz efendim."

Kaşlarımı çatarak onun yanından geçip diğer iki yemek personelinin bir pasta getirip masada yan yana oturan Una ve Neve'in önüne koyduğu yere bakıyorum.

Garip, kan kırmızısı bir pasta. Yan tarafında siyah bir haç var.

Kaskatı kesildim, daha yakından baktım. Hayır, sadece bir haç değil...
Haçla birlikte bir dizi tespih boncuğu.

Kan damlayan ve kurşun delikleriyle delik
deşik olmuş bir haç.

Her şey sessizleşiyor ve kafamın içinde tıkırdıyor. O kanlı ve delikdeşik
tespihi, tanıdığım tek bir adamın bileğine ve kana bulanmış elinin arkasına
yaptırdığı bir dövme olarak biliyorum.

Ve o adam Seamus O'Connor'du.

Farkında bile olmadan hareket ediyorum, Una gülümseyip merakla pastanın
üzerine eğilirken odanın diğer ucuna fırlıyorum.

Ben ona sertçe çarpıp üçümüz birlikte yere yığılırken onu Neve'e doğru
ittiğimde nefes nefese kaldı.

...Pasta patlamadan çeyrek saniye önce.

Duman havayı boğarken ve ufalanmış kek parçaları ve masa üstü
serpilirken patlama sağır edici, odayı tam bir kaosa sürüklüyor.

Ve sonra, onu duydum. Bir
hayaletin sesini.

Bir şeytan. Bir iblis.

Ölü bir adam.

"Her birinin boğazını keseceğim. boğazını keseceğim. Kildare'in boğazını keseceğim."

Seamus O'Connor.

Oda ölüm sessizliğine bürünür, tek ses Seamus'un kendine özgü, çakıllı
sesinin defalarca tekrarlanan kaydıdır.

"Her birinin boğazını keseceğim. boğazını keseceğim. Kildare'in boğazını keseceğim."

Una'nın yüzü altımda kaymaktaşına dönüyor. Duman dağılmaya başlıyor ve aniden patlayan pastanın kalıntıları arasında duran bir şey görebiliyorum.

Kan damlayan, kurşun delikleriyle dolu, mezardan gelen o lanet sesin sonsuz bir döngüde yankılandığı bir başka haç.

"Her birinin boğazını keseceğim. boğazını keseceğim. Siktiğimin Kildare'ının." "Her birinin boğazını keseceğim. boğazını keseceğim. Kildare'ın boğazını keseceğim." "Bu o," diye boğuluyor Una.

Gözlerimi haçtan ayırıp ona dikiyorum. Bir an için, yüzüne ve boynuna sıçrayan kırmızıyı gördüğümde içime garip bir korku saplanıyor. Ama sonra bunun sadece kan kırmızısı bir krema olduğunu fark ediyorum.

Neve'e bakıyorum, hâlâ yere eğilmiş durumda.

"Sadece bir kayıt, Neve," diye homurdanıyorum, ona doğru uzanıyorum ve kolunu güven verici bir şekilde kavriyorum. "Bu sadece bir-"

Hareket etmiyor.

At. Hepsi.

Sonra tek duyduğum Ares'in kükreyen, Una'nın çığlık atan, sirenlerin yaklaştığı kan dondurucu sesleriydi...

...ve kendi nabzım.

Hırıltılı.

CILLIAN

"Hafif konküzyon, hepsi bu. İyileşecek."

NYPD her zaman aptal değildir. Bugün, patlamayı duyan endişeli bir vatandaştan gelen çılgınca çağrı üzerine beni şahsen tanıyan memurları O'Bannon'a gönderecek kadar akıllıydılar. Castle "dost canlısı" memurlarla konuşarak "yanlış hesaplanan ve maalesef içeride erken patlayan kutlama havai fişekleri" hakkındaki hikayeyi doğru anladıklarından emin oldu.

Her ne kadar dostane olsalar da, kişisel Kildare meselelerini polisle karıştırmayı pek sevmem. Ve bu kesinlikle *çok* kişisel bir mesele.

Ama boş ver. Önemli olan Neve'in iyileşecek olması.

Olay yerinde kontrol edildikten sonra, gelen iki acil yardım görevlisiyle birlikte tüm yakın aileyi O'Bannon'un evinden Yukarı Doğu Yakası'ndaki eve taşıdım. Şu anda hepimiz oradayız.

Bıçaklanma ya da düğün pastasının patlaması gibi yaralanmalarda başvurduğum aile hekimim Dr. Blythe, Neve'in Ares'in yanında dinlendiği odaya doğru başını sallıyor.

"Birkaç sıyrık, muhtemelen ziyafet masasının tahta parçalarından. Ve birkaç gün dinlenmesi gerekecek. Kafasına oldukça sert bir darbe aldı. Ama iyileşecek Bay Kildare."

Bu, bugün olanlardan sorumlu olan her kim varsa, onları bulduğumda söyleyebileceğimden çok daha fazlası.

Canlı canlı derilerini yüzeceğim.

Dr. Blythe gittiğinde, herkesin toplandığı kütüphaneye giriyorum ve hemen endişeli görünen Eilish ve Callie tarafından karşılanıyorum.

"İyileşecek," diye mırıldandım sessizce. "Sadece bir beyin sarsıntısı."

Callie onu omuzlarından sıkıca sararken Eilish gözle görülür bir şekilde rahatlayarak nefes veriyor ve titriyor.

Gruba hitap etmek için dönüyorum. "Şimdi, hepimiz ne hakkında konuşmalıyız-" "Cillian..."

"O iyi olacak, Eilish."

"Bu harika bir şey ama öyle olup olmadığını bilmiyorum."

Yüzünü çeviriyor ve ben de bakışlarını takip ederek kanepelerden birinde tek başına oturan Una'yı görüyorum.

Hayalet gibi görünüyorsun.

Kahretsin.

Eilish sessizce, "O... gerçekten hiçbir şeye yanıt vermiyor," diyor.

O haklı. Una başka bir yerdeymiş gibi görünüyor. Sanki içindeki ışık sönmüş gibi. Elleri kucağında kenetlenmiş, parmakları tırnak etlerini karıştırırken

boş gözlerle duvara bakıyor, yanakları bembeyaz. Yüzü ve siyah elbisesi is ve pastadan kalan rahatsız edici kan rengi buzlanma lekeleriyle kaplanmış. Saçlarına pasta kırıntıları sıçramış ve solgun yüzünün kenarlarından aşağıya sarkıyor.

"Burada kal."

Eilish'i Callie ile bırakıyorum. Omzuna dokunduğumda Una sığıyor, boş gözleri duvardan ayrılıp bana odaklanıyor.

"O yaptı."

Önünde çömelirken çenem sıkıştı. Ellerinden birini tutarak tırnak etlerini daha fazla koparmasını engelliyorum. Diğer soğuk yüzünü avuçlamak için kalkıyor.

"Hayalet diye bir şey yoktur, Una. Hele hele bomba düzeneği kurabilen ve düğün pastalarının içine kayıt cihazları saklayabilenler hiç yoktur."

"O ses..." diye ürperiyor, gözlerinde lanetli bir bakış beliriyor. "Bu lanet ses..."

"O bir kayıttı," diye homurdandım. "Aylar öncesinden, ölümünden önce, birisi ADX Florence'dan babanla canlı bir röportaj yapmanın iyi bir fikir olacağını düşünecek kadar aptal olduğunda. Bunu duymuş olmalısın. Bir gardiyanı öldürdü, muhabiri tekerlekli sandalyeye oturttu ve kamerayı kaptığı gibi ailemize tehditler savurmaya başladı."

Yutkunuyor, yüzü bir şekilde daha da soğuk.

"Ama sonra öldü," diye tıslıyorum sessizce. "O öldü, Una."

Ve ailemle bu şekilde dalga geçmenin eğlenceli ya da uzaktan bile olsa sevimli olduğunu düşünen o lanet olası kişiyi bulduğumda, onların lanet olası çılgınlıklarıyla yıkanacağım.

Boğazımı temizliyorum, ayağa kalkıyorum ve odadakilere dönüyorum.
"Neve küçük bir beyin sarsıntısı geçirdi ama iyileşecek."

Eilish ve Callie'ye katılan Castle, Kratos ve Dimitra'nın yüzlerinde gözle görülür bir rahatlama vardır.

Ancak Hades'in yüzü fırtınalı ve karanlık bir hal almadan önce bu duyguyu sadece kısa bir süreliğine kaydeder.

"Evet, öyle," diye homurdanıyor. "Odadaki lanet fili tartışacak mıyız?"

Gözlerim onu delip geçiyor, buz gibi soğuk.

"Ben olsam bundan sonraki birkaç kelimemi çok dikkatli seçerdim," diye sessizce homurdanıyorum.

"Oh, öyle mi?" Hades tersler. "*Onu* bu aileye getirmeye karar *verdiğin* kadar dikkatli mi?" Parmağını Una'ya doğru uzatarak alay ediyor.

"Hades," diye mırıldanır Kratos. "Biraz yürü."

"Yürüyüşe çıkmanın *canı cehenneme*. O şey Neve'in kafasını uçurabilirdi!"

"Ve Una'nın da!" Callie ona çıkıştı. "Hades, o da *tam yanında* duruyordu!"

Gözlerim kırpmadan onu delip geçiyor.

"Evet, bana istediğin kadar psikopatça bakabilirsin Cillian," diye tıslıyor.

"Bu hepimizin az önce duyduklarını değiştirmez. Arayan *Seamus'tu*."

"Kim öldü?"

"Ve hala bir şekilde *bombaları* patlatıyor!"

"Hades!"

Dimitra öne çıkar ve yüzünde soğuk bir ifadeyle onun eline bir tokat

atar. "O artık *aileden biri! To aíma eínai aíma!*"

Kan kandır.

Hades'in yüzünde öfke patlar. "Evet, Ya-ya?" diye tersliyor. "*Onun* kanı dışında" -öfkeli bir parmağını Una'ya doğru uzattı- "*zehir! Onun kanı* neredeyse kardeşimi öldürüyordu!"

Elim ceketimin içine kayıyor ve orada bulduğum bıçağı parmaklarken gözlerim tehlikeli yarıklara dönüşüyor.

Şiddetim içimde kükrüyor.

Normalliğim ve insanlığım maskesi *düşüyor.*

Çabucak.

Tehlikeli bir şekilde.

"Size önerim," diye sessizce tısladım, "gitmeniz. Şimdi."

Hades başını sallarken patlamaya hazır gibi görünüyor.

"Lanet olası babası neredeyse Ares ve Neve'i öldürüyordu. Ve bu, kendi örgütünüzdeki tüm çılgın İrlandalı pisliklerin kuduz köpekler gibi kendilerini parçalamalarını engellemek için saçma sapan bir düğün düzenlediğiniz için ortadan kalkmıyor."

Parmaklarım bıçağın sapının etrafında

kıvrılıyor. "Cillian, o lanet olası bir *O'Conor!*"

"Evet. Ve sana *son kez* söylüyorum-"

"Tanrı aşkına, adamım!" diye kükrer. "Seni öldürmeye çalıştı-"

Hırslayarak üzerine atılıyorum, bıçak ceketimden kayıyor ve odanın geri kalanı kaos içinde patlarken boğazına dayanıyor.

"DUR!!!"

Neve'in sesiyle her şey donuyor. Başımı çevirdiğimde onu kapı aralığında, Ares'e yaslanmış, belinden sıkıca tutarken görüyorum.

Gözleri önce bana kayıyor ve üzüntüyle başını sallıyor.

"Cillian... Sadece kaldır şunu."

Çenem sıkıştı. Parmaklarım bıçağın etrafında sıkılaşıyor. Sonra yavaşça Hades'ten uzaklaşıp bıçağı tekrar ceketimin içine sokuyorum.

Neve gözlerini Hades'e çevirmeden önce sessizce başıyla teşekkür eder.

"Hangi öfkeye tutunuyorsan, Hades, *o lanet şeyi bırakmalısın.*"

Çenesi sıkıştı. "Neve-"

"Unuttuysan diye söylüyorum, bir zamanlar düşmandım." "O... farklıydı," diye mırıldandı.

Neve gözlerini deviriyor. "Tam olarak *nasıl* farklıydı? Lütfen bana açıklayın. Ares ve ben evlendik çünkü amcan ve babam birbirlerini vurdular ve herkes sokaklarda üçüncü dünya savaşına doğru gittiğimizi düşündü. Evet. Haklısın Hades. Haklısın, Hades. Babası neredeyse Ares'le beni öldürüyordu. Onun *babası*," diye tersledi. "O değil."

Neve dönüp hâlâ kanepede uyuşmuş ve üşümüş bir halde oturan Una'ya bakar.

Neve, Hades'e, "Eğer ben bunu unutabiliyorsam, sen de unutabilirsin," diye mırıldandı.

"Eínai sto parelthón aderfé," diye homurdanıyor Ares sessizce.

Yunancam oldukça sınırlı, ama bunun en azından kısmen "geçmişte kaldı kardeşim" olduğunu biliyorum.

Ares küçük kardeşine ters ters bakarak, "Bırak artık dostum," diye ekliyor. Una'ya bakıyor, başını sallıyor ve derin bir nefes alıyor. "Buradaki düşman o değil. O bombayı kim gönderdiyse o." Hem Hades'e hem de bana ters ters bakıyor. "Birbirimizi öldürmeye çalışmayı bırakıp bu orospu çocuğunu nasıl bulacağımızı bulmaya ne dersiniz?"

Hades'i bir bakışla kıştırıyorum. O da aynısını bana yapıyor. Sonunda nefes veriyor ve elini uzatıyor.

"Özür dilerim."

"Özrün kabul

edildi."

El sıkışıyoruz ve o sırtıyor. "Beni gerçekten kesmek üzereydin, değil mi?"

Yüzümdeki ifade ve başımı eğişim onun sorusunu kelimeler olmadan yanıtlıyor.

Hades bana yaklaşıp beceriksizce sarılırken sessizce kıkırdıyor.

"Eğer onun için lanet olası boğazımı kesmek üzereysen," diye mırıldandı kulağıma, "o zaman ben satıldım." Geri çekildi. "Aynı takım mı?"

Başımı salladım. "Aynı takım."

"Ayrıca," diyor Callie. "O şeyin Neve için olup olmadığını bile bilmiyoruz-"

Hepimizin dūřündūę Őeyi yūksek sesle dile getirmek ũzere olduęunu fark edince aęzını kapatıyor.

Çok geç.

Una'nın solgunluęunu izlerken yūzūm daha da kararıyor.

Kız kardeři yūzūnū buruřtururken Kratos, "*Aferin Callie*," diye mırıldanıyor.

Castle'a bakıyorum, o da bana başıyla onay veriyor. "Adamlarımızdan bazılarına bunu araştırttım bile. Bu şehirde bu kadar hassas bir şeyi bağlayabilecek çok fazla insan yok. Onları bulacağız."

"*Kesin mi?*" Ares homurdanıyor. "Una ve karımın *suratlarında* patlayacak şekilde dūzenlenmiř bir bombaydı."

Castle başını sallar. "Öyle de oldu ama bombalar hasar ya da ölūm için yapılmamıştı."

Neve elini göęsūne koyup yanaęından öpene kadar Ares termonūkleer bir patlama yařayacakmıř gibi görūnüyor.

"řu anda sinirlerinizin gergin olduğunu biliyorum," diye homurdanıyor Castle. "Ama inan bana, patlayıcıları bilirim. Ranger'lardayken onlar ũzerinde eğitim aldım. Ve *bu* öldürücü ya da sakat bırakıcı bir EYP değildi. Kūuk bir patlamaydı, içinde metal talaşı ya da bilye gibi önemli hasara yol açacak kōtū bir řey yoktu."

Callie onun yanında titriyor.

Castle başını sallar. "Korkutucu olduğunu biliyorum, ama bütūn mesele de buydu." Bakışlarını bana çeviriyor. "Bu öldürmek için değildi, Cillian. Bir mesaj vermek içindi."

Sanırım hepimiz bunu açıkça anladık. Tek sorun řu ki, ölū adamlar bōyle mesajlar göndermez.

"Evin güvenliğini iki katına çıkarıyorum. Eilish, üzgünüm, onlardan nefret ettiğini biliyorum ama dışarı çıkman gerektiğinde artık bir detayın var."

Başını sallıyor, kendine sarılıyor.

"Biz de kendi tarafımızda aynısını yapacağız," diye mırıldandı Ares.

"Güzel. Hoparlörden duyduklarımıza rağmen," diye homurdanıyorum, Neve'e bakarak, "Hayaletlere inanmıyorum. O yüzden hayaletçilik oynamaya çalışan şu pisliği bulalım."

Kanepeye geri dönüyorum ve Una'nın önünde tekrar çömeliyorum. İri gözleri bana doğru kayarken ellerini ellerimin arasına alıyorum.

"Gel."

Yutkunuyor, dudaklarını ıslatıyor. "Nereye gidiyoruz?"

"Eve."

UNA

"Neden burada olduğumu biliyor musun, küçük kuş?" Başımı salladım. "Evet, baba."

Ama yine de bana söyleyecek.

"Buradayım," diye homurdanıyor, parmaklarını uzun gümüş saçlarının arasından geçirerek, "çünkü dünya günahkârlar ve canavarlarla dolu, Una. Ve canavarları öldürmek için karanlığı kucaklamalısın. Canavarları öldürmek için, küçük kuş, sen de canavar olmalısın."

Odanın karşısında Dr. Thompson iki asistanıyla birlikte oturuyor. Dr. Thompson'ı severim. Bize karşı hep çok naziktir. Finn ve bana.

İnsanların Finn'e iyi davranması beni mutlu ediyor.

Şu anda Finn'in geçen gün grup evimizin izlemeye gittiği ikinci lig beyzbol maçının resmini çizmesini izliyor.

"Bana bak, Una."

Gözlerimi tekrar babama çevirerek başlıyorum. Bana sabit bir şekilde bakıyor. "Bir şekilde, o ortak rahimde, hepsini aldın kızım."

Kaşlarımı çatıyorum. "Hepsi-"

Elimin üst kısmına vurduğunda yüzümü buruşturarak

bağırıyorum. "Ben konuşurken sözümü kesme."

Başımı sallıyorum, elimi geri çekiyorum ve diğer elimle ovuyorum.

"Güç, Una. Acımasız olma yeteneği ve dürtüsü. Hepsini aldığın şey bu. Kardeşin mi?" Alay ediyor. "Onda bunların hiçbirisi yok. Finn asla bir canavar olmayacak."

Gülümseme dürtüsüne

direniyorum. Güzel.

"Ama sen, kızım. O canavar senin içinde. Doğru zaman geldiğinde Tanrı için intikam meleği olacaksın."

Gözlerimdeki soruyu görünce gülümsüyor.

"Konuşabilirsin."

"Neyin intikamını alacakmışım baba?"

"Günah," diye homurdanıyor. "Kötülükleri yüzünden kötülerini cezalandıracaksın." Gözleri kısılır. "Beni bu yere koyan canavarları cezalandıracaksın."

Yerden gelen sandalye sesiyle döndüğümde Dr. Thompson ve asistanlarının ayakta olduğunu görüyorum.

"Pekâlâ," diyerek önce bana, sonra babama, sonra da Finn'e gülümsüyor. "Üçünüze biraz yalnız zaman ayırmak için gözleme kısa bir ara vereceğiz."

Keşke yapmasa. Bunu yaptığını biliyorum çünkü bize iyi davrandığını, izlenmeden babamızla yalnız kalmamızı sağladığını düşünüyor.

Ama en çok korktuğum zamanlar da bunlar.

İşte o zaman bize derslerini verir.

Cezalarını verir.

Ama yüzümdeki söze dökülmemiş korkuyu görmüyor, gitmeden önce tekrar gülümsüyor ve kapıyı arkamızdan kapatıyor.

Bir anda babamın gözleri Finn'in

üzerine dikildi. "Oğlum."

Finn kaskatı kesilir, oturduğu yerde yüzü solgunlaşır ve dümdüz önüne

bakar. "BOY."

Finn dönüp masamıza bakıyor. Babam neşesiz bir şekilde gülümsüyor. "Gel bakalım. Bana ne çizdiğini göster."

Finn yutkunur, yavaşça ayağa kalkar ve çizimi alır. Ayaklarını sürüyerek masanın üzerine bırakıyor.

"Bu bir beyzbol maçı efendim," diyor sessizce, dudağını ısırarak. "Geçen hafta bir tanesine gitmiştik-"

"Peki bu nedir, arkada-"

Finn elini kâğıdın kenarına vurarak, "Bir şey yok," diye mırıldanıyor.

Oh, hayır. Hayır, hayır, hayır, hayır.

Babamızın gözleri öfkeyle parlıyor. "Elini kaldır evlat, yoksa ben kaldırıyorum."

Finn'in zaten yaşlarla dolup taşan gözleri itiraz edercesine benimkilere

dikiliyor. "Baba," diyorum. "Beyzbol topuna bak-"

Babamız elini çekip kağıdı fırlatırken Finn yüzünü buruşturuyor. Oh

Tanrım...

Finn'in bu tarafta başlattığı resme bakarken gözleri yarıklara kadar daralıyor, dudağı kıvrılıyor. Yavaşça, Finn'e korkunç bir şekilde gülümsüyor.

"Peki buraya ne çizdin evlat?" diyor sessizce. "Bana tarif et."

Finn'e bağırarak istiyorum. Ona böyle bir şey çizmesine neyin sebep olduğunu sormak istiyorum. Ama parmaklıklar ardında bir adamla birlikte bir hapisane hücresi olduğu belli olan çizime bakarken sessiz ve çaresizim.

Gümüş sakallı ve uzun gümüş saçlı bir adam. Öfkeyle hırlayan, kızgın kırmızı gözleri, kırmızı sivri kuyruğu ve sivri kırmızı boynuzları olan bir adam.

Oda sessizleşti. "Bu

nedir evlat?" Finn

endişeyle yutkunur.

"SANA BİR SORU SORDUM!!!" Babam bağırdı, ikimiz de irkildik. "Bu bir hapisane!" Finn ağzından kaçırdı.

"Ve kim. Kim. BU." Finn küçülürken parmağı çizime saplanır. "I-"

"Ben miyim?"

Finn'in yüzü asılır. "Bu sadece bir çizim, baba-"

Babamızın elinin tersi suratına çarpıp yere yığılmasına neden olunca çığlık atıyor. Çığlık atıp ayağa fırlıyorum. Ama babamız hırlayarak üzerime döndü.

"OTUR YERINE."

Finn'e doğru döner, ağzı ince bir çizgi halindedir, gözleri kötölükle doludur. "Babanı onurlandır, evlat."

"Baba! Lütfen!" Çığlık atıyorum. Beni görmezden geliyor.

Dr. Thompson'ın sanat malzemeleri, çocuk kitapları ve bizim için bazı oyuncaklar bulundurduğu odanın köşesine doğru yürüyor. Eliyle, oldukça iyi olduğum ince, pembe kauçuk atlama ipini kavlıyor. Kancasından çekiyor, iki plastik sapı da avucunun içinde kavlıyor ve ipi elinin etrafına bir kez doluyor.

"Eğer benim şeytan olduğumu düşünüyorsan, oğlum," diye gürler, "o zaman şeytanı senden döverim."

Finn ayağa fırlar ve kaçmaya çalışır. Ama Papa çok hızlıdır. Onu gömleğinin arkasından yakalıyor ve duvara çarpmadan önce yere çekiyor. Yumruğunu kaldırıyor ve pembe kauçuk atlama ipi havada süzölüp Finn'in sırtına çarparken ben de en az Finn kadar yüksek sesle çığlık atıyorum.

"HAYIR!"

Hayır. Bu olmaz. Kalbimi acıtacak kadar nazik ve tatlı olan Finn'e olmaz. Farkına bile varmadan bir kalem kapıyorum, babamın üzerine atıyorum ve ucunu omzuna saplarken gözümü bile kırpmıyorum. Orada saplı kaldı. Tanrım, ne yaptım ben?

Babam kükrüyor, gözlerinde öfkeyle dönüyor. Tıslıyor, Finn'i bırakıyor ve yukarı uzanarak kalemi vücudundan çekip alıyor. Kalemi fırlatıp atıyor, ben korkudan taş kesilmiş bir halde orada dururken gözlerini yavaşça bana dikeyor.

Sonra gülümsüyor.

"Acımasız olma isteği. Öldürmek ya da öldürölmek." Gözleri parlıyor. "İşte benim kızım."

Yüzündeki gülümseme buharlaşıyor.

"Kardeşini cezalandırdığım için hatalı olduğumu mu düşünüyorsun?" Yutkunuyorum. "Evet."

"Neden?"

"Çünkü bu sadece bir resim."

Başını iki yana sallar. "Yanlış. Çünkü sizi küçük yollarla incitmelerine ve ihanet etmelerine izin verdiğinizde, bir dahaki sefere geri gelip bunu iki katıyla yapacaklardır. Şimdi onu düzeltmeye devam edeyim mi?"

Başımı salladım. "Hayır."

"Ceza gelmeli, Una. Finn için gelmezse-" "Kabul ediyorum."

Finn dehşet içinde bana

bakıyor. "Una-!"

"Sessiz ol oğlum," diye homurdanıyor babam, hâlâ bana bakarak. "Finn, şu sandalyeye otur. Sonra da izlemeni ve gerçek bir O'Conor'ın ailesi için neler yapmaya hazır olduğunu görmeni istiyorum."

"Baba, lütfen yapma-"

"SANDALYEDE

OTUR!"

Finn ağlamaya başlıyor ama ben ona güven verici bir şekilde başımı sallıyorum. "Sorun yok," diye fısıldıyorum. "Sorun yok-"

"Arkanı dön Una," diye homurdanıyor babam. "Ve gömleğini yukarı kaldır ki yırtılmasın. Bu yakında unutmayacağın bir ders."

Çıglıklar atarken, ateşin sırtımı parçaladığını hissederken ve dişlerimi sıkarken yüzümden sıcak sıcak damlayan ıslak gözyaşları arasında, her darbede onun haklı olduğunu anlıyorum.

Bunu yakında unutmayacağım.

Ama öğrenmemi istediği ders ne olursa olsun, sırtımda asla solmayacak izlerle birlikte o günden alacağım ders, asla o olamayacağımdır.

Asla bir canavar

olmayacağım. Asla.

KAPI arkamızdan güvenli bir şekilde kilitlendiğinde, Cillian çatı katında ilerliyor, birkaç ışığı yakıyor ve siyah takım elbise ceketini silkiyor.

Hareket edemiyorum. Ön girişte hareketsiz duruyorum, kollarım iki yanımda gevşek.

Midem düğümlendi, kalbim dondu ve ölü bir canavarın sesi hala kafamın içinde hırlıyor.

Cillian'ın beni yere düşürdüğü andan beri her yerim acıyor. Saçlarımda, yüzümde ve elbisemin üzerinde hâlâ krema, kek ve patlamış is parçaları var.

"Buzdolabında pek bir şey yok," diye mırıldanıyor Cillian mutfaktan. "Ama birini dışarı çıkarıp-"

Dönüyor ve yüzü sertleşiyor.

"Una."

Cevap vermiyorum, bir metre önümde yerde görünmez bir noktaya bakıyorum. Duyuyorum ama duymuyorum. Gerçekten duyabildiğim tek şey, bir zamanlar baba dediğim şeytanın hırıltılı, ısırın, hırçın sesinin topuklarıma yapışması.

"Una."

Cillian tam karşımda ama yine de cevap veremiyorum. Ya da yerde gözümü diktiğim lanet olası noktadan başka bir yere bakamıyorum.

"Güvendesin," diye sessizce homurdanıyor. "Hiçbir şey *olmayacak-Una!*"

O beni yakalayana kadar düştüğümü bile fark etmiyorum. Sanki sesimle birlikte bacaklarım da artık çalışmıyor.

Cillian'ın güçlü, kaslı kolları beni sarıyor ve birden beni kaldırıp kollarıyla göğsüne yaslıyor, sanki küçük bir çocukmuşum gibi. Sesim çıksa itiraz ederdim. Kollarım çalışsaydı ona vururdum.

Ama yapamıyorum, bu yüzden o koridordan aşağıya, yatak odasına ve ardından ebeveyn banyosuna doğru yürürken hareketsiz kalıyorum. Büyük, cam duvarlı duşa giriyor ve ayağıyla tepedeki yağmur duş başlığını tekmeliyor.

Soğuk su ikimizin de üzerine dökülürken nefesim kesiliyor, sarsılıyor ve titriyorum - giysiler, ayakkabılar ve her şey. Ama çabucak sıcak ve buharlı hale geliyor, soğukluğu ve gerginliği eritiyor.

Cillian beni ayağa kaldırıyor, dengemi bulurken kollarımı sıkıca tutuyor. Hâlâ konuşamıyorum ve hâlâ boş gözlerle duvara bakıyorum. Ama onun suyun altında diz çöktüğünü ve topuklarımdan kaydığını fark ediyorum.

Sonra ayağa kalkıp elbisemin fermuarını indiriyor ve elbise omuzlarımdan kayıp ayaklarımın dibindeki siyah su birikintisine düşüyor. Sıcak su vücudumun üzerinden akıyor, sütyenimi ve külotumu şeffaflaştırıp tenime yapıştırıyor.

Cillian'ın gömleğini çıkardığını ve pantolonunu çıkarmadan önce bir kenara attığını belli belirsiz fark ediyorum.

Kolları beni sardığında soğuktan başka bir şeyden ürperiyorum, beni gücüyle ve sıcaklığıyla koza gibi sarıyor. Su ikimizin de üzerine dökülürken dudakları başımın tepesine dokunuyor, buhar duşu dolduruyor.

Ve yavaşça, çözülüyorum.

Yavaşça, tüm gerginlik, eziyet, endişe ve geçmişin hayaletleri beni terk ediyor. Ve kaslarımı açtığımda, nihayet kaslı bedenim ve beni çevreleyen gücün tamamen farkına varıyorum.

"Bunu neden yapıyorsun?"

Yüzüm ona dönük olana kadar beni döndürüyor, bir eliyle çenemi kavırıyor ve yüzümü ona doğru kaldırıyor.

"Ne?"

"Neden..." Yutkunuyorum, kendimi çok zayıf hissediyorum. Çok kırılgan. Kırılmaya çok yakın. "Neden bana yardım ediyorsun?"

"Sen benim

karımsın."

"Cillian-"

"Bunların hepsi göstermelik olabilir," diye homurdanıyor, eli yanağımı kavrarken diğer kolu sırtımı çevreliyor. "Beni bıçaklamış olabilirsin ve tüm bunların bir son kullanma tarihi olabilir."

Gözlerinin arkasında yeşil ateş tutuşurken
titriyorum. "Ama hiçbir şeyin ya da hiç kimsenin
seni incitmesine izin vermeyeceğim." "I-"
"Hiç."

Ağzı aniden benimkine çarpıyor.

Acımasızca. Vahşice.

Beni tüketiyor.

Dudakları dudaklarımı kavururken ve dili dudaklarının arasından kayarken
titriyorum, inliyorum. Beni derinden öptüğünde inliyorum ve elleri
kalçalarımın doğru kaydığında, sanki ağırlıksızmışım gibi beni aniden
kollarına aldığı anda nefes nefese kalıyorum.

Kollarım ona dolanıyor, nabzım korku ve heyecanla atıyor.

-Şehvetle ve beni hem dehşete düşüren hem de heyecanlandıran bir patlayıcılıkla.

Banyodan fırlayıp yatak odasına geçerken ikimizden de su damlıyor,
öpücüğün acımasızlığı karşısında inleyerek ağzının içine inliyorum.

Adrenalin ve arzu damarlarımda cızırdıyor ve beni aniden bıraktığında
nabzım hızlanıyor - yatağının yumuşak sıcaklığına sırtüstü düşene kadar
serbest düşmeme izin veriyor. Bir ritmi bile kaçırmadan üstüme çıkıyor,
ağzını tekrar benimkine yapıştırıyor ve beni öncekinden daha şiddetli bir
şekilde öpüyor.

Dudakları ve dişleri boynuma doğru ilerliyor, sertçe ısırıyor ve zevk içimi
titretirken çığlık atmama neden oluyor.

"İlk seferinde sana sadece bir anlığına sahip oldum," diye kulağıma
fısıldıyor, ben inleyip ona yapışırken. "Bu sefer, *seninle zaman*
geçireceğimden emin olabilirsin."

"I-"

"Merak etme küçük tavşan," diye hırlıyor kalın bir sesle. "*Canını acıtacağımdan emin olabilirsin.*"

Oh, evet.

Boynumu daha da sert ısırıp acı ve zevkin günahkârca lezzetli bir karışımıyla haykırmama neden olurken hırıltılı, hırıltılı arzu içimde patlıyor.

"Benim iyi kızım olup daha çok yalvaracak mısın?" "*Evet!*" Boğuluyorum.

"Evet, *ne?*"

Sikeyim. Ben. Yana doğru.

Zaten lanet bir su birikintisi değildim, şimdi oldum. "*Evet, efendim.*"

"*Aferin kızıma.*"

Beni tekrar ısırduğında ürperiyorum, bacaklarım kaslı kalçalarının etrafını sararken lanet boynumu parçalıyor. Onu orada, tam *orada* hissedebiliyorum; çıkıntısının titreşen kalınlığı aramızdaki şeffaf, ıslak külottan amıma doğru bastırıyor.

Cillian alçalıyor, sütyenimi yırtıp bir kenara atarken göğüslerimi ısırıyor ve emiyor. Ağzı bir meme ucunun etrafına kapanıyor ve kendimi saldırıya hazırlıyorum, ama yine de hassas pembe yumruyu sertçe ısırduğunda ve kızgın bir canavar gibi tenime hırladığında *çok iyi* acıyor.

Titreyen bedenimden aşağıya doğru kaymadan önce bir meme ucundan diğerine doğru hareket ediyor. Nabzım kulaklarımda bir davul gibi çınlıyor.

dizlerini yere koyup, kıcıımı yatağın kenarına dayayarak beni kendisine doğru çekti. Islak külotumu bedenimden sıyrıyor ve gözleri bacaklarımın arasına indiğinde delici bakışları altında sıcaklıktan titriyorum.

Yavaşça, boğazında alçak bir hırıltı gümbürdeyerek gözlerini benimkilere diyor. "Seni mahvedeceğimi biliyorsun, değil mi?"

"Lütfen efendim."

Bunu söylediğimde yüzündeki ifade saf, şiddetli bir *şehvet*. Ve aniden, ağzı kalçalarımın arasına indiğinde haykırıyorum. Dili yavaşça amımın üzerinde geziniyor ve güçlü elleri kalçalarımı kavrayıp omuzlarına doğru kaldırdığında nefesim kesiliyor.

Ben onun altında titreyip kıvranırken o dilini derinlere daldırıp beni beceriyor. Başını çeviriyor, hassas iç uyluğumu ısıyor, acı içinde ciyaklamama neden oluyor, sonra aniden ağrıyan klitorisimi dudaklarının arasına alıp dilini üzerinde gezdirerek acımı dindiriyor.

Sonra amıma geri dönmeden önce tekrar kalçamı ısıyor.

Tüm vücudum titriyor. Başım dönüyor. Sanki buzlu sudan kavurucu bir sıcak küvete geçiyorum, sonra tekrar buza dönüyorum, sonra tekrar sıcağa dönüyorum. Duyularım aşırı yüklenmiş ve kısa devre yapmak üzereler. Vücudumla bir virtüöz müzisyen gibi oynaması, gerçekliğe dair tüm kavrayışımı kaybetmeme neden oluyor.

Sonra eli vücudumdan yukarı kayıyor. Amımı yalayıp yutarken parmakları boğazımı sarıyor. Ve sertçe sıkmaya başladığında, ahlaksız bulmacamın son eksik parçası yerine oturuyor ve patlamaya doğru koşarken beni ateşliyor.

Tehlike.

Klitorisimin üzerinde gezinen diliyle vücudumdaki zevki söküp alırken elinin havamı sıktığını hissetmek sırtımı yataktan kaldırıyor, gözlerim şişiyor ve günahkâr zevk pençelerini içime geçirirken yüzüm kıpkırmızı oluyor.

"Umarım güvenli sözümüzü

hatırlarsın." Eli daha sert sıkmaya

başlar.

Çok daha zor.

Cillian hava kaynağımı tamamen kapatırken boğazım kapanıyor.

Ve bu *o kadar iyi ki* beni korkutuyor.

"Söyle Una," diye geveliyor, gözlerim geri dönerken amımı yalayıp yutuyor. "İhtiyacın varsa söyle şu lanet kelimeyi."

Kelimeyi hatırlamıyorum.

Ve bu aşırı korku - tekrar nefes almamı sağlayacak kelimeyi *bilmediğimi bilmek* - beni aniden kontrolümü kaybetmekten uzayın dışına çıkarıyor.

Görüş alanımın kenarlarında siyah noktalar dönüyor. Oda dönüyor. Hissedebildiğim tek şey boğazımdaki eli ve klitorisimin üzerinde dans eden dili.

Güvenli kelimeyi

hatırlamıyorum.

Hatırlamıyorum-

Mavi.

Club Venom'daki gecenin güvenli kelimesi mavidir.

...Ama söylemiyorum. O da vazgeçmiyor. Ve aniden tüm evrenim alev alıyor ve ben *patlıyorum*.

"*MAVİ!!!*" Daha önce hiç gelmediğim kadar sert boşalırken boğazımı sıkıldığı için boğulurcasına çığlık atıyorum; beni duvara yapıştırıp bekaretimi bozduğu gecedan bile daha sert.

"*Mavi!*" Tekrar tekrar boğuluyorum. "*Mavi! Mavi! Mavi! Mavi...*"

Elleri boynumdan ayrılırken, temiz ve temiz havayı boğuk boğuk soluyarak yere yığılıyorum.

Ve sonra aniden vücuduyla beni sarıyor, sıcaklığıyla ve gücüyle beni tekrar koza gibi sarıyor... beni öperken yüzümü kavırıyor. Ben de onu öpüyorum, kendimi ona sarıyorum ve hevesle dudaklarında ve dilinde kendimi tadıyorum.

Nefes alışverişim normale dönerken ve lekeler görüş alanımdan çıkarken Cillian tenimi nazıkçe okşuyor. Yavaşça geri çekiliyor, gözleri benimkilere kilitleniyor.

Boxerının önü *müstehcen bir şekilde* yırtılmıştı.

Çok, çok daha fazlasının vaadi yüzüne açlıkla yazılmıştı.

Yavaşça başımı sallarken nabzım hızlanıyor ve gözlerim açılıyor. Cillian'ın başparmakları boxer'ının içine giriyor ve kocaman sikinin kalın tabanını görene kadar kemeri oluklu kalçalarından aşağıya doğru kaydırıyor.

Bu sefer beni gerçekten becerecek.

Geçen sefer, sadece tek bir itişti, beni patlatan *ilk itiş...* onu bıçaklayıp kaçmadan hemen önce.

Boxerını çıkarıyor ve kalın, *büyük* siki serbest kalıp kalçalarımın arasında, kaygan açıklığımın birkaç santim üzerinde şişmiş ve ağır bir şekilde sallanırken ağzım şok içinde açılıyor.

Hayır, bu sefer sadece bir itiş olmayacak.

Cillian'ın gözleri yeşil bir ateşle parlıyor, bir elini sikinin etrafına sarıyor ve başını tembelce dudaklarımın üzerinde gezdiriyor. Zevkten titreyerek inliyorum, sonra birdenbire her şeyin gerçekliği yüzüme vuruyor ve kendini açıklığıma doğru hafifçe itiyor.

"Güvenli kelimeyi unutma," diye homurdanırken eli vücudumda yukarı doğru kayarak meme uçlarımdan birini sıkıştırıyor ve kalçalarını itmeye başladığında beni titretip inletiyor.

"Sadece..." kaşlarım çatıldı, dudağım dişlerimin arasına sıkıştı. "Sadece..." Kaşlarını çatıyor, bekliyor.

"*Sadece... yavaş git?*"

Sadistçe gülümsemeye başlar. Ama aniden durdu. Kaşları çatılıyor ve gözleri gözlerime saplandığında ürperiyorum.

"Una."

"Bunu yapmanı istiyorum," diye tıslıyorum. "Becer beni. Sadece, yaptığında, git-" "*Una.*"

Gözlerim onunkilere kayıyor ve nabzım yükselirken dudaklarım titriyor. "*Yüce Tanrım...*"

"Hayır, Cill-"

"Bana bunun ilk seferin olmadığını söyle."

Sertleşiyorum, nefesim kesilirken göz kırpmıyorum.

"*Una,*" diye tıslıyor sessizce, kaşları derin bir şekilde çatılmış, yüzünde tam olarak çıkaramadığım bir ifade var. "*Bana söylemeni istiyorum-*"

"*Bunu yapamam.*"

CILLIAN

HIÇ GELMEDILER.

Uyuşmuş bir halde, hastane yatağının yanında durmuş, hemşire çarşafı yüzüne doğru çekerken kız kardeşimin cansız bedenine bakıyorum. Rahip son ayinini bitiriyor ve bittiğinde endişeyle bana bakıyor.

Başımı sallayarak onu serbest bırakıyorum.

Orospu çocuğu, buraya nasıl geldiği yüzünden Saoirse için doğru olanı yapmayı neredeyse reddediyordu. O pislik herif gözümün içine baka baka intiharın Tanrı'nın gözünde günah olduğunu ve ona ne son duasını okuyabileceğini ne de cennete gideceğine dair söz verebileceğini söyledi.

Bu, ona tekrar bakmadan ve yatağın ayak ucundaki çizelgelerdeki son ismi görmeden önceydi.

Kim olduğumu anlamadan önce gözlerindeki dehşetle bana baktı.

Ve ona, bıraktığım parçalarının hiçbirinin cennete gitmeyeceğinden emin olacağımı söylemeden önce.

O gittiğinde, hemşireler gittiğinde, bakışlarımı tekrar kız kardeşimin çarşafın altındaki bedenine indiriyorum.

Bu dünyada hiç şansı yoktu. Çok tatlıydı. Çok saftı. Lanetli bir ismin altında, lanetli bir evde, masanın başında bir canavarla doğdu.

Yine de tüm bunlardan kurtuldu, yani bir Kildare olarak doğmaktan. İstenmeyen kız olarak doğmak, piç babamız tarafından daha fazla zenginlik veya güç için altın bir biblo gibi takas edilmek.

O piçin kurbanı olmak o kadar uzun sürdü ki, çığlık atmak ve ona katılmak için kendi damarlarımı açmak istiyorum, tam burada, hemen şimdi.

Birkaç yıl önce Saoirse, iğrenç bir domuz olan Aeneas Drakos'un en büyük oğlu Atlas Drakos ile sözlenmişti. Onlarınki, Kildare ve Drakos arasındaki kan dökülmesini sona erdirecek ve Aeneas ile babamın ceplerini dolduracak bir evlilik olacaktı.

Ve bir gün, onca yıldan ve bana defalarca "Bir gün Cill, çıkacağım" dedikten sonra, gerçekten de çıktı.

Saoirse gitmişti.

Başka bir adamla kaçtı. Ve onun adına çok mutlu oldum. Özgürlüğü için, babamızın gazabı ve aileden sürgün edilmesiyle gelse bile.

Güzel. Onun adına

sevindim. Dışarı

çıktı.

Ancak dokuz ay sonra, onu terk eden adam tarafından kalbi kırılmış ve ortadan kaybolmadan önce içine koyduğu bebekten patlamaya hazır bir şekilde kapımıza geri döndü.

Babamızın doğar doğmaz vazgeçirdiği bir kız çocuğu. Rose.

Yeğenim.

Saoirse'nin o tatlı kız çocuğunu bir manastırın - Merhamet Rahibeleri için Our Lady Hildegard Evi'nin - kapısının eşiğine bırakmasını sağladı.

Ve onu kırması gereken diğer tüm şeylerden kurtulduktan sonra kız kardeşimi sonunda kıran şey buydu. İstenmemişlik. Baba dediğimiz avcı, o daha bir çocukken geceleri odasını tekrar tekrar ziyaret ediyordu. Onu sadece kullanmak ve sonunda terk etmek için kaçıran adam.

Tüm bunlardan kurtuldu.

Ama Rose'u kaybetmek bardağı taşıran son damla oldu.

Kendimden nefret ediyorum. Bunun olacağını aylar önce, bebeği rahibelere bıraktığı o korkunç geceden sonra gördüğüm için kendimden nefret ediyorum. Söyleyebileceğim ya da yapabileceğim hiçbir şey onu gülümsetemeyecek hale gelene kadar onun daha da kötüleşmesini izledim.

Bu gece için dikkatlice plan yapmıştım, tek bir gülümseme hedeflemiştim. En sevdiği filmler. En sevdiği tereyağlı patlamış mısır ve Skittles. En sevdiği grup Velvet Guillotine'in yepyeni albümü.

Onu aramaya gittiğimde odasında değildi. Banyo kapısını çaldım, muhtemelen başka bir yerde olduğuna karar vermeden önce adını söyledim. Kapı sesini duymadan önce arkamı dönmeye bile başlamıştım.

Damlıyor.

Sanırım o zaman anladım. Daha adını haykırmadan önce. Kapıyı çarpmadan önce. Kapıyı kırıp içeri girmeden önce, gözlerim opak kırmızı su dolu küvette yatan bedenine, fayans döşeli zeminde daha küçük bir kan gölünün içinde duran usturaya takılıp uyuşmuştu.

Gömleğime bulaşan kanı umursamadan onu bir battaniyeye sararken, arabama bindirirken ve hastaneye kadar deli gibi sürerken bile çoktan öldüğünü biliyordum. İçeride ilgilenecek kimse kalmadığını hepimiz bilmemize rağmen ona bakmalarını emrettim. Onu o lanet olası hastane yatağına yatırmaları, lanet olası tüpleri ŞİMDİ takmaları ve onu hayata döndürmeleri için onlara lanet olası bir şeytan gibi bağırdım.

Ama Saoirse'nin gittiği yerden geri dönüş yoktu. Ve onlar asla. Lanet olsun. Gelmediler.

Olay olduğunda ailemiz evde değildi. Ama ikisine de yüzlerce mesaj bıraktım. Bir şey çıkmadı.

Hastanedeki görevlilerden biri nazıkçe bana Saoirse'nin son istekleri hakkında konuşmaya hazır olup olmadığını sordu. Gömülmesi ya da belki de yakılması ve öncelikle atılması gereken adımlar hakkında.

Ona dokunmamasını söyledim. Geri döneceğimi söyledim. Sonra, eskisi gibi manyakça eve doğru sürüyorum. Arabaları garaj yolundaydı.

Babamın nasıl bir canavar olduğunu çok iyi biliyorum. Annemin onun katı kurallarının ağırlığı altında ezildiğini, çatımız altında olup bitenler hakkında ona bağırdığımda beni defalarca görmezden geldiğini biliyorum.

Kocasının korkusunun ardında bir yerlerde annemin hala iyi bir kadın olduğuna inanmak istiyorum. Ama gönderdiğim mesajların hiçbirine cevap bile vermedi ve bu durum frene basıp motoru kapatırken evi parça parça etmek istememe neden oluyor.

Babamın adamlarının ya da korumalarının yokluğunu fark etmedim. Ama mutfak kapısının aralık olduğunu fark ediyorum. Kapıyı tekmelediğimde

her şey donuyor.

Öldüğünü hemen anladım. Gözleri açıldı ama yaşam yoktu; babam onu sarsarken başı iki yana sallanıyordu. Duruyor, nefesinde viski ve gözlerinde delilikle bana dönüyor, kapının girişinde soğuk ve hareketsiz durduğumu görüyor.

"Ne yaptın sen?"

Beni küçümsüyor. "Bana bakma ve bir şey hissediyormuş gibi yapma, Cillian," diye hırlıyor. "Bana yalan söyleyip normalmişsin gibi davranma. Ya da ruhu olan bir insanmışsın gibi. İkimiz de öyle olmadığını biliyoruz."

"Ne. Ne yaptın? Sen. YAPTIN."

Karanlık bir şekilde kıkırdıyor, anneme ters ters bakıyor ve onu yere bırakıyor, kafası mide bulandırıcı bir gümbürtüyle yere çarpıyor.

"Beni terk etmek istedi. Hayal edebiliyor musun? Ona verdiğim onca şeyden sonra."

Bu duracak. Şimdi.

Bu çılgınlık sona erdi.

Babam bana dönüyor, gözleri kısılıyor. "Bana öyle bakma, seni küçük canavar."

Mutfağa giriyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum. Birden her şey durgun ve sessiz.

"Bu konuda ne yapacaksın, seni küçük ucube?" Onu görmezden gelip mutfak tezgahına doğru yürüyorum.

"Ne sikime gittiğini sanıyorsun sen?"

Elim ahşap bloktaki büyük oyma bıçaklarından birinin sapına dolandığında son derece sakınım, tam da onun etli eli omzuma konduğunda.

"Sakin beni görmezden gelme, seni küçük piç..."

Dönüyorum ve bıçağı yavaşça karnına saplıyorum. Gözleri şişti.

"Neden-?"

"Saoirse için."

Ama o zaman ölmeyecek. Oh hayır.

Bunun için onu ertesi sabaha kadar beklettim.

UNA'YA BAKIYORUM, kafamın içinde çiğ bir şeyler gümbürdüyor. Yanlış bir şey derimin üzerinde sürünüyor.

Bu onun ilkiydi. Lanet olsun. Zaman.

İstediği kadar yalan söylemeye çalışsın, çıplaklığını gizlemek için yorganı çekerken yüzünden okunuyordu.

"Cillian-"

"Kulüpteki o gece..." Gözlerim kısılıyor. "Bu senin ilk seferin miydi?"

Gözleri düşüyor, kolları kendine sarılıyor. Ve ben nadiren hissettiğim bir şeyi hissediyorum,

nadiren
hissediyorum.

Pişmanlık.

Pişmanlık.

Çünkü tüm karanlığıma ve sadist eğilimlerime rağmen... Bilseydim ona asla dokunmazdım, hele de *böyle* dokunmazdım.

Kız kardeşimin ilk seferi de nazik olmayan bir canavarla oldu.

Ve siz de devam ettiniz ve lanet döngüyü sürdürdünüz.

Dişlerimi gıcırdatıyorum, nabzım kulaklarımda şiddetli bir şekilde atıyor ve asla hissetmediğim kendimden tamamen nefret etme duygusunu yutmaya çalışıyorum.

"Aman Tanrım."

Ayak seslerini duymadan önce dolabıma doğru fırlayıp külotumu ve siyah kotumu çekiyorum. Arkamı döndüğümde Una gömme dolabın kapısında yorgana sarınmış, gözleri benimkilere kilitlenmiş bir şekilde duruyordu.

"*Lütfen...*"

"Bu senin *ilk seferin* miydi?!" Tükürdüm.

Yüzündeki yalvaran ifade öfkemle birlikte kayboluyor.

"Affedersiniz?"

"Öyle miydi, değil miydi?"

Dudakları büzölür. "Senin için ne önemi var ki?"

"Çünkü önemli," *diye çıkışıyorum.*

Yutkunuyor, başka tarafa bakıyor. "İyiyim. Evet. Öyleydi. Ama ne olmuş yani?" "Tanrım." Onu iterek yatak odasına geri döndüm.

"Ne? Siz olsanız bu konuda nazik ya da tatlı **d a v r a n ı r** mıydınız?" diye alaycı bir ses tonuyla alay ediyor.

"Ben olsam sana *hiç* dokunmazdım."

"Kendi lanet seçimlerimi yapabildiğimin farkındasın, değil mi?!" diye arkamdan saldırıyor.

Ona doğru dönerek tısladım. "Ama bu senin seçimin değildi, değil mi!? O her kimse onun için çalışıyordun-"

"Bu benim, bir yetişkinin, kendi seçimimi yapmasıydı-" "*Kim. Kim. O,*" diye hırlıyorum.

Siktir et bu gürültüyü. Sorunun etrafında dans ettik, ona bana kendisinin söylemesi için bolca zaman ve alan verdim. Artık oyun oynamaktan bıktım. Ona doğru ilerlerken Una'nın nefesi kesiliyor, yüzüne bakarken yorganı bir avuç tutuyorum.

"Artık yalan yok," diye tıslıyorum. "Artık sorudan kaçmak yok. Senin iplerini kim çekiyordu, çünkü birinin çektiğini çok iyi biliyorum."

Titriyor.

"Una," diye sessizce homurdandım. "*Söyle bana.*"

"I..." Yere bakıyor. "Bilmiyorum."

Tekrar, daha yüksek sesle hırladığımda, gözleri benimkilere dikiliyor.

Omuzları yavaşça çökmeden önce tüm samimiyetiyle, "Gerçekten bilmiyorum," diyor. "Hiç yüz yüze görüşmedik. Her aradığında ses değiştirici bir şey kullanırdı."

Çenem biraz gevşiyor, gözünün kenarında bir damla yaş gördüğümde gözlerim yumuşuyor. Uzanıp başparmağımla kenara itiyorum.

"Sadece adının Apostle olduğunu ve babamın... Bilmiyorum... Hayranlarından biri olduğunu biliyorum. Takipçileri mi?"

Nabzım güm güm atıyor.

Havari.

Hay sikeyim. Bu ismi bir kez duydum ve sonra *onun* içine sürüklendiğim için tamamen unuttum.

Havari. Silah tüccarı Aaron Armstrong'un onu öldürmeden hemen önce bana bahsettiği alıcı.

Una'nın yanağından bir damla gözyaşı daha süzülüyor, sonra bir üçüncüsü. Ne yaptığımı anlayamadan onu kendime çekiyor ve başının üstünü öperken sıkıca sarılıyorum.

Bu ben değilim. Bu...insanlık. Bu normallik. Benim karanlığımın onda eşiyle buluşması diyebilirim. Ama siyah artı siyah eşittir daha koyu, daha derin bir siyah.

Değil... Bu her neyse. "Başka

bir şey yok mu?"

Başını sallıyor, bana yapışıyor. "Özür

dilerim," diye mırıldanıyor göğsüme

doğru. "Ne için?"

Gözleri benimkileri bulduğunda

çenesini kaldırıyorum. "Sana

söylemeliydim."

"O zaman seni o odaya götürmezdim, sen de yapman gerekeni yapmazdın ve bunların hiçbirisi olmazdı."

Alaycı, ince bir gülümsemeyle gülümsüyor.

"Giyin," diye mırıldandım. "Sonra benimle gel."

UNA

"SEN UNA OLMALISIN."

En son konuştuğumuzda, Rahibe Angela Finn'in öldüğünü doğruladığında telefonda beni en kötü anımda dinlemişti. Bu kez duygularımı bastırmak için ellerimi acı verici bir şekilde sıkıyor olabilirim ama ilk kez yüz yüze görüştüğümüz için artık dağılmıyorum.

Staten Island'da risk altındaki ve ihtiyaç sahibi kişiler için bir rehabilitasyon merkezi olan Hope House'un biraz dağınık ama şirin küçük ofisindeki masasının arkasından çıkarken gülümsüyor.

Finn'in öldüğü yer.

"Ben Rahibe Angela. Konuşmuştuk..." üzüntüyle gülümsüyor ve ellerimi ellerinin arasına alırken başını sallıyor. "Kaybın için çok üzgünüm, tatlım."

Acı dolu bir gülümsemeyi zorlayarak başımı sallıyorum. "Teşekkür ederim."

Cillian arkamda kaya gibi duruyor, bir eli sırtımda.

"Bu kapılardan Tanrı'nın pek çok çocuğu geçiyor," diye iç geçiriyor. "Ama şunu söylemeliyim ki, rahatsızlığınızla ilgili çok ama çok özel bir şey vardı. O iyi bir ruhtu."

"O en iyisiydi," diye mırıldandım sessizce.

Yüzünü buruşturuyor. "Korkarım, ailesi olduğunu öğreneli çok uzun zaman olduğu için, az sayıdaki eşyası çoktan ihtiyacı olanlara bağışlandı."

Başımı salladım. "Hayır, sorun değil. Burada olma sebebim bu değil."

Başımı sallar. "Pekâlâ canım. İstersen sana gömülü olduğu yeri gösterebilirim ya da sadece parsel numarasını söyleyebilirim ve oraya kendin gidebilirsin."

"Kendimiz gidebiliriz."

Hiç düşünmeden geriye uzanıp parmaklarımı Cillian'ın kılere geçiriyorum - sanki şu anda tutunacak sağlam ve gerçek bir şeye ihtiyacım varmış gibi.

Sıkı tutuyor ve bırakmıyor.

"Onu M sırasında, otuz dört numarada bulabilirsiniz."

"Teşekkür ederim."

"Oh, ben..." Garip bir şekilde kızarıyor. "Finn'in sakladığım bir şeyi var. Bu tam olarak bir politika değil ama onu öylece atamazdım. Ve bir parçam hep bir gün birinin onu almaya geleceğini umdu."

Telaşla masasına dönüyor, bir çekmeceyi açıyor ve bir tür defter çıkarmadan önce içeri karıştırıyor.

Hayır, *eskiz defteri*.

Gülümseyip bana uzatırken gözlerim doluyor.

"Çizim konusunda çok iyiydi."

Çarpık, hüznü bir gülümseme takınıyorum. "Biz çocukken bunu hep severdi."

"O gerçekten iyiydi. En son ne zaman konuştunuz bilmiyorum. Ama bir gün dövme sanatçısı olacağından bahsederdi."

Sayfaları açıp, dövme fikirlerinin gerçekten inanılmaz kalem eskizleri ve mürekkep çizimleri arasında yavaşça gezinirken yanağımdan bir damla gözyaşı süzülüyor: sert motorcu şeylerinden, muhteşem çiçek tasarımlarına, gerçekçi hayvanlara ve gerçekten inanılmaz serbest el metin satırlarına kadar her şey - çoğunlukla en sevdiği şarkıların sözleri.

Çarpıcı, tam sayfa bir tasarıma geldiğimde duraklıyorum, hafifçe boğuluyorum. Sayfanın altında, kendi el yazısıyla "Deliler için" yazıyor.

Bana taktığı lakap.

Tasarım... *gerçek dışı*. Karmaşık, karmaşık, narin çizgiler ve nokta işi gölgelendirmelerle dolu. O kadar "ben" ki acıtıyor. Ve kompozisyonun her bir parçası önemli.

Ana odak noktam Monet'nin eserlerine olan sevgimden dolayı nilüferler. Bir keresinde LACMA'ya (Los Angeles County Sanat Müzesi) gelen gezici bir sergi vardı ve gidip görmemiz gerektiğine karar verdik. Bir şekilde dilencilik ve yankesicilik yaparak müzeye taksiyle gidip bilet alabilecek kadar para topladık, her ne kadar sonrasında eve yürümek anlamına gelse de.

Ertesi hafta Finn bana sürpriz yaparak müzeye bir gezi daha düzenledi, sadece benim için, çünkü ilk seferinde nilüferleri ne kadar çok sevdiğimi biliyordu.

"Parayı nereden buldun, Finn?"

"Bunun için endişelenme."

"Finn-"

"Ben hallederim, Lunatic. Seni her zaman yakaladım."

Nilüferlerin etrafında kıvrılmış bir ejderha var ve grup evinde birbirimize sırayla okuduğumuz *Hobbit'teki* Smaug olduğunu fark ettiğimde gülümsüyorum. Zambakların arasından yükselen, karmaşık bir şekilde çizilmiş alevleri ve geniş kanatları olan bir Anka kuşu.

O bizdik, bir gün küllerimizden doğacaktık.

Dahası da var. Annemize ait olan ve ayrılmak zorunda kalmadan önceki ilk büyük evimizde bulunan zincire asılı yarım ay kolye. Fool tarot kartı, bu Finn.

Ve en üstte, muhteşem telkari ve daha fazla çiçekle çevrili, zarif bir şekilde yazılmış "Seni öldürmeyen şey" ifadesi yer alıyor.

"Seni öldürmeyen şey, değil mi,

Lunatic?" "Seni öldürmeyen şey... ne?"

"Sizi daha güçlü yapar. Sanırım böyle oluyor."

"Doğru. Ya da seni sakat bırakır."

"Hayır. Seni öldürmeyen şey seni sen yapar." "Tuhaf mı?"

"Daha iyi.

Korkusuz." "Bunu

sevdim."

Ağlamaya başladığımda, Rahibe Angela elimi sıkıca sıkıyor ve Cillian beni kollarının arasına alıp eskiz defterini benden alırken bırakıyor.

"Çok teşekkür ederim, Rahibe."

Garip bir şekilde, üzerinde siyah harflerle "Finn Smith" yazan ve altında iki tarih bulunan düz beyaz taşın önünde durduğumuzda daha iyi hissediyorum. Belki de tüm gözyaşlarımı Rahibe Angela'nın ofisinde döktüğüm içindir. Ya da belki de kardeşimin mezarını gerçekten görmek onun nihayet huzur içinde olduğunu anlamamı sağladığı içindir.

Cillian arabadan çiçekleri getirdi. Onları alıp mezara koyarken gülümseyerek başımı sallıyorum.

"Bir de bu var," diyor sessizce. "Eğer istersen."

Bu sefer elinde siyah kalıcı bir kalem var. Şaşkınlıkla kaşlarımı çattığımda, çenesini taşa doğru sallıyor.

"Eğer soyadını düzeltmek istiyorsan."

Gülümsedim ve kalemi aldım. Diz çöküp "Smith "in üstünü çiziyorum ve "O'Conor" yazıyorum.

Bu *bizim* adımız. O canavarın değil.

Ayağa kalktığımda, elim Cillian'ın eline

kayıyor. "Teşekkür ederim."

Cillian'ın arabasına henüz binmiştik ki, Umut Evi'nin ön zemin kat pencerelerinden biri açıldı ve Rahibe Angela kafasını ofisinden dışarı uzattı.

"Bekle! Una!" diye sesleniyor. "Gitmeden önce!"

Cillian'a bakıyorum, o da başını sallıyor. "Git. İstedğin kadar zaman ayır. Ben burada olacağım."

Dudağımı ısıırıyorum, dönüp koşarak eve gitmeden önce ona gülümsüyorum. İçeride, ofisine girdiğimde onu elinde ofis telefonunun ahizesiyle bana merakla bakarken buluyorum.

"Üzgünüm ama siz çıkarken aradılar." Kaşlarım çatıldı. "Ne? Kim?"

Bir omzunu kaldırarak alıcıyı yukarı kaldırıyor.

"Söylemedi. Ama sizi isminizle sordu."

Kalbim sıkışıyor, yüzüm soluyor. "Sesi... sesi bozuk muydu?" Mırıldanıyorum. "Garip mekanik bir ses gibi mi?"

Rahibe Angela bana iki kafam varmış gibi bakıyor.

"Hayır, tatlım," diye gülümsüyor, sesini alçaltıyor ve telefonu bana uzatırken üzerini örtüyor. "Çok iyi bir adama benziyor."

Kaybediyorum.

Başımı sallıyorum, rahatlama sarmal kaslarıma dolup onları gevşetirken gülümsüyorum. "Üzgünüm, hikâyeyi biliyorsan kulağa geldiği kadar tuhaf değil. Ama teşekkür ederim."

Gülüyor. "Sorun değil. Sizi biraz yalnız bırakmak için dışarıda olacağım." "Teşekkür ederim."

Telefonu alıyorum, ofisin penceresinden Cillian'ın arabaya yaslanmış sigara içtiği yere bakıyorum. Bir parmağımı kaldırıyorum. Ben gülümseyip telefonu kulağıma götürürken o başını sallıyor.

"Alo?"

"Merhaba küçük kuş..."

Yer altımdan kayıp gidiyor. Sanki yeryüzü gıcırdayarak, korkunç bir şekilde duruyor, kusmak, parçalara ayrılmak ya da çığlık atmak istiyorum.

Çünkü diğer uçtaki ses ölü bir adama ait.

"*Kim bu?*" diye boğuluyorum, karanlık her yanıma sararken boğazım düğümleniyor.

Babam kıkırdıyor.

"Düğünün nasıldı, Una?"

Oda dönüyor. Masanın kenarına yapışmış, önüme bakıyor ama hiçbir şey göremiyordum.

"*Bu...*" Yutkunmaya çalışıyorum. "*Bu gerçek değil.*" "Oh, ama gerçek, küçük kuş."

Hayır. Hayır. HAYIR. HAYIR. HAYIR. HAYIR. HAYIR. HAYIR.

"*Sen... Sen öldün...*"

O karanlık, korkunç, paslı kahkahasını atıyor. "*Öyle miyim peki?*"

O öldü. Bu gerçek değil. Aklını kaçırıyorsun.

"Güçlü olanın sen olduğunu hep biliyordum Una. Finn *zayıftı.*"

Başımı şiddetle iki yana sallarken gözyaşlarım yüzümden aşağı dökülmeye başlıyor. Kafamdaki bulanıklık ve çığlıklar arasında dönüp pencereden bakıyorum ve Cillian'ın aniden Hope House'a doğru olabildiğince hızlı koştuğunu görüyorum.

"Güçlü kal, Una. Ve yolundan sapma. Çok yakınsın-"

"SEN. DEĞİLSİN. GERÇEK!" Dehşete kapılmış Rahibe Angela'nın kapıyı açmasını g ö r m e z d e n gelirken sesim kesilerek bağıriyorum.

"Kan akmaya başlayana kadar bekle," diye tıslıyor babamın hayaleti, tam da Cillian Rahibe Angela'nın yanından geçerken, yüzü çizgili ve kararlı.

"O zaman ne kadar gerçek olduğumu göreceksin."

Hattın kesilme sesini duyduğum anda Cillian telefonu çekip alıyor. Yere yığılıyorum, hıçkırıyorum ve titriyorum, o da yanıma düşüyor ve beni göğsüne alıyor.

"Una-"

"*O yaşıyor,*" diye

boğuluyorum. "Ne?"

"*O yaşıyor...*"

Ürperip ona doğru kıvrılırken yanaklarımdan dehşet gözyaşları süzülüyor.

"Una, *kim-*"

"*Babam.*"

Gözyaşlarımla ıslanmış yüzümü onunkine

yaklaştırdığımda Cillian hareketsiz kalıyor. "Babam

yaşıyor."

CILLIAN

Eve dönerken sessizdi, mavi gözleri pencereden geceye bakarken yüzü taş kesilmişti.

Bir noktada elim vites değiştiriciden kucağına kayıyor, parmaklarım onunkilere dolanıyor. Bana doğru dönmüyor ama elimi sıkıca kavırıyor, sanki bu şekilde bağlı olmasaydı uçup gideceğinden korkuyormuş gibi.

Ona hiçbir yere gitmeyeceğini söylemek istiyorum. Onu yakaladığımı ve gitmesine izin vermeyeceğimi. Gecenin karanlığında öyle bir çığlık atmak istiyorum ki telefondaki her kimse beni duysun ve korkudan *ağlasın*.

Çünkü onları bulduğumda, bugün ona yaptıkları için acı ve ıstırap kelimelerini yeniden tanımlayacağım.

O yaşıyor. Babam yaşıyor.

Telefondaki herifin kim olduğunu bilmiyorum. Ama Seamus O'Conor olmadığı kesin. Ayağım gaza basıyor ve araba Verrazzano Köprüsü'nün üzerinde ileriye doğru yalpalıyor.

Hayaletler gerçek değildir. Ama olsalar

bile mi? Bu benden korkmayı

öğrenecek.

BROOKLYN'DE, çatı katında, hâlâ şaşkın görünen Neve'i kanepeye götürüp oturmasını sağlıyorum. Bir çift içki doldurup Una'nın sıkılı parmaklarına bir bardak tutuşturuyorum. Titriyor, bir yudum alırken geniş, korkmuş gözlerle bana bakıyor.

"Bana inanmıyorsun."

Babasını duyduğunu düşündüğüne inanmadığımdan değil. Sadece bu kategorik olarak imkansız.

"Una-"

Gözleri kısıldı. "Duyduğumu duydum, Cillian."

"Zihninin sana ne söylediğini duyduğunu biliyorum-"

"Dur," diye tıslıyor sessizce. "Yapma bunu."

Bir içki alarak durakladım.

"Bu 'duygusal durumumun zihnimle oynaması' değildi, tamam mı? Bu onu taklit eden biri değildi ve ben deli değilim."

"Olmadığını biliyorum."

"O yaptı, tamam mı?! *Duydum amına* koyayım!"

"Baban *öldü*, Una," diye homurdandım. "Cesedini kendi gözlerimle gördüm. Kahretsin, üzerinden iki kez geçtim. Ares *kalbine* bir delik açtı."

Başımı salladığımda çenesi sıkıştı.

"İnanın bana, ölümü en iyi ben bilirim ve o adam *öldü*."

"*Ölmedi*."

"Una-"

Ayağa kalkıyor, dönüyor ve aniden elindeki bardağı olabildiğince sert bir şekilde duvara fırlatarak paramparça ediyor.

"O zaman kiminle konuşuyordum ben?!"

Gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlanırken titremeye başlar, kendine sarılır ve patlamaya hazırmış gibi sağa sola bakar.

"*Kim!?* Çünkü ben deli değilim, tamam mı?! Ben-"

Onu kollarımın arasına alıp göğsüme doğru çektiğimde yere yığılıyor. Una içime doğru hıçkırıyor, titriyor ve küçük elleri gömleğimi şiddetle kavrarken hava emiyor.

"*Neye ihtiyacın var?*" diye hırlıyorum saçlarına doğru.

"*Hayatımda bir kez olsun hiç durmadan koşma hissinden başka bir şey hissetmeye ihtiyacım var,*" diye boğuluyor. Başını kaldırıyor, gözleri kocaman ve benimkilere bakarken acı ve ihtiyaç dolu. "Üzüntü olmayan bir şey hissetmeye ihtiyacım var. *Lütfen.*"

Elim kalkıyor, yüzünü sahiplenici bir şekilde kavırıyor. Karanlık ve doymak bilmez bir şey titriyor, kıvılcımlanıyor ve aramızda orman yangını gibi tutuşuyor.

Lanet bir doğa gücü gibi. Bir

dürtü.

Gök gürlemeden hemen önce bir fırtına bulutunun

çıtırtısı. "*Lütfen,*" diye boğuluyor. "Lütfen,

hissetmeme izin ver-"

Ağzım onunkini yakaladığında inliyor. Dudaklarım onunkileri her zaman hissettirecek kadar sert bir şekilde morartırken.

"*Lütfen*," diye fısıldıyor ağızıma, ben onu kollarıma alıp koridordan yatak odama doğru fırlarken. "Canını *yak*."

UNA

Cillian beni yatak odasının duvarına çarparken nefesim kesiliyor. Bir an için, beni öperken, kulüpteki o ilk gece hakkında şimdi bildiklerinin bana bakışını değiştireceğinden endişeleniyorum.

Bana nasıl dokunduğunu.

Benimleyken kendini frenleyecek ya da bir şekilde kendini tutacak. Sanki şimdi beni kırmaktan korkuyor.

"*Yapma...*"

Sözcük dudaklarımdan dökülürken kaşlarını çatarak geri çekiliyor. "Kendini *tutma*," diye nefes alıyorum. "Elinden gelenin en kötüsünü yapmanı istiyorum."

Bunu söylediğim anda karanlık, kötücül bir enerji tenimi karıncalandırıyor. Ve Cillian'ın gözlerindeki neredeyse doğüstü, şeytani bakışın alevlendiğini gördüğümde, onu kırılma noktasının ötesine, kontrolünü kaybettiğinde gittiği o karanlık yere ittiğimi biliyorum.

Güzel. Kontrolünü kaybetmesini *istiyorum*.

Çünkü ruhumun normal olduğu varsayılan son parçaları bana bağıyor, gerçekten deli olup olmadığını ve gerçekten anlayıp anlamadığımı soruyor olsa bile

Ne yaparsam yapayım,
duramam. Durmak
istemiyorum.

Çünkü uzun zamandır sakladığım, korktuğum ve utandığım o kötücül
yanım o bana dokunduğunda *canlanıyor*. Beni fetheder gibi öptüğünde.

Beni kendi tereddüt çizgime kadar ittiğinde ve sonra da hedonistik bir
zevkle çılgılık atarak beni o çizgiye doğru ittiğinde.

"Benim için iyi bir kız olacak mısın?"

Onun için çaresizce inliyorum. "*Evet.*"

Eli anında boğazımı sıkıca sarıyor ve beni duvara yapııştırıyor. "*Az önce
bana ne dedin sen?*"

Yüzünün değiştiğini gördüğümde bir an için gerçek bir korku kaplıyor
içimi. Yüzeyin hemen altında bir şey dalgalanıyor. Gözleri karanlık,
bulanık yeşil bir boşluğa dönüşüyor. Dudakları hayvani bir hırıltıya
dönüşüyor ve kafamda çalan alarm zillerine rağmen tek fark ettiğim *ne
kadar ıslandığımı*.

Bazen kendimden bile gizlemiş olsam da bunu, tüm bunları ne kadar çok
istediğimi.

Ama Cillian'dan hiçbir şey saklayamazsın. Kulüpte onun varlığını sırtımda
hissettiğim o ilk andan beri yok, bir kara delik gibi, beni boşluğa çekiyor ve
asla gitmeme izin vermiyor.

Benimkiyle eşleşen bir karanlığa. Kırıldığım yönleri gören ve beni
tüketmek, sahiplenmek ve enkazda beni *becermek* isteyen bir canavara
doğru savruluyorum.

Ahlaksızlığımın gerçek derinliklerini gören ve orada bana katılmak isteyen bir psikopat.

Bana dişlerini derime geçirip beni canlı canlı yemek istiyormuş gibi bakıyor olsa da, bana zarar vereceğinden korktuğumdan değil...

Yapacağımı biliyorum. Ve

bunu istediğimi de

biliyorum. "I-"

"Sana bir soru sordum. İyi bir seks oyuncacı olacak mısın?
Benim için *sürtük mü?*"

Eli aniden sıkılaşıyor.

O kadar tahrik oldum ki, daha kıyafetlerimi çıkarmadan boşalma ihtimalim var.

"*Evet!*" Boğuluyorum, zevkten titriyorum. "*Evet, efendim!*"

"*Belki de,*" diye gürlüyor Cillian, sesi normalde olduğundan çok daha alçak, sanki içindeki canavar gerçekten serbest kalmış gibi. "Belki de seni ellerin ve dizlerin üzerinde bir banka bağlamalı ve bakire kığın sikimin her santimini yutarken seni boğmalıyım."

Gözlerimi kocaman açmış, ağzım açık ona bakarken yüzümde bir sıcaklık patlaması oluyor. O biliyor. Web geçmişimi gördü, çünkü tabii ki baktı.

"Venom'daki o gece istediğin buydu, değil mi?" diye hırlıyor yüzüme yakın. Eli boğazımda biraz daha sıkılıyor ve bacaklarım kalçalarına dolanırken sikinin kalınlığının göbeğime doğru sertçe çarptığını hissederek inliyorum.

"Benim küçük hevesli oyuncacıım olmak için. Benim açgözlü küçük *sürtüğüm.*"

Cillian aniden dönüp yatak odasının zemininde fırtınalar estirirken nefesim kesilerek inliyorum.

Beni yüzüstü yatağa attı.

Ve aniden taytımı ve külotumu tutup kabaca kalçalarımın altına aşağı çekerek dizlerime doluyor. Sızlanıyorum ve dönmeye çalışıyorum. Ama sonra Cillian saçlarımdan bir avuç tutup beni yere yapıştırdığında nefes nefese kalıyorum. Avuç içi çıplak kıcıma sertçe iniyor ve ses yatak odasını doldururken ciyaklamama neden oluyor.

Tekrar yapıyor, sonra tekrar yapıyor, sonra aniden eli kalçalarımın arasına dalıyor ve damlayan ıslak amımı avuçluyor.

"*Kötü kız.*"

Kelimeleri kulağıma tırmalayarak söylediğinde inliyorum.

"O kadar açgözlü ve hevesli bir oyuncaksın ki bu pis, *açgözlü* küçük amcığınla yatağımın üzerinde bir su birikintisi oluşturuyorsun."

Bir parmağını dudaklarımdan arasından geçiriyor ve sonra aniden, hiçbir uyarıda bulunmadan iki parmağını içime sokuyor.

Vay anasını.

Cillian parmaklarını derinlere doğru kıvrırken vücudum zevkle dalgalanıyor, haykırıyorum. Parmaklarını çekip çıkardıktan sonra kabaca tekrar içeri sokuyor ve ben inerken ayak parmaklarımdan kıvrılmasına neden oluyor. Bir bıçağın açılma sesini duyduğumda hala beni bu şekilde sertçe parmaklıyordu.

"*Ne-*"

Parmaklarını tekrar içime sokmadan önce kıcıma tekrar şaplak attığında inliyorum. Boynumun arkasında bir bıçak hissi var ve ben gidiyorum

O çıplak, gerçek korkuyla karışık boktan arzu tenimin üzerinde asit gibi tıslarken sert.

Ama beni kesmiyor. Bıçak beni kesmiyor bile. *Kıyafetlerimi* kesiyor.

Cillian gömleğimi ve sütyenimi şiddetle kesip, onları benden çekip bir kenara fırlattığı kurdelelere dönüştürürken sarsılıyorum, nefesim kesiliyor. Parmakları hâlâ içimde çalkalanıyor, ben zevkten titreyip sarsılırken odayı iğrenç ıslak höpürdetme sesleriyle dolduruyor.

Bıçak cerrahi bir keskinlikle dizlerimdeki taytları ve külotları kesiyor ve sonra onları da bir kenara atıyor.

Beni aniden ve kabaca sırtüstü çevirdiğinde nefesim kesiliyor. Siyah tişörtünü çekip çıkardığında kızarıyorum ve gözlerim vücudunda geziniyor.

Yani lanet olsun.

Adam kırk bir yaşında ve yarı yaşında profesyonel spor yapan bir adamın fiziğine sahip. Geniş, şişkin kaslar, güçlü kollar, kaya gibi sert bir göğüs ve kalçalarında sadece Armani modellerinde gördüğünüz o oluklara dönüşen karın kasları.

Ve bir sik.

Yüce İsa...

Yani onu daha önce görmüştüm. Ve tabii ki, o ilk gece, *onu hissettiğimde* içime vuruyor.

Ama bu sefer, tam ona bakıyorum: her birine. Tek. Kalın. İnç. İnç. Ona.

Eğer daha önce içime girmemiş olsaydı, o sikin bırakın *beni*, benim kadar küçük bir insan kadının içine bile sığmayacağına yemin edebilirdim.

Ama oldu. Acımasızca. Acımasızca. Acı verici bir şekilde, ama beni tek bir hamlede patlatan en ayak parmaklarını kıvrıran şekilde.

Yatağa yayıldığım yere doğru yürüyor. Bıçak hala elindeydi.

Yatakta geri çekilmeye başladım. Ta ki ayak bileğimden kabaca tutup beni kenara çekene kadar. Bacaklarımı kapatmaya çalışıyorum ama Cillian başını sallayarak homurdanıyor.

"*Hayır, hayır, küçük oyuncak,*" diye tehlikeli bir şekilde homurdanıyor, gözlerinde aynı derecede ölümcül bir parıltıyla. Bıçağı ileri doğru götürüyor ve ben titriyorum, bıçağın ucunu aniden iç uyluğuma doğru sürüklerken nefesim kesiliyor.

Aman Tanrım.

Beni kesmiyor, hatta derimi bile parçalamıyor. Ama derimin üzerinde tehlikeli bir şekilde gezinen, sanki amıma ulaşana kadar devam edecekmiş gibi gittikçe daha yükseğe sürüklenen o kenarın sarhoş edici hissi beynime kısa devre yaptırıyor.

Korkuya karşı
şehvet.

Tehlikeye karşı
ihtiyaç.

Kaçma dürtüsüne karşı ezici bir şekilde bastırılma arzusu ve
hayatımın bir inç içinde becerdin.

Cillian ben farkına bile varmadan ona açılan kalçalarımın arasına giriyor. Yatağa doğru kayarak üzerime geliyor, bıçak vücudumda gezinirken kalçaları uyluklarımı daha da açıyor. Karnımın, kaburgalarımın, meme uçlarımın üzerinden geçerek, ölümcül uca hezeyanla bakarken nefesimin kesilmesine neden oluyor.

Sonra boğazıma doğru ilerliyor.

Gözleri *kararıyor*.

Vücudum saf, su katılmamış bir korkuyla kasılıyor.

Ve tam da o anda kocaman sikinin her santimini içime sokuyor.

Çığlık atıyorum, vücudum onun büyüklüğüne uyum sağlarken çaresizce kıvranıyorum. Hırlıyor, bıçağın ucunu şahdamarımın üzerinde gezdirirken kalçalarını geri çekiyor, ta ki şişmiş başı hâlâ beni gerip açana dek.

Siyah-yeşil gözleri, elindeki bıçak kadar keskin bir şekilde boynuma saplanıyor.

Adam deli.

Bir an için, bu düşünce bilincimin kenarlarına öyle şiddetli bir şekilde çarpıyor ki irkiliyorum. Bu karanlık, tehlikeli adamdan, ne anlama geldiğini tam olarak özümsemeden, gelişigüzel bir şekilde psikopat olarak bahsediyordum.

Adam tam bir psikopat.

Duygulardan yoksun. Soğuk. Acımasız. Otoriter bir şekilde kendine hizmet eden.

Kana susamış.

Ama sonra, Cillian tekrar içime giriyor, aleti beni mutlak kırılma noktasına kadar doldururken ciğerlerimdeki havayı eziyor ve umurumda değil. Ağzı dudaklarıma yapışıyor, ben daha yüksek sesle inerken dudaklarımı ısırıyor ve emiyor. Çünkü o beni pervasızca siktikçe, vuruşları daha da vahşileşiyor...

Ne kadar ıslanırsam.

Bedenim ateşlendikçe ve her bir gizli sapkınlığımı ortaya çıktıkça.

Bana istediği her şeyi, istediği kadar sert yapmasını istiyorum.

Cillian hırlıyor, bıçağı şahdamarımın üzerinde dans ettirdikten sonra aniden odanın diğer ucuna fırlatıyor. Eli boğazımı sarıyor, sıkıyor ve kocaman sikini defalarca içime sokarken daha da yüksek sesle inlememe neden oluyor.

Kollarım ona sarılıyor. Birden onları başımın üzerine itiyor ve bir güçlü eliyle orada sabitliyor, diğeri hala boğazımı sararken kaslı, kıvrımlı vücudu içime doğru yuvarlanıyor. Aleti içime öyle bir giriyor ki, yemin ederim gırtlığıma kadar girmiş.

"O gece arzuladığın şey *bu muydu*, küçük tavşan?" diye kulağıma hırlıyor. "Kullanılmak ve istismar edilmek, küçük hevesli bir oyuncak gibi kısıtılıp becerilmek mi? Bu küçük dar amcığın parçalanması ve arzuladığını bildiğim şekilde cezalandırılması için mi?"

Gözlerim kafamın içinde geriye yuvarlanıyor. İnsana bile ait olmayan bir ses çıkarırken görüş alanımın çevresinde siyah noktalar yüzüyor.

Kabaca içimden çıktı. Ben daha tepki veremedi beni ters çeviriyor, böylece yüzüstü yatağa uzanıyorum. Vücudu benimkini örttüğünde inliyorum, dizleri bacaklarımı açıyor ve aniden şişman sikinin dudaklarıma yapıştığını hissediyorum.

Saçlarımdan bir tutam yakalıyor, kollarımı başımın üzerine itiyor ve aniden tüm gücüyle içime girmeden önce orada tutuyor. Çığlık atıyorum, yatakta kıvranıyorum ve inliyorum, çünkü o beni tamamen sikip *atıyor*.

Kullanılacak bir

oyuncak gibi.

Sınırları olmayan bir

sürtük.

Sadece doldurulacak boşluklar var.

Dişleri kulağımın lobunu ısırduğında ürperiyorum.

"*Dur. Sikmeyi. Tutmayı. Dışarı,*" diye hırlıyor. "Saklamaya çalışma, küçük tavşan. Sakın onu uzak tutmaya çalışma."

Eli boynumdan ayrılıp kıcıma öyle bir şaplak atıyor ki, meme uçlarım yorganın üzerinde elektrikle sürüklenirken amım istemsizce sikinin etrafında kenetleniyor.

"Ve sakın o orgazmı benden saklamaya *cüret* etme."

Kalınlığı içime piston gibi giriyor. Avuç içi, boğazımı tekrar sarmak için yukarı çıkmadan önce kıcımı tokatlıyor. Saçımdaki yumruğu nefes borumun etrafındakiyle birlikte sıkılaşıyor ve aniden her şey bulanıklaşıyor.

Korku ve şehvet.

Tehlike ve
ihtiyaç.

Ve beni gerçekten öldürebilecek kadar sert boşalmak üzere olduğumun ezici hissi.

"*Benim için iyi bir kız gibi gel, tıpkı mahvolmuş bekaretinin sikimin her tarafına kanadığı gece yaptığın gibi.*"

Sikeyim. *Ben.*

Geldiğimde her şey kararıyor. Sanki ateşli bir rüyadaymışım gibi yatakta kıvrandığımın sadece belli belirsiz farkındayım. Çığlık attığımın ve insan sesi olmayan başka sesler çıkardığımın. Cillian sikini derinlere sokup içimi galonlarca sıcak dölüyle doldururken tüm dünyam paramparça oluyor ve etrafımda patlıyor.

Ne kadar süre böyle kaldığımıza dair hiçbir fikrim yok, ikimiz de umutsuzca soluduğumuz havadan titriyoruz. Yavaşça içimden kayıp gittiğini hissediyorum ve biraz irkiliyorum.

Bu daha sonra acıtacak.

Buna değer.

Cillian'ın beni yatakta daha da yukarı kaldırdığının belli belirsiz farkındayım. Ağırlığının yanıma yerleştiğini hissettiğimde yastıkların içine çöküyorum. Yavaşça başımı kaldırıyorum.

Gözleri hâlâ o koyu, neredeyse siyah yeşil, ölümcül bir arzuyla dönüyor.

Hâlâ taş gibi sert.

Bakışlarım onun sikine kayarken dudağımı ısırarak

inliyorum. "Sen... sen hala çok sertleşmişsin."

Hırladığında, gözlerim onunkilere kayarken

ürperiyorum. "Hâlâ çok sertsiniz, *efendim*."

Aniden ayağa kalkıp saçlarımı avuçlayıp ağzını ağzıma yapıştırdığında titreyerek inliyorum.

"Peki benim iyi kızım bu konuda ne yapmamız gerektiğini düşünüyor?"

"*Ne isterseniz efendim*," d i y e inliyorum, gözlerindeki karanlığın parladığını gördüğümde beklentiyle titriyorum.

"*Dilinle* temizlemeni istiyorum."

Sertleştim.

"*Get. On. Senin. Dizlerinin. Dizlerinin üzerine çök*," diye geveliyor ve saçlarımı sıkıca kavrarken boğazımdan bir nefes koparıyor.

Bunu yapabilirsin. Sorun

değil. O değil.

Ama beni yavaşça bacaklarının arasına götürmesine izin verdiğimde kafamda aniden çalan alarm zilleri, bu canavarın heyecanı adrenalini yükselttiğinde hissettiğim erotik ziller değil.

Bunlar geçmişimden.

Bunlar bir daha asla hatırlamak istemediğim zamanlardan.

Şimdi, kim bana sırt masajı yapacak? Hanginiz bugün daha iyi hissetmeme yardım etmek istiyor?

Odanın kenarları kararıyor ve kırmızı bir miasma görüşümü bulandırmaya başlıyor. "Una."

Her parçam kapanıp katatonik ve uyuşuk hale gelirken gözlerim geri yuvarlanıyor.

"UNA!"

Her şey kaybolur.

"FINN ve ben grup evinden ayrıldığımızda on iki yaşındaydık."

Bu konu hakkında konuşmak bir yana, bir daha asla düşünmek bile istemedim. Hatta Finn ve ben, o dönem hiç yaşanmamış kabus gibi bir halüsinasyonmuş gibi hayatlarımıza devam etmek için sözsüz bir anlaşma yaptık.

Öyle olsa bile.

Ama yine de, nedense, Cillian'a söyleyebileceğimi biliyorum. Bu, siyah bir kanyonun kenarından bakıp sırlarınızı uçurumun karanlığına haykırmak gibi bir şey, kimsenin onları bir daha bulamayacağını bilerek.

Cillian bana bir içki uzatıyor. Teşekkür ederek başımı sallıyorum, yatağın kenarına oturup battaniyeleri üzerime sararken iki elimle alıyorum. Cillian karşımdaki pencerelerden birinin yanındaki derin deri sandalyede oturuyor, boxer'ı dışında çıplak. Dudaklarının arasına bir sigara sıkıştırıyor -son zamanlarda daha az sıklıkta yaptığını fark ettiğim bir alışkanlık- ve gümüş Zippo'suna bir fiske vurarak yakıyor.

Yutkunuyorum, sadece tek açık pencereden içeri süzülen şehir ışıklarıyla aydınlanan yatak odasının karanlığında gözlerimi onunkilerle buluşturmak için kaldırıyorum ve o yavaşça nefes alırken sigarasının parıltısıyla aydınlanıyorum.

"Denver'daydı, yani biz..."

Kadehimdeki viskiden bir yudum alarak ve yanığın içimdeki acıyı köreltmesine izin vererek başka tarafa bakıyorum.

"Böylece o canavarı ziyaret edebilirsin."

Yüzümü buruşturarak sessizce başımı sallıyorum. "O ziyaretlerden varlığımın her zerresiyle *nefret ederdim*. Ve sonra, on iki yaşındayken, bu bir mucize gibiydi. Doktor onun üzerindeki araştırmasını durdurdu ve hepsi bu kadar. Bir daha hiç ziyarete gitmedik ve sonra grup evinden ayrılma zamanımız geldi."

Gözlerimi kapatıyorum, geçmişin şeytanlarının kelimelerimi boğmasına izin vermemeye kararlıyım.

Buraya bir kez bile dönmek istemedim. Ama bugünden sonra bir daha asla gelmeyeceğimi biliyorum, o yüzden buraya kadar.

Beni öldürse bile, sadece bir kez, sadece hafızamdan kazımak için bu işi bitireceğim.

"Dışarıda ergenlik çağındaki çocukları isteyen çok fazla koruyucu aile yok. O zamana kadar çok kırılmış oluyoruz, çok asi oluyoruz, çok fazla yük ve duyguyla geliyoruz, hormonlardan bahsetmiyorum bile. Ve onlardan *iki tane* isteyenlerin sayısı daha da az. Arada sırada *sadece* benimle ya da *sadece* Finn'le ilgilenen birilerini buluyoruz..."

Gözlerimi kırıştırıyorum, gözlerimden sıcak yaşlar akıyor.

"Ama her zaman büyük bir gürültü kopardık. Bizi ayırmalarına izin vermeyecektik. Ve sonra bir gün..."

Bir gün, şeytan kapıyı çaldı.

"Una..."

Yüzümde dolaşan ve boğazıma basan acıyı görebildiğini biliyorum. Ama başımı sallıyorum ve devam ediyorum.

"Bir gün çok güzel bir arabada, çok güzel bir takım elbise giymiş bir adam geldi, bize şöyle bir baktı ve hemen oracıkta onunla eve geleceğimizi söyledi." Acı acı gülüyorum. "Buna inanamadık. Finn ve ben Küçük Yetim Annie ve kardeşi gibi olduğumuzu ve Warbucks Baba'nın sonunda bizi iyi bir hayata sürüklemek için burada olduğu şakasını yaptık. O gün evrakları doldurdu ve iki hafta sonra kocaman evinin ön kapısından huşu içinde bakıyorduk. Üç araba, bir havuz, her şey."

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı yuvarlanmaya başladı.

"Piyangoyu kazandığımızı düşündük. Ve yaklaşık bir ay boyunca öyle hissettik."

Başka tarafa bakıyorum.

"Sonra cehennemde olduğumuzu fark ettik."

Cillian'ın çenesi kasılıyor, gözleri sigarasının ışığında parlıyor.

"O..." Daha çok ağlamaya başlıyorum. Cillian aniden ayağa kalkıyor, sigarasını söndürüyor ve yatağa geçip dizlerinin üzerine çöküyor. Ben boş gözlerle duvara bakarken ellerimi ellerinin arasına alıp sıkıca kavırıyor.

"İçimizden birini seçer ve bize sırtının ağrıdığını söylerdi. Kendisini *daha iyi hissetmesi* için bize ihtiyacı olduğunu söylerdi." Boğazımda safra yükselirken zehirli bir şekilde tükürdüm.

"Dizlerinin üzerine çök, evet, aynen böyle."

Yüzük parmağında yanıp sönüyor. O lanet olası yüzük, Denver Broncos'un kazandığı ucuz, çakma Süper Kupa Şampiyonluğu yüzüğü.

Dizlerinizin üzerine çökecek kadar hızlı değilseniz, ters vuruş yaptığında iz bırakan bir yüzük.

Bazen tuttuğunda saçına takılan bir yüzük.

"Sen ve kardeşin bana karşı çok iyisiniz, değil mi? Şimdi, sonuna kadar aç..."

Cillian'ın ellerimi tutuşu o kadar sıkılaşıyor ki canım acıyor. Ama aynı zamanda beni topraklıyor. Uçurumun kenarından boşluğa düşmemi engelliyor.

"O asla..." Gözlerimi kaçırıyorum, acıyı, kalbimde hak etmediğimi bildiğim utancı ve gözyaşlarımı geri alıyorum. "Finn çoğu zaman bunu kabul etti. O böyleydi. Beni her zaman yırtıcı hayvanlardan korurdu. Daha sonra Los Angeles sokaklarında gençken de aynıydı. Ve o sokaklar canavarlarla doluydu."

Finn sokağın sonunda bekleyen Lexus'a başıyla işaret ediyor. "Sorun yok, Una. Hemen döneceğim."

Tırnaklarım koluna batıyor, gözlerim yalvarıyor.

"Lütfen, bunu yapma-"

"Sorun değil. Gerçekten. Hey," diye omuz silkiyor ve bana o çok sevdiğim sırtışını atıyor. "Yemek yemeliyiz, değil mi?"

"O zaman bu seferlik gitmeme izin ver-"

Yüzündeki gülümseme buharlaşıyor. "Böyle bir şey olmayacak."

"Finn, yapamazsın-"

"Hayır, yapamazsın," diye homurdanıyor. "Bunu ben hallederim, Lunatic."

Ayağa kalkar, arka cebinden bir şişe ucuz votka çıkarır ve bir yudum alır. Sonra bir ikincisini ve üçüncüsünü... Gözleri, ne zaman bunu yapsa takındığı o uzak bakışa dönüşüyor.

İkimiz için canavarlarla ve yırtıcı hayvanlarla yüzleştğinde ben yüzleşmek zorunda kalmıyorum. Garip, korkunç adamlarla garip arabalara bindiğinde ve

Yirmi dakika ya da bir saat sonra para, yiyecek ve bazen de uyuşturucuyla geri geliyor.

Gözleri kararmış olsa da gülümsüyor.

"Finn!"

"Seni yakaladım, Una." Arabaya doğru yürürken dönüp bana sırtıtıyor.

"Sana her zaman sahibim."

Gözyaşlarım yanaklarımdan sıcak sıcak akarken titremeye başlıyorum.

"Bahane hep buydu. Birimizle baş başa sırt masajı yapmak istiyordu. Ama bu asla sadece bir-"

Cillian vahşi ve insanlık dışı bir şeyler hırıldayarak dönüp uzaklaşıyor. Üzerimdeki hakimiyetinin kaybolmasıyla nefesim kesiliyor - beni topraklayan gücünün yokluğuyla. Dönüyor, yüzünde daha önce hiç görmediğim bir ifadeyle önümde volta atıyor.

Saf nefret.

Saf, dizginlenemez öfke.

Saf. Lanet olası. *Kötülük.*

"Önce ellerdi. Sonra ağız istedi..."

Cillian kükrüyor ve komodinin üzerindeki lambayı kaptığı gibi dönerek duvara çarptırdığında yerimden sıçıyorum.

"Sonra, on dört yaşındayken bir gece Finn cüzdanını çaldı, beni iki bavul hazırlamış olarak uyandırdı ve oradan ayrıldık. Bir daha asla geri dönmedik."

Şimdi hıçkırığa hıçkırığa ağlıyorum, yeniden açılan yaranın acısı o kadar acı veriyor ki ölecekmişim gibi hissediyorum. Ama sonra birden güçlü kolları etrafımı sarıyor ve beni geniş, sıcak göğsüne yaslıyor.

Gözyaşlarımda boğuluyorum, ona öyle sıkı sarılıyorum ki tırnaklarım kanıyor olmalı. Ama Cillian irkilmiyor.

Geri çekilmiyor.

Bana kırılmış, iğrenç, utanç verici ya da fahişeymişim gibi bakmıyor.

Ne kadar sürdüğünü bile bilmediğim bir süre boyunca beni tutuyor, sallıyor ve ben acımı onun göğsüne haykırırken saçlarımı usulca okşuyor.

Gözyaşları nihayet durduğunda, hala gitmeme izin vermiyor. Ve ben de bırakmasını istemiyorum.

Gerçek bir psikopatın kollarında kendimi daha önce hiç hissetmediğim kadar güvende hissediyorum.

"*Kim o?*"

Kaskatı kesildim, nabzım

hızlandı. "Cillian..."

"*Kim?*"

Havlamıyor, hatta sesini o kadar da yükseltmiyor. Ama bunu muhtemelen duyduğum en korkutucu şey yapan da bu. Sessiz, duygusuz bir şekilde soruyor.

"Cillian, lütfen..."

"Bana onun *adını* söyle, Una."

Başımı sallayarak yavaşça geri çekilmeden önce gözlerimi sıkıca kapatıp yüzümü göğsüne bastırıyorum. Gözyaşlarımla ıslanmış gözlerim onun soğuk ve ölümcül gözleriyle buluşuyor.

"Geçmişimi gömdüm," diye fısıldıyorum sessizce, yalvarırcasına. "Lütfen beni tekrar kazmak zorunda bırakma."

Çenesi gıcırıyor. Göz kırıyor. Ve sonra yavaşça, her zaman taktığı ölümcül maskede çatlaklar oluştuğunu görebiliyorum, ta ki sonunda düşene kadar.

"Buraya gel."

Yatağa doğru ilerliyor, başlığa yaslanıyor ve ben ona sokulurken beni kollarına çekiyor.

"Biz... Tekrar

deneyebilirim-" "Hayır.

Unut bunu."

Kolları beni sarıyor, sıkıca, sahiplenerek. Sıkıca.

"Hiç kimse sana zarar veremeyecek, anladın mı?" diye sessizce başımın tepesine doğru homurdanıyor. "Bir daha asla sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

Canavarın kollarında kendimi hiç bu kadar güvende hissetmemiştim. Kim bilebilirdi ki?

CILLIAN

"BU MÜMKÜN DEĞİL."

Ares'in otoriter sesi Yukarı Doğu Yakası'ndaki taş binada bulunan ofisimin şaşkın sessizliğini yarıp geçiyor. Ares'in yanı sıra odadaki diğer yüzler arasında Castle, Hades, Kratos, Dimitra ve New York Şehri FBI Operasyonları Direktörü Shane Dorsey de var.

Una ve ben Umut Evi'ni ziyaret edeli iki gün oldu ve Una'ya öbür dünyadan bir telefon geldi. Onlara olanları anlattım.

Una bana anlattığı her şeyi geride bırakmanın üstesinden gelebilmek için tam yirmi dört saat boyunca yorganın altına gömüldükten sonra dışarı çıkması gerektiğine karar verdi. Şu anda Neve, Eilish ve Callie ile birlikte Neve ve Ares'in çatı katındaki dairesinde öğle yemeği yiyor.

Bununla, polisin Sheepshead Bay'de aradığı bir seri tecavüzcünün izini sürerek, onu *iğdiş ederek*, kendi kopmuş hayalarıyla boğarak ve sonra onu çenesinden göbeğine kadar keserek ve kanın onu bulduğum karanlık sokağın ortasındaki bir rögara akmasını izleyerek başa *çıktım*.

Hâlâ daha az canı hissetmiyorum. Ya da nefret dolu. Ya da o pislik herifin Una'ya ve kardeşine, onlar daha çocukken, o yetiştirme yurdunda yaptığı şeyler için mutlak bir *öfke duyuyorum*.

"Onu duydun mu?"

Dimitra'nın melodik, ağır Akdeniz aksanı konuşurken her zaman belli bir güç yayar. Ufak tefek, çelimsiz bir şey olabilir. Ama Drakos'un ana kraliçesinin hesaba katılması gereken bir kasırga gücünden daha azı olduğunu düşünen aptal adamların öldüğünü biliyorum.

Başımı salladım. "Ben duymadım. Ama o duyduğunu duydu." "Ya da bir şeyler uyduruyor-"

Ares sözlerini tamamlamıyor ve ben aramızdaki mesafeyi saniyenin çeyreği kadar bir sürede kapatıp onu yakasından tuttuğumda oda çığlıklara boğuluyor.

Dişlerini gıcırdatıp yakama yapıştığında, kardeşlerinin ve Castle'ın geri çekil diye bağırımlarına aldırmadan, "Onun hakkında *son kez* böyle konuşuyorsun," diye hırlıyorum.

"O senin *sahte* karın, Cillian!" diye bağırıyor yüzüme.

"Peki *Neve* nedir, Ares?" Ben de karşılık verdim. "Daha doğrusu, iki aile savaşı durdurduğunda *Neve neydi?!*"

Oda sessizleşir. Ares başını sallayarak başka tarafa bakıyor. Yakamdaki tutuşunu bırakıyor ve yavaşça nefes veriyor. Geri döndüğünde, gözleri benimkilerle buluştuğunda çenesi gıcırıyor.

"Tamam, özür dilerim. Haddimi aştım."

Ona tutunduğum eli bırakıyorum, gerginlik biraz azalınca ikimiz de bir adım geri çekiliyoruz.

Ares parmaklarını saçlarının arasından geçirip bana bakıyor. "Ona güveniyor musun?" "Güveniyorum."

Beklediğimden ya da amaçladığımdan daha hızlı çıktı. Ares yavaşça başını sallıyor.

"Peki, tamam o zaman. Ama bu Seamus O'Connor'ın *öldüğü* gerçeğini değiştirmez, Cillian." Parmağını omzuna götürürken ağzı inceliyor. "Unutmuş olabilirsin ama onu lanet olası *kalbinden* vurdum, *kendi* lanet olası bedenimden."

"Tam olarak aklımdan çıkmadı."

Asla olmayacak. Ormandaki o lanet av kulübesinin kapısını kırarak.

Her yerde kan var.

Neve o kadar solgundu ki, hayat kanı etrafında bir su birikintisi halindeydi ve ölmekte olan ya da muhtemelen çoktan ölmüş olan Ares'in yanındaydı.

Bu dünyada gerçekten önemsedğim birkaç insandan birini neredeyse *tekrar* kaybettiğim gün.

Hayır, unutmadım.

O korkunç günü canlı bir şekilde hatırladığını bildiğim, asık suratlı Castle'a bakıyorum. "Hepimizin ne gördüğünü biliyorum. Ama... *onu duydu.*"

Dudaklarıma bir sigara sıkıştırıyorum. Bu konuda daha iyiye gidiyordum, son birkaç haftadır her gün daha az sigara içiyordum. Ya da iki gece önce Una bana ruhunu açana kadar *öyleydim.*

Hades boğazını temizler ve Shane'e döner. "Seamus'a ne oldu? Yani cesedine."

Büro'daki dostumuz yavaşça başını sallıyor. "New Jersey'deki bir Büro adli tıp tesisinde gömülü. Hayranlarını uzak tutmak için mezarın üzerinde sadece bir numara var."

Kratos kaşlarını çatar. "O orospu çocuğunu neden yakmadınız ya da denize atmadınız?"

Shane alaycı bir gülümseme verir. "Büro politikası. Pisliğin tekiydi ama aynı zamanda Katolikti. Böyle canavarlar bile düzgün bir şekilde gömülür."

Ares nefesinin altından Yunanca kötü bir şeyler tıslıyor ve gözlerini şiddetle başka tarafa çeviriyor.

Hades kaşlarını çatıyor. "Psikiyatri doktoruna ne oldu?"

Shane boğazını temizlemeden önce kaşlarını kaldırıp bana doğru bakıyor. "Ben... ne konuştuğunuzdan emin değilim-"

"Shane."

Yutkunuyor, adını mırıldandığımda tekrar bana bakıyor.

"Bunu nereden duydun?"

"Senden *değil*," diye mırıldandım kuru bir sesle. "Ki bu *çok* daha hoş olurdu."

"Hadi ama, Cillian. Onlar benim terfimden önceki mühürlü dosyalardı." Kaşlarını çattı ve Hades'e ters ters baktı. "Bir yerlerde bir sunucuya girmeden önce de *sorabilirdin*?"

Hades omuz silkiyor. "Kumarla ilgili sorunları olan İç Güvenlik görevlileri sıkıştıklarında çok yardımcı olabilirler."

Shane iç çekerek başka tarafa bakıyor. "Pekâlâ. Sanırım o kedi çantadan çıktı..."

"Hiç anlamıyorum. O'Connor ülkenin en çok hapse atılan adamıydı ve siz dahiler onun küçük, rahat bir akıl hastanesinde, lanet olası *çocuklarının* ziyaretiyle eğlenmesine izin mi verdiniz?" Ares tıslıyor. "Böyle bir şey nasıl olur da onaylanır?"

Dorsey homurdanıyor. "Şaka mı yapıyorsunuz? Elvis, John Lennon ve Groucho Marx'ı yasadışı olarak izleyen FBI'dan bahsediyorsun, diğer birkaç yüz ünlü kişiden bahsetmiyorum bile. Aynı FBI, Dr. *King* gibi sivil haklar aktivistlerini itibarsızlaştırmak için sahte kanıtlar ve psikolojik savaş kullandı." Acı acı gülüyor. "Bunu ballandıra ballandıra anlatmayacağım. Hakkında bir kitap yazabilmesi için bir psikiyatristin deli bir pislği incelemesine izin vermek, Büro'nun dolabındaki iskeletler listesinde oldukça alt sıralarda yer alıyor."

Hades, "Coal Creek'te onunla röportaj yapan doktoru, Dr. Gail Thompson'ı araştırdım," diyor. "Ama sanki o artık yokmuş gibi. Ona ve tüm o projeye ne oldu?"

Shane umursamazca omuz silkiyor. "Yönetimler gelir ve gider, liderlik değişir. Adalet Bakanlığı ve Büro onun çalışmalarını bir kez daha değerlendirdi ve bu işin patlak verme riskine değmeyeceğine karar verdi. Böylece finansmanı kestiler ve her şeyi iptal ettiler. Seamus deliğine geri döndü ve sanırım Dr. Thompson da gidip mikroskobunun altına koyacak başka bir evcil psikopat buldu. Açıkçası şu anda nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ve Büro'da kimsenin onu umursadığından da şüpheliyim."

Gözlerini benimkilere dikerken ellerini birleştirerek iç geçiriyor.

"Bak, karına saygım sonsuz Cillian. Ama..." kaşlarını çatı. "Seamus *öldü*. Sen de oradaydın. Ares'in verdiği hasarı gördün ve okuduğum ve imzaladığım otopsi raporunda ateş edenin *ben* olduğum açıkça belirtiliyor..."

Evet, öyle. O gün ikimizin ailesini de gazetelerden uzak tutmak için bazı gerçekler bulanıklaştırıldı. Aynı zamanda Dorsey'in kariyerini geliştirdi ve Kildare imparatorluğunun yakın bir dostunu yüksek bir yere getirdi. Kazanan kazandı.

"Ağır göğüs travması, tam arter tahribatı ve ölümcül kan kaybı." Shane omzunu kaldırır. "O *öldü*, Cill."

"Onu gördün mü?"

Bana bir bakış attı. "Cillian-"

"Yaptım. Sen. *Gördün mü*. Onun.

Ölü. Cesedini."

"*Yaptın* Cillian," diye mırıldanıyor Castle, köşede sessizce gizlendiği yerden kalkarken nihayet araya giriyor. "Bak, stres ve travma seni mahvedebilir. Bir şeyler duyabilir ve görebilirsin-"

"Eğer Una'nın deli olduğunu ima ediyorsan," diye tehlikeli bir şekilde tıslıyorum. "O zaman ciddi bir sorunumuz var-"

"Zihnin karmaşık bir şey olduğunu söylüyorum, dostum." Homurdanıyor. "Seamus O'Connor öldü, Cill. İkimiz de onu gördük - onu *ve* kalbinin olduğu yerde açılan deliği. Her gün ne kadar vitamin alırsan al, bu durumdan kurtulamazsın." Başını yavaşça sallıyor. "Bir hayaleti kovalıyorsun, Cillian."

Onlarla aynı fikirde olsaydım bu çok daha kolay olurdu. Una'nın uzun bir istismar, şiddet ve büyük bir stres geçmişinden geldiğini kendime hatırlatabilseydim, hatta Finn'le çocukken onu gizlice akıl hastanesinde ziyaret eden canavar babasının ona ve Finn'e aşıladıklarının ötesinde.

Evet, kırılmış ve hasar görmüş olabilir. Ama bu onu deli yapmaz. En azından *o* tür bir delilik değil.

Sorun şu ki, Una'nın geçen gün telefonda babasının sesini duyduğuna inanıyorum. Bu da kendime yepyeni bir çılgınlık alanı açtığım anlamına geliyor.

Daha da kötüsü, hayaletlerin gerçek olduğunu.

UNA

Manhattan'ın tıkanmış sokaklarında Hell's Kitchen'a doğru ilerlerken CILLIAN'ın ikinci komutanı sessiz.

Eski daireme gidiyoruz. Bir süre önce Cillian, Bones'u almaya gittiğinde oradan bir sürü şey getirmişti. Ama bugün erken saatlerde, Finn ve benim Los Angeles günlerimizden kalma Polaroid fotoğraf albümümün yanımda olmadığını içim acıyarak fark ettim.

En değerli eşyalarımın biri ve kaybolduğunu fark etmemin bu kadar uzun sürmesinden nefret ediyorum. Ve muhtemelen çoktan gitmiş, yıllar önce atılmış olduğunu fark ederek çılgılık atmak istedim.

Ta ki Cillian bunca zamandır dairenin kirasını ödediğini söyleyene kadar. Ben de tabii ki ona geri ödemeyi talep ettim.

Belli ki bunu görmezden gelmiş.

Ama bu, eşyalarımın hâlâ orada olduğu anlamına geliyor. Bu yüzden Castle beni onları almaya götürdü.

Garip bir şekilde boğazımı temizliyorum. "Getirdiğin

için teşekkürler." "Sorun değil," diye cevap veriyor

kırpılmış bir tonda.

Kaşlarım çatılıyor, gözlerim dolambaçlı trafikte manevra yaparken yan gözle onu izliyor. Her zaman bu kadar sert ve katı olmadığını biliyorum. Neve ve Eilish'le, hatta Callie'yle nasıl iletişim kurduğunu gördüm.

Ama benimleyken tam anlamıyla güçlü ve sessiz bir

tip oluyor. "Peki, ne zamandır Cillian için

çalışıyorsun?"

"Bir süre."

Tamam, bu çok saçma.

"Benden hoşlanmıyor

musun?"

İyi saklıyor ama gözlerinin titrediğini, çenesinin kenetlendiğini, ellerinin direksiyonu biraz daha sıkı kavradığını fark ediyorum.

Castle'da çoğu kadını çılgına çevirdiğine emin olduğum klasik Amerikan futbolu yıldızı havası var. Sarışın, mavi gözlü, kare şeklinde, mısırla beslenmiş çeneli, bir buçuk metre boyunda ve tank gibi yapılı. Hatta geçen gün Eilish'in fiili koruması olduğu ve olmaya devam ettiği göz önüne alındığında, onunla Eilish arasında bir flört bile aradım ve gerçekten, bu müstehcen hikaye kendi kendini yazıyor.

Ama çok yanılmışım. İkisi de kardeş gibi davranıyorlar; erkek aşırı korumacı ağabey, kız ise sürekli sinir bozucu küçük kardeş. Aslında oldukça sevimli.

Ama Range Rover'ın orta konsolunun üzerinden bana attığı sert bakışta sevimli bir şey yok.

"Bu basit bir evet ya da hayır sorusu. Eğer duygularım

incinmezse-" "Daha çok sana *güvenip güvenemeyeceğimi*

anlamaya çalışıyorum."

Cipi aniden kenara çekip parka sıkıştırıp bana doğru döndüğünde yutkunuyorum. Gözleri kısıldı.

"Eee?"

Boğazımı temizliyorum. "Yapabilirsin."

"Sen ben olsaydın, ben de sen olsaydım," diye mırıldanıyor. "Bana güvenir *miydin*?" "Özür dilerim, sana güvenir miydim, ben olmana,... ben olmana?"

Sırıtişım küçülürken bana ters ters bakıyor. "Üzgünüm, bunun bir şaka olması gerekiyordu."

"Güven *kazanılır*, Una," diye homurdanıyor. "Sana güvenmek istiyorum. Ama doğam gereği şüpheli bir insanım. Ve bu doğam ancak bana güvenebileceğimi söyleyen kişi, arkadaşımın boğruüne onu öldürmek amacıyla bıçak saplayan kişiyle aynı kişi olduğunda aşırı hızlanıyor. Aynı kişi daha sonra gidip bunu *ikinci* kez yapmaya çalıştı."

Çenem gerildi. "Zorlandığımı biliyorsun, değil mi?" Başını sallıyor. "Biliyorum."

"Nefret ettiğim deli babamın deli bir takipçisi tarafından, eğer bunu henüz anlamadıysanız."

"Evet, babanın gizemli, deli bir takipçisi. Hiç tanışmadığın, gerçek sesini hiç duymadığın, yüzünü hiç görmediğin, sahte bir isimden başka hiçbir şeye sahip olmadığın..."

Gözlerim kısıldı. "*Ve*?"

Yavaşça nefes alıyor, gözleri benimkilere kilitlenmiş. "Kildare'ler benim ailem de olabilir. Cillian erkek kardeşim, Neve ve Eilish kız kardeşlerim ve ben bu aileye karşı *çok* korumacıyım."

Söylediklerinin vahşetini ve ağırlığını anlıyorum. Finn için adam *öldürürdüm*, neredeyse öldürüyordum.

"Bak Una, seninle kavga etmeye çalışmıyorum. Senden hoşlanıyorum-" "Evet, hayır, bu çok açık," diye mırıldanıyorum kuru bir sesle.

Castle bir omzunu kaldırarak sırtıyor. "Ve bir O'Conor olarak neler yaşadığının hayal bile edemiyorum-"

"Haklısın," diye tıslıyorum. "Yapamazsın. Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun." Başını sallıyor. "Öyleyse bunu değiştirelim."

"Evet. Yapmayalım."

Kıkırdıyor. "Ben aslında iyi adamlardan biriyim, Una."

"Güven sorunları olan."

"Suçlu."

İçimi çektim. "Benimle ilgili gizli kapaklı ya da yarım yamalak bir şey olsaydı, Cillian'ın ailesine yaklaşmama izin vermeden önce boğazımı kesip beni Hudson Nehri'ne atmak konusunda kılını kıpırdatmayacağını mı düşünüyorsun?"

Castle başını öne arkaya eğiyor ve sonra düşünceli bir şekilde pencereden dışarı, akan trafiğe bakıyor.

"Önceden mi? Elbette. Şimdi mi?"

Range Rover'ı vitese takıp kaldırımdan uzaklaşırken yavaşça nefes veriyor.

"Şimdi, gerçekten hiçbir fikrim yok."

Evet.

Eski boktan dairemdeki eski boktan yatağımın altından tozlu ayakkabı kutusunu çekip çıkarırken sırtıyorum. Keşke burada kaldığım zamanlara dair güzel anılarım olduğunu söyleyebilseydim ama bu hiç de doğru değil.

O günler korku ve bilinmezlikle doluydu. Finn hakkında endişelenmek ve onu aramakla. Apostle'dan gelen ürkütücü telefonların olduğu günlerdi. Şu anda fiilen evlat edindiğim ailemin duvarında asılı olan ölüm *listesinin olduğu günlerdi*.

Kaşlarımı çatıyorum. *Siktir git, Castle*.

Hepsini çok uzun zamandır tanımıyor olabilirim. Ama daha *önce hiçbir* şeye Kildare ailesinde olduğu kadar çabuk, bu kadar sıcak ve bu kadar içten kabul edildiğimi hissetmemiştim; Drakos ailesine de öyle. En azından bazılarıyla. Callie harika biri ve Kratos da bana birkaç nazik şey söyledi. Minik büyükanneleri de öyle.

Ares mesafeli ama sorun değil. Babamla olan kişisel geçmişine bakınca bunu anlıyorum.

Hades hâlâ bana, beni karşıdan gelen trafiğe itmeyi yeni hobisi haline getirmek istiyormuş gibi bakıyor. Ama her neyse. Ayrıca kibirli, güzel çocuk gibi bir herif, yani evet, siktir et onu.

Ama Neve ve Eilish'e gelince? Birbirimizi çok az tanıyor olabiliriz. Ama onlar son zamanlarda tanıdığım en iyi, en samimi insanlardan bazıları... Finn dışında muhtemelen hiç olmadılar. Onları *asla* incitmem ya da onlara ihanet etmem.

Aynı şey Cillian için de geçerli.

Titriyorum, yatağın kenarına otururken biraz sırtıyorum. Son bir haftadır ilginç bir gelişme oldu *bu*: Ne zaman ondan uzak kalsam

-Ya da, onunla bile. Karıncalanıyorum.

Muhtaç ve ağırlı.

Ve kızarmış ve telaşlı, bu saçma kız öğrenci aşkı tarzında. Bu da kafamı karıştıran zor bir şey. Birincisi, Cillian "aşık olunacak" tipte bir insan değil. Komşu çocuğuna aşık olursun. Doğum kliniğinizdeki gülünç derecede çekici gülümsemeli ve sevimli İngiliz aksanlı doktora.

Sizi kendisiyle evlenmeye zorlayan sadist, tehlikeli ve biraz da akli dengesi bozuk bir canavara aşık olamazsınız.

Yani, *yapmaman gerekiyor*.

Ama aynı zamanda, iki numara, çünkü *fiziksel* ilişkimize rağmen, Cillian ve ben "gerçek" değiliz. Birkaç ay sonra tüm bunların değişeceği bir tarih yaklaşırken değil.

Beni öldürüyormuş gibi yapacağımız ve umarım son kez ortadan kaybolacağım zaman. Bu yeni evlat edindiğim ailemde geçirdiğim her gün bunu düşünmek giderek daha da acı verici bir hal alıyor.

Ama ayakkabı kutusunu açıp içine bakarken tüm bunları aklımdan silip atıyorum. Küçük fotoğraf albümü hâlâ orada duruyor ve onu kutudan çıkarırken dudaklarımın sevgi dolu bir sırıtışla kıvrıldığını hissediyorum.

...Tam o sırada kapı hafifçe çalınır.

Gözlerim kapıya doğru uçarken kalbim boğazıma kaçıyor, korku beni boğuyor. Kapı tekrar çalındığında albümü bırakıp yatağımın başucunda duran demir maşayı alıyorum - mahallenin tekinsizliği göz önüne alındığında her zaman orada tutmayı sevdiğim garip bir çöplük bulgusu.

Sıkıca kavrayarak kapıya doğru ilerliyorum ve zinciri yerinde bırakarak bir aralık açıyorum.

İlginç, geniş kenarlı bir şapka, kalın boynuz çerçeveli gözlükler ve oldukça sade ama profesyonel diz boyu mavi bir elbise giyen, kırılmış siyah saçlı yaşlı kadına bakarken kaşlarım çatılıyor.

"Size yardımcı olabilir miyim? Sanırım yanlış adrese geldiniz-" Sertleşiyor, bana bakarken gözleri büyüyor.

"Ben...evet bu..." Yutkunuyor. "*Una?*"

Sırtımda soğuk bir his belirliyor.

Ne oluyor lan?

"Una, sen misin?" Aniden şapkasını çıkarıp bana bakarken sesi çok umutlu.

Vay anasını.

Demiri bir kenara bıraktım, kapının zincirini çözdüm ve neredeyse on üç yıldır ilk kez Dr. Gail Thompson'la yüz yüze gelmek için kapıyı sonuna kadar açtım.

Sessizce ve gergin bir şekilde gülümsüyor. "Merhaba, Una."

Dışarıda, Castle hemen cipten fırlıyor ve oraya doğru yürüyor. "Sakin ol

Kaptan Amerika," diye iç geçiriyorum. "Sorun yok."

Dr. Thompson'ı ihtiyatla bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Bize biraz müsaade edin." Sesini alçaltarak beni kenara çekti. "Bu da kim?"

"Eski bir dost, rahatla."

Yani, bu doğru sayılır.

"Ve sen hangi cehennemdesin-"

"*Kahve* almaya, Castle," diye homurdandım. "Tüm Kildare imparatorluğunun çöküşünü planlamaya değil."

Bana ters ters bakıyor. Ben de ona ters ters bakıyorum.

"Hemen şuradaki kafeye gidiyoruz. Sen burada kalıp beni gözetleyebilir ve Cillian'a küçük notlar gönderebilirsin. *Tamam* mı?"

Pek memnun görünmüyor, ama Dr. Thompson ve ben caddeyi geçip kafeye giderken bu konuyu kapatıyorum.

"Burada, New York'ta yaşadığını duydum ve seni bulup nasıl olduğunu görmek istedim."

Sade kahve bardağını dudaklarıma götürüp üflerken Dr. Thompson'a, ya da artık ona Gail dememde ısrar ettiği gibi, merakla gülümsüyorum.

"Nasıl? Yani beni nasıl buldun?"

"Ben..." diye utangaçça gülümsüyor. "Yıllardır hem senin hem de kardeşinin izini sürüyorum, ya da sürmeye çalışıyorum mu demeliydim?" Yüzü üzgün bir ifadeyle kararıyor. "Sen... Sen çok gençtin ve ben o zamanlar senin hayatının bir parçası gibi hissediyordum."

Haksız değil. Hayatımızın büyük bir parçasıydı. Hiç görmediği o *kadar çok şey olmasına* ve Finn ile benim babamızın öldürme, sızma ve intikam üzerine verdiği *dersler* hakkında ona milyon yıl geçse de anlatmayacağımız o kadar çok şey olmasına rağmen. Yine de... Gail o zamanlar Finn ve bana iyi davranıyordu, korkunç şeyleri hiç görmemiş olsa bile.

"Nasılsın, Gail?"

Çayını yudumlarırken gülümsüyor. "Oh, iyi, sanırım." Omuz silkiyor. "Artık psikiyatri yapmıyorum."

"Hayır mı?"

"Senden ve rahatsızlığından sonra olmaz. Yapamazdım."

Yüzü düşüyor ve uzaklara bakarken gözlerinin dolmasını izliyorum. "Una, o zamanlar gerçekten göremediğim pek çok korkunç şey için kendimi çok sorumlu hissediyorum. Bu yüzden seni arıyordum. İkiniz de çok şey yaşadınız ve şimdi araştırmama odaklanmamın insanlığımlı gölgelediğini biliyorum." Gözyaşlarını içine çekerek başını sallıyor ve masanın öbür ucuna uzanıp elimi tutuyor. "Bunların hiçbirine *asla* izin vermemeliydim ve inanılmaz derecede üzgünüm."

Elini geri sıkıyorum, hüzünle gülümsüyorum. "Sorun değil. Geçmişte kaldı. Ve o artık yok."

Çayına bakarak başını sallıyor.

"Programı sona erdirdiklerinde çok endişelendim ve aniden sen ve Finn artık o grup evinde de değildiniz. Bana evlatlık adresinizi bile veremediler, çünkü tabii ki bu kurallara aykırı. Ama Una, ikiniz için de *çok* endişelendim. Yine de..." diye gülümsüyor. "Görünüşe göre iyisiniz?"

Yutkunuyorum, yere bakıyorum. "O... Orada pek de iyi olmayan yıllar geçirdim. Ama evet." Çarpık bir şekilde gülümsedim. "Evet, şimdi iyiyim sanırım."

"Peki Finn? O da burada, şehirde mi?"

Göğsümdeki bir bıçaklanma hissi irkilmeme neden

oluyor. "Una?"

"O... O öldü, aslında. Yaklaşık on dokuz ay önce."

Gail'in yüzü tebeşir gibi oldu, elimi sıkarken gözlerinde acı vardı. "Tanrım, bunu duyduğuma çok üzıldüm, Una. O..." gözyaşlarını tutamadı. "O çok iyi bir çocuktü."

"*En iyisi*," diye fısıldıyorum sessizce, acıyı içimden atmadan önce. "Ama ben iyiyim." Basit altın yüzüğü göstermek için elimi kaldırırken gözlerimi devirerek bir kahkaha atıyorum. "Ben, uh... Ben artık evliyim. Aslında yakın zamanda."

Sırtarak gözyaşlarını silerken gözleri anlık hüznünü kaybediyor. "Öylesin! Tanrım, ne kadar harika!" Bana gülümsüyor. "Tebrikler, Una! Kocan kim? Ne iş yapıyor?"

"Oh, o..." Gülümsüyorum. "O yönetimde. Finans. Bu tür bir şey." Gail bana göz kırpmıyor. "Bir resmini görebilir miyim?"

"Elbette."

Garip bir şekilde başım dönüyor ve yüzüm kızarıyor, Cillian'ın bana yeni aldığı akıllı telefonu çantamdan çıkarıp fotoğraflar uygulamasını açıyorum. Cillian'ın geçen gece çektiğim bir fotoğrafına ilerliyorum - çatı katındaki pencerelerden birinin yanında durmuş, şehre bakıyor. Yandan çekmişim, profilini gösteriyordu, pencerenin kendisinde hafif bir yansıması vardı. Bana kalırsa iyi bir kare.

"Bu o."

Gail'in nefesi kesiliyor, bana biraz müstehcen bir şekilde sırtmadan önce gözleri büyüyor.

"Tanrım, Una! *Çok* yakışıklı." Kıkırdıyor. "Ve biraz daha yaşlı, görüyorum."

Yüzüm kızardı. "Birazcık. Ama... işe yarıyor."

"Kıskandım!" diye gülüyor. "İki yıldır bu şehirdeyim ve henüz böyle uzun boylu, yakışıklı, yaşlı *bir* adamla tanışmadım. Daha az *evli*

bir tane!"

Sırıtiyorum. "Artık burada, şehirde mi yaşıyorsun?"

"Var, evet. SoHo'da. Hep burada yaşamak istemiştim ve artık çalışmıyordum. Ben de düşündüm ki... neden olmasın?"

Tekrar telefonuma bakıyor ve yakınlaştırmak istercesine resme dokunmaya gidiyor. Ama yanlışlıkla bir sonraki resme geçti. Telefonumdaki bir sonraki fotoğrafın ne olduğunu merak ederek bir an için kaskatı kesiliyorum. Ama küçük tüylü yüzü gördüğümde rahatlayarak kendi kendime iç geçiriyorum.

Bones, misafir odamdaki yatağında, yatak başlığına yaslanmış, baş aşağı yatıyor. Sanki kafasının üzerinde duruyormuş gibi.

"Aman Tanrım, *bu da* kim?!" diye haykırıyor.

Kıkırdıyorum. "Bu Bones, benim kedim. Tuhaf biri."

"Çok sevimli! Kedileri severim," diye iç geçiriyor. "Ne yazık ki onları evime alamıyorum."

Kaşları aniden kalkıyor, hatırlıyor. "Ayrıca, seni bulursam hep bunu vermek istemişimdir."

Çantasını karıştırıyor ve aniden bir zarf çıkarıp masanın üzerinden bana uzatıyor. Zarfı açtığımda nefesim kesildi.

Finn ve benim Coal Creek'te çimlerde oynarken çekilmiş resimlerimiz. Gail'in bizim için hazırladığı sınıfta resim çizerken. Legolarla bir şeyler inşa ederken. Bir sonraki fotoğrafı çevirene kadar yanaklarım acıyana kadar sırtıtiyorum.

Ve dünya biraz kararır.

Bu fotoğrafta babam Finn ve benim önümüzde duran masanın üzerine bir şeyler çizerken gaddar, acımasız ve düpedüz şeytani görünüyor.

Gail'in eli benimkinin üzerine düşene kadar donup kaldığımı, o alaycı, soğuk gözlerle baktığımı fark etmiyorum.

"Una?"

Titriyorum, irkiliyorum. O da irkildi.

"Çok özür dilerim, seni incitmek istememiştim."

"Sorun değil," diye hızlıca geveledim.

"Sadece..." diye omuz silkiyor. "Benim babam da genç yaşta öldü ve ben sadece... Bak, babanın kim ve ne olduğunu biliyorum. Ama bir ebeveyn-"

"Sanırım bunlar sizde kalabilir, ama

teşekkürler." "Aile çok nadirdir-"

"Bunun *acı bir şekilde* farkındayım," diye çıkışıyorum.

Yüzünün düştüğünü gördüğümde hemen kendimi çok kötü hissediyorum.

"Çok özür dilerim Una," diye ağzından kaçırıyor ve hızla resimleri topluyor. "Seni üzdüm ve haddimi aşarak konuştum-"

"Sorun değil."

"Öyle *değil*." Kaşlarını çatıyor, yere bakıyor ve hızla birkaç fotoğraf çıkarıyor. "İşte. Bunlar sadece kardeşin ve senin. Onları almanı istiyorum. Diğerlerinden kurtulacağım, söz veriyorum."

Yutkunuyorum ve Finn ile benim fotoğraflarımızı çekerken başımı

sallıyorum. "Teşekkür ederim." Gail gülümsüyor. "Lütfen, bunu telafi etmeme izin verir misin?"

"Hayır, Gail, buna gerçekten gerek

yok-" "Yakın bir zamanda benim

evimde akşam yemeği?"

"Gerçekten mi?"

Çenesini biraz eğiyor. "Yani, eğer istersen?"

Sırıtiyorum. "Aslında kulağa harika geliyor."

İşildiyor. "Harika! İşte bu benim numaram. Beni istediğin zaman ara ve yakında gerçekten bir şeyler yapalım!" Kafe peçetelerinden birine bir numara karalıyor ve sırtarak bana uzatıyor. "Ve o sevimli kediciği de getir!"

Dışarıda, o uzaklaşmadan önce sıkıca sarılıyoruz. "Sonunda seni bulduğum için çok heyecanlıyım, Una. Uzun zamandır nasıl olduğunu görmek istiyordum."

Caddeyi geçip Castle'ın Range Rover'ının yolcu koltuğuna oturmadan önce onu arayacağıma söz veriyorum.

"Al, güven mi istiyorsun?" Omuz silkiyorum. "Tamam. Arayan

Gail Thompson'dı." Kaşları havaya kalktı. "Bekle, *Doktor* Gail

Thompson mı?"

"Demek özel geçmişime burnunuzu soktunuz."

Gözlerini deviriyor. "Beni rahat bırak, bu işimin bir parçası." Bana bakarken kaşlarını çatı. "Una, *doğrudan* babanla çalıştı-"

"Evet, bu da onun ne kadar boktan biri olduğunun tamamen farkında olduğu anlamına geliyor," diye tükürdüm. "O konuyu kapattık. Her neyse, bir ara yemeğe çıkacağız. Bunu Cillian'a ekstra kredi olarak verebilirsin. Ayrıca artık antrenman yapmıyor."

Kaşlarını çatıyor, yavaşça başını sallıyor. "Akşam yemeği..."

"Evet, Castle. Akşam yemeği. Bilirsin, yemek. Akşam yemeği. Sorun olur mu?"

Arabayı çalıştırdı. Sonra duraklıyor ve meraklı bir ifadeyle bana dönüyor.

"Neden bana söyledin?"

"Ne?"

"Daha önce sadece eski bir arkadaş olduğunu söylemiştin. Bununla kalabilir ve Gail Thompson olduğundan bir kez bile bahsetmeyebilirdin."

"Evet, söyleyebilirdim ama -spoiler- sen ve Hades'in düşündüğünüz gibi O'Connor casusu değilim. O zaman neden sana onun kim olduğunu söylemeyeyim ki?"

Kaşlarını çatıyor.

"Güven *HAK EDİLİR*, Una," diye homurdandım derin bir sesle, onu taklit ederek. "Sesim öyle gelmiyor."

"Sana üzücü haberlerim var dostum."

Homurdanıyor ve trafiğe çıkarken sırtarak başını sallıyor. "Harika, tam da ihtiyacım olan şey. Neve ve Eilish gibi bir *ağz* daha."

"Oh, ben onlardan çok daha kötüyüm."

Arabayla uzaklaşırken gülüyor. Gülümsüyorum, şehir geçip giderken camdan dışarı bakıp sırtıyorum.

Bu "aile ile normallik" olayını sevmeye başladım. Hem de çok.

Belki de çok fazla.

UNA

Gözlerimi elimdeki kitaptan çekiyorum ve arayanın Eilish olduğunu görünce sırtıtıyorum.

"Hey-"

"Tak-tak."

Kapı aniden çalınıyor ve kalbim yerinden fırlayacakmış gibi atarken beni sarsıyor. Eilish'in çıkardığı irkiltici ses, zıplamamın pek de sessiz olmadığını gösteriyor.

"Özür dilerim. Bu sadece burada olduğumuzu bildirmek içindi."

Telefonu kapatıp çatı katının ana kapısına doğru yürürken küçük bir kahkaha atmaya zorlayarak nefes veriyorum. Kilidi açtığımda Eilish ve Callie, Elsa Guin'le birlikte orada duruyorlardı.

"Hey!" Eilish fişkırıyor. "Bak, eğer ben-vay be."

Üçü de gözlerini kırpıştırarak huşu içinde bana bakıyorlar. Dikkatlerini çeken şeyin ne olduğunu görmek için bakışlarını takip ederek dönüyorum ve bunun tüm çatı katı olduğunu fark ediyorum.

"Burası *delilik*," diye nefes alıyor Callie.

"Bir dakika, siz buraya daha önce gelmediniz mi?"

Eilish bana meraklı bir bakış attı. "*Hayır*. Cillian buraya kimseyi getirmez. Burası onun sığınağı ya da mabedi gibi bir şey." Yüzünü buruşturuyor. "Aslında burada olmamız gerektiğinden bile şüpheliyim."

"*Olmadığımızdan* oldukça eminim," diyor Elsa gösterişli İngiliz aksanıyla. Bana dönüp işle ilgili bir gülümseme takınıyor. "Peki sen nasılsın, Una?"

"Ben iyiyim, teşekkürler. Sen?"

Cillian'la olan düğünümde nikâh memurluğu yaptığından beri onu pek görmedim. Ama nedense, her zaman çok düğmeli ve düzgün olmasına rağmen, Elsa'yı gerçekten seviyorum.

Ya da belki sadece ona hayranlık duyuyorumdur. Demek istediğim, kadın sadece yirmi yedi yaşında ve bir noktada Birleşik Krallık'taki en iyi üç avukattan biri olarak gösteriliyordu - sanırım onlara orada barrister veya solicitor deniyor. Şu anda New York'taki süper prestijli Crown and Black hukuk firmasının ortağı, yani Drakos ailesinin gayri resmi avukatı olarak ek iş yapmadığı zamanlarda.

Ve bunun da ötesinde, kadın her zaman *harika* görünüyor. Kusursuzca dikilmiş etekler ya da pantolon takımları. *Mükemmel*, yerinde durmayan beyaz-sarı saçlar her zaman geriye doğru topuz yapılmış ve *zarif bir şekilde* yapılmış makyaj - asla abartılı değil, sadece tam anlamıyla profesyonel.

Bu kadar *iyi* biri olmasaydı ondan nefret *etmek* çok kolay olurdu.

"İyiyim, teşekkür ederim," diyor sertçe.

"Bazı şehir sözleşmelerini gözden geçirmek için Banshee'ye gidiyorduk," diye açıklıyor Eilish. "Elsa'nın imzasına ihtiyacımız var. Ama yolda buraya da uğramak istedik, belki sen de gelmek istersin diye!"

Elsa başını sallıyor. "*Burası* çok güzel bir yer haline geliyor - Callie..."

Callie çoktan yanımđan geçip çatı katına ıktı. Elsa kaşlarını çattı.

"Callie, ben ciddiğim. Buranın satın alınmasında Bay Kildare'a yardım ettim ve kimsenin içeri girmemesi konusunda oldukça net olduğunu duydum-"

"Oh, hayır, gerçekten mi?" Callie kuru bir ses tonuyla mırıldanıyor. "Oops. Neyse, neyse." Kıkırdayarak atı katına doğru bir adım daha atar. Etrafına bakınırken çenesi dűşüyor.

Eilish Elsa'ya omuz silkiyor. "Merak etme. Cillian bazen ısılmaktan çok havlıyor."

Ya da ikisini de.

Callie'nin ardından ıslık alarak çatı katına çıkar. "Kesinlikle büyüleyici." Bana sırtıtmak için döndü. "Burada yaşadığına inanamıyorum. Kısıkanıyorum."

"Yani..." Callie kaşlarını çatıyor. "Bazı mobilyalar iyi olabilir mi?" Sonra omuz silkip bana döndü. "Hangi oda senin?"

Yüzümdeki sıcaklığın dűşündüğüm kadar belli olmamasını umarak oyalanıyorum.

Bu güzel bir soru. Birkaç hafta öncesine kadar odam hâlâ misafir odasıydı. Sonra Umut Evi'ndeki kabus gerçekleşti ve babamın hayaleti cehennemden gelen bir telefon hattı aracılığıyla *benimle konuştu*.

O günden sonra bir şeyler değiştı.

Bunun bir nedeni de Cillian'ın beni yatağında becerdiği geceydi; Club Venom'daki o kısa karşılaşmamızdan beri ilk kez bu kadar yakındık. Ama o zamandan beri her gece onun yatağında yatmamın ve *onunla* uyumamın tek nedeninin bu olmadığını biliyorum.

Bu sadece şimdiye kadar sahip olduğum her fanteziyi parçalayan ve beni hiç bilmediğim şekilde ayak parmaklarımı bükten ilkel seks değil

hayal ettim. Cillian'la aynı yatağı paylaşmak beni güvende hissettiriyor. Ki bu şu anda gerçekten ihtiyacım olan bir şey.

Mantıken hayaletlerin gerçek olmadığını biliyorum. Tıpkı artık telefonda babamın sesini duyduğumu *düşünmeme* neden olan şeyin gerçekten stres ve duygularım olabileceğini bildiğim ve kabul ettiğim gibi.

Ama yine de yalnız uyuyabilir miyim bilmiyorum. Sanırım Cillian bunu ben daha açıkça söylemeden anlamış görünüyor. Bu yüzden, bunu hiç tartışmadan, onun yatağında uyumak artık bir norm haline geldi.

O kadar uzun süre dalgın kaldığımı ve soruya cevap vermediğimi fark ediyorum ki Callie bana kocaman sırıtıyor.

"Oh, aynen öyle."

Eilish tıkladığında yüzünü buruşturuyor. "*Eww*."

"Dostum, onlar *evli*," diye kıs kıs gülüyor Callie. "Cidden yirmi bir yaşındaki birine kuşları ve arıları açıklamaya başlamak zorunda mıyım?"

Eilish şiddetle kızarır. "*Hayır*, değilsin."

"Senin *engin* flört ve cinsel deneyimini biliyorum-"

"Vay canına, hey, yapmasak *olmaz mı*?" Eilish inliyor, ağzı bükülürken yüzü kıpkırmızı oluyor.

Callie sırıtıyor ve bir kolunu ona dolayarak sarılıyor. "Sadece sana zor anlar yaşatıyorum. Ayrıca bu konuda tencere dibin kara seninki benden kara, tamam mı?"

Başımı sallayarak gülüyorum.

"Sadece demek istedim ki..." Eilish bana bakıyor, yüzü hâlâ kızarmış.
"Yani, alınma ama amcamın seks hayatını duymak istemiyorum."

Oh, Eilish, hiçbir fikrin yok.

"Hadi ama, en azından *biraz* meraklı değil misin?" Callie alay ediyor.

Eilish yüzünü ellerinin arasına gömüyor. "*En ufak* bir şekilde bile. Yapabilir miyiz *lütfen* bırakır mısın?"

Callie bana dönerken sırtıyor. "Çarşafların arasında tam bir ucube, değil mi?"

"*Callie!!!*"

O kadar çok gülüyorum ki gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor. Kısmen bu ikisi çok komik olduğu için. Kısmen de Cillian'ın ve benim seks hayatımızdan bahsedildiğinde yüzüme yayılan ateşi örttüğü için. Ki bu...

Yoğun.

İlkel. Hırçın ve heyecan verici. Acımasız ve her şeyi tüketen.

Kelimenin tam anlamıyla her gece, evli olduğum adam sahip olduğum her bir gizli karanlık arzunun kilidini açıyor. Her fanteziyi. Her gömülü sırrı.

Ya da neredeyse.

Henüz geçmediği bir çizgi var. Çünkü gerçek şu ki, ona henüz bundan bahsetmedim.

En azından kelimelerle. Çünkü bunu yüksek sesle söyleyemeyecek kadar korkuyorum. Çünkü karanlıklar prensi Cillian'la bile olsa, bu karanlık yanımda hala o kadar çok utanç ve "yanlış" var ki, bunu yüksek sesle nasıl dile getireceğimi ve o kapıyı nasıl açacağımı bulamıyorum.

Ya da o kapıyı açmak *isteyip istemediğimi* öğrenmek.

Onun istediğini alması ve istediğini yapması fikri.

...Hayır desem bile.

Ona durması için bağırsam bile.

Rızaya dayalı olmayan cinsel ilişkinin *en çılgın* sapkınlık olmadığını biliyorum. Ancak birçok nedenden dolayı, kafamda hala utanç verici bir şeymiş gibi geliyor. Muhtemelen biraz toplum yüzünden, biraz da Finn ve benim koruyucu aile evinde *onunla başımıza gelenler yüzünden*.

Hayır'ın bilinen bir kelime olmadığı bir yer. "Dur" demek "İşim bitene kadar devam edeceğim" demektir.

Titriyorum, bu düşünceleri zihnimin gerisindeki karanlık deliklerine geri itiyorum.

Elsa boğazını temizliyor ve kolundaki muhteşem saate bakıyor. "Hiçbirinizi acele ettirmek istemem ama yarım saat içinde ruhsat müfettişi gelecek ve biz hâlâ Brooklyn'deyiz."

Eilish kaşlarını bana doğru kaldırıyor. "Eee? Gelip deli olmanın ve bir İrlanda barı satın almanın neye benzediğini görmek ister misin?"

Sırıtiyorum. "Kesinlikle."

Eve vardığımda geç olmuştu ve hava kararmıştı. Ama k u l a k t a n kulağa sıırıtiyorum ve belki biraz da kafam güzel.

Son dört saatimi Neve, Eilish ve Callie'nin birkaç ay önce satın aldıkları ve yakında açılacak olan İrlanda barı The Banshee'yi gezerek geçirdim.

Ŗu anda ũst kattaki oturma alanlarını yenileme, barı mekânın diğer tarafına taşıma ve daha fazla oturma alanı yaratmak için arka tarafta kullanılmayan bir depo odasını genişletme sürecindeler. Ayrıca bodrum katını kazarak daha derin bir hale getiriyorlar ve eskiden korku filmlerinden fırlamış olan bu alanı, gruplar için küçük bir sahnenin de yer alacağı gerçekten harika bir lounge alanına dönüştürüyorlar.

Daha sonra, bazı içki distribütörü temsilcilerinin bıraktığı tüm yeni viskileri ve butik biraları "tatmamız" konusunda ısrar ettiler.

Evet, tamam, "kafam iyi "den biraz daha fazlası olabilirim.

Sırıtarak ve kızarmış hissederek, Cillian'ın -ya da sanırım *bizim- çatı katının* tuş takımını kurcalıyorum. Ama sonra bir şey gözüme çarpıyor. Küçük beyaz kartı kapı pervazına sıkıştığı yerden çıkarırken kaşlarımı çatıyorum.

Üzerinde Cillian'ın belirgin, kesin ve erkeksi el yazısıyla yazılmış tek bir kelime var.

Mavi

Kaşlarımı çatıyorum. *Tamam* mı?

İçeride ışıkları açıyorum, ayakkabılarımı çıkarıyorum ve çantamı kapının yanına bırakıyorum. Mutfakta, Banshee'de içtiğim içkileri dengelemek için dolu bir bardak su içiyorum. Telefonumu çıkarıp Cillian'a evde olduğuma dair bir mesaj gönderiyorum, çünkü daha önce bana geç saatlere kadar bir işte olacağını mesaj atmıştı. Daha önce okuduğum kitabı bitirmek için kanepeye doğru yürüyorum.

Işıklar söndüğünde yolu yarılamıştım.

Soğuk, çıplak korku içimi parçalıyor. Göğsümdeki bir sıkışma beni nefes nefese bırakıyor ve dönerek karanlığın içinden bakmaya çalışıyorum. Ama zifiri

Siyah. Saat yüzölü devasa pencerenin üzerindeki karartma perdeleri bile kapalı.

Karanlığın içinde tamamen

kayboldum. Ve korku *gerçek*.

"Alo?"

Sağımda bir yerde, ön kapı yönünde olabileceğini *düşündüğüm* en ufak bir ses duyuyorum ve kanım buza dönüşüyor. Nefes nefese dönüyorum. Telefonumu mutfak tezgahının üzerinde unuttuğumu fark etmeden önce kotumun cebini karıştırıyorum.

Kıpırdamadan duruyorum, tek bir şey duymak için zorlanırken çıldırmamaya çalışıyorum. Hafif bir ses tekrar geliyor.

Ayak sesi gibi mi?

Nefesim kesiliyor, şeytanlar ve iblisler hayal gücümde dans edip karanlığın içinden bana doğru uzanırken tekrar dönüyorum.

"I..." Titriyorum. "Cillian?"

Cevap yok.

"Cillian, bu hiç komik değil!"

Ses arkamdan geliyor. Sarsılıyorum, gözlerimi karanlığa dikerken boğazım düğümleniyor.

Kaskatı kesildim.

Kesinlikle orada bir şey var.

"Cillian?"

Yavaşça ilerliyorum, yolumu hissediyorum, orada ne olduğunu bilmek istemekle bir şeye gerçekten dokunmaktan korkmak arasında kalıyorum. Nefesim hızlı ve kısa geliyor, kollarımın arkasındaki ve ensemdaki tüyler diken diken oluyor.

"Cillian, bu-"

Kanepeye çarptım.

Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirirken nefesimle birlikte içimdeki gerginlik de dışarı taşıyor.

"Sikimi kaybediyorum-"

Arkamdan yakalandım.

Darbe o kadar hızlı geliyor ki sanki bedenim çığlık atmayı bile hatırlamıyor. Ya da belki de kalbim boğazıma sıkışmışken bağıramıyorum.

Güçlü, kuvvetli kollar etrafımı sarıyor, beni kavıyor ve acımasızca kanepenin kolunun üzerinden aşağı itiyor. Adrenalin ve saf korku sistemimde patlıyor, boğuluyorum, yüzüm kanepenin minderlerinin derisine bastırılıyor.

Bir kemerin çözülme sesini duyduğumda gözlerim yerinden fırlıyor. Çığlık atıyorum ama etli bir el ağzımı sertçe kapattığında sesim kesiliyor. Başka bir el kabaca altımdan itiyor ve kotumun düğmesini ustaca açtığını hissettiğimde çığlık atıp çırpınıyorum.

Kutsal Tanrı.

Elime doğru çığlık atarak, adrenalin ve korku içinde boğulup geri tekme atıyorum. Ama saldırganım çok güçlü ve bacağımın arkasına bir diz çarpıp kanepeye sabitlediğini hissettiğimde inliyorum. Kotumun arkasını tutuyor

K lotumu kabaca k  imdan çekip dizlerime kadar indirirken bo azımdan acı dolu bir  ı lık kopuyor.

"Benim için  ı lık at."

Her şey

durgunla ıyor. *Kutsal.*

Lanet olsun.

KAHRETSİN.

Beni kabaca tartaklayan ve kanepenin üzerine iten adam

Cillian.

Avuç içi k  ıma sertçe vurdu unda

sarsılıyorum. *" ı lık at. Benim için.*

BENİM İÇİN."

Elini kabaca kalçalarımın arasına soktu unu hissetti imde titriyor ve nefes nefese kalıyorum.

...s r ls klam olduğum yerde.

Kula ıma doğru derin ve hırçın bir kahkaha atıyor ve hiçbir uyarıda bulunmadan iki parmağını içime sokuyor. Parmaklarını derinlere sokarken inliyorum, kıvranıyorum ve avuçlarının içinde dönüyorum.

"Ne kadar da hevesli bir s rt ks n," diye h rlıyor kulağıma. "Bu a   zl  küçük amc  ı mahvediyorsun, sadece seni istediğim gibi becermemi bekliyorsun."

Parmakları kabaca içime giriyor ve odayı dolduran iffetsiz, kaygan, ıslak sesler karşısında yanaklarım kızarıyor. Parmaklarını  ıkard  ında inliyorum. Sonra beni tokatlıyor, sertçe, *gerçekten çok sert bir şekilde* ve acısı hassas tenimde c z rdarken haykırıyorum. Aniden bacaklarımın arasına uzanıp klitorisimi  imdiklemeden önce beni tekrar, tekrar ve tekrar

tokatlıyor.

Yüce Tanrım.

Ürperiyorum, böylesine sert bir dokunuştan *duyduğum* zevk ve utanç içime akıyor. Parmakları içime giriyor, ağzımı kapatan eli beni sabitliyor ve kanepenin kol dayanağının üzerine kabaca eğiliyor, çıplak kığım havaya kalkıyor, kot pantolonum ve külotum dizlerime dolanıyor.

Cillian parmaklarını daha da sertleştiriyor ve sertleştiriyor, ta ki bacaklarım titreyene, güçlü ve karanlık bir dalga üzerime çökene kadar.

Tam da o sırada parmaklarını amımdan çekti. "*Piç-*"

"Ne dedin lan sen bana?!"

Sesinin alışılmadık derecede ölümcül ve tehlikeli tonu

karşısında irkiliyorum. "*I-*"

"*Evet efendim,*" diye hırlıyor. "*Anlaşıldı mı?*"

Ben hevesle başımı sallayarak inlerken elini ağzımdan çekiyor. "*Evet-mmph!*"

Parmaklar ağzımın içine kayıyor - az önce amımın derinliklerinde olan parmakların aynısı.

"Şimdi, ben seni bildiğin azgın küçük horoz sürtük gibi becerirken, o açgözlü amcığı bu parmaklardan temizle."

Birdenbire şişmiş başının nabız gibi atan sıcaklığını dudaklarımın tam karşısında hissettiğimde çılgınca bakıyorum. Sonra, tek bir acımasız hamleyle, her kocaman santimini içimin derinliklerine gömüyor.

Bunun ani oluşu karşısında *çığlık* atıyorum; beni ağzına kadar doldurması ve lezzetli bir şekilde girmesi karşısında. Acıyor, ama iyi bir acı.

gerçekten iyi acıtıyor. Beni hırpalamasından ve benimle konuşma şeklinden ve bana küçük azgın bir yarak sürtüğü demesinden dolayı o kadar ıslağım ki, içime girerken sularımın kalçalarımın aşağı damladığını hissedebiliyorum.

Saçlarımdan bir avuç tutup beni kanepenin kolunun üzerinde bir hayvan gibi sikerken ağızımdaki parmakların etrafında inliyor ve sızlanıyorum. Kaslı kalçaları acımasızca içime giriyor, beni morartıyor, irkilmeme neden oluyor. Ama *gerçek olmayan bir zevk.*

O olduğunu *biliyorum* ve gerçek bir tehlike içinde olmadığımı da biliyorum... Ama aynı zamanda burada bir tehlike unsuru da *var.*

Çünkü Cillian ile her zaman vardır.

Gözlerindeki sadist parıltı. Onun hakkında söylenenlerin pek de abartı olmadığı fikri içimi kemiriyor. Gerçek şu ki, bu adam düpedüz *tehlikeli* ve biraz da dengesiz.

Bir katil.

Bir psikopat.

Çılgınlıklarım ve teslimiyetim için doyumsuz bir iştahı olan bir sadist.

Ama içime yeni bir korku ve sıcaklık dalgası getiren kısım, onun sınırlarını ya da karanlığının tüm derinliklerini görmeye *yaklaşmadığımı* fark etmek.

Ve birden korktum.

Lezzetli bir şekilde. Yasadışı bir şekilde. Kan dolaşıma karışan bir uyuşturucunun acelesi gibi.

İşte o zaman ipek kravat başımın üzerinden kayıyor ve boynuma dolanıyor. Kravatı daha da sıkıp boynumu kapattığında gözlerim şişiyor.

Bileklerimi boynumun arkasına getirip ipek bağıın diğer ucunu bileklerimin etrafına sararak sıkıca çekmeden önce biraz daha hava alıyor.

Cillian ipek kravatın ortasından çekip kollarımı arkamdan kabaca uzatırken, boğazım daha da kapanırken, gerçekliğim çılgın, hedonist zevk, acı ve korkunun dönen bir karışımı olarak boğuluyorum. Kalın siki kabaca ve vahşice içime giriyor, ağır taşakları klitorisimi tokatlıyor ve sert karın kasları kıcıma tekrar tekrar çarpıyor, ben ciyaklıyor, kıvranıyor ve dünyam etrafımda çökerken kanepeye salyalar akıtıyorum.

Islak ve kaygan bir şey -başparmağı- kıcıma bastırıyor. Hıçkırıklara boğuluyorum, beni kanepenin kenarına yaslanmış bir bez bebek gibi sikerken hareket bile edemiyorum. Başparmağının kıcıma doğru kaydığını hissediyorum ve kendimden geçerek çılgılık atarken ağzımdan acı ve zevk dolu bir ses çıkıyor.

Çok güçlü hisler içime işlerken dünya etrafımda bulanıklaşıyor -içime acımasızca vurduğunu hissediyorum, zorlukla nefes alana kadar boğazımdaki baskı gittikçe artıyor, çok çaresizim ve onun merhametine kalmışım.

Etrafıma uzanıyor, ben haykırıırken kabaca meme uçlarımı sıkıştırıyor ve büküyor, basınç zonklayıp arttıkça her yerim titriyor, ta ki geri dönüşü olmayana kadar.

Geldiğimde, bu aşkın bir şey.

Bu bir katarsis.

Tüm kötülükleri, acıları ve daha önce gelen her şeyin dehşetini haykırıyor ve tam burada ve şimdi ne istediğimi talep ediyor.

Cillian'ın etrafında bir bomba gibi patlarken, kanepeye doğru hıçkırıyorum, boğuluyorum ve titriyorum - ayak parmaklarım yerde acı verici bir şekilde tekmeliyor ve sıyrılıyor

kalın, acımasız horoz. Sıcaklık içime çarpıyor, içimi dışına çıkarıyor ve hayatımda hiç gelmediğim kadar sert boşalırken ağızımdan bir çığlık koparıyor.

Hırıltılı bir homurtuyla Cillian içimden çıktı. Beni ters çeviriyor, böylece yüzüm yukarı bakıyor, kollarım hala arkamda ve bacaklarım kanepenin kolunun üzerine iffetsizce yayılmış, pembe, şişmiş amım tam önünde kendini okşuyor.

Aleti nabız gibi atıyor ve dölünün sıcak, kalın ipleri tenimin her yerine sıçrarken inliyorum; amımın, karnımın, kalçalarımın, göğüslerimin üzerine damlıyor. Dölünü çenemde ve dudaklarımda hissedebiliyorum ve onu tatmak için dilimi üzerlerinde gezdirirken inliyorum.

Gücümün son rezervlerini kullanıyor. Birdenbire titreyen, sarsılan bir karmaşanın içine yığılıyorum.

Çaresizce kanepeden yuvarlanmaya başladığımı hissedebiliyorum, sanki yere düşecekmişim gibi. Ama sonra kaslı kollar beni yakalıyor. Cillian dönüp koridordan yatak odasına doğru yürürken beni kaldırıyor ve güçlü bir göğse yaslıyor.

Tatlı merhametli sikiş. Daha *yeni başlıyoruz*.

UNA

YIKICI VE NEŞELENDİRİCİ rutinimiz haline gelir.

Bütün gün dört gözle beklediğim bir şey. Hevesle ve beni gafil avladığında korkuyla karşıladığım bir şey.

Mesela beni karanlık bir banyonun zeminine kabaca çivilemesi ve kıcımda küçük bir anahtar kullanırken beni hayatımın bir santimi boyunca sikmesi gibi.

Bunun bir parçası, evet, seks *lanet olası gerçek değil*. Kalp krizi gibi gerçek. Ama diğer kısmı *katarsis*.

Beni her acımasızca becerdiğinde, kendimden bir parçayı geri alma umuduyla benimle ne kadar ileri gideceğini görmeyi çok istiyorum. Güvenli kelimemiz olan "mavi "yi bir kez bile kullanmadım.

Yıllar önce bazı parçalarımı kaybettim. Bunu düşünmemeye çalışıyorum, çünkü bu bir kabus. Yıllarca kendime iyi olduğumu söyleyerek yalan söyledim. Ama içten içe öyle olmadığımı biliyorum. O yetiştirme yurdunda bana yaptıklarından sonra, içimde bir yerlerde hala doğru olmadığımı biliyorum.

Beni hâlâ elinde tutuyor *olmasından* nefret ediyorum. Cillian beni yere yatırıp bir saat boyunca, ben ona boşalmam için yalvarana kadar yerken, benim aynı şeyi onun için yapamamamdan *nefret* ediyorum.

Panik atak geçirmeden sikini ağızıma almayı hayal bile edemiyorum. Bu çok *kötü*, çünkü *gerçekten* ok isterdim.

Kendimi Cillian'ın yatağına yayılmış bulduğumda rastgele bir arşamba gecesiydi - başım onun karın kaslarının üzerinde, saçlarım yüzümde dağılmıştı. Az önce yaptığımız şey yüzünden onun nabzının da benimki kadar hızlı attığını duyabiliyorum.

Uyluklarımın arasında, özellikle acımasız sevişme tarzımızın getirdiğı ağrıyı hissederek irkiliyorum. Ama kabul ediyorum. Hatta dört gözle beklemeye başladım. Çünkü o ağrıyı oraya koyan acı beni her seferinde uçurumun kenarına itiyor.

Usturayı bile özlemiyorum.

Artık bunu yapmama gerek yok. Ne kaçmak için, ne de kurtulmak için.

Ve yine de, az önce yaptığımız inanılmaz ve acımasızca sert bir sıkış seansında, bir şey beni rahatsız ediyor.

"Ne oldu?"

O soruyu sorduğunda gözlerim büyüyor, nabzım atıyor. Bu adam nasıl oluyor da her zaman düşüncelerimin tam içine bakabiliyor?

"Sende bir şey var, biliyorsun," diye homurdanıyor küçük, karanlık bir kıkırdamayla - sanki *yine* düşüncelerimi okuyormuş gibi, kahretsin. "Yüksek sesle söylemekten emin olmadığın bir şeyi nasıl ifade edeceğini bulmaya çalışırken dudakların biraz hareket ediyor."

Başımı çeviriyorum, saçlarımı öfkeyle kenara iterken gözlerim onunkilerle kilitleniyor. "Dudaklarımı bile göremedin!"

"Onları karnımda hissedebiliyordum."

Dudaklarımı büzüyorum, yanaklarımın

ısındığını hissediyorum.

"Yani?"

Aniden ağızından kaçırmadan önce dişlerimi

sıkıyorum. "Neden bana karşı kendini tutuyorsun?"

Yeşil gözleri benimkileri delerken Cillian'ın kaşları hafifçe çatılıyor.

"Ben-"

"Biliyorsun."

Çenesi titriyor. "Gerçekten sana karşı daha sert olmamı mı istiyorsun?"

Belirsizce bir omuz kaldırıyorum. "Şart değil."

Dürüst olmak gerekirse, fiziksel olarak buna dayanabileceğimden bile emin değilim. Zaten sürekli olarak ısırik izleri ve morluklarla kaplıyım - tüm kalçalarım, kığım, karnım ve göğüslerim. Ya da daha kötüsü, zavallı boynum, ki bu da beni aniden ipek eşarp takmaya itmeye başladı.

Eilish bunun *çok* Parisli bir davranış olduğunu düşünüyor ve kocama Fransa'da tatil yapmak istediğimi ima edip etmediğimi merak ediyor.

Gerçek nedeni *asla* öğrenemeyecek.

"O zaman bana ne soruyorsun?"

Dudağımı çiğniyorum. "Şu anda yaptığımız

şeyi *seviyorum...*" Bunu yüksek sesle itiraf

ettiğimde yanaklarım kızarıyor.

"Ama... İçinde daha fazlası olduğunu biliyorum. Var olduğunu *biliyorum*."

Yüzünde bir gölge titreşiyor ve gözlerini kaçırıyor. "İçimde başka ne varsa, senin için değil."

Sanki bana tokat atmış gibi irkildim.

"Vay, tamam..."

Kaşlarını çatıyor. "*Sakin ol, Una. Yanlış söyledim. Başkası için olduğu için sana göre değil demek istemedim,*" diye mırıldandı. "Bu..." yavaşça ve ağır bir şekilde nefes veriyor. "Una, benim karanlığımın kuyusu senin görmeyen ya da bilmen gerekenden çok daha derinlere iniyor."

"Ama-"

"Una," diye homurdanıyor, doğruluyor. Yüzümü avuçlarken ürperiyorum. "Bu sefer aması yok."

"Peki," diye mırıldanıyorum huysuzca.

Eğilip beni öpüyor ve dudakımı sertçe ısırduğunda inlememe neden oluyor.

"Sen lanet bir hayvansın, bunu biliyor musun?"

Omuz silkiyor, dişlerini fırçalamak için yataktan çıkarken sırtıyor.

Bir irkilmeye uyandığımda ortalık zifiri karanlıktı. Dönüyorum ve yanımdaki yatağın boş olduğunu fark ettiğimde kaşlarımı çatıyorum.

Tekrar.

Çünkü bu yeni rutinimizin diğer bir parçası. Haftada birkaç kez, bazı haftalar neredeyse her gece, uyandığımda onu gitmiş buluyorum. Sadece yataktan değil, evden tamamen *gitmiş oluyor ve* sabahın kör bir saatinde - genellikle yeni duş almış bir şekilde- yatağına geri dönüyor.

Bir keresinde ona bunu sordum ve bunun bir iş meselesi olduğunu söyledi. Ama bunu söyleyen tek kişi ben değilim. Cillian ne zaman yalan söylese, eli

Kendini durdurmadan önce sigara kutusuna doğru hızlı bir hareket yapıyor. Nikotin yüzünden *çok* yavaşladı. Muhtemelen bu onun farkında bile olmadığı yeni bir tiki - içsel ruhunun sigaranın koltuk değneğine uzanması. Ama artık bu hareketi gördüğüm için hiç özlemiyorum.

Yalan söylediğini biliyorum.

"Peki, kulübe ne sıklıkla gidiyorsun?"

Sabah oldu, Cillian ve ben kanepede oturmuş kahve içiyor ve mobilya dergilerine bakıyoruz.

Cidden burada daha fazla şeye ihtiyacımız var.

Lillian August kataloğundan başını kaldırıp gözlüklerinin üstünden tek kaşını kaldırarak bana bakıyor. Bu çok...*ugh*. Tamamen haksızlık. Çünkü ben onu bir şeyle suçlamaya çalışıyorum ve o lanet olası siyah çerçeveli gözlükleri takmaya cüret ediyor. İnanılmaz bir şekilde onu *daha* da çekici yapma gücüne sahip.

"Çıkar şunları."

"Ne?"

"Gözlükler. Çıkar onları."

Onları çıkarmadan önce bana meraklı bir bakış attı. "Ne kulübü?"

"Venom."

Cillian bana bakıyor, saniyeler geçip giderken ve ben onun bakışları altında kıvranırken hiçbir şey söylemiyor.

"Bana ne soruyorsun?"

"Hiçbir şey. Unut gitsin."

Restoration Hardware kataloğumu karıştırmaya geri döndüm. Sonra onu elimden alıp bir kenara fırlattığında nefesim kesiliyor.

"Bana ne soruyorsun, Una?" "Hiçbir şey! Sadece... soruyorum."

Hâlâ oraya gidiyor. Aman Tanrım, kesinlikle hala oraya gidiyor.

Bir yanım öfkelenip ona bağırarak istiyor. Diğer yanım ise *bunun gerçek bir evlilik olmadığını* hatırlıyor.

Bir yatağı paylaşıyor ve sevişiyor olabiliriz - ve aman *Tanrım* sevişiyoruz - ve teknik ve yasal olarak konuşursak, evliyiz. Ama bunun "bizim" için ne anlama geldiğini hiç tartışmadık.

"Çift miyiz?" ya da "Özel miyiz?" gibi.

Bu ikincisi beni... içten içe biraz korkutan bir öfkeyle *hurlatıyor*.

Nesin sen, kıskanç mı?

"Bak, cidden, sadece unut-"

Bacaklarımı tutup beni kanepede ona bakacak şekilde döndürürken ürperiyorum.

"İçimde bir karanlık var Una," diye homurdanıyor. "Bir şey..." gözleri kötü niyetli yeşil bir ateşle parıltıyor. "Canavarca bir şey."

Yutkunuyorum, elim dizimde dururken onunkini örtmek için düşünüyor.

"Cillian, sen bir-"

"Bu senin tahmin edebileceğinden çok daha fazla," diye tıslıyor ince bir sesle ve beni ürpertiyor. "Ve eğer içimde tutarsam patlarım. Bu yüzden içimi dökmek için... yollarım var."

Ağzım küçüldü. "Avenues."

Başını sallıyor.

"Club Venom'da kızları bağlamak gibi-"

Telefonu çalmak için tam o anı seçti. Cillian inleyerek benden uzaklaşıyor ve telefona bakıyor. "Kahretsin, buna bakmalıyım." Gözleri tekrar benimkilere kaydı. "Una-"

"Bak, gerçekten, unut gitsin. Dün gece tuhaf uyudum ve bugün kafam çok karışık-"

"Bu konuşmaya daha sonra devam edeceğiz."

Omuz silkiyorum, Restoration Hardware kataloğuna tekrar uzanıyorum ve gözlerimin gülünç derecede pahalı kanepelere ziyafet çekmesine izin veriyorum.

Ama "sonra" gelmiyor. Cillian sabahın çoğunda telefonla konuşuyor. Sonra Castle onu almak için uğradı ve birkaç saatliğine gitti. Daha sonra akşam yemeği için suşi paketiyle geri döndü, ki bu harika.

Sonra beni yatak odasında yere yatırıyor ve eli boğazımdayken gün ışığında beni beceriyor ve bu *daha* da harika.

Sonra yatağa yığıldık ve ben yorgunluktan bayıldım.

Uykudan irkilerek uyandığımda saat geç olmuştu. Dönüyorum ve yanımdaki yataktaki boşluğu hissetmek için elimi kaydırduğımda öfkelenmemeye çalışıyorum.

Sikerim böyle işi.

Yatağa dönmek üzereydim ki birden yatak odasının dışından gelen sessiz sesler duydum. Kaşlarımı çatarak yataktan kalktım ve parmak uçlarımda kapıya doğru yürüdüm. Kapıyı açıp karanlık koridora baktığımda Cillian'ın siyah ceketini giymeden önce ölümcül görünümlü bir bıçağı kalçasındaki kılıfa yerleştirdiğini görüyorum.

Sonra da kapıdan çıkar.

Tereddüt bile etmedim. Taytımı, kapüşonlu tişörtümü ve spor ayakkabılarımı giyip binanın merdivenlerinden tahmin ettiğimden daha hızlı bir şekilde iniyorum. Dışarıda, kapıcının bana meraklı bakışlarını görmezden gelerek ön kapının yanındaki saksıların arkasına geçiyorum.

Cillian'ın siyah GTO'sunun yeraltı garajından bir köpekbalığı gibi sessizce çıktığını gördüğümde harekete geçiyorum. Yola fırlayıp elimi kaldırıyorum ve beni içeri almak için hızla kaldırıma yanaşan taksiyi çağırıyorum.

"Şu GTO'yu takip edin, lütfen! Ve bunu onun fark etmeyeceği şekilde yapmaya çalışın, lütfen?"

Şoför sempatik bir kaş kaldırıyor.

"Kocanın peşinde, ha?" "Onun gibi bir şey."

"Merak etmeyin, bayan. Bu benim ilk koca kovalama rodeom değil." Sonra gidiyoruz.

Heyecanlı mıyım, kıskanç mıyım, yoksa bulacaklarımdan korkuyor muyum, emin değilim.

UNA

Doğu Brooklyn'de özellikle keyifsiz görünen, karanlık bir binanın önüne *geldiğimizde* şoför kararsız görünüyor.

"Hanımefendi, bu her neyse, dışarı çıkmamanız gerektiğini düşünüyorum-" "Ben iyiyim, teşekkür ederim."

Yol parasını verdim ve kapıyı açtım. "Tatlım-"

"Ben tatlı biri değilim."

Kapıyı bir *gümbürtüyle* kapattım ve taksinin aceleyle U dönüşü yapıp gecenin içinde kayboluşunu izledim.

Ne yapıyorsun lan sen?

Cillian'ın GTO'sunun park ettiği yere bakıyorum ve sonra karanlık binanın yanından aşağıya, yaklaşık dört dakika önce onu gördüğüm yöne doğru bakıyorum.

Bulduğumuz yere bakılırsa, Cillian'ın başka bir kızla buluşmaya gittiğine dair öfke dolu kıskanç fikirlerimin muhtemelen *çok* yanlış olduğuna bahse girmeye hazırım. Ama onun burada olmasının bir nedeni var ve gecenin geç saatlerinde neden bu kadar çok dışarı çıktığını öğrenene kadar buradan ayrılmayacağım.

Bilmek zorundayım. Yoksa delireceğim.

Binanın kenarından aşağı doğru sürünüyorum. Her adımda kulaklarımı dolduran donuk, sessiz bir sesle kaşlarımı *çatıyorum*. Binaın uzak köşesine yaklaştıkça ses daha da yükseliyor ve aniden bir acı çığlığıyla noktalanınca ürperiyorum.

Kafam binanın köşesinden dışarı bakıyor.

...Ve dünyam durgunlaşıyor.

Cillian gecenin bir tür şeytani yaratığı gibi hareket ediyor. Cillian'ın elinde metalik ve parlak bir şey parlarken önündeki adam çığlık atıyor. Adamın boğazından kırmızı bir şey fışkırdığında öğürüyorum, geri çekiliyorum ve bir elimi ağzıma kapatarak köşeye çekiliyorum.

Lanet olsun. Kutsal. SIKTIR.

Yere çarpan bir cesedin gümbürtüsünü duyuyorum. Sonra başka bir adamın hırıltısını. Kendimi toparlayarak tekrar etrafıma bakıyorum ve manzarayı tamamen içime çekerken gözlerim büyüyor.

Hızla yayılan kan birikintilerinin içinde cansız yatan iki ceset var. Üçüncü bir adam inliyor, pis zeminde kendini pençeleyip sürüklemeye çalışıyor, bacakları kırık ve gevşek, arkasında uzun kırmızı çizgiler bırakıyor.

Dördüncü bir adam beyzbol sopasını sallayarak ona saldırırken Cillian bir manyak gibi sırtıyor ve bir hayvan gibi tıslıyor. Cillian tek bir akıcı hareketle sopayı inerken yakalar, adamın elinden çekip alır ve sonra diğer elindeki bıçağı *sertçe* adamın karnına saplar.

Yatağımı ve bedenimi paylaştığım adamın kolunu şiddetle sallamasını izlerken midemde safra dönüyor. Bıçağına saplanan adam boğuluyor.

ve Cillian onu tam önümde *bağırsaklarını* boşaltırken gurulduyor.

Aman Tanrım.

Ağzımı kapatmaya çalışarak dönüyorum. Ama kusmuğu durdurmak mümkün değil. Çıkardığı sesi de durdurmak mümkün değil.

Öne doğru eğildim, ellerim dizlerimde, nefes almaya çalışıyorum. Tekrar köşeye bakmaya gidiyorum...

...ve Cillian-grim ile yüz yüze geldiğimde *çığlık atıyorum*, elindeki bıçağı sallıyor, ona ait olmadığı belli olan kan gömleğinin önünü ıslatıyor. Ellerinden damlıyordu. Ayakkabılarına sıçradı.

Çenesinde lekeler var.

"*Una*," diye boğuluyor, az önce gözlerinde gördüğüm kötü niyet daha tanıdık ama yine de felaket derecede öfkeli bir şeye dönüşürken gözleri titriyor. "Burada ne *halt* ediyorsun?"

"I-I-!"

Gözlerim onun yanından geçip üç ölü adama gidiyor. Beş dakika daha dayanamayacak gibi görünen dördüncüye.

"*Ne oluyor lan-*"

"*İşte ben buyum*," diye hırlıyor Cillian acımasızca. Kapüşonumun önünü tutup beni kendine doğru çekerek dehşete düşmüş yüzüme alaycı bir ifadeyle bakarken titriyorum, inliyorum. "*Karanlık mı istiyorsun, Una?! İçindeki benim içimdeki zehre benzeyeceğini mi sanıyorsun?*"

Hırıltılı sözler ve soğuk bakışlar altında

bocalıyorum. "*İşte!*"

Bıçağın kabzasını uyuşmuş ellerime soktuğunda ürperiyorum. Birden beni gölgelerden çıkarıp kargaşanın içine doğru çekiyor.

Kan gördüm. Ölüm gördüm. Babam bunların ikisini de yaptı. Ama bu... başka bir şey.

Bu korkunç ötesi bir şey.

Cillian bizi inleyen ve pis zeminde kendini sürükleyen adamın yanına götürüyor, sonra onu çekip yanımızdaki tuğla duvara doğru itiyor.

"*Lütfen...*" adam boğulur ve hıçkırır, ağzından kan damlarken gözleri dehşet içindedir. "*Lütfen... yapmayın...*"

"*Buraya kadar Una,*" diye hırlıyor Cillian.

Bıçağı tutan elimi tutup aniden adama yaklaştırdığında boğuluyorum. Bıçağın ucu şahdamarına baskı yaparken adam hıçkırıyor, derisini delmesine kıl payı kalmış.

"*Cillian...*"

Nabzım kulaklarımda o kadar yüksek sesle atıyor ki neredeyse tek duyabildiğim bu. Görüşüm tünelleşiyor, derim sürünüyor ve sonra tek gördüğüm ben, Cillian, adam ve Cillian'ın adamın boğazına bastırıldığı elimdeki bıçak.

"*Bu benim karanlığım, Una,*" diye hırlıyor Cillian, bıçağı daha da sert iterken ürpermeme neden oluyor.

Sonra bıraktı. Ellerim titriyor ama bıçağı çıkarmıyorlar. "*İşte. Seni yaralayan herif bu.*"

Yüzüm kızarıyor, başım iki yana sallanırken titriyorum. "*O değil-*

" "*Ama olabilir. Gitmene izin vermeyen canavar olabilir.*"

Dünyam bir noktaya kadar daralıyor, tek görebildiğim Cillian'ın benimkini tutan kanlı eli oluyor. Ve ucu adamın boğazına dayanmış, şimdi deriyi delmekte olan bıçak.

"Bu pislik herif bir katil ve çocuk tecavüzcüsü," diye tıslıyor Cillian. "Bu yüzden duyduğun suçluluk duygusundan kurtulabilirsin."

Yakınına eğiliyor, nefesim hızlı ve sık bir şekilde gelirken gözleri gözlerime saplanıyor, bakışlarım adamın boğazındaki bıçağın ucunun hemen altındaki kırmızı dikene kilitleniyor.

"*Yap şunu,*" diye hırlıyor Cillian. "Eğer içimde yaşayan canavarı tanımak istiyorsan, o zaman *yap-*"

İşte o zaman kırılıyorum. Hıçkırıklara boğuluyorum, gözyaşlarım yüzüme hücum ederken bedenim titriyor ve sarsılıyor.

"*Yapamam!*" Ağlıyorum. "*Yapamam çünkü ben sen değilim!*"

Söylediğim anda nefesim kesiliyor, gözlerim dehşetle onunkilere kayarken boştaki elim ağızıma çarpıyor.

Ama daha önce orada olan, bana hırlayan, gaddarlık ve zehirle dolu şeytan her neyse, şimdi tek gördüğüm *o, yani* tanıdığım Cillian.

"*Öyle olmadığını biliyorum,*" diye mırıldanıyor usulca, elimi ve bıçağı ölmekte olan adamın boynundan çekerek. "*Benimle gel.*"

Beni nazıkçe götürürken ağlıyorum ve titriyorum, ta ki yaklaşık bir metre ötedeki tuğla duvara yaslanana kadar.

"Burada bekle."

"Bekle, Cillian-"

Cillian gözünü kırpmadan arkasını döndü, yalvaran, ılık atan adama doğru ilerledi ve adamın saçını önden bir avuç yakaladı. Adamın kafasını geriye doğru çekerken gözlerim dehşetle irileşiyor. Temiz bir vuruşla, bıçak gırtlğını yarıyor.

Tüm bunları avdar ekmeği üzerine hindili sandviç siparişini verir gibi kolaylıkla, pratik ve lakayt bir şekilde yapıyor.

Vay anasını.

Cillian kamburunun üzerine çöküyor, bıçağı adamın gömleğinden temizledikten sonra kendi ceketinin içine geri sokuyor; bu sırada ben artık kaçamayacak hale gelene kadar koşup koşmayacağımı tartışıyorum.

Tabii hareket edebilirsem.

Sonra dönüyor ve o delici yeşil gözleriyle beni duvara yapıştırıyor. Dudaklarımdan acı bir hıçkırık dökölüyor ve bana doğru yaklaşip aniden çenemi avucunun içine alıp beni duvara yapıştırarak kendisine bakmaya zorladığında irkiliyorum.

"Söylemeyeceğim-"

"Bu benim, Una," diyor karanlık bir sesle, gözleri içimi boşaltırken sesi buharlı buz gibi. *"Bu, kimsenin görmesine gerek olmayan ben. Bilmek istemediğın ben."*

Hâlâ korkudan titriyorum. Ama gözlerine baktığımda, şu anda yüzünü saran korkunç maskenin ardında bile *onu* görüyorum.

Benim tanıdığım Cillian.

"Ya istersem? Yani senin o versiyonunu tanımak ister misin?"

Mırıldanıyorum. Cillian'ın gözleri sadece yarıklara kadar daraldı.

"Dikkatli ol-"

"Sana bir *soru* sordum," diye tükürdüm bileğini

tutarak. "Ve *sana dikkatli* olmanı söyledim-"

Elim uzanıp yüzünü hafifçe kavradığında kısa bir süre irkiliyor.

Yutkunuyorum, gözlerimiz kilitlenirken yüzümden bir damla yaş süzülüyor.

"Seni tanımak istiyorum. Hepinizi."

"Sana söz veriyorum," diye hırlıyor.

"Etmiyorsun." "Dene *beni*."

Gözleri beni hem dehşete düşüren hem de büyüleyen yeşil bir ateşle yanarken ürperiyorum.

Bu beni hem korkutuyor hem de her seferinde daha fazlası için koşarak geri getiriyor. "Buna pişman olacaksın," diye mırıldanıyor.

"Hadi öğrenelim."

CILLIAN

"BEN BU ŞEKİLDE DOĞDUM."

Bizim evde, Una yerde kanepenin arkasına yaslanmış, battaniyeye sarınmış ve elinde dumanı tüten bir fincan bitki çayı ile oturuyor. Ben de bir aralık açık olan pencerelerden birinin yanındayım ve elimdeki gümüş Zippo'yu sigaranın ucu kırmızı kırmızı parlarken açıp kapatıyorum.

Daha önce gördüklerini anlattığından beri pek konuşmadık. En iyi anım değildi.

En kötüsü sayılmaz.

Burada bir şeylerin dengede durduğunu biliyorum. Bana bakıyor, sanki hâlâ tanıdığı beni, yani görüldüğüm adamı görüyormuş gibi. Ama maske düştü. Cephe çatladı. Daha önce içimdeki karanlığı bildiğini sanıyordu ama şimdi derimin altında yaşayan gerçek şeytanı gördü.

Hiç kimse ona doğru bakıp da sonra kalmadı. Lorcan amcam bile.

Nikotinden yavaşça bir fırt çekiyorum, bakışlarımı Una'ya geri çekerken dişlerimi sıkıyorum.

"Ben... farklıyım, Una. Bir canavar gördüğünü biliyorum-" "Görmüyorum-"

"Evet, biliyorsun. Çünkü ben *buyum*," diye sessizce homurdanıyorum. "Babamın istediği oğul değildim. Ama tahtına çıkacak birine sahip olmak için *ihtiyacı olan bendim*, çünkü bu büyük üvey kardeşimin kartlarında yoktu."

Uzaklara bakıyorum, gözlerimi orta mesafeye dikiyorum.

"İlk başlarda benim sorunumun ne olduğunu gerçekten bilmiyorlardı. Çekiciydim ve arkadaşlar ediniyordum, ama sonra aynı arkadaşlarımı incitiyor ya da onlardan çalışıyordum, görünüşe göre en ufak bir suçluluk ya da pişmanlık hissetmeden. Zalim bir tiran olan babam bu davranışından gurur duyardı. Bunun kral olma yeteneğimin kanıtı olduğunu ve güçlü bir lider olacağımı söylerdi. Ama daha sonra, ben büyüdükçe ve içimdeki şiddeti kontrol altına almak zorlaştıkça, benimle ne yapacağını bilemedi. Kimse bilmiyordu."

Una'nın kaşları biraz çöküyor, çayından bir yudum alırken gözleri bana kilitleniyor.

"İşte o zaman annemin kardeşi Lorcan devreye girdi. Ne olduğumu çok çabuk anladı ya da en azından anladığını düşündü. Ve bunu yapıcı bir şekilde kanalize etmeme yardım etti. Boks, avcılık... içimdeki karanlığı dışarı çıkarmam için aklına gelen her şeyi yaptı."

Ta ki çok fazla şey görene kadar.

"O..." diye yutkunuyor. "Hâlâ hayatta mı?"

"Hayır."

"Çok özür dilerim."

"Ben de öyle. Ama öldüğünde çok uzun zamandır konuşmamıştık."

Kaşları çatıldı. "Neden konuşmadık?"

Başka tarafa bakarken çenem geriliyor. "Çünkü gerçek beni görmüştü. Ne kadar kötü olduğumu bildiğini sanıyordu ama sonra ne kadar farklı ve kırılmış olduğumu iyice anladı."

"Ne oldu?" Söyler söylemez irkilir. "Özür dilerim, bu beni ilgilendirmez-"

"Bilmek istiyor musun?"

Yavaşça başını sallarken gözlerini kırıştırıyor ve bana bakıyor. "Eğer bana söylemek istiyorsan, evet."

Bunları neden konuştuğumuzu bilmiyorum. *Kimse* benim hakkımda bunları bilmiyor. Ne Neve, ne Eilish, Castle bile.

Ama şimdi buradayız. Şimdiden çok az kişinin gördüğü canavarca bir yanımı gördü. Castle beni *kötü gördü*. Vahşiliğim ortaya çıktığında yanımdaydı. Ama Una bu gece Castle'dan bile sakladığım bir yanımı gördü.

Her şeyin *neşesi*. Öldürmenin saf heyecanı.

Bu gece o sokakta o pislik parçalarını yok etmenin ne kadar heyecan verici olduğunu biliyorum. Serbest bırakılma hissini ve yüzüme vahşi bir gülümseme getiren şiddet eylemlerinde bulunmanın neredeyse tensel heyecanını biliyorum.

O da gördü.

Bu kadın beni "kızgın" ya da "deli" olarak görmedi.

Beni en *sosyopat halimle* gördü; ellerimden ve yüzümden *kan* damlıyordu, gözlerimde neşe vardı, ölüme bürünmüştüm.

Ve bundan zevk alıyorum.

Yine de Lorcan'ın o gece beni bulduğunda yaptığı gibi bir uçağa atlayıp benden olabildiğince uzağa gitmiyor. Çığlık atmıyor ya da benden kaçmıyor.

Hâlâ burada oturuyor. Bana doğru bakıyor. Benim bu parçamı bilmek *istiyor*.

"Okulda kız kardeşim hakkında kötü ve iğrenç dedikodular yayan iki çocuk vardı."

Kaşlarını çatıyor. "Kız kardeşin mi var?"

"*Vardı*. Saoirse. O... genç yaşta vefat etti."

Una'nın yüzü çöktü. "Çok üzgünüm, Cillian."

Başımı salladım. "Her neyse, bu iki puşt onun cinsel iyilik karşılığında para aldığına dair yalanlar yayıyordu. Aptalca bir ergen saçmalığıydı. Ama bu..." Başımı salladım. "Beni *etkiledi*. İltihaplandı. Onlara bir şans verdim. Onlardan durmalarını istedim. Ama iki katına çıktıklarında ve daha da kötüleştiğinde..."

Pencereden dışarı bakmak için

döndüm. "Cillian..."

"Bir gün onları evlerine kadar takip ettim, tren raylarının altındaki yaya tünellerinden birinde birlikte yakaladım ve ben..."

Dillerini ve gözlerini kalemle kesip çıkardıktan sonra ikisinin de başını kesti.

"Onları öldürdüm."

Bazı detayları kimsenin bilmesine gerek yok.

"Lorcan olaydan hemen sonra beni buldu ve bu onu bana karşı sınırlarının ötesine itti." Kaşlarımı çatıyorum. "*Dağınıktı*."

Una yutkunuyor.

Sigaramı söndürüp çatı katından mutfâğa geçiyorum. Arkamdan geldiğini duyduğumda ellerimdeki ve yüzümdeki dumanlı kokuyu temizliyordum.

"Onu yönlendirmeyi öğrenmekten bahsetmiştin. İçindeki öfkeyi."

Dönüyorum, tezgâha yaslanırken çenemi ve ellerimi kuruluyorum.

"Nasıl yapıyorsun? Kanalize ederek yani?"

"Kulüp, birincisi."

Una kıllanıyor, ağzı inceliyor.

"Bana bunu daha önce sormuştun."

Başka tarafa bakıyor. "Evet, şey, bilmeme gerek yok-"

"Aslında sen ilksin."

Yavaşça dönüp bana baktı. "Ne?"

"Bana oraya gidip kızları bağlamamı sormuştun. New York'a taşındığımdan beri arada bir Club Venom'a gidiyorum. Ama daha önce hiç kimseyi özel bir odaya götürmemiştim."

"*Neden ben?*" diye fısıldıyor

tereddütle. "Çünkü av gibi

görünüyordun."

Ayaklarına bakıyor.

"Ve sende kendi canavarlığımın ve karanlığımın en azından bir parıltısını gördüğüm için," diye sessizce homurdandım.

Una çayından bir yudum daha alır.

"Başka ne yapıyorsun? Bir çıkış yolu

olarak?" Çenem sıkıştı.

"İnsanlara zarar veriyorsunuz, birincisi..."

Hâlâ cevap vermediğimde ağzı geriliyor.

"Babam incitti-"

"Ben senin baban *değilim*," diye tıslıyorum. "*Değilim*. İncittiğim insanlar..."
Başka tarafa bakıyorum. "İncittiğim insanlar bunu hak ediyor."

"Kim demiş?"

"*Ben*," diye hırladım. "Bu geceki adamlar mı? Seri tecavüzcü, çocuk istismarcısı pislikler olmalarının yanı sıra bomba yapımcısıydılar. Düğün resepsiyonunda ne olduğunu araştırıyordum."

Titriyor, battaniyeyi omuzlarına biraz daha sıkı sarıyor.

"Bazı insanlar incinmeyi hak ediyor, Una," diye mırıldandım. "Ve evet, ölmeyi de. Canavarlar vardır, bir de *canavarlar vardır*. Hepimizin içinde ilkinden biraz var. Bazılarında," diye homurdanıyorum, "diğerlerinden daha fazla. Ama ikincisi?" Dişlerim gıcırıyor. "İkincilerin toplumda *yeri yoktur*."

Yavaşça nefes alıp ona bakıyorum.

"Babam ikincisiydi. Gerçek bir acımasız canavardı."

Bunu ona neden söylüyorsunuz?

Eilish ve Neve bile geçmişimin bu kısmını bilmiyor. Saoirse'nin rahibelere bırakmak zorunda kaldığı kızı Rose da bilmiyor. Rose, güvende olmasını istediğim için dünyadan ve Kildare ailesinden korunarak büyüdü. O ve ben yakın değiliz, ama şimdi yeniden bağlandık

büyüdü ve evlendi. Ama o bile annesinin gerçek hikayesini tam olarak bilmiyor.

Kimsenin bu hikayeyi bilmesine gerek yok. Ama yine de ağzımdan Una'ya dökülmeye başladı. Sanki geçmişimin her karanlık köşesini ona açmak zorundaymışım gibi.

Sanki *her şeyi* bilmesini istiyormuşum gibi. "Babam bir *şeytandı*."

Sertleşiyor. "Yapmak zorunda değilsin-"

"Kız kardeşime gençlik yılları boyunca cinsel istismarda bulundu. Sonunda, *sonunda* kaçtı ve bir adamla kaçtı. Ama dokuz ay sonra hamile ve yalnız olarak geri döndüğünde o pislik herif onu terk etti. Babam bebeği vermesini istedi ve bu onun için bardağı taşıran son damla oldu."

Bakışlarım düşüyor.

"Küvette bileklerini kesti. Ve kurtarılabileceği umuduyla onu götürdüğüm hastaneden döndüğümde annemi babamın ellerinde ölü buldum."

Una'nın yüzü bembeyaz oldu. Elindeki bardağı yere bıraktı ve elimi tutmak için bana doğru bir adım attı.

"Ben... Cillian... Çok özür dilerim."

"Hepimiz öleceğiz." Bakışlarım sertleşiyor. "Ama henüz onun sırası gelmemiştir. Bu yüzden ben de *onun* Dön. Yavaşça."

Eli elimden düşüyor, yüzündeki korku açıkça belli oluyor.

Ve işte böyle, bir kez daha, birileri çok derine baktı. Birileri karanlığın çok derinlerine baktı.

Dişlerimi gıcırdatarak uzaklaşmaya başlıyorum; onunla şu anda gerçekten gördüğü canavar arasında özlem duyduğundan emin olduğum boşluğu ona vermek için.

Ama küçük, kıvrak kolları ortama dolandığında duruyorum. Minik bedeni bana yaslandığında ve yumuşak dudakları sırtımı öptüğünde.

"Senin bir canavar olduğunu düşünmüyorum." "O zaman dinlemiyorsun." "Bir şeyler hissediyor musun? Duyguları?"

Dönmeden önce bir dakika sessiz kaldım. Kolları bana yakın duruyor.

"Onları diğer insanlardan farklı hissediyorum. İnsanları incittiğimde. Onları *öldürdüğümde*"...gözlerim derin derin onunkilere bakıyor... "pişmanlık yok. Bir insanın canını aldığında hissetmesi *gereken* şeyleri hissetmiyorum, kötü bir can bile olsa."

Una düşünceli bir şekilde dudağını çiğniyor. "Peki ya diğer duygular?" "Ne gibi?"

"Gibi..." Bakışları düşerken yanakları pembeleşiyor. "Mesela bana baktığında ne hissediyorsun?"

"*Birkaç şey,*" diye törpüledim karanlık bir şekilde. Titriyor.

"Mesela..."

"Sanki... Seni dünyadan korumak istiyorum. Sanki sana zarar vermek isteyen insanlara zarar vermek istiyormuşum gibi."

Una'nın yüzü kızarıırken gözleri benimkilere dikiliyor.

"Birinin sana elini sürmesi fikri bile beni

kan," diye hırlıyorum.

Titriyor. "Bana zarar vermek mi istiyorsun?"

"Seni *özgür* bırakmak istiyorum."

"Hayır, yani..." Yer değiştiriyor, gözleri yüzümde geziniyor. Arıyor. "Yani beni *incitmek* mi istiyorsun?" Gözleri benimkileri tutuyor. "Öfkeni bana mı yansıtmak istiyorsun?"

Hiç tereddüt yok.

"Hayır. Sadece seni incitmemi istediğin şekillerde."

"İyi bir acı mı?" diye fısıldıyor.

Başımı salladım.

"Beni milyonlarca küçük parçaya mı ayırmak istiyorsun?" Ağzımın kenarı kalkıyor. "Hayır."

"Güzel."

Gülümsüyor.

Yüzümü avuçlamak için uzandığında, bu sefer o kadar sert irkilmiyorum.

"Sanırım sonuçta bir canavar değilsin." Omuz silkiyor. "Hayallerini yıktığım için üzgünüm."

Ağzımı onunkine yaklaştırırken sırtıyorum ve kendimi dudaklarında kaybediyorum.

CILLIAN

Ancak bazen ben de *öyleyim*.

Gerekli bir canavar. İntikamcı bir ölüm meleği. Doğanın düzeltici gücü.

Kevin Halcott'un Azrail'i ve en kötü kabusu olduğum bu gece gibi.

"*Lütfen... Ben...*"

"Sanırım neden burada olduğumu biliyorsun, Kevin."

Yatağından sürükleyerek çıkardığım iç çamaşırılı iri yarı adama dik dik bakıyorum. Çenesinden kan akan, hıçkıran gözlerinde dehşet olan ve *dışleri olmayan adama*.

...Yaklaşık dört dakika önce hepsini çekiçle parçaladığım andan itibaren.

"*Lütfen...*"

"Kaç tane, Kevin?"

Hıçkıra hıçkıra ağlıyor, donu çişiyile sıırılsıklam olmuş, daha fazlası dizlerinde birikiyor. Ve nedense, bu beni daha da kızdırıyor. Boğuluyor,

Onu yağlı, ağarmış saçlarından bir avuç tuttuğumda çığlık atıyor ve kan kusuyordu.

"*Nasıl. Lanet olsun. ÇOK?*"

"Bilmiyorum!" diye hıçkırır. "Neden bahsettiğini bilmiyorum-"

"Kaç çocuk Kevin?"

İşte. İşte orada. Ampulün yanmasını hastalıklı bir açlıkla izliyorum. Bana yeni bir korku dalgasıyla bakarken, bunun bir kabus, yanlış kimlik ya da bir soygun olmadığını anlıyor.

Bu bakış Kevin'in geçmişindeki günahların geri gelip onu öldürmek üzere olduğunu fark etmesidir. Bu gece, tam burada, oturma odasının zemininde kan ve sidik içinde.

Canavarlar göz önünde saklanmayı severler. Bu canavar kendini bir bakıcı olarak konumlandırmış. Bir bakıcı. Sistem tarafından terk edilen asi gençleri Denver'daki lisanslı koruyucu ailesine kabul eden özverili bir insancıl. Bu piç kurusu, ihtiyacı olan gençlere ömür boyu yardım ettiği için yerel bir *kahraman* olarak bile tanındı.

Asıl korkunç gerçek ise, Kevin'in sahip olduğu güç konumunu ve toplumun tartışılmaz bir dayanağı olma özelliğini, kendisine sürekli bir masum kurban akışı sağlamak için kullanmış olmasıdır.

Finn ve Una da dahil.

Bu gece Kevin'in itibarını da öldüreceğim. Mirasını cesedinin etrafında yakıp kül *edeceğim*.

Bir şey söylemeyince iç çekip başımı sallıyorum. "Kevin, senin gibi canavarlar *her zaman* numarayı bilir. Çünkü senin için bu bir güç meselesi. Senin için

Senin gibi bok çuvalları, çocukları incitmek size kendinizi gl hissettirir. Büyük bir adam gibi. Öyle değil mi, Kevin?"

"*Lütfen!* Asla incitmek istemedim-"

Soğuk bir şekilde gülüyorum. Sonra cebimden kullan-at telefonu çıkarıp video kamerayı açıyorum ve çekmeye başlıyorum.

"Sana tekrar soracağım. Ne kadar. Kaç tane?"

Kevin ağlamaya başlarken gözlerini sıkıca

kapatır. "Söyle bana, belki yaşamana izin

veririm."

Oh, söylediğimiz yalanlar...

Bana bakıyor, gözlerinde bir umut kıvılcımı parlıyor. "Gerçekten mi?"

"Elbette. Sadece söyle bana. Ve lütfen kameraya glmse Kevin. Cehennemden gelen bu koruyucu 'evde' kaç çocuğa cinsel tacizde bulundun?"

ekim yaptığımı fark edince ağlamaya başladı.

"*Lütfen!* Ben iyi bir adamım-"

Hayalarına olabildiğince sert bir tekme attığımda kanlı bir çığlık atıyor ve halıyı ıslatan kendi idrar birikintisine düşerken iki büklüm olup kusuyor.

"NASIL. ÇOK."

"Th-Thirty-six!"

İrkildim. *Ben bile irkiliyorum.*

Aman Tanrım.

Titriyorum. Ve içimde kabardığını hissettiğim şiddet o kadar çığ ve o kadar büyük ki, içimden patlayabilecek canavarlıktan gerçekten korkuyorum.

Ama sadece bir an için. Ondan sonra korku *zevke*

dönüşüyor. Bundan zevk alacağım. Ve acele etmeyeceğim.

"*Tekrar söyle,*" diye hırlıyorum. "Tam kameranın içine,

Kevin."

Hıçkıra hıçkıra ağlıyor ve yerde kıvranıyor. "*Yemin eder misin?* Eğer yaşamama izin verirsen-"

"Şansına zarar vermez, değil mi?"

Parçalanmış ağızından kan damlarken başını sallayarak yutkunuyor. "Tamam! Tamam! Tamam! Tamam! Otuz altı çocuk!" Telefon kamerasına bakarken ağlamaya başlıyor.

"Şimdi bize adınızı, yaşınızı, adresinizi ve koruyucu aile lisans numaranızı söyleyin."

Her şeyi sıralıyor, ağlıyor ve affedilmek için yalvarıyor. Ama bu gece burada bağışlanma bulamayacak. Benden bulamayacak.

İhtiyacım olan her şeyi elde ettiğimde kaydı durdurup telefonu kaldırıyorum. Daha sonra sesimi düzenlemek ya da maskelemek için bir program bulacağım ve bunu yapabildiğim her yerel ve ulusal haber kuruluşuna göndereceğim.

Yavaşça dönüyorum ve ceketimi çıkarıp Kevin'ın koltuğunun koluna seriyorum.

"Sen... bana izin vereceğini söylemiştin-"

"Dedim," diye başımı sallıyorum, gümüş kutusundan sessizce bir sigara çıkarıp yakıyorum. "Evet, öyle dedim."

Sonra dönüp duvar boyunca uzanan ve Kevin'in mutfağından aldığım birkaç şeyi yerleştirdiğim konsola doğru yürüyorum.

Çoğunlukla bıçaklar.

"Otuz *altı*..." Sessizce homurdanıyorum. Derim nefret ve şiddetle zonkluyor.

Birkaç bıçağı parmaklarken kanım erimiş ölüm gibi cızırdıyor ve sonra satırı elime alıyorum. Sırtım Kevin'a dönük, meditatif bir şekilde elimde tutuyorum.

"Bu iyi bir rakam, Kevin." Dönüp omzumun üzerinden ona bakıyorum, yüzündeki şaşkın ifadenin tadını çıkarıyorum. "Gerçekten iyi bir sayı."

"Ben... Ben-" Ben dönüp parmaklarımın arasında döndürürken gözleri elimdeki satıra takılıyor. "HAYIR!" Çığlık atıyor. "Hayır! Söz verdin!! Sen söz ver-!"

"Seni bırakacağım parçaların sayısı otuz altı, Kevin." "*Hayır*-"

"Ama merak etme. Eğlencenin hiçbirini kaçırmama izin vermeyeceğim. En az otuzuncu yaşına kadar hayatta kalacağını garanti edebilirim."

Ağzını tıkayabilirim. Ama komşular yeterince uzakta ve çok endişelenmiyorum. Ayrıca, çığlıkların her birinden zevk alacağım.

İki saatten biraz fazla bir süre sonra nihayet arka kapıdan çıkıyorum ve elimdeki titrek kibrit kutusunu mutfığa geri fırlatıyorum. Evin her tarafına döktüğüm gaz çabucak tutuşuyor ve yavaşça nefes veriyorum, Kevin Halcott ve dehşet evinin otuz altı parçasının küle dönüşmesini izlerken bir sigara daha yakıyorum.

Kaşlarımı çatıyorum, birden son bir şeyi hatırlıyorum. Cebimden, Kevin'in yüzük parmağını içeren kanlı mendil tomarını çıkardım. Becerikli bir şekilde

aptal sahte Super Bowl yüzüğünü cebime geri koydum ve parmağımı alevlerin içine a t t ı m .

Şimdi de otuz altı parça Kevin. Bir an için öfkeli cehennemi izliyorum. Sonra yok oluyorum.

Dairemize geri döndüğümde sabahın ilk ışıklarıydı. Odamızda, Una'nın sessizce ve mışıl mışıl uyumasını izliyorum, küçük bir gülümseme dudaklarımı kıvrıyor.

Bana ne yaptın, Una.

Yüzüğü yatağının başucuna bıraktım. Hızlı bir duştan sonra yatağa, onun yanına kayıyorum ve onu kollarımla sarıyorum. Biraz kıpırdanıyor, dönüyor ve uykulu bir şekilde gözlerini açıp bana bakıyor.

"Merhaba, sen."

Eğildim ve onu usulca öptüm.

Una gülümsüyor ve sonra tembelce geriniyor. "Yatağa mı gidiyorsun?"

"İlgilenmem gereken bir şey vardı. Uyumaya devam et."

Gözleri tekrar kapanırken sırtıyor. "Saat kaç?" Yatağının başucundaki saate bakmak için kollarımda dönüyor.

Kıpırdamadan duruyor.

Kollarımda yavaşça dönmeden önce saniyelerin geçmesini bekliyorum. Yüzü bembeyaz, gözleri benimkileri ararken dudakları titriyor.

"Cillian..."

"Bitti," diye mırıldandım.

Bakışlarımı bir çeyrek saniye daha tutuyor, sonra aniden bana sarılıyor, göğsümde ağlarken bana sıkıca sarılıyor.

"Yapmak zorunda

değildin." "Ama her

zaman yapacağım."

Kollarım onu sıkıca sararken dudakları dudaklarıma

yapışıyor. Evet. *Her zaman* yapacağım.

UNA

PSIKOPAT.

Telefonumdan Google'da arattığımda kendimi neredeyse kirli hissediyorum, sanki tanımını okumak bile benim için bir güven ihlali ya da bir tür ihanetmiş gibi.

Ama bilmek zorundayım. Onun gerçekte ne olduğunu bilmeliyim. Yani bu kelime adının yanında sayısız kez kullanıldı - Club Venom'a ayak basmaya hazırlanırken onunla ilgili biraz araştırma yapmadan önce bile bu açıktı. Bir keresinde "duman kokusundan hoşlandığı için dünyanın yanışını izlemek isteyen türden bir adam" olarak tanımlanmıştı.

Ama bu Cillian'ı daha çok bir kaos ya da anarşi ajanı yapardı. Ve o öyle değil. O *titizlikle* hassas. Düzgün. Düzenli. Bence sırf dumanı koklamak için dünyanın yanışını izlemekten ziyade, "kendisine haksızlık edildiği için dünyanın yanışını izliyor" olabilir.

Ya da ben.

O gece eve o kadar geç saatte elinde o sahte Super Bowl yüzüğüyle geldiği ve benim de o günden beri çöpe attığım o sakın bakışını gözümün önüne getirerek ürperiyorum. Üç gün sonra, haber bültenleri yeni keşfedilen gerçekler hakkında çılgına dönmüşken, nasıl bu kadar soğukkanlı bir şekilde izlediğini ve hiçbir şey söylemediğini

Denver'da uzun süre koruyucu aile işleten bir avcı. Dizlerinin üzerinde, kanlar içindeyken çektiği itiraf kaseti hakkında.

Kalıntılarının *otuz altı* yılında yanmış evinde nasıl bulunduğu hakkında Dedektiflerin söylediğine göre farklı parçalar ameliyatla kesilmiş.

Tüm haber bülteni boyunca Cillian sessizce kahvesini içti, gözünü bile kırpmadı.

Bunun bir kısmı beni korkutuyor. Ama kaçacak kadar değil. Belki de o olmanın gerçekte ne anlama geldiğini tam olarak anlamadığım içindir. Bu yüzden şimdi araştırıyorum.

Psikopat: Anormal veya şiddet içeren sosyal davranışları olan kronik zihinsel bozukluktan etkilenmiş kişi.

Yutkunuyorum.

Başka bir site tanımı şu şekilde vermektedir: "Ahlak dışı ve antisosyal davranışlar, aşırı benmerkezcilik ve deneyimlerden ders çıkaramama şeklinde kendini gösteren psikopatik kişiliğe sahip bir kişi. Sevmeye ya da anlamlı kişisel ilişkiler kurma becerisinden yoksunluk."

Hmm. Bu... bir *çeşit* o. Ama bir bakıma değil. Ahlaksız mı? Olabilir. Ama gördüğüm her şey onun "ahlaksız" olmaktan çok *kendi* ahlak kuralları ve kodları olduğunu gösteriyor. Antisosyal mi? Sırıttıyorum. Bazen, elbette. Ama bu aynı zamanda benim de.

Aşırı benmerkezcilik? Yine öyle anları oluyor. Ama "deneyimlerden ders çıkaramamak" kulağa pek doğru gelmiyor. Aksine, Cillian bir durumdan *hemen ders çıkarıyor* ve neredeyse makine gibi bir hassasiyetle eylemlerini buna göre uyarlıyor.

Yine de son kısım beni *gerçekten* üzüyor.

"Sevme veya anlamlı kişisel ilişkiler kurma becerisinden yoksunluk."

Aşk nedir bilmem. Finn'e olan kardeş, ikiz aşkım dışında aşkın ne olduğunu hiç bilmedim.

Yani, Cillian'dan hoşlanıyorum. Onunla birlikte olmaktan hoşlanıyorum. Ayrı kaldığımızda onu tekrar görmek için sabırsızlanıyorum ve genellikle sürekli onu düşünüyorum. Onu neyin harekete geçirdiğini, nelerden hoşlanıp hoşlanmadığını öğrenmekten keyif alıyorum.

Yaptığımız şeyleri, bana dokunma şeklini seviyorum. Ve cinsel olmayan ya da agresif dokunuşların bile göğsümde bir şeylerin tıklamasına ve kalbimin şişmesine neden olması.

Aşk bu mudur? Bilmiyorum.

Yine de bu evliliğin ne olduğunu biliyorum. Tıpkı birkaç ay sonra tüm bu yeni hayatı ve yeni aileyi geride bırakıp bir kez daha ortadan kaybolmak zorunda kalacağım bir son kullanma tarihimiz olduğunu bildiğim gibi.

En azından ilk anlaşma böyleydi. Tanrı aşkına, bu benim *fikrimdi*. Şimdi, bu plan kulağa korkunç geliyor.

Bunun ne anlama geldiğini ben de bilmiyorum.

Ama *biliyorum ki*, Cillian ve benim ilişkimizi nasıl tanımlarsanız tanımlayın, hiç değilse "anlamlı". En azından benim için.

Al bunu ve siktir git, Bay Sözlük.

Belki *de* Cillian gerçek bir psikopattır. Ya da belki sadece ciddi şekilde hasar görmüştür ve bu hasarla şiddet içeren yollarla başa çıkmayı öğrenmiştir. Ama bir psikopat olsa bile, içinde ince bir insanlık kırıntısı var. Bunu biliyorum, çünkü gördüm ve hissettim.

Ben de orada kalacağım. Onun karanlığında güvenle kozalandım.

"Gitmeye hazır mısınız? Dimitra aile yemeğine ev sahipliği yaparken geç kalmak istemeyiz."

Beni korkuttuğu için şok içinde nefes nefese kaldım. Ne aradığımı görmemesini umarak açık olan tarayıcı sekmesini hızla kapatıyorum. "Tabii. Hadi gidelim."

"Bu arada ben kişisel ilişkiler kurabilirim." Yüzüm kıpkırmızı kesildi.

"Ben... Özür dilerim, ben-"

"Merak ediyordun." Bir omzunu kaldırdı. "Sorun değil, anlıyorum. Ben de her tanıma baktım. Yaklaşık elli psikiyatristle konuştum. Çoğu beni psikotik olarak sınıflandırıyor, en azından bir dereceye kadar. Ama..." Tekrar omuz silkiyor, gözleri ateşle benimkilere bakıyor. "Kişisel ilişkiler kurabilirim."

Gülümsüyorum. "Biliyorum. Neve ve Eilish ile nasıl olduğunu görüyorum, Castle ve _"

"*Sen.*"

Ona bakarken yüzüm kızarıyor. Dudağım dişlerimin arasına sıkışıyor, sonra gözlerim yavaşça pantolonunun önüne, kanepede oturduğum yerin tam hizasına düşüyor.

Kafamın içinde *kirli bir* şeyler uçuşuyor. Nabzımı hızlandıran ve kalçalarımı sıkan bir şey.

Geçmişimden gelen canavarı öldürmeye gittiği gecedan beri denemek istediğim - gerçekten, gerçekten istediğim - bir şey. Çünkü o bok parçası gittiğinde... sanki içimdeki blok parçalanıyormuş gibi hissediyorum.

Bilmek zorundayım.

Bu konuda sonsuza dek kırılıp kırılmadığımı bilmek zorundayım.

Elimi kaldırıp parmaklarımı kemerinin tokasına geçirirken gözlerimi hızla onunkilere çeviriyorum. Bana bakarken kaşları çatılıyor.

"Tam olarak ne yapıyorsun?"

Sinirsel bir endişeyle birlikte içimde bir sıcaklık birikiyor. Kemerini çözmeye başladım, sonra siyah pantolonunun düğmesini. Sonra fermuarını çekmeye başladım.

Pantolonunu indirmeye başladığımda elleri benimkilerin üzerindeydi. "Una..."

Ona bakarken yutkunuyorum. "Bunu yapmama izin ver."

Kaşları çatılır. "Kanıtlayacak hiçbir şeyin yok-" "Belki sana değil.

Kendime kanıtlamam gereken bir şey var."

Kaşlarını çattı. "Una, bunu gerçekten yapmak zorunda değilsin."

"Ama *istiyorum*," diye tıslıyorum, pantolonunu aşağı itmeye başlarken içimde adrenalin ve arzu dolaşıyor. Külotundaki uğursuz şişkinlik nabzımı hızlandırıyor, parmaklarım bel bandına girerken titriyor.

Çenemi kavrayıp yüzümü kendisine doğru kaldırdığında nefesim kesiliyor. "Dinle-"

"O şerefsiz benden bir şey aldı," diye tükürdüm, dişlerim parlayarak. "Ve şimdi, o gitti. Sonsuza dek. Ve ben *onu geri istiyorum*."

Yüzünde bir şeyler değişiyor. Gözlerimde dönen karanlığı görüyor, açlığı ve bunu aşmak için duyduğum ham ihtiyacı görüyor. Yavaşça başını sallıyor.

"Seninleyken, güvenliğimiz için gerekirse istediğim zaman durabileceğimi biliyorum-"

"Güvenli kelime yok," diye homurdanıyor kalın bir sesle. "Bununla olmaz. Dur demek sadece duracağız demek. Oyun yok."

Başımı sallayarak dudağımı ısıyorum. Sonra bakışlarım tekrar külotuna kayıyor. Bel bandını aşağı, daha aşağı ve daha aşağı sıyırmaya başladığımda içimdeki ısı zonkluyor, oluklu karın kaslarından aşağı inen koyu renkli saç izini ortaya çıkarıyor.

Sonra kalın tabanı. Ve sonra, son bir çekişle, ağır siki serbest kalıyor ve yüzümün önünde sallanıyor.

Ve ben korkmuyorum.

Bu bir heyecan, bunu yapabileceğimin farkına varmanın verdiği bir telaş. Bunu geri alabilirim.

Uzanıyorum, parmaklarımı sikinin etrafında kıvrırken neredeyse titriyorum ve yavaşça eğiliyorum. Dudaklarımı ıslatıyorum, şişmiş tepesini yavaşça öperken ona bakıyorum. Cillian'ın çenesi kasılıyor, gözleri alev alev yanıyor. Kendimi daha fazla zorluyorum, kadifemsi başın ağzıma girmesine izin verirken ağzımın açılmasına izin veriyorum. Dilim ucunda dans ediyor, tuzlu bir tatlılığın tadına bakıyor.

Bunu sevdim.

Bu *çok* hoşuma gitti.

Çenemi daha da açıp onu ağzımın derinliklerine alırken inliyorum. Endişelendiğim gibi geriye dönüşler yok. Aslında o, ben ve bu yakınlıktan başka bir şey yok. Başımı aşağı yukarı hareket ettirirken onu dilimle ısıyorum, yanaklarım çukurlaşıyor. Ağzımın içinde şişen ve gerilen koca aletin hissi heyecan vericinin de ötesinde.

Damarlarımda arzu kükrerken onu okşayarak ıslak bir patlamayla geri çekiliyorum. Gözlerindeki vahşetten yanarak ona bakıyorum.

"I..." Yüzüm kızardı.

Cillian kaşlarını kaldırdı.

"Anlat bana." "Ben..."

yapabilir misin, yani..."

"Her şeyi durdurabiliriz-"

"Ağzımı siker misin?"

Nabzımın gümbürtüsü dışında oda sessizleşiyor. Neredeyse yüzünde yargılama ya da küçümseme göreceğimden korkuyorum. Ama sonunda bakışlarımı tekrar ona yönelttiğimde, göremiyorum.

Açlık görüyorum. Ham arzu. İlkel, saldırgan bir şehvet. "*Una...*"

"Arama geçmişimi gördüğünü biliyorum. En karanlık yanlarımı biliyorsun. Ve sana söylüyorum, *lütfen*, istediğim şey bu. Senden istediğim-"

"Taşaklarımı o güzel küçük döl sürtüğümün içine boşaltana kadar bu küçük güzel ağız sikhemi mi istiyorsun?"

Oh. LANET OLSUN. Evet.

Ne istediğimi biliyor. Ve bunu bilmesini seviyorum. Tıpkı agresif ya da sert bir Disney versiyonu istemediğimi bilmesini sevdiğim gibi.

Kötü olmasını istiyorum.

Eli saçlarımın arkasına doğru kayıyor. Beklentiyle titriyorum. Sıkıca kavırıyor ve sikinin daha da şişmesini izlerken inliyorum.

"İyi bir kız ol ve sikimi yut."

Ben inerken şişkin başını dudaklarımın yanından geçirerek itiyor. Adrenalin ve patlayıcı şehvet kulaklarımda kükrüyor ve Cillian kocaman aletini kabaca boğazımın derinliklerine sokarken tenimi karıncalandırıyor. Öğürüyorum ama geri çekildiğinde uzanıp tırnaklarımı kalçalarına geçiriyorum ve onu durduruyorum.

"*Kötü kız...*"

Geri çekilirken inliyorum, ancak kabaca tekrar içeri girmek için yolunu beceriyor. Kalçaları çarpıyor, şişmiş siki kabarık dudaklarımı geçip dilimin üzerinden geçerek boğazıma gömülüyor. Ona bakarken gözlerim sulanıyor, salyalarım ve prekum onun sikinden ve çenemden aşağı damlıyor.

Beni kullanmasına izin

vermek. Onu istemek. Bunu

arzulamak.

Bu yüzden inanılmaz derecede

ıslaktı. "Aç şu lanet bacaklarını."

Bunu yaparken inliyorum.

"Şimdi bana açgözlü küçük bir döl sürtüğünün ağzı sikilirken dağınık amcıyla nasıl oynadığını göster."

Elimin eteğimin altından bacaklarımın arasına bu kadar çabuk girip külotuma gömülmesi utanç verici. Parmaklarım klitorisimi bulup üzerinde yuvarlandığı anda ürperiyorum, zaten *çok yakınım*. Onun aletinin üzerine salyalarımı akıtırken inliyorum, boğuluyorum ve kekeliyorum, utanmadan kendimle oynuyorum, iğrenç ıslak *yapışkan* sesler odayı dolduruyor.

Cillian'ın karın kasları esniyor, inlerken siki zonkluyor. Saçlarımı iki eliyle sıkıca kavırıyor, *ikimizin de* istediği şeyi ağızmdan alırken agresif bir şekilde itiyor.

Daha da yaklaşıyorum, parmaklarım klitorisimde bulanıklaşıyor. Boşalacağını söyleyerek inlediğinde tüm kontrolümü kaybediyorum. Ağızımı ondan çekerken hala kendimi ovuyorum, saf şehvet dolu bir yüzle gözlerinin içine bakarken onu hızla okşuyorum.

"*Benim için gelin efendim,*" diye inliyorum, gözlerindeki zehirli yeşilin zümrüt ateşine dönüşmesini izliyorum. "Ağızıma gel. Yüzüme gel... *Efendim.*"

Bir hırıltıyla saçlarımı tutuyor ve sikini boğazımın derinliklerine gömüyor. Bir, iki kez itiyor ve sonra aniden kükrüyor. Ağzıma dolan dölllerinin sıcak fişkırımlarını hevesle yutarak inliyorum. Sonra çekiliyor ve kendini okşuyor ve ben aniden boşalıyorum, dölleri dudaklarıma, çeneme ve yanaklarıma sıçrarken klitorisimi ovuşturuyorum.

Nefesimi zar zor tutmuştum ki Cillian aniden beni kanepeye doğru itmeye başladı. Bluzumu yırtıp açarken inliyorum, düğmeler dağılıyor. Süttenimi çekip indiriyor ve ağzı göğüslerime inip dişleri hassas meme uçlarıma ısırıp tırmıklarken haykırıyorum.

Kalçalarımı kabaca ayırıyor ve kalçamın yanında bir bıçağın soğuk metalini hissettiğimde sarsılıyorum. Bıçak külotumu kesip parçalıyor ve birden onu sıcak, sert ve büyük bir şekilde tam açıklığımda hissediyorum.

Ağzı benimkine yapışıyor, kenarlarda kalan döllere aldırmadan. Ve hızlı bir hareketle, istekli amımı sikinin her santimiyle dolduruyor.

Çılgılık atıyorum, onu pençeliyorum, bacaklarım beline kilitleniyor ve Cillian beni bir *bez bebek* gibi becermeye devam ediyor. Elleri boğazıma doluyor ve beni vahşice sikerken sıkıyor.

"Kırılmış olabilirim, Una...."

Kendimi onun içinde kaybederken, kontrolü tamamen ele geçirdiğini, her parçamı sahiplendiğini hissederken kelimeler kulağımda törpüleniyor.

"Ama kendimi hiç seninle olduğum kadar sabit hissetmemiştim."

Gözlerimiz kilitleniyor, dudaklarımız bir santim arayla. Birbirimizin havasını soluyoruz. Yakınlığın içinde boğuluyoruz.

Hasar görmüş ve kırılmış.

Boşalmaya başladığımda, dudaklarım açlıkla onunkini buluyor. Benimle birlikte uçurumun kenarına geldiğini hissedebiliyorum, a zımın içine hırlıyor, m kemm l horozu, sıcak sperminin içime d k ld   n  hissedene kadar, arzuladığım kadar acımasızca ve acımasızca bana çarpıyor.

Kollarım ve bacaklarım onu sıkıca sararken kulağına "*Ben de kendimi hiç bu kadar sabit hissetmemiştim*" diye fısıldıyorum.

Belki de o bir canavar ve psikopattır. Belki hepimiz biraz  yleyiz.

Ama belki de iki kırık parça tekrar bütün olmak için bir araya gelebilir.

UNA

"UM, EVET, HI."

Asansör kapıları Drakos malikânesinin göz alıcı ön girişine açıldığında Callie bizi bekliyor. Bu şehirde çok zenginlik gördüm. Cillian'ın saat kulesindeki çatı katı sekiz haneli rakamların ortasında olmalı. Yukarı Doğu Yakası'ndaki çarpıcı beş katlı kahverengi taştan ya da Neve ve Ares'in batı yakasındaki tamamen camdan muhteşem çatı katından bahsetmiyorum bile.

Ama burası karşısında hepsi sönük kalıyor: İngiliz kırsalından Central Park South'taki kırk katlı bir binanın tepesine *tuğla tuğla* taşınmış, gerçek bir Gürcü tarzı İngiliz Malikanesi. On iki yatak odası, iki kat daha fazla banyo, hatta iki havuz, bakımlı bahçeler ve bir tenis kortuyla tamamlanmış *araziler*.

Bu kadar zevkli ve muhteşem yapılmasaydı müstehcen olurdu.

Asansörden indiğimizde Callie kaşlarını kaldırarak bana sırtıyor. "Evet,

Calliope?" Cillian kolunu belime dolayarak mırıldanıyor. "Ne oldu?"

"Şey, yemek on dakika önce başladı da." "Trafik

vardı."

Callie'nin gözleri boynumdaki eşarba takılıyor.

"*Harika bir eşarp, Una.*"

Derinden kızardım. O da sırtıyor. "*Peki o zaman,*" diye kıkırdıyor Callie. "Akşam yemeği bu tarafta."

Resmi yemek odasından gelen kahkaha ve sohbet seslerine yaklaşıp kadar zengin evde ilerliyoruz. Biz Callie'nin peşinden içeri girmeden hemen önce Hades dışarı çıkıyor. Boğazını temizliyor ve kapıyı arkasından kapatıyor.

"Acaba, uh," diye kaşlarını çatarak Cillian'a baktı. "Una'yı bir saniyeliğine ödünç alabilir miyim? Yalnız?"

"Hayır."

Cillian'ın sesindeki hırıltılı ve sahiplenici tını karşısında sırtıtmamak için kendimi zor tutuyorum.

Hades sırtıyor. "Hadi ama Cill, öyle bir şey değil. Sadece ona söylemem gerek-" "O zaman neyi bekliyorsun?"

Hades iç çekerken ben kıkırdıyorum. "Siktir et, tamam. Kal, umurumda değil." "Aynı fikirde olduğumuza sevindim."

Hades gözlerini deviriyor ve bana dönüyor. "Sadece sana karşı biraz huysuz olduğumu söylemek istedim."

Yani, var, evet. Ama sorun değil. Ben bir yabancıyım ve evet, babam neredeyse kardeşini öldürüyordu. Anlıyorum.

"Hades," diye onu rahatlatıyorum. "Her şey yolunda."

"Hayır. Yani, bir pislik olabilirim. Tamam, ben bir çeşit

hıyarım." "*Biraz...?*" Cillian mırıldanıyor.

Hades onu görmezden geliyor, siyah saçlarını mavi gözlerinden geriye doğru itiyor. "Resepsiyonda o lanet şey neredeyse Neve'in suratında patladığında sinirlenmişim. Ve bu yüzden yersiz konuştum." Alaycı bir şekilde gülümsüyor. "Sen baban değilsin Una."

Uzanıp elini sıkıyorum, bunu yaparken Cillian'dan gelen gergin çeneli hırıltıyı duymazdan geliyorum.

"Yeni bir başlangıç yapalım, olur mu?"

Hades sırtıyor. "Mükemmel. Yemin ederim, her zaman bir pislik değilim."

"Bunu tartışmak lazım," diye mırıldanıyor Cillian acımasızca, elimi Hades'ten geri çekerken. "Şimdi, *eğer hepimiz* öpüşüp barıştıysak... Sanırım hepimiz muhtemelen açlıktan ölüyoruz."

Drakos'ların evindeki ilk "aile yemeği". Ama sinirlerime rağmen ve belki de kısmen Hades'in önceden havayı temizlemesi nedeniyle, her şey mükemmel bir şekilde *güzeldi*.

Neve, Eilish ve Callie ile gülüp şarap içiyoruz. Ares'in, çocukken Hades'in yastığının altında atıştırmalıklar sakladığına dair anlattığı hikâyeye gülmekten kırılıyoruz. Dimitra, ufak tefek olmasına rağmen son derece korkutucu bir şekilde Cillian ve benim şerefime kadeh kaldırıyor ve şarap ve balla ilgili bir Yunan atasözü ile "aşk ve bebekler" hakkında bir şeyler söylüyor.

Evet, sakın ol Dimitra.

Hatta yanıma gelip bana sarılıyor ve artık bu ailenin bir parçası olduğum için ne kadar mutlu olduğunu söylüyor ki düşündüğümde bunu belki de hayatımda ilk kez duyuyorum.

Başımı Cillian'ın omzuna yaslıyorum, ellerimiz onun kucağında kenetleniyor ve etrafımdaki tüm sevgi ve aileye gülümsüyorum.

Hayat çok güzel.

TÜM KARDEŞLER ve gerçekten de bir Kildare kardeşi olabilecek Castle yemekten sonra bizimle birlikte asansöre biniyor. Ön kapıdan Central Park South'a yuvarlandığımızda hepimiz hâlâ Hades'in yaptığı bir şakaya gülüyorduk.

Ares oflayıp puflayarak Drakos'un binasının bulunduğu köşeden yan sokağın karşısındaki binaya bakıyor. Diğer binanın tepesinde dev bir yıkım topunun yanı sıra iskele ve çıplak demir kirişlerle tamamlanmış büyük bir vinç var.

"Bütün bunların üç ay önce bitmiş olması gerekiyordu," diye mırıldanıyor ve öfkeyle inşaatı işaret ediyor. "Yani Ya-ya'nın her gün bu saçmalığı duymasına gerek yok."

Neve'in *muhteşem* Aston Martin'i köşede durur ve bir vale şoförü hızlıca başını sallayarak iner.

Callie sırtarak Neve'e dönüyor. "Tamam, ilk olarak, kesinlikle hayır diyebilirsiniz. Ama-"

"*Evet*, Callie," diye gülüyor Neve. "Onu sürebilirsin. Parkın etrafında bir tur falan atarsın."

Küçük kız kardeşi ciyaklarken Ares inliyor ve Neve'e şiddetle sarılıyor.

"Tanrı yayalara ve diğer sürücülere yardım etsin."

Callie köşeye park etmiş arabaya doğru zıplarken geri kalanımız hâlâ konuşuyor ve gülüyor.

Ondan sonraki her şey ağır çekimde gerçekleşir.

Uzaklardan gelen donuk bir *patlama sesi* duyuyorum. Castle'ın kükreyerek herkesi itip kakarak geçtiğini, Callie'nin sırtarak Aston Martin'in açık sürücü kapısının yanında küçük bir zafer dansı yaptığı yere doğru koştuğunu hayal meyal fark ediyorum.

Adam kadına çarparken ıglıklar duyulur, kadını ortasından yakalar ve sırt üstü yuvarlanıp bir taksinin kaputuna çarparak dururken onu ayaklarından çeker.

...Tam da kırk saniye önce yukarıdaki vinçten sarkan yıkım topu, patlayan bir bomba sesiyle Neve'in arabasını sokağı fırlatırken.

CILLIAN

"NEW YORK ŞEHİRİ bugün, şehir merkezindeki bir inşaat alanında meydana gelen ve çevredekilerin sarsılmasına ve lüks bir spor arabanın yıkım topunun altında kalmasına neden olan mekanik bir arızanın şokunu yaşıyor. FBI New York Bölge Direktörü Shane Dorsey, Büro'nun dokuz tonluk topun Central Park South'a düşmesine neden olabilecek bir patlama raporlarını incelediğini ancak bunun bir terör eylemi olduğuna inanmadığını açıkladı. Müdür Dorsey açıklamasında ayrıca, kazanın kötü şöhretli Drakos ailesinin evine yakın bir yerde meydana gelmiş olmasına rağmen, Büro'nun bunu söz konusu aile ya da iddia edilen suç bağlantılarıyla ilgisi olmayan münferit bir olay olarak değerlendirdiğini belirtti. Müdür Dorsey, New Yorkluları, yıkım topunun halatının kopmasına neden olan vinç arızasının, bakımsız makinelerin bir sonucu olduğu konusunda temin etmeye devam etti. Olay sırasında lüks araba dışında hiç kimse ve hiçbir şey zarar görmemiştir."

Başparmağımı kumandaya vurarak televizyonu kapatıyorum, çenem gıcırıyor. Önemli olan kimsenin yaralanmamış olmasıydı. Ya da en azından kötü yaralanmadı. Castle taksiye sırtından aldığı darbeyle bir süre eğilmekte zorlanacak. Ama iyi olacak. Callie de iyi. Herkes iyi.

Dürüst olmak gerekirse, Castle'ın Kaptan Amerika süper hızını ve durumsal hiper farkındalığını göz ardı etmemekle birlikte, kimsenin yaralanmaması bir mucize.

Özellikle de bunun bir kaza olmasına *imkan* olmadığı için.

Vinç çok fazla uzamıştı, caddeye doğru çıkıntı yapıyordu, böylece tam o köşenin üzerinde durabiliyordu. Küçük bir patlamaya benzeyen bir patlama sesi duyuldu, belli ki kablo ve emniyetler kopmuştu.

Ve top doğrudan Neve'in arabasının üzerine düşerken çok isabetliydi.

Tüm bu sebeplerden dolayı, *kırmızı* görüyorum. Evet, herkes iyi. Ama bundan sonra kimin yaralanacağını görmek için beklemekten bıktım.

Ofisimde, Dorsey'e döndüm. Yüksek mevkilerde arkadaşlarının olması güzel, bunu söyleyebilirim.

"Teşekkür ederim."

Başını sallıyor. "Lafı bile olmaz."

Bu benim "iyi" kartımdı. Şimdi daha zor olanı

geliyor. "Ailemin peşinden kim geliyor, Jack?"

Yavaşça nefes verir. "Bilmiyorum. Ama bir ekibim var-"

"O mu?"

Soğuk bakışlarımı tutuyor. "Cillian, sana söylüyorum. Seamus lanet olası

bir de-" Ofisin kapısı aniden açılıyor ve Hades içeri giriyor.

Ona ters ters baktım. "Yardımcı olabilir miyim?" Sıkılmış dişlerimin arasından buz gibi tıslıyorum.

"Evet," diye tersliyor. "Az kalsın krepe dönüşecek olan benim *kız kardeşimdi*. Yani evet, Cillian, bundan sorumlu olan orospu çocuğunu bulmama *yardım edebilirsin*, böylece onun lanet kafasını koparabilirim."

Karanlık bir şekilde gülümsüyorum ve koltuklardan birinde boş bir yeri işaret ediyorum. "Otursana, Cehennem Tanrısı."

O söylediğinde, Dorsey'e dönüyorum. "Ne diyordun?" İç geçiriyor. "Cillian, Seamus öldü."

"O zaman *kim* benim lanet ailemi öldürmeye çalışıyor!!!" Kükreyerek yumruğumu masanın kenarına öyle bir indiriyorum ki, odanın karşısındaki bar arabasının üzerindeki şişeler şangırdıyor. "O Neve'in arabasıydı. Hedef oydu. Tıpkı resepsiyonda O'Connor temalı, kan kırmızısı kreması olan ve - unuttuysan söyleyeyim- O'Connor'un lanet olası *dövmesinin* bir kopyası suratında patladığında hedef olduğu gibi. Ve bugün, bu şiddet neredeyse Callie'nin ölümüne neden oluyordu, muhtemelen Castle'ın da."

"Bakın," diye homurdanıyor Dorsey. "Seamus'un hem hapse girmeden önce hem de hapisteyken takipçileri ve hayranları olduğunun farkındayız. Hayranları. Onu becermek isteyen kadınlar. Yani, Charles Manson gibi ciddi bir şeyden bahsediyoruz. Ama çocuklar," diye homurdanıyor ve sırayla her birimize sert bir bakış atıyor. "Gerçekler gerçektir. Adam ölmüş kadar ölü."

Hades parmaklarını kanepenin kenarına vurarak dişlerini gıcırdatıyor. "O zaman Una telefonda kimin *sesini* duydu?"

Dorsey başını sallıyor. Bu bir *hayalet*, evlat. Öldü ve gömüldü." "O zaman kazıp çıkaralım ve emin olalım."

Hem Dorsey hem de ben Hades'e döndük. Dorsey şaşkın ve belki biraz da endişeli görünüyor. Ben sadece gülümsüyorum, çünkü ben bir psikopatım, değil mi?

"Ciddi olamazsın."

Dorsey dönüp bana bakıyor, bu konuda onun tarafında olmamı bekliyor. Onun yerine, sadece omuz silktim.

"Cehennem Tanrısı'nı duydun. Nerede bu lanet mezar?"

New Jersey'deki lüks Montclair'in dış mahallelerinde, hepimiz FBI tesisinin tertemiz beyaz tıbbi muayene ofisinde dururken Dorsey başını sallıyor. Önümüzdeki otopsi masasının üzerinde duran ve Seamus O'Conor'dan geriye kalanları içeren metalik kutuya bakıyoruz.

Ya da en azından içinde kalıntıları *olsa iyi olur*.

İçeride gördüğümüz tek şey, çoğu kemik olan benekli kalıntılardı - Seamus'un sadece birkaç aydır toprak altında olduğu düşünüldüğünde bu ilginçti. Cesetler *o kadar* hızlı çürümez.

Ancak daha sonra Dorsey, defin FBI politikası olsa da, bunun pek de *hoş* bir defin olmadığını açıkladı. Metal tabutların kenarlarında yarıklar var ve cesetler kimyasal bir asitle ıslatılmış beze sarılıyor - her ikisi de çürüme oranını hızlandırmak için.

"Daha ne kadar sürecek?"

Dorsey bana döndü ve sonra saatine baktı. "Fazla uzun sürmez." Cam duvarın arkasından, beyaz laboratuvar giysileri içindeki iki teknisyenin bu kutudan aldıkları örnekler üzerinde DNA testleri yaptığı yere doğru başıyla işaret ediyor.

Sanki işaret verilmiş gibi, diğer odada bir ışık yeşile döner. Teknisyenler makineye doğru yürür ve bir veri çıktısını incelemeye başlar.

"Gördün mü?" Dorsey başını sallar. "Bir ölü gibi-"

Teknisyenlerden biri aniden acele ederek muayene odası ile laboratuvar arasındaki kapıyı açar. Biyolojik tehlike maskesini çıkarıyor, yüzü kızarmış. Kaşları şaşkınlıkla çatılmış.

"Nasıl görünüyoruz?" Dorsey homurdanıyor.

Adam kaşlarını çatar. "Üzgünüm Müdür Bey, ama sanırım bir yanlışlık olmalı."

Nabzım atmaya başladı. Çenem sıkıştı. Dorsey

kaşlarını çattı. "Affedersiniz?"

"Doğru tabutu aldığımızdan emin miyiz, Müdür Bey?"

Jack teknisyenine dönmeden önce bana endişeyle bakıyor. "Tabii ki biliyoruz." Parmağını, üzerinde Seamus'un tam adı ve mezar yeri numarası yazılı olan metal kutuya doğru uzatıyor. "Gördünüz mü?"

"Doktor Lee," diye kaşlarını çatar Dorsey. "Kafam karıştı

ne-" "Lanet olası testin ne *dedi*?"

Doktor endişeyle bana, sonra da yutkunup hızla başını sallayan Dorsey'e bakıyor. Dr. Lee boğazını temizliyor.

"Size ne diyeceğimi bilmiyorum ama bu Seamus O'Conor değil."

Zemin düşer.

Hay sikeyim.

"Bu bir erkek kadavrası bile değil."

Seamus O'Conor hangi cehennemde?

UNA

"Akşam yemeği için nereye gidiyorsunuz?"

Cillian soyunma odasındaki aynada arkamdan yaklaşıp boynumun arkasını öpmek için eğildiğinde ürperiyorum.

Birkaç hafta önce karşılaştığımızda konuştuğumuz Gail, eski adıyla Dr. Thompson ile akşam yemeğine gitmek için giyiniyorum. Babam, Finn gibi bazı acı verici şeylerin gündeme geleceğini biliyorum ama yine de heyecanlıyım.

"Onun evi, aslında."

"Peki orası neresi?"

Kollarında dönerek hoşgörüyle gülümsüyorum. Drakos'ların binasının dışındaki korkunç kazadan bu yana, son birkaç gündür her zamankinden daha çekingen ve düşünceli.

"Bir şeyler mi oluyor, yoksa bu hafta özellikle sahiplenici misin?"

Cillian homurdanıyor, kaşları çatılmış. Dudakları hafifçe kıvrılıyor. "Geçen gün sevdiğim insanlar neredeyse krebe dönüşüyordu. Hâlâ bunu düşünüyorum."

Sevdiğim

insanlar.

Dudağımı

ısııyorum.

Acaba ben de o grubun bir parçası mıyım?

"SoHo'da. Kabataslak bir yer değil. Greene Caddesi'nde üç-otuz üç numara, eğer izlemek istersen," diye kıkırdıyorum.

Kaşlarını çatıyor, kafasının içinde dişliler dönüyor. "Sanırım o binayı gerçekten biliyorum."

"Ciddi misin?"

Başını salladı. "Evet. Dominic Farrell'ın inşaat şirketi orayı yaptı." Kaşları çatıldı. "*Güzel bir bina.*"

"Sanırım Gail'in iyi bir zevki var." "Bu

pahalı bir bina."

Gözlerimi deviriyorum. "Affedersin, onu bir şeyle mi suçluyorsun?"

Başını sallayarak sırtıyor. "Sadece gözlem yapıyorum, hepsi bu." Uzaklaşmak için dönmeden önce beni usulca öpüyor. "Misafir odasında saklamak istediğin bir şey kaldı mı? Gerisini temizleyip Goodwill'e falan veririm diye düşünmüştüm."

Gerçek anlamda katil bir psikopatın hayır kurumlarına bağışta bulunması fikri karşısında sırtıma dürtüsüne direniyorum.

Açıkçası, artık sürekli olarak Cillian'ın-yatak odamızda uyuyorum. Tıpkı tüm kıyafetlerimi sakladığım gömme dolabın kendi tarafımda olduğu gibi. Ama eski dairemde gelen birkaç şey ve buraya ilk geldiğimde Cillian'ın bana aldığı, artık giymediğim ya da ihtiyaç duymadığım bazı kıyafetler (çoğunlukla rastgele kapüşonlular ve eşofmanlar) var.

"Hayır, sorun değil. Oradaki her şey gidebilir." Dönmeden önce dudağımı ısıyorum. "Hey, aslında, Cillian?"

Kafasını köşeden çıkarıyor. "Evet?" "Sana bir şey sormak istiyorum."

Kaşlarını çatıyor ve dolaba geri dönüyor. "Öyle mi?"

"Finn'in şu eskiz defteri," diyorum sessizce. "Üzerinde adımın yazılı olduğu çizimi hatırlıyor musun, sanki benim için çizmişti?"

Cillian sessizce gülümsüyor ve yüzümü okşamak için yaklaşıyor.

"Hatırlıyorum. Ejderha ve nilüferler ile tepesinde *seni öldürmeyen şey*."

Sinirlerimi yutarak başımı sallıyorum. "Evet, o. Dövme olarak yaptırmayı düşünüyorum."

Kaşları çatıldı. "Öyle

mi?" Başımı

sallıyorum.

"Nerede?"

"Sırtım. Bütün sırtım."

Bunu düşünürken zihninin çalkalanışını izliyorum. "Yara izlerinin üzerine." "*Evet*."

Bana onları hiç sormadı, ben de ona nasıl aldığımı hiç söylemedim. Ama bazen gözlerinde öfkeyle onlara bakarken yakaladığımdan, onların babamdan kaldığını bildiği çok açık.

"Yara izlerin seni *sen* yapan şeylerin bir parçası Una," diye mırıldanıyor usulca. "Biliyorum."

"Onlara baktığımda..." gözleri kararıyor. "Ondan olduklarını biliyorum."

Gözlerimi kapatıyorum. Cillian yüzümü kavırıyor, başımın tepesini garip bir şefkatle öpüyor.

"*İşte bu* yüzden onlara kaşlarımı çatıyorum," diye homurdanıyor. "Seni ya da güzelliğini herhangi bir şekilde gölgelediklerini düşündüğüm için değil. Ama bana senin incindiğin ve benim yanında olmadığım bir zamanı düşündürdükleri için."

Parmak uçlarımda yükseliyorum, onu önce usulca, sonra çok daha sert öpüyorum ve sonra geri çekiliyorum.

"Ve seni bunun için seviyorum-" Ağzım kapanıyor. Gözlerim dehşetten kocaman oldu. "Ben-oh-ben öyle demek istemedim-"

"Öyle mi?"

Yutkunuyorum, başka tarafa bakıyorum. "Cillian, öyle demek istemedim-" "İstiyorsun."

Siktir et.

"Evet," diye tersliyorum, ona dönüyorum ve omuz silkiyorum "Evet, seni seviyorum. Ve bunun lanet olası planın bir parçası olmadığını anlıyorum ve senin de-"

Ağzı ağızıma yapışıp nefesimi keserken, nabzım kulaklarımda patlarken kelimelerim susturuluyor. Beni yavaşça ve sahiplenerek öperken ona karşı eriyorum, ta ki alt dudağımı hafifçe ısırarak geri çekilene kadar.

"Ben de seni seviyorum."

"UNA!"

Gail ışıl ışıl parlıyor, kapıyı ardına kadar açıyor ve bana kocaman sarılıyor. Ayrıldığımızda beni *fevkalade güzel* dairesine buyur ediyor. Yani Cillian'ın evi ya da Neve ve Ares'in gökyüzündeki kristal kutusu gibi değil. Ama yine de muhteşem.

Modern, ışık dolu ve *kocaman*. Özellikle de SoHo'da, bodrum katlarındaki dolap büyüklüğündeki stüdyo dairelerin çoğunun size ayda üç bin dolara mal olacağı bir yerde. Modern ve Neo-klasik tablolar duvarları süslüyor, orada burada kaideler üzerinde birkaç Greko-Romen tarzı heykel var.

Gail iç çeker, gözlerini devirir.

"Tamam, tamam, tam açıklama. Ailemde para var. Bilime ve psikiyatriye yöneldim çünkü zihin beni büyülüyor. Düşük maaş çekleri için *değil*."

Bakışları Bones'u getirdiğim küçük kedi taşıyıcısına düşüyor. "Ooo!" diye ciyaklıyor. "Ve bu da yakışıklı çocuğun ta kendisi!"

"Onu bunun içinde tutabilirim-"

"Oh, hayır, lütfen! Etrafta koşturabilir. Kedileri severim ama burada kedi besleyemem. Buradaki kooperatif yönetimi zorba ve başkanın alerjisi var, bu yüzden tüm kedileri binadan kovdu."

"Sen söylemezsen ben de söylemem."

Gülüyor. "Mükemmel. Sana biraz şarap getireyim mi?" "Tabii ki!"

Bones'u dışarı çıkarıyorum, o da hemen üzerine oturacak bir tuvalet bulmak için koşuyor. Sonra Gail'i dairenin içinden mutfığa kadar takip ediyorum. Köşeyi döndüğümüzde, berbat bir koku duyularıma hücum ederken burnum aniden kırışıyor.

"Ugh," diye inliyor. "Başlatma şimdi. Bu benim üst kat komşum. Bazen orada ne pişirdiği... ya da *demlediği*... *hakkında* hiçbir fikrim yok ama berbat kokuyor, değil mi?"

Yüzümü buruşturuyorum. "Neredeyse *ölüm* gibi bir kokusu var."

Başını sallayarak gülüyor. "Özellikle de ofisimin yanındaki koridorda çok kötü. Hadi, gidip şu şarabı alalım."

Yüzümde bir sırıtışla onu takip ediyorum.

Adımlarımda daha önce hiç hissetmediğim bir zıplama.

Kalbimde daha önce hiç yaşamadığım bir doluluk. Ve buraya geldiğimden beri içimi kaplayan yepyeni bir duygu daha.

Umut.

O beni seviyor.

Aptal gibi

sırıttıyorum. Ve

onu seviyorum.

"Kırmızı mı beyaz

mi?"

"Biliyor musun Gail," diye omuz silkiyorum sırtarak mutfağa girerken.

"Umurumda bile değil. Şaşırt beni."

CILLIAN

"Lanet olası yatak istirahati, dostum." Castle başını sallıyor, yüzünde derin bir çatıklık var. "Tamamen saçmalık. Ben *iyiyim*."

"Evet?" Castle'ın Yukarı Doğu Yakası'ndaki evinin geniş yatak odasının zemininde yürüyorum ve raflarından birinin üzerindeki küçük altın kupa standından bir futbol topu alıyorum. Ona dönerken elimde umursamazca bir aşağı bir yukarı savuruyorum. "Arka tarafta biraz top oynamak ister misin?"

Ne kadar istese de elbette yapamaz. Castle, Calliope'u Neve'in arabasının yanında ezilmekten kurtardığı sırada kırılan bir kaburga kemiği ve sırtındaki bazı yırtık kaslar nedeniyle doktorların yatakta kalması konusunda kesin emirleri var. Ama bu bana dik dik bakmasını engellemiyor.

"Hayır," diye mırıldandı. "Ama sadece o lanet olası bir koleksiyon parçası olduğu için. Bu arada onu yere bırak."

"Bu kullanılmış bir futbol topu, Castle."

"Evet, Emmitt Smith tarafından rekor kıran on sekiz bin üç yüz elli beş kariyer koşu yardasının son birkaç yardası için *kullanıldı*. Bırak onu, lütfen."

"Acele avlu da ne demek?"

Gözlerini deviriyor. "Seni gerçekten Amerikan futbolu izlemeye alıştırmalıyız."

"Evet, gerçekten bilmiyoruz."

İç çekiyor. "Tamam, siktir et. Ben kalkıyorum. Yapacak işlerim var-" "Yakala."

Castle yana doğru hamle yapıyor ve az önce ona doğru fırlattığım topa uzanıyor. Başarıyor ama yüzündeki ısırılmış acı ifadesi ve çıkardığı inilti gözden kaçmıyor. O da bunu biliyor.

"Pislik."

Bir omzumu kaldırarak sırtıyorum. "Yatakta kal. İyileş. Bu arada çiçekler güzelmiş."

Yatağının yanındaki vazoda duran sarı gül demetine başımı sallayarak bakıyorum. "Teşekkürler. Callie gönderdi."

Kaşlarımı çatıyorum.

"*Onu kurtardığın için,*" diye iç geçiriyor.

"Sakin ol." "Kadınlar kahramanlara bayılır."

Gözlerini deviriyor. "Kapa çenen. Yirmi yaşında falan." "Bunu otuz iki yaşında olan adam söylüyor."

"*Ve unuttuysanız* diye söylüyorum, Luca Carveli'yle görücü usulü nişanlandım."

"Özür dilerim, şu anda beni mi yoksa kendini mi ikna etmeye çalışıyorsun?" "Cillian?" diye homurdanıyor. "Ciddiyim. Bırak artık."

Kıkırdıyorum. "Ne yazık ki bu huysuzluk için bir şey yazmamışlar."

"Evet, ne yazık ki bu konuda yapacak bir şey yok." Sırıttıyor. "Peki, Una bu gece nerede?"

"Seninle karşılaştığı doktorla akşam yemeği." Gözlerim kısıldı. "Bak, onu çoktan araştırdığını biliyorum..."

Benim de var.

"...ama?"

Başımı öne arkaya eğiyorum. "Onu ve Una'yı gördüğünde sana garip gelen bir şey oldu mu?"

Başını sallar. "O oldukça açık bir kitap, Cill. Zeki, azimli, emekli olmadan önce saygın bir kriminal psikiyatrist olarak harika bir kariyeri vardı. Bir kez evlenmiş, sadece kısa bir süre için. Çocuğu yok. Una ve kardeşıyle tanışmadan önce boşanmış."

"Paradan mı geliyor?"

Başını sallar. "Hayır. Annesi, çocuğunu tıp fakültesine sokabilmek için bir lokantada çift vardiya çalışan bekar bir anneydi."

Kaşlarım çatıldı. "Eski kocası mı?"

"Missouri'de vergi aktüatörü. Ne arıyorsun, Cill?" Başımı sallıyorum. "Hiçbir şey."

Bana bakıyor. "Onun bir yerlere gitmesi hoşuna gitmiyor, değil mi?"

"Psikanalizi geçelim, olur mu? Söz veriyorum, kafamın içinde bir gezintiye çıksanız bulduklarınızdan hoşlanmayacaksınız."

Kıkırdıyor. "Yeterince makul. Ama sanırım karınla işlerin ciddileştiğini söyleyebilirsin?"

"Çok komik."

"Bunu sadece yarı şaka olarak söyledim."

Boğazımı temizliyorum, pencerelerden birine bakmak için dönüyorum.

"Kafamdaki kaosu o yaratıyor..." Omuz silkiyorum. "Biraz daha az kaotik. İçimdeki o şey, şiddet. Onunla daha sessiz."

Castle ilk defa şaka yapmıyor. Sanırım onunla duygusal olarak en açık olduğum anın bu olduğunun farkında. Muhtemelen herhangi biriyle.

"O zaman senin adına mutluyum, Cillian," diye sessizce homurdanıyor.

"Gerçekten öyle." Pencereden dışarı gülümsüyorum. Tam o sırada telefonum çalıyor.

"Hey, evde

misin?" Bu Hades.

"Brownstone'da yani. Ben dışarıdayım. Bunu duymalısın."

Kaşlarımı çattım. "Evet, tabii, yukarı gel. Castle'ın odasındayız."

Belli ki ön kapıyı koruyan adamlarım Hades'i tanıyor ve o da yeşil listede. Bir dakika bile geçmeden kapıya vuruldu ve içeri girdi.

"Devam et," diye homurdanıyor Castle. "Sen yatak istirahati şakaları yaparken-" "Evet, aslında buraya şaka yapmaya ya da taşak patlatmaya gelmedim."

Çenem gıcırıyor. Hades'in ses tonunda ve yüzündeki acımasız ifadede bir karanlık ve aciliyet var.

"Ne oldu?"

"Uyuyan köpeklerin uyumasına izin vermen gerektiğini söylerler ya? Ben bu konuda berbatım. Ve Seamus'la olan bu olay beni çok rahatsız ediyor."

Bunun *onu neden rahatsız ettiğini* anlayabiliyorum. Dorsey'in Seamus'un cesedinin FBI mezarlığında neden kayıp olduğuna dair ortaya attığı biraz daha rahatsız edici teoriler var.

Mezar soygunu. *Cesede tapma*. Seri katilleri idolleştiren insanların, onlara duydukları hayranlık nedeniyle vücutlarının parçalarını, hatta *tüm vücutlarını* çaldıkları biliniyor. Bu işin karaborsası bile var ve insanlar *para ödüyor*. Dorsey, FBI'ın Ashville Baltalı Katili'nin aletini dark web'de yüz bin dolara satan bir adamı yakaladığını söyledi.

Ve insanlar *bana* deli diyor.

"Bakın, Dorsey tüm bu garip mezar hırsızlığı olaylarının daha önce de yaşandığını söyledi, özellikle de O'Connor gibi yüksek profilli vakalarda. Son derece hastalıklı ama olağandışı değil."

Hades başını sallar. "Olabilir. Ama bu beni rahatsız ediyordu, ben de Coal Creek'le ilgili başka şeyler araştırmaya başladım ve birkaç iyilik daha istedim." Ağzı inceliyor. "Yani, bu Dr. Thompson... O'Connor'ın kayıt dışı psikolojik değerlendirmelerini yapmak için Adalet Bakanlığı ve FBI'dan izin alıyor. Kitabı için, değil mi? Ama kitap hiç yayınlanmadı."

Castle kaşlarını çatar. "Dorsey bunu halletti. Bürokrasi, dostum. Yeni biri seçiliyor, o da yeni bir FBI Şefi atıyor ve işler karışıyor. Programı kestiler."

Hades başını sallar. "O zaman iyi doktorun asistanlarını araştırdım. Coal Creek'te onlardan üç tane varmış."

Kaşlarım çatıldı. "Ve?"

"Hepsi öldü."

Göğsümün derinliklerinde karanlık bir enerji
zonklamaya başlıyor. "Kanserden bir tane,
yani bu her şeyin üstünde-"

"Hades..." Castle kaşlarını çatar. "Ben de şüpheli bir adamım. Ama sen neden bahsediyorsun, bir tür komplodan mı?"

"İkinci asistan, aslında hiçbir şeyin çalınmadığı bir soygunda on katlı bir pencereden aşağı itildi. *Üçüncüsü* de göğsüne bir Magnum sıkarak intihar etti. Yani... Sen söyle."

Ağzım bir çizgi çiziyor ve Castle'ın yüzü kararıyor. "Bu *kendini* göğsünden vurmak için büyük bir silah."

Hades başını sallar. "Zor olurdu. Eğer yüz iki kiloluk bir kadınsanız, ki kurban öyleydi, bunu neredeyse imkânsız olarak nitelendirebilirim."

"Onunla nereye gidiyorsun?" Homurdanıyorum, kalbim güm güm atıyor, ellerim yanımda huzursuzca seğiriyor.

"Dorsey, Seamus'un psikiyatri kapatıldıktan sonra bile eş ziyaretleri yaptığından bahsetti."

"Ve?"

"Ve ben buldum-" gülümsüyor ve kendini düzeltiyor. "Kendisinin ve son derece arkadaş canlısı iki erkek eskortun elimdeki videosunu karısının görmesini istemeyen orta düzey bir Adalet Bakanlığı ajanı bunları çıkardı. Ama işte." Telefonunun kilidini açtı ve bana doğru itti. "Florence ADX'ten eş ziyareti kayıtları."

"Bunları gördük."

Başını sallıyor. "O'Conor'un *daha önce* yaptığı ziyaretlerin kayıtlarını gördük. Coal Creek gözlemleri. Bunlar gözlem sırasında ve sonrasında yapılan gözlemler."

İmza kâğıdının fotokopisinin üzerindeki siyah çubuklara kaşlarımı çatıyorum. "İsimler redakte edilmiş olarak mı?"

"Adamım bunun atlatabileceği bir şey olmadığına yemin etti. Standart uygulama sanırım. Belki de hapishanede yeni bir bürokrat vardı. Ama sola bak."

Gözlerim tarih sütununa kayıyor ve sonra yan tarafa doğru akan zamanlara.

"Burada neye bakmam gerekiyor?" "Giriş saatlerine."

"Hepsi aynı."

Acımasızca başını sallıyor. "*Çıkış* saatleri de aynı. Floransa'nın katı zaman dilimleri olduğunu bildiğinizde bu daha az garip geliyor. Bir evlilik sırasında sevişmek için sadece bir buçuk saatiniz var. Ama dikkatimi çeken, her birinin *giriş saatinin* aynı olması.

"Ziyaret saatleri başladığında olabilir," diye homurdanıyor Castle.

"Ben de öyle düşünmüştüm, ta ki kontrol edene kadar. Ziyaret penceresi, o iki buçuk kontrollerinden yaklaşık iki saat *önce* başlıyor." Çenesi gerildi. "Ve engellenen isimlere bakın. Her sansür çubuğu aynı uzunlukta."

"*Aynı isim*," diye tısladım.

Aynı zamanda. *Her* seferinde.

Acımasızca başını sallıyor. "Cillian, bunlar psikopat hayranların rastgele evlilik ziyaretleri değil. Bunlar *randevu*." Telefonunu geri alır ve başka bir şey getirir

yukarı. "Adamımın bulabildiği en iyi görüntü bu. O'Connor'ı sürekli ziyaret eden hatunun güvenlik kasetinden."

Bana klibi gösteriyor. Evet, bundan bir bok anlamıyoruz. Görüntü bulanık ve söz konusu kadın kenarlı bir şapka, yüksek yakalı bir ceket ve güneş gözlüğü takıyor. Castle çenesini bana doğru sallıyor, ben de görebilmesi için Hades'in telefonunu video klibi oynatarak ona uzatıyorum.

"Peki ya bu Dr. Thompson?"

"Bunu konuşmuştuk. Castle onu tamamen araştırdı. O temiz." Hades kaşlarını çatı. "Pek sayılmaz."

Kıpırdamadan duruyorum. "Açıkla."

"Yani evet, banka soyguncusu falan değil. Ama *temiz* de değil. Dört yıl önce tıbbi lisansı elinden alındı."

Kafamın içinde alarm zilleri çalmaya başlıyor. Aynı derecede gergin görünen Castle'a sertçe bakıyorum.

"Emekli oldu, Hades. Onu araştırdım-"

"*Castle*. Az önce son görevindeki bir yöneticiye lanet kayıtları benim için açması için para ödedim. Emekli olmamış, kovulmuş. Ayrıca reçeteli ilaç hırsızlığıyla ilgili bir disiplin duruşmasının ardından geçirdiği 'psikiyatrik bir olay' sonrasında tıbbi lisansı iptal edildi."

Ne. Ne. *Sikeyim*.

"Onlara dava açmaya çalıştı ve eğer geri çekilirse suçlamaları düşürmeyi ve her şeyi mühürlemeyi kabul ettiler, o da bunu yaptı."

Telefonumu cebimden çıkarıp Una'nın numarasını çevirirken nabzım alev alev yanıyor. Çalışıyor, çalışıyor, çalışıyor ve sonra telesekretere düşüyor. Deniyorum

ve yine aynı bok oluyor. Hay *sikeyim*.

"Oh, neredeyse unuttuyordum." Hades acımasız görünüyor. "Coal Creek, Dr. Thompson'ın O'Conor'ı profesyonel bir ortamda ilk gözlemleyişi değildi."

"Ne?"

Başını sallıyor. "Otuz yıl kadar önce küçük bir saldırı ve darp suçu almış. Avukatının parasını mafya ödedi, o da cezayı indirtti. Ama mahkeme kararıyla bir süre psikolojik değerlendirmeye tabi tutulmuş. Psikiyatristinin kim olduğuna dair büyük bir tahminde bulunun."

"Bu imkansız. Thompson'ın Coal Creek'te böyle bir geçmişi olmasına asla izin vermezler-"

"Ama o zamanlar 'Doktor *Thompson*' değildi," diye homurdanıyor Hades. "Hâlâ kızlık soyadını taşıyordu. McCurdy."

Una'yı bir kez daha aramak için düğmeye bastığımda kafamda dünyadaki tüm alarm zilleri çalıyor.

Sonra zemin gerçekten düşer. "*Oh*

lanet olsun."

Bakışlarımı hâlâ Hades'in telefonundaki güvenlik kamerasına bakmakta olan Castle'a çeviriyorum.

"Castle-?"

"*Sik beni, bu onu sikmek.*" Ekrana dokunuyor, bana çevirirken yüzü bembeyaz oluyor. "Cillian, bu Gail Thompson."

Seamus'un psikiyatristi. Hapishaneden önce tanıdığı. Hapishanede onu rutin olarak ziyaret etmeye başlayan kişi.

Una şu anda kiminle yemek yiyor?

"Lanet olsun," diye nefes alır Hades. "Onun sadece psikiyatristi olduğunu sanmıyorum. Bence *Cillian*'a aşıktı?"

Çoktan kapıdan çıktım, merdivenlerden

iniyorum. Sanırım az önce Apostle'ı buldum.

Garajda GTO'mun direksiyonuna geçerken telefonum çaldı.

Una.

Teşekkür ederim.

Lanet olsun. Tanrım.

"Una, yapman gerek-

" "Merhaba,

Cillian..."

Kaskatı kesiliyorum. Ses metalik ve hırıltılı, ses değiştiriciden gelen dengesiz ve mekanik bir ses.

"Yemin ederim," diye hırlıyorum. "Eğer sen-"

"O iyi, Bay Kildare. Hepsi iyi. *Şimdilik.*" *Hepsi.*

Kim? Kim. *LANET OLSUN.* Kim. "*Hepsi*" mi?

Kulaklarımda kan uğulduyor ve çenem o kadar sert sıkılıyor ki dişlerim kırılacakmış gibi hissediyorum.

"*Beni dinle,*" diye mırıldandım. "Kim-"

"İyi kalmalarını istiyorsanız, sanırım beni nerede bulacağınızı

biliyorsunuz." "Ben kendim-"

"Peki ya Cillian?" Ses soğuk, robotik bir öksürük sesi çıkarıyor. "Hazırlıklı ol."

"Ne için?"

"Ölmek için. Aşkımın ölümünden sorumlu olan herkesin bu gece mahşer kapısında son hesaplaşmalarını yapmalarına hazır olun."

UNA

"SANAT KOLEKSİYONUN *İNANILMAZ*, GAIL."

Oturma odasının duvarında, şöminenin üzerinde asılı duran ve Warhol'a ait olduğu belli olan şeye huşu içinde bakıyorum.

Gail gözlerini devirir. "Biliyorum, biliyorum. Biraz gösterişli. Ama ben büyürken onun çalışmalarını hep sevmişimdir. Çılgınlık ve arkasındaki odaklanma ile ilgili bir şey. Peki ya şimdi?" Anlamlı bir şekilde omuz silkiyor. "Bazen kendini şımartmalısın, değil mi?"

"Doğru," diye sırtıtıyorum, daha önce açtığı harika Bourgogne'dan bir yudum daha alıyorum.

"Yani..." diye kaşlarını çatıyor. "Finn."

Derin bir nefes alıyorum. "Evet... Bir sürü iblisi vardı." "Tören nasıldı?"

Yüzümü buruşturup başka tarafa bakıyorum. "Bir tane yoktu. Ya da en azından öldüğünde kaldığı rehabilitasyon merkezinde küçük bir tane vardı. I..." Gözyaşlarımı yutuyorum. "Orada değildim. Olay olduğunda hâlâ onu arıyordum. Aslında öldüğünü bile birkaç hafta önce öğrendim, hiçbir fikrim yoktu."

Gail'in yüzü düşer. "Aman Tanrım, tatlım." Şarabını bırakıp karşımdaki sandalyeye oturdu ve bana sıkıca sarıldı. "Çok çok üzgünüm."

Elimin tersiyle gözlerimi silerek geri çekiliyorum. "Teşekkür ederim. Aslında bir tane alabilirim. Yani bir hizmet."

Kelimenin tam anlamıyla yeni aklıma gelen bir şey. Ama birden, bunun yapmak istediğim bir şey olduğunu anladım.

"Bence bu çok hoş olur. Geleceğimden emin olabilirsiniz. O çok tatlı bir çocuktur."

Yavaşça nefes veriyorum. "Evet, gerçekten öyleydi."

Gail iç geçiriyor, şarabının son damlasını da içtikten sonra çoğunlukla boş olan bardağıma bakıyor. "Üstünü kapatabilir miyim?"

"I..." Sırıttıyorum. "Tabii. Teşekkür ederim."

"Mükemmel," diye gülümsüyor ve bardağı almadan önce öldürmemi izliyor. "Zaten gidip akşam yemeğini kontrol etmem gerekiyor. Umarım Shepherd's Pie iyidir?"

Kıkırdıyorum. "Yani ben İrlandalıyım, yani kesinlikle. Büyürken hizmetçimiz de gemiden inmiş İrlandalı gibiydi. Her zaman yapardı."

Gail gülümser. "Aynen. Yani, İrlandalı kahya değil ama İrlandalı kanı ve Çoban Pastası iştahı, yüzde yüz."

"İrlandalı olduğunu bilmiyordum!"

Gülüyor. "Tam anlamıyla. Kızlık soyadım McCurdy ve her şeyim."

"Vay canına, evli olduğunu da bilmiyordum."

"Boşanmış. Sen ve ben Colorado'da tanışmadan çok önce." İç çekiyor.

"Pekâlâ, bana beş dakika ver. Gidip şarabımızı doldurayım ve akşam yemeğini kontrol edeyim."

Sırıtiyorum. "Gidip Bones'u bulacağım ve paha biçilmez halılarınızdan birinin üzerine kaka yapmadığından emin olacağım."

İçtenlikle kıkırdıyor. "Oh, eminim o iyi çocuk gayet iyi gidiyordur."

O odadan mutfığa doğru vals yaparak çıktığında, ben de kalkıp diğer kapıdan Gail'in muhteşem dairesinin ana koridoruna çıkıyorum.

"Bones?" Kaşlarımı çatıyorum, misafir banyosuna bakıyorum ve boş olduğunu görüyorum. "Bones, neredesin, seni küçük pislik? Onu iyi bir çocuk olduğuna inandırmışsın ama ikimiz de bunun saçmalık olduğunu biliyoruz. Neredesin? Yemin ederim, eğer Dr. Thompson'ın zeminine kaka yaptıysan, çok ciddi şeyler konuşacağız."

Hala cevap yok. Emin olmak için resmi yemek odasını, girişi, misafir odasını ve banyoyu tekrar kontrol ediyorum. Hiçbir şey yok. Hatta ana yatak odasının kapısına doğru yavaşça yaklaşıyorum. Neyse ki kapı sıkıca kapalı. Bones'un kapıları açmak için kafasını kullanma gibi bir huyu olsa da, bu kapı onun tüylü küçük kubbesinin saldırısına açıkça karşı koymuş.

"Dostum, *hadi*. Neredesin?"

Koridordan oturma odasına doğru ilerlerken duraksıyorum, burnum korkunç bir şekilde kırılıyor.

Tanrım, bu koku *gerçekten iğrenç*. İçeri girdiğimden çok daha kötü. Neredeyse üst kattaki komşusu için endişeleneceğim, o kadar kötü ki. Kütüphaneye geri dönmek üzereyken yan tarafa baktım ve kaşlarımı çattım.

"Kahretsin, Bones."

Beni içeri davet ettiğinde kapalı olan Gail'in çalışma odasının kapısı şimdi aralık. Yatak odasının aksine, bu kapı Bones'un patentli kafa atma hareketine boyun eğmiş gibi görünüyor.

Buranın birinin özel alanı olduğunu fark ederek, kapıyı yavaşça aralayıp içeri giriyorum.

"Bones?"

Neredeyse öğürecektim. Burası neredeyse bunaltıcı bir kokuya sahip. Çürümüş yemek ya da bozulmuş süt gibi. Öğürüyorum, odanın loşluğuna bakarken kolumun kıvrımıyla burnumu kapatıyorum.

Pencerelerin önünde bir masa var, perdeleri kapalı. Bir masa, bir grup muhteşem ahşap ve pirinç raf. Ve garip bir şekilde, uzak duvara çekilmiş, Kelt esintili desenlerle kaplı süslü bir perde.

"*Bones!*" Tıslıyorum. "*Hadi ama!* Buraya giremeyiz! Burası birinin özel alanı, senin lanet olası çöp kutun değil. Ayrıca ikimizin de bu havayı solumasına imkân yok. Tanrım."

Dizlerimin üzerinde sürünerek Gail'in masasına doğru yürüyorum ve altına bakıyorum. "Kemikler?" Hâlâ bir şey yok. Hay sikeyim. Ayağa kalkmaya başladım. "Lanet olsun, seni bulanık sikik-"

Bir şeyler aksıyor. Zihnim Gail'in masasında neye baktığımı anlamaya çalışırken bir şey ciğerlerimdeki havayı boğuyor.

Fotoğr
aflar.

Benden

.

Cillian'ın. İkimizin el ele tutuşmasını. Öpüşürken. Her bir samimi fotoğraf belli ki uzaktan telefoto lensle çekilmiş.

Sadece biz değiliz.

Neve ve Ares'in hem birlikte hem de ayrı ayrı çekilmiş başka fotoğrafları da var. Eilish ve Castle'ın. Hades, Kratos, Callie ve Dimitra'nın.

"Bu ne lan..."

Arkamdan gelen bir miyavlama sesi neredeyse kalp krizi geçirmeme neden oluyor.

"Bones!" Tıslıyorum, gözlerim odadaki loş ışıkta onu bulmaya çalışırken dönüyorum. Perdeler tamamen kapalı olduğundan, oda gölgelerle yıkanıyor. "Bones, buradan *hemen çıkmalıyız*. Nereye-"

Bakışlarım masanın yanındaki bir masaya takılınca

donup kalıyorum. zerinde bir tabanca olan bir masa.

Bir çeşit uzaktan kumanda.

Bir paket kırmızı pasta kreması boyası.

Nabzım hızlanmaya başlıyor, kafamın içinde kaçmam için bağıran her sesi duymazdan gelip masaya yaklaşırken ağzım kupkuru oluyor. Bakışlarım silahın, uzaktan kumandanın, yeni ailemin ve benim daha fazla fotoğrafımın ve bir g şeridinden şarj olan *yarım düzine tek kullanımlık kapaklı telefonun* zerinden kayarak nihayet maskeye gelene kadar başım dönüyor.

İçimi kemiren uyuşuk bir hisle ellerim titreyerek onu almak için uzanıyor. st yarısı siyah, gözlerin üzerinde iki opak aynalı lens var. Alt yarısı metalik, ağız kısmının üzerinde hoparlöre benzeyen bir şey var.

Bu da ne böyle?

Bu koku da ne böyle?!

Bir şey bacağıma sürtünüyor. Sarsılıyorum, maskeyi yere dşryorum ve fokurdamadan önce bir elimi çığlığın üzerine kapatıyorum. Yere bakıyorum, kalbim boğazımda.

"Seni *mutlak pislik!*" Bana bakıp dudaklarını yalayan Bones'a tıslıyorum.
"Ödümü *kopardın!*"

Bones ayaklarımın dibindeki maskeye sokuluyor.

"Iyy, dokunma ona," diye mırıldandım. "Ürkütücü."

Bones miyavlıyor. Sonra yüzünü ürkütücü maskenin *içine* sokar.

"Bones, *lütfen-*"

Bir kez daha miyavladığında neredeyse çığlık
atacaktım. Maskenin içinden.

Tatlı miyavlamasını soğuk, metalik, hırıltılı bir sese dönüştüren ağzının
üzerindeki hoparlörden.

Kutsal İsa.

Birden bir aydınlanma yaşıyorum, sanki ilk kez at gözlüklerimin arkasından
bakıyormuşum gibi. Ve sanki soğuk bir bıçak omurgamdan aşağıya doğru
sürükleniyor gibi hissediyorum.

Burası Gail'in ofisi değil.

Bu Apostle'ın.

Ben hızla ona doğru uzanırken Bones yüzünü maskeden çıkarıp miyavlıyor.

"*Defolup* gitmemiz gerek, BONES!"

Yerdeki perdeye doğru atılıyor ve miyavlayarak perdeye vuruyor.

"Buraya gel!" Tıslıyorum. "Gitmeliyiz, *ŞİMDİ!*"

Ama miyavlamaya ve perdeyle oynamaya devam ediyor. Ve başım
dönmeye devam ediyor. Ve ağzım kurumaya devam ediyor.

Ve o *koku*.

"Bones!"

Yorulmaya başladım.

Neden yoruluyorum ki? "Bones!"

Buraya gel!"

Ama perdeye vurmaya ve miyavlamaya devam ediyor, t a ki aniden perdenin altından kayana kadar.

Sikeyim.

Ayaklarımın olması gerektiği gibi çalışmadığını fark ettiğimde dehşet içinde sendeliyorum. Ama masaya tutunup yanından sendeleyerek geçiyorum, sonra raflara, ta ki kokunun baskın olduğu perdenin önünde durana kadar.

"Bones..." Mırıldanıyorum. "Bones, biz... buraya gel..."

Perdeyi tutuyorum. Ve uzun sürmemesi gereken bir çabayla çekip açıyorum.

Bu sefer gerçekten çılgılık atıyorum.

Saf, iğrenç bir *dehşet çılgılığı atıyorum.*

Çünkü babamın çürümeye yüz tutmuş cesediyle yüz yüzeyim.

"Küçük bir aile toplantısı yapabileceğimizi umuyordum."

Altımdaki zemin yuvarlanırken sendeleyerek dönüyorum. Kusmaya başladığımda yüzüm kızarıyor ve hıçkırıyorum. Ağırlaşan başımı kaldırıp ağzımı elimin tersiyle silmeye çalışıyorum, bu sırada kan çanağına dönmüş gözlerim Gail'inkilere kilitleniyor.

"Çok üzgünüm tatlım," diyor yüzündeki sırtıkan gülümsemenin arasından.
"Umarım bu ilişkimize zarar vermez. Ne *de olsa* ben senin üvey annenim."

Dizlerimin üzerine çöktüğümde tekrar

irkiliyorum. "Bu da *ne... Siktir...*"

"Sadece rahatlamana yardımcı olacak bazı ilaçlar, tatlım, endişelenme!"
diye fışkırıyor. "Sadece seni sakinleştirmek için! Aile toplantılarının bazen çok fazla olabileceğini biliyorum."

"*Lütfen...*"

"Senden istediğim her şeyi yaparak çok iyi bir çocuk oldun, Una."

Bakışlarım yerdeki maskeye kayıyor.

"Elbette asla zalim olmak istemedim. Ama adalet yerini bulmalı. Tatlı babana - *sevgili* Seamus'uma - iftira atan, peşine düşen ve onu öldüren insanlar hesap vermeli. Ve bir kez hesap verdiler mi... Una!" diye bağırıyor.
"Büyük, mutlu bir aile olabiliriz! Sen ve ben, tabii ki..."

Duvardaki babamın çürümekte olan cesedinin dehşet gösterisine başını sallayarak yanımdan geçiyor.

"Ve *sevgili* baban. Yeniden bir aile olabiliriz, Una."

"*Gail...*"

"*Hadi ama* Una!" diye gülüyor. "Artık sadece annem var!"

Oda yüzmeye ve odaklanıp kaybolmaya başlıyor. Nabzım çok ama çok yavaş atıyor.

"Biraz kestir, tatlım. Çok yakında burada olacaklar. Hepsi burada ol a c a k .
Sonra, bir kez onlar-"

"*Kim...*"

"Neden, katilleri tabii ki. Neve..."

Aman Tanrım.

"Ve o *korkunç* Ares."

Lütfen hayır. Lütfen benim için gelme.

"Ve tabii ki canavar kocan Cillian."

Bedenim karanlığa yenik düşmeye başlarken yüzümden tek bir damla yaş süzülüyor.

"Onlar... yapmazlar..."

Gülüyor. "Oh, ama tabii ki yapacaklar! Bunu garanti ederim!"

Elinin kotumun arka cebine girdiğini ve telefonumu çıkardığını hissediyorum. Yüzüme doğru tutuyor, irkiliyorum ve gözlerimi kapatmaya çalışıyorum ama artık çok geç. Telefonun kilidi açıldı.

"Şimdi, bana bir saniye ver, tatlım. Bu buluşmada son *bir* şey eksik."

Telefonda bir şeye dokunuyor ve kulağına götürüyor. "Oh, merhaba!" diye cıvıldıyor. "Neve ile mi görüşüyorum?"

"Hayır..."

Aman Tanrım, Neve.

"Merhaba, Neve. Una'nın iyi bir arkadaşım ve sanırım midesiyle ilgili bazı sorunlar yaşıyor. Benim evimde yemek yiyorduk ve...evet, aynen."

"Sen... *bir canavarsın*..."

Her şey kapandığında sesim ancak bir nefesten öteye gidemiyor.

"Bakın, tabii ki burada istediği kadar kalabilir, ama korkarım araba kullanmıyorum ve bu durumda onu taksiye bindirmek istemem... Ah! *Yapar mısınız?* Eminim sadece sıcak bir banyoya ve biraz dinlenmeye ihtiyacı vardır. Tabii ki. Size adresimi vereyim."

Gail'in yüzündeki sırıtış genişledikçe ağlamaya başlıyorum.

"Mükemmel. Tamam, Neve-oh, hayır, *hiç de değil!* Elbette kocanızla da tanışmak *isterim*. Yakında ikinizle de görüşeceğim!"

Aramayı sonlandırdı. Bakışları, karanlık beni yutmakla tehdit ederken yerde sessizce hıçkırarak ağladığım yere dönüyor.

"Küçük buluşmamızın neyi kaçırdığını bilmek istemiyor musun?"
Dudakları bir hırıltıya dönüştü. "Bir kan kurbanı."

Görüşüm sıfıra inerken kalbim burkuluyor.

"Hepsi gelecek Una," diye sessizce iç geçiriyor. "Ve sonra ölecekler."

CILLIAN

Gail'in SoHo'daki dairesinin kapısı ben yaklaştığımda çoktan açılmıştı. Silahımı çıkardım, nabzım damarlarımda napalm gibi kaynıyor, ayağımla hafifçe açtım.

Önce koku çarpıyor

yüzüme. Çürük.

Zehir.

Ve ölüm, havada kalın, zehirli bir sis gibi asılı duruyor.

Ama yoluma devam ederken bunu şimdilik görmezden geliyorum. Yavaşça yürüyorum, kendime odaklanmaya çalışıyorum - Una'nın hâlâ hayatta olup olmadığını merak etmekten kendimi alıkoymaya çalışıyorum.

Öyle olmak zorunda.

Öyle olmak zorunda.

Girişi, ardından ışık dolu, pencereli koridoru geçip, duvarlarında büyük bir sanat koleksiyonu bulunan, şöminenin üzerinde orijinal bir Warhol olduğu çok belli olan zevkli bir oturma odasına giriyorum.

Çenem gıcırıyor.

Evet, sanırım artık tüm bunların kimin parasıyla yapıldığını biliyorum.

Seamus'un.

İrlanda mafyasının en iyi kiralık katili olarak en parlak dönemindeyken, adam elini kolunu sallayarak para kazanıyordu. Hatta Dorsey bir keresinde bana, O'Connor polis tarafından yakalandığı anda on milyonlarca doların offshore hesaplara ve dost yabancı bankalara aktarıldığını söylemişti. Neredeyse hiçbiri bulunamadı.

Görünüşe göre, bir kısmı ya da çoğu öyle.

Onu seviyordu.

Seamus O'Connor'ın mahkeme tarafından atandığı seanslarda onunla birlikte olan genç ve zeki suçlu psikiyatristi Gail, ona aşık olmuştu.

Gail, yıllar sonra Adalet Bakanlığı'na ve FBI'a Coal Creek'te onu incelemesine izin verilmesi için dilekçe verdi.

Kitap yazmak için değil.

Onunla *birlikte* olmak için. Onun emirlerini yerine getirmek için. Onun konumunu kullanarak lanet çocuklarını o yere getirmek için. Böylece onları şekillendirebilir, eğitebilir ve istismar edebilirdi.

Aynı Gail, merhum canavar Seamus O'Connor'a olan tutkusunu onun intikam meleği olan Apostle'a dönüştürmüştü.

Seamus'un, masumları vahşice öldürme yöntemlerinin bir şekilde kötülerin -ya da "kötü" olduğuna karar verdiği kişilerin- günahlarını temizlediğini düşünen *çılgın bir* dini bağınaz olduğu göz önüne alındığında, Gail'in intikamını almak için İsa'nın bir havarisi için kullanılan bu terimi seçmesi son derece mantıklıdır.

Coal Creek günlerinde Seamus'la yaptığı ses kayıtlarından oluşan geniş kütüphanesini, telefonda Una'nın ödünü koparmak için kullandığı bir ses emülatörünü özenle bir araya getirmek için kullanmış olmalı.

Una'yı, zaten öldüğünü bildiğini tahmin ettiğim Finn'i tehdit ederek beni ve ailemi avlaması için korkuttu. Mesaj vermek ve korku salmak için o pastayı patlattı. O yıkım topunu Neve'in arabasının üzerine gönderdi.

Tüm bunları *Seamus'u sevdiği* için yaptı.

Belki de hayatımda ilk kez, çok korkuyorum. Çünkü ne olduğunu biliyorum. Aşkım için her şeyi yapmaya hazırım.

Şimdi de Gail'in onun için ne yapmaya hazır olduğunu merak ediyorum.

Sırada mutfakı temizlemek var. Ya da temizlediğimi sanıyorum. Devam etmek üzereydim ki gözüme bir şey çarptı. Döndüm, hırladım, silahım geldi.

Bones kilerden çıkarken miyavlıyor.

Hay sikeyim. Ona ters ters bakıyorum, bir parmağımı dudaklarıma götürürken silahı geri çekiyorum.

"Buradayız, Cillian!"

Ses neşeli ve coşkulu. Neredeyse kahkaha atacak.

Hayır. Delice. Gerçekte olan bu.

Gençken, Lorcan bana şiddet ve karanlığıma odaklanmayı ve onları yönlendirmeyi öğretmeden ve ailem benimle ne *yapacağını* bilmeden önce, sessiz, gizli, pahalı kurumlarda birkaç hafta geçirdim.

İnsanların bu şekilde - neredeyse manik bir sesle - konuştuklarını hatırlamak istemediğim kadar çok kez duydum.

"Çalışma odasında, Cillian!" Gail yine parlak bir sesle sesleniyor. "*Hepimiz* buradayız ve bize katılman için sabırsızlanıyoruz!"

Hepsi.

Dişlerim gıcırıyor.

Ne sikimden bahsediyor bu?

Mutfaktan çıkıyorum, açık bir kapıya yaklaştıkça koku daha da kötüleşiyor.

"İçeri gel, Cillian. Yavaşça, şimdi."

Kapıyı itip açtım ve içeri girdim-

İsa Meryem ve Yusuf ve tüm azizler...

Gördüğüm ilk şey, yakın köşede yatan Neve, bir masanın yanında yere yatırılmış ve ağzı bağlanmış.

O neden burada.

Çıglık atmak istiyorum. Ona bağırarak, burada ne *halt* ettiğini sormak istiyorum. Ama zaman yok. Kapıyı biraz daha itiyorum ve göğsümde bir şey yırtılıyor.

Una dizlerinin üzerinde, yüksek arkalıklı bir sandalyenin üzerinde diz çökmüş durumda; ağzı tıkalı, elleri arkadan bağlı, gözyaşları yüzünden aşağı akıyor. Gail arkasında duruyor, silahın namlusu *sevdiğim kadının* kafasına dayanmış.

Onları geçince, duvarda asılı olan saf dehşet karşısında ben bile irkildim.

İsa'nın Çarmıha Gerilişİ pozunda duvara çİvİlenmiş ölü olan, çünkü tabii ki öyle yaptı- Seamus'tur. Çok ölü, çok çürüyen, *çok* ayrışan ve iğrenç bir Seamus.

Asıl dikkatimi çeken, aynı duvarda *yanında duran* daha yeni, derme çatma bir haça bağlanmış, hâlâ hayatta olan adam.

Ares.

Oh, lanet olsun.

Kulaklarımda bir çİnlama sesi ve göğsümde bir uyuşukluk var, bu dünyada en çok sevdiğim üç insanın başı dertteyken, bu cehennem gibi odada beni topraklayacak bir *şeye* odaklanmaya çalışıyorum. Gözlerim Una'nınkilere kilitleniyor - çok büyük, mavi ve gözyaşı, acı ve dehşet dolu.

Benimkiler yeşil, daralmış ve intikam dolu.

"Silahı yere bırak, Cillian."

Bakışlarım Gail'e kayıyor, bana ölümcül bir şekilde bakıyor,

tamamen sakın. "*Şimdi*, lütfen? Yavaşça."

Dişlerimi sıkıp silahımı yere bırakmak için gevşiyorum.

"Buraya tekmele."

Ona ters ters bakıyorum.

"*Şimdi*, Bay Kildare."

Ayak parmağımla vuruyorum ve silah odanın bir ucundan diğerine sıçrayıp Una'nın oturduğu sandalyenin ayaklarının yanına düşüyor.

Gail bana sıcak bir şekilde gülümsüyor, mükemmel bir ev sahibesi. "Sonunda sizinle tanışmak çok *güzel* Bay Kildare!" Sonra gülümsemesi anında buharlaşıyor, gözleri kararıyor.

"Seni *yılan*."

"Gail," diye sessizce homurdanıyorum, gözlerim Una'nın kılere kayıyor. "Bu her ne sikimse, onunla ilgili değil-"

"O mu?" Gail çenesini Una'ya doğru sallayarak ağzından kaçırıyor. O da sırtıyor. "Oh, ama öyle! Görüyorsunuz, bu benim kızım!"

Vay anasını.

Olamazdı. Ve yine de...

Daha önce tanışmışlardı, Coal Creek'ten önce.

Una doğmadan önce.

"En azından üvey anne."

Tanrıya şükür.

Gail şaşkın ve vahşi bir şekilde gülümsüyor. "Kimse sevgili Seamus'la benim, tıpkı Pontius Pilatus'un zindanındaki İsa gibi o korkunç hapishaneye kapatıldığı sırada evlendiğimizi bilmiyordu."

"Ne *istiyorsun lan* sen?" diye tıslıyorum. Neve'e bakıyorum, gözlerimle ona her şeyin yoluna gireceğini söylemeye çalışıyorum. Onu ve Ares'i kurtaracağımı.

Sonra ona bakıyorum ve kaşlarım çatılıyor. "Bu da

ne böyle, Gail."

Ares'in Seamus'un cesedine en yakın kolundan çıkan tüpler var - üç tane, serum iğneleriyle ona batırılmış ve diğer ucunda yerden sarkan üç iğneyle sonlanıyor.

Gail gülümser. "Değerli hayat kanı, Cillian. Sevgili Seamus'um için."

Birdenbire ve korkunç bir şekilde bu kadının ne kadar iğrenç bir şekilde deli olduğunu hafife aldığımı fark ediyorum.

"Onu bu şekilde geri getireceğim. Onu öldüren şeytanın kanını içmesine izin vererek."

Sikeyim.

Bakışlarım Ares'in yüzüne doğru yükseliyor. Ağzı da tıkalı, bilinci kısmen yerinde ve gözleri kan çanağına dönmüş görünüyor. Sanırım kafatasının yanından süzülen kanın bununla bir ilgisi var. Yine de bakışları benimkini buluyor ve bu onu biraz uyandırıyor gibi görünüyor. Yerdeki Neve'e dönmeden önce ona çenemle hızlıca bir selam veriyorum.

Sonra Gail'e ve Una'nın kafasına doğrultulmuş silaha döndüğümde şiddet kan dolaşımda siyah bir gelgit dalgası gibi dalgalanıyor.

"Bırakın onu-"

"*Kapa çeneni. Kapa çeneni!*" diye bağıyor. "Babasının intikamının alınışını ve yeniden doğuşunu izleyecek! *O lanet adamın kanı,*" diye küçümseyerek Ares'e bakıyor, "*akacak!* Sevgili Seamus'umu öldüren adamın kanı! Sevdiğim o güzel adamı-

"Seamus lanet olası bir canavardı, Gail," diye hırlıyorum.

"O benimdi *ve onu seviyordum!*" O da karşılık verdi. "Ve bu bok parçası ona bir kurşun sıktı!"

"*Aşk mı?*" Kasıtlı olarak onu kışkırtarak alay ediyorum. "Onu *sevdin* mi? Senin gerçek aşkın *çocukları* öldürdü ve onlara işkence etti. Bunu biliyor muydun?"

"Yalan!"

"Hayır, *gerçekler,*" diye hırlıyorum. "Şuradaki kadın mı?" Neve'i işaret ediyorum. "Onu lanet olası bir haça bağlamıştı, ölene kadar kanını akıtmaya hazırды."

Gail'in dudakları kıvrılır. "O-"

"O *dokuz yaşındaydı*, Gail!" Şak diye söyledim.

Çabucak gözlerini kırpıştırıyor, ama gözleri tekrar hiddetle kısılıyor. "Seamus onun ne olduğunu ve neye dönüşeceğini biliyordu! Kildare kanı *zehirdir*! Ve tıpkı aşkım gibi, dünyayı her birinden *kurtaracağım*."

"Şu lanet olası deliliği bırak ve bana ne *istediğini* söyle," diye bağıryorum ona. Gözlerim Una'nın kılere kayıyor ve tekrar kilitleniyor.

Burada ölmeyeceksin.

Gail ince ince gülümser. "Çok sabırsızsın. *Güzel*."

Yanımdaki masaya başıyla işaret ediyor. Dönüyorum, gözlerim altı ucuz kapaklı telefonun üzerinde geziniyor... ya pastayı patlattığına ya da yıkım topunun kablosunu kestiğine bahse girdiğim uzaktan kumanda... küçük bir ilk yardım çantası... Una ve benim samimi fotoğraflarımız... ta ki büyük, pırıl pırıl, ölümcül keskinlikte, askeri sınıf bıçağa gelene kadar.

"Güzel, fark etmişsin. Al onu."

Kaskatı kesildim, gözlerim Una'ya

kaydı.

"Bu bir tuzak değil, Cillian," diye gülüyor Gail, silahın namlusunu Una'nın şakağına daha da sert bir şekilde dayamadan önce. "Seç. Al onu. Kaldır."

Parmaklarım onun etrafında kıvrılıyor. Ağırlığı kaldırırken onlara dönüyorum. "Bu da ne böyle?"

Gülümsüyor. "Tanrı'ya adadığım kurban. Masumların kanı kötülerin günahlarını temizler. Ve *kötülerin* kanı masumlara yapılan zulmü temizler ve geri döndürür."

Ağızından psikopat Seamus gevezeliği kusulurken gözlerim ona sabitleniyor.

"Seamus'un istediği gibi Neve'i daha sonra kan kaybindan öldüreceğim." "Yeğenimin *yanına yaklaşırsan* ben de-"

"Ve sevgili *Una* burada..." Gail sanki ben hiçbir şey söylememişim gibi devam etti. "Sonunda gerçekten görecek. Üzerine örttüğün perdenin arkasını görecek."
_"

"Beni dinle, seni çılgın amcık," diye hırladım.

Onu konuşturmalıyım. *Bana* odaklanmasını sağlamalıyım, Una'ya değil. Neve'ye değil. Ares'e değil.

Ben. Öfkeni *benden uzak* tut.

Gail'in dudakları kıvrıldı.

"*Pardon?*"

"Beni duydun. Tek duyduğum, Seamus'un kan parasıyla aldığı dairede onun cesedini beceriyormuş gibi kokan çılgın bir kaltağın, Seamus'un delice konuşmalarının tekrarları."

Yüzü morarır. "Seni *iğrenç*, aşağılık-"

"Bu lanet bıçakla burada ne işim var, Gail?!" Kükredim. "Tabii senin deli saçmalıklarından başka bir şey yoksa. Çünkü dürüst olmak gerekirse, dikkatimi bile vermiyordum."

"Bıçakla ne yaptığını bilmek ister misin, Cillian?" Gülümsüyor. "Tanrım, bu işin kolay kısmı."

Gülümsemesi mide bulandırıcı bir dereceye kadar genişliyor. "Kendi

boğazını keseceksin."

Una ağızından *çığlıklar atarak* kurtulmak için mücadele ediyor. Ama sandalyeye sıkıca bağlanmıştı ve Gail silahı Una'nın kafasına dayarken sadece kıkırdar.

Gözlerim Gail'inkilere kilitlenince

yanıyor. "Peki bunu neden yapayım,

Gail?"

Omuz silkiyor. "Çünkü eğer yapmazsan, şey..." İç geçiriyor ve dikkatini Una'ya çeviriyor.

Sikeyim.

"Gözlerini benden ayırma, Gail," diye

hırlıyorum. "*Bana bak.*" Bakmıyor.

"Onu bağışlamak *istiyorum*, Cillian. Gerçekten istiyorum. Yani, o benim gerçek aşkımın kızı. Onun kanı." Çılgın gözleri yavaşça bana kaydı. "Ama bana yardım etmek zorundasın. Kendini öldür. Yoksa ben onu öldürürüm. Bu kadar basit."

Bunların hiçbiri basit değil. Çok fazla değişken var. Çok fazla potansiyel ve muhtemel kurban var.

Nefes alıyorum, gözlerim Neve'e doğru sürüklenirken içimdeki tüm nefreti, şiddeti ve karanlığı yönlendiriyorum. Ares'e. Una'ya, gözlerim onun gözlerinde yanıyor.

Mesele şu ki, *yapardım.*

Onun hayatını kurtarmak için kendi boğazımı keserdim. Ama Gail'in akli dengesi yerinde değil. Ya da gerçeklikle uzaktan yakından alakası yok. Ve sevdiğim kadını öldürebileceğinden hiç şüphem yok.

Yavaşça nefes

veriyorum. Sonra

tekrar nefes

alıyorum.

Odaklan.

Una'yı hayal kırıklığına uğratma ve onun yaralanmasına ya da ölmesine izin verme fikri sinsice zihnime yerleşirken, ruhumda kabaran yabancı bir duyguya odaklanmak zorundayım.

Bu yabancı hissin *pişmanlık* olduğuna eminim.

Dişlerim gıcırdıyor.

Evet, bugün olmaz.

Dönüp Neve'ye bakıyorum, gözleri çok büyük ve bana bakarken acı ve korku gözyaşlarıyla dolu. Bakışlarım Ares'e kayıyor.

O zaman Una.

Burada ölmeyeceksiniz, hiçbiriniz.

Sessizce, elimdeki bıçağın ağırlığıyla haça bağlı Ares'e dönüyorum. Bana ve elimdeki bıçağa bakıyor ve yavaşça başını sallamasını izliyorum.

"*Cillian...*" diye mırıldanıyor. Gerçi kulağa daha çok "kuhleenn" gibi geliyor. Başı yavaşça iki yana sallanıyor. "Shull kuil ushh hnnywhay."

Nasıl olsa bizi öldürecek.

Bıçağı tekrar elime aldığımda kalbimdeki ateş çalkalanıyor ve zihnim çalışıyor.

Gail, "Korkarım burada zamanımız *biraz* kısıtlı, Cillian," diye tersledi. "Beş saniyen var. Yap şunu."

Bakışlarım yerde hıçkırarak ağlayan Neve'e kayıyor. Neve, çok şey yaşamış biri. Bunu zaten bir kez yapmak zorunda kalmış, kocasının neredeyse ölümünü izlemiş.

"Beş."

Gözlerim, geldiğini hiç görmediğim Una'ya döndü. Beni değiştiren.

Kimyasal olarak hissedebileceğimi düşünmediğim şekilde hissetmemi sağlayan kişi.

Hayatımda hiçbir şeyi ya da hiç kimseyi sevmediğim kadar çok sevdiğim kişiyi. "Dört."

Kim yapmayacak. *Lanet olsun. Ölmeyecek. İşte.*

"Seni seviyorum," diye mırıldanıyorum ona sessizce, gözlerimiz kilitlenmiş. Hıçkırarak ağlıyor, gözyaşları vücudunu sarıyor ve yanaklarından aşağı sıcak ve hızlı bir şekilde akarken boğuluyor.

Bakışlarım Ares'e kayıyor ve orada kalıyor.

Bu çok kötü bir fikir. Çok ama çok yanlış gidebilecek milyonlarca yol var. Ama hiçbirinin ölmesini izlemeyeceğim.

"Üç, Cillian."

Bıçağı elime alıp ağırlığını test ediyorum ve bıçağı çıplak boğazıma götürüyorum.

Gail manyakça sırtıyor.

"Seamus sana iyi öğretmiş, Gail."

Gözleri neşe, gurur ve çarpık bir aşkla parlıyor. "Yine de bir şeyi kaçırdın."

Lanet bir psikopat gibi sırtmaya başladım.

"Delilikle *yanlışla* savaşmaya çalışıyorsun. *Lanet olası. Deli insan.*"

Tek bir hareketle bıçağı geriye savurup fırlattım.

...Ares'e doğru.

Bıçak önce kalçasına batarken kükrüyor, kan fışkırıyor. Ares acı içinde kıvrılırken Neve ağzındaki tıkaçla çığlık atıyor, tekmeliyor ve yerde çırpınıyor.

Gail beyaza döndü.

"NE YAPTIN SEN?!"

Bana doğru dönüyor, patlamak üzereymiş gibi görünüyor. Neve hala çığlık atıyor ve hıçkırıyor.

"NE YAPTIN LAN SEN-"

"*Bu,*" diye vahşice tıslıyorum, "onun femoral arteri. Seamus'un çürümüş cesedini hayata döndürmek için lanet olası bir kan kurbanı mı istiyorsun?!" Hırlıyorum. "Kurbanının, ihtiyacın olan kanın her damlasını akıtmadan önce yaklaşık bir dakikası var."

Gail hiperventilasyona başladı. Gözleri dört bir yana kayıyor, bana, arkasındaki duvarda asılı cesede, Ares'e, Una'ya, Neve'e ve tekrar bana bakıyor. Omuzları çökmeye başladı.

"Sen-sen-sen...!"

"*Psikopat,*" diye tısladım. "Aradığın kelime bu. Ve yaklaşık kırk beş saniyen var, Gail."

Gözlerim masanın üzerindeki küçük ilk yardım

çantasına takılıyor. "Onu buraya at!!" diye

bağırıyor bana. "Oh, *bu mu?*"

Hafifçe kaldırarak karanlık bir şekilde gülümsüyorum. "Bu mu?"

"ŞİMDİ, pislik!!" Gail silahı Una'nın kafasına dayayarak bağırır.

"Sorun değil," diyerek omuz silkiyorum ve odanın öbür ucuna, Ares'in ayaklarının dibine fırlatıyorum. "Al bakalım."

Gail kaskatı kesiliyor, yüzü bembeyaz kesilmiş bir halde bir bana bir de bir metre ötesinde duran ve Ares'in kıvranıp inerken üzerine kan damlayan ilk yardım çantasına bakıyor.

Hasta zihninde dönen çarkları görebiliyorum. Silahı almak için Una'dan uzaklaştırması gerekecek.

"*Tik-tak*, Gail!" Kükrüyorum. "Yirmi beş saniye! Bilmiyorum, bana oldukça solgun görünüyor, seni çılgın sürtük."

"Kapa çeneni! KES. SUS!"

"Kalbi on saniye içinde duracak."

Nefes nefese kalıyor, nefes nefese kaldığı için omuzları çöküyor.

"Masumların kanı... kötülük. Dünyanın günahları. Ve hiçbir kötülükten korkmayacağım..."

Çılgın kelimelerden oluşan bir nehir yeniden fişkırmaya başlıyor ve dudaklarım hınzırca kıvrılıyor.

"ON. SİKTİR. SANİYE. GAIL! Ya şimdi ya da asla! Eğer o ölürse, lanet olası sevgiline veda edebilirsin-"

"HAYIR!"

İşte
burada.

Bu kadar.

Bu onun kırılması.

Ve aniden, Gail harekete geçti. İlk yardım çantasına doğru koştu. Ama ben daha hızlıydım. Ve o lanet silah Una'nın kafasından çıkar çıkmaz, olabildiğince hızlı bir şekilde odanın diğer ucuna koşuyorum.

Gail'e öyle sert vuruyorum ki, arkasındaki duvara mide bulandırıcı, ıslak bir *ezik* sesiyle çarparken omurgasında bir şeylerin kırıldığını hissediyorum. Gail gurulduyor ve boğuluyor ve aniden bana karşı gevşiyor.

Kaşlarımı çatıyorum, sertleşmeden önce geri çekiliyorum.

Seamus'un ölü, çürüyen ayaklarını duvara sabitleyen büyük çivinin ucu şimdi Gail'in yırtılmış boynundan dışarı çıkmaktadır. Gözleri kararıyor.

Sonra her şey

biter. Her şey

biter.

Una'yı tutuyorum, hıçkırarak titrerken ağzındaki tıkaçı çekip çıkarıyorum. "Lütfen!" diye boğuluyor. "Onlara yardım edin!"

Neve'e doğru koşuyorum ama ağzındaki tıkaçı çıkarıp bileklerini çözmeye başladığım anda benden uzaklaşıyor.

"ARES'İ YAKALAYIN!!!" diye bağılıyor kalbimi parçalayan bir sesle.

"YAKALAYIN ONU! YAKALAYIN!!" Kahretsin, bana inandı.

"Neve, o iyi-"

"SİKTİR GİT!" diye hıçkırıyor. "GETİRİN ONU-!"

"*NEVE*," diye tıslıyorum, gözlerimiz kilitlenirken yüzünü ellerimin arasına alıyorum. "Ben delinin tekiyim. Ama *o kadar da deli* değilim."

Ayağa kalkıp Ares'in çarmıhta kıvranmakta olduğu yere doğru yürüyorum ve ağzındaki t 1 k a c 1 ç e k i p çıkarıyorum.

"Seni lanet olası *PSİKO* İrlandalı orospu çocuğu!!" diye tükürdü bana, bacağından hâlâ kan sızıyordu.

Sırıyorum. "Bunu sana vereceğim."

Ona hiçbir uyarıda bulunmadım. Sadece uzanıp bıçağı kalçasından çekiyorum ve yeni bir kan dalgası dökülürken inlemesine neden oluyorum. Yaraya bakarken yüzü kireç gibi bembeyaz oldu.

"Bu cidden benim lanet olası femoral arterim mi?"

Sessizce kıkırdıyorum. "Eğer öyle olsaydı, Ares, çoktan ölmüş olurdun." Daha önce attığım ilk yardım çantasını tekmeleyerek açıyorum, yara bantları, bir rulo gazlı bez, bir paket aspirin ve lanet olası bir çift tırnak makası çıkıyor. "Ve sen lanet olası bir yara bandıyla kurtulamazdın."

Yanağını okşarken sırtarak yukarı

bakıyorum. "Sadece bir çizik. Sertleş,

Savaş Tanrısı." "Siktir git, Cillian."

Kıkırdıyorum, bıçağı onu kesmek için kullanıyorum, tam o sırada Neve, görünüşe göre kendi bağlarından kurtulmanın geri kalanını sıyrılmış bir şekilde üzerine atılıyor. Beni geçip ona çarpıyor, gözleri benimkilere kayarken onu sıkıca tutuyor. Hâlâ kızgın görünüyor, ki bu iyi bir şey. Ama dudaklarının kenarları biraz kıvrılıyor.

Bunu alacağım.

Onu serbest bıraktığımda Una neredeyse yere yığılıyordu. Kolları bana sıkıca sarılırken onu kollarımla yakalayıp göğsüme bastırıyorum.

"*Seni çok seviyorum,*" diye hıçkıra hıçkıra ağlıyor.

Bir kolumla onu sıkıca tutuyorum, diğ er kolumla da Neve'in Ares'i tek sağlam bacağıının üzerinde tutmasına yardım ediyorum.

"Hadi buradan siktir olup gidelim."

Ön kapıdan tökezleyerek sokağa çıkana kadar içerideki havanın ne kadar iğrenç olduğunu FARK ETMEMİŞTİM. Beni serbest bıraktığından beri Cillian'a bir çocuk gibi yapışmıştım. Ama Neve'in Ares'i yatırmasına yardım etmeye başladığında, ona izin vermek için elimi bıraktım.

İkisi Drakos kralını yere yatırır, Cillian gömleğinin kolunu yırtıp Ares'in bacağındaki bıçak yarasının etrafına sıkıca bağlarken Neve ona sarılır ve yüzüne bakarak ağlar.

"Sadece kas ve bazı küçük damarlar," diye homurdanıyor Cillian sessizce. "On dikiş atılacak, tetanos aşısı olacaksın, antibiyotik ve bir ton *harika* ilaç alacaksın. İyi olacaksın."

"İlk fırsatta senin taşaklarını yumruklayacağım, seni lanet psikopat."

Cillian
sırıttıyor.

Ares de öyle.

Neve dönüp kollarını bana doluyor ve beni şaşırtıyor. "İyi olduğun için çok minnettarım," diye hıçkırarak omzuma sarıldı.

İçimde sıcak bir şeyler yanıyor. Ve yıllardır etrafımda nöbet tutan bazı karanlık, donmuş duvarlar yavaş yavaş çatlamaya, kırılmaya ve erimeye başlıyor.

Ailem uzun yıllar boyunca tek bir kişiden ibaretti. Finn, o da benim gibi kırık, acılı ve kayıptı.

Bunu hiç bilmiyordum. Ve şimdi her zaman bunu bilmek istiyorum.

Neve uzaklaşıyor, Ares'in yanında dizlerinin üzerine çöküp başını kucağına çekerken mutluluk gözyaşları döküyor. Başımı kaldırıyorum, yüzümdeki sırtıma o kadar geniş ki New York'un gece gökyüzüne bakıp derin derin nefes alırken canımı acıtıyor.

Temiz hava.

Yeni bir sayfa.

Yeni bir başlangıç, yeniden doğmak için bir şans.

Sirenler çığlık atıyor, gittikçe yaklaşıyor. Beyaz bir Range Rover gıcırdayarak geliyor, Castle ve Hades içinden fırlayıp hepimizin durduğu ön merdivenlere doğru koşuyorlar. Arkalarında, Kratos ve Callie koşarak yanlarına gelirken başka bir araba kaldırıma çarpıyor.

Güçlü kollar beni çevreliyor. Dönüyorum, hıçkırarak ağlarken gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor ve Cillian'ın inanılmaz yeşil bakışlarına bakıyorum.

Gözlerimi arıyor. "Yaralandın mı?"

"Artık değilim."

Etrafımızdaki dünya yok olurken ağzı benimkine yapışıyor, kollarım boynuna dolanıyor.

İki kırık parça, mükemmel bir şekilde birbirine uyuyor.

İki siyah, çürük kalp, birlikte tek bir kalp gibi atıyor.

EPILOG

CILLIAN

Bir zamanlar bu evde tuttuğum YATAK ODASI şu anda gelinim tarafından işgal ediliyor. Castle'ın odasında, kendimi kontrol etmek için geri adım atmadan önce aynada kravatımı düzeltiyorum.

Siyah kravat.
Hesap.

Siyah gömlek.
Kontrol et.

Siyah takım.
Kontrol et.

İçimde asla değişmeyecek parçalar var. İçimdeki karanlığı, şiddeti ve canavarlığı "düzeltmek" ya da üzerini sıvamak mümkün değil ve hiçbir zaman da olmayacak.

Ama bunun bir yumuşaması var.

Japonların kintsugi adı verilen bir sanat biçimi vardır; bu sanat, çatlakları doldurmak için erimiş altın kullanarak kırık çömlekleri tamir eder. Altın daha sonra sertleşmeye bırakılır, böylece onarılan nihai parçanın içinden geçen altın çizgileri onu daha da güçlü hale getirir.

Bu Una ve ben.

Ben kırık siyah bir kaseyim. O ise çatlakları dolduran altın. Pürüzlü kenarları yumuşatıyor. Kısır keskin noktaları yumuşatıyor.

Beni bütünleştiriyor.

Hayır. Olduğum şeyi değiştiremem. Ama bugün *yeniden* evlendiğim sevdiğim kadın değişmemi istemiyor, tıpkı benim onu değiştirmek istemediğim gibi. İkimizin de ruhunda bir karanlık var. Yara dokusu ve zamanla yavaş yavaş sertleşecek yaralar var.

Ayrılırsak, kırılır, solar ve ölürüz. Ya da sonunda kendi şeytanlarımıza yenik düşeceğiz.

Birlikte durdurulamayız.

Arkamdaki kapı hızla çalındı. "İçeri gel."

Kapı açılır ve Ares bastonuna dayanarak topallaya topallaya içeri girer. "Düğün günün kutlu olsun, göt herif."

Gail'in evinde yaşanan çılgınlıktan bu yana, son iki haftadır pek konuşma fırsatımız olmadı. Ama tahmin edildiği gibi, on dikiş, birkaç antibiyotik, bir tetanos aşısı ve ona ciddi anlamda saçma sapan şeyler söyleten bazı güçlü ağrı kesicilerden sonra Ares iyileşecek. Bacağı için biraz fizik tedavi görecektir ama bu onun peşini bırakmayacak bir sakatlık olmayacak.

İnan bana, insan anatomisi konusunda oldukça iyiyimdir. Ve bıçaklarla. Ne yaptığımı biliyordum.

Yani, çoğunlukla.

Dönerken ona sırtıyorum. "Güzel baston."

Gözlerini kısarak bana bakıyor. "Sakın başlama."

"Ne? Bu çok 'Godfather' bir görünüm, Ares. Demek istediğim, sen bir suçlunun başısın-"

"Eğer kesmezsen bu şey kıcına girecek."

"Bana reddedemeyeceğim bir teklif mi yapıyorsun?" En iyi Brando taklidimi yaparak homurdanıyorum.

Gözlerini

deviriyor. "Neve

daha gelmedi

mi?"

Başını salladı. "Evet, aşağıda Callie ve Eilish ile birlikte."

Yeğenim de son iki haftadır yeterince vakit geçiremediğim bir diğer kişi; Gail'in artçı şoklarıyla uğraşmak, Una'ya bakmak ve dışarıda gizlenen başka "Havariler" olmadığından *emin olmak*. Öyle bir şey varmış gibi görünmüyor.

"Hâlâ bana kızgın mı?"

"*Beni bıçakladığın için mi?*" diye mırıldandıktan sonra başını sallayıp başka tarafa baktı. "Hayır, aslında. En ufak bir şey bile değil."

O derin bir iç çekerken ben kıkırdıyorum.

"Çünkü o da en az senin kadar deli."

Kaşlarımı kaldırıyorum. Ares yine

gözlerini deviriyor.

"Şey, fındık gibi. *Senin* fındık seviyende değil."

"Umarım. Kildare deliliği hayatın ilerleyen

dönemlerinde ortaya çıkar." Ares bana yine soğuk bir bakış fırlatıyor. Sırıtiyorum.

"Bu arada, bu bir şaka."

"Hiç *komik* değil bu arada." Başını sallıyor. "Ailenizle evlenmenin tehlikeleri hakkında tam olarak bilgilendirildiğimden emin değilim."

"Evet, muhtemelen değil. Ama artık sıkıştın. Onu terk edersen derini canlı canlı yüzerim."

İkimiz de sırtıyoruz. İkimiz de şaka yapmadığımızı biliyoruz.

Neyse ki ikimiz *de* Ares'in Neve'in yanından ayrılmayacağını biliyoruz.

Elimi kaldırıp elimdeki küçük cihazdan yavaşça bir nefes çekip beyazımsı bir duman çıkarırken kaşlarını çatıyor.

"Şimdi de elektronik *sigara mı* içiyorsun?"

Ona karanlık bir bakış attım. "Sakin ol. Gerçek sigarayı bırakmaya çalışıyorum ve görünüşe göre bu yardımcı oluyor."

Ares'in kaşları çatılır. "Sigarayı bırakıyor musun?"

"Görünüşe göre yaşam beklentiniz için kötü."

"Bunu şimdi mi duyuyorsun?"

Sırtıyorum.

"Yoksa şu anda ömrünü uzatmak istediğin bir şey mi var? *Birisi*, belki?"

"Senin o usta suçlu zihninin hiçbir şeyi kaçırmıyor, değil mi Savaş Tanrısı?"

Ares kıkırdıyor ve beni tersliyor. Sonra topallayarak yanıma geldi ve elini omzuma attı. "Senin adına mutluyum, biliyorsun. Umarım bunu hak ettiğini biliyorsundur. Una ve sen ikiniz de hak ediyorsunuz. Tebrikler, Cillian."

Çenemi eğiyorum. "Teşekkür ederim."

"Peki, ikinci düğünün sebebi...?"

"Çünkü ilki biraz zorlama ve sert gelmişti."

"Bunun için lanet olası nikah memurunu suçlayabilirsin."

Kapıdan içeri giren Hades'in sesiyle ikimiz de dönüyoruz. "Elsa'nın nesi var, sorabilir miyim?"

İnliyor. "Nasıl oluyor da onun kışındaki o lanet sopadan rahatsız olan tek kişi ben oluyorum?"

"Bilmiyorum ve umurumda da değil," diye homurdanıyor Ares. "Elsa Guin'i rahat bırak, dostum. Hâlâ onu Crown ve Black'ten uzaklaştırıp Drakos ailesinin tam zamanlı avukatı yapmak için uğraşıyorum."

"Sadece bir klima al," diye mırıldandı Hades. "Odayı o hatun kadar hızlı soğutmaz ama çok daha ucuza gelir."

Ares iç çekerek bana döndü. "Cidden, bu adamla yapamam, ben yokum. Tebrikler, Cillian. Aşağıda görüşürüz."

Kapıdan topallayarak çıkışını izlemeden önce elini sıkıyorum.

"Olimpiyat engelli koşu hayali suya düştü."

Hades'e gözlerimi deviriyorum. Yüzündeki sırıtişın kaybolduğunu görünce kaşlarımı çatıyorum. "Ne oldu?"

"Bakın, son olaylar bir yana, ben genellikle Drakos işinin Drakos işi olarak kalması ve Kildare işinin de Kildare işi olarak kalması konusunda hemfikirim..."

Başımı sallıyorum. Ailelerimiz arasındaki ateşkesin temeli bu: saldırılara karşı birleşik bir cephe sunuyoruz, ancak iş söz konusu olduğunda kendimizi tutuyoruz

özel bir anlaşma olmadığı sürece.

"...ama," diye homurdandı Hades, "bu seni de ilgilendiriyor olabilir." "Dinliyorum."

"Leo Stavrin ismi sana bir şey ifade ediyor mu?"

Çenem sıkıştı.

Kesinlikle öyle.

"Elbette. Reznikov Bratva'daki en iyi *avtoritet*. Gavan Tsarenko'nun en güçlü yardımcılarından biri-"

"En az senin kadar kaçık olmakla ün salmış biri olarak. Alınma ama." Bir omzumu kaldırdım. "Ne demek istiyorsun?"

"Adamlarımdan biri Rus bir kızla çıkıyor. Kardeşi Stavrin'in emrinde bir piyade askeri. Kardeşi *de* ağzı bozuk bir ayyaş ve görünüşe göre kıza bir şeyler yapmaktan bahsediyorlarmış." Gözleri kısıldı. "Varlıklarımıza karşı. Hem Drakos, hem de Kildare."

Çenem gıcırıyor. "Neden bunu deneyecek kadar aptal olsunlar ki?"

Omuz silkiyor. "Hiçbir fikrim yok. Hiçbir şey olmayabilir, sadece saçmalık ya da votkayla beslenen göğüs kabartması olabilir. Ama aktarayım dedim."

"Minnettarım."

"Her zaman." Boğazını temizliyor. "Sanırım bu, yollarımızın yakın zamanda Club Venom'da bir daha kesişmeyeceği anlamına geliyor."

"Öyle bir şey yaparlarsa *kendi* gözlerimi oyarım," diye homurdandım. "Ama hayır. Orada işim bitti."

Birçok yol ve çıkış noktama işim bitti. Artık onlara ihtiyacım yok.

Castle'ın yatak odasına göz gezdirdikten sonra gözleri yatağın yanındaki vazoda duran çiçeklere takılır. Hades kıkırdarak yanına gidiyor ve karta uzanıyor. "Zavallı Castle'a çiçeği kim gönderdi-" Gözleri benimkilere kaymadan önce yüzü kararıyor. "*Callie*?"

Omuz silkiyorum. "Onu o yıkım topundan kurtardı."

"Cillian," diye tıslıyor. "O Kaptan Amerika korumasını Kız kardeşimden uzak dur, tamam mı?"

Whitney Houston'ın *I Will Always Love You* şarkısının nakaratını mırıldanmaya başlıyorum. Hades bana zehirli bir bakış attıktan sonra gözlerini kaçırıyor ve tekrar ciddileşiyor.

"Peki, Stavrın konusunda ne yapmak istiyorsun?"

"Dürüst olmak gerekirse, bugün onu kafamdan kovmak istiyorum çünkü evleniyorum Hades. Yapmak istediğim şey bu."

Başını sallayarak sırtıyor. "Yeterince makul. Sadece demek istediğim-"

"Hades?" Mırıldanıyorum, dönüp ceketimin düğmelerini ilikliyorum. "Öyle mi?"

"Sence şimdi gidip evlenebilir miyim? Lütfen?"

"Yolda kardeşlerimden birini bıçaklamadan durabilecek misin?" "Elimden geleni yapacağım."

Sırtındaki mürekkep çok güzel. *Büyüleyici*. Kapıda bekliyorum, henüz beni görmesini istemiyorum, gözlerimin geçen hafta yaptırdığından beri milyonuncu kez dövmeyi içmesine izin veriyorum.

Hâlâ taze ve biraz ham. Ama bitti. Tüm parçayı on üç saatlik acımasız bir seansta yaptı. Sanatçısı şaşkına döndü ve bunun sandalyesinde karşılaştığı en sert acı direnci olduğunu söyledi.

Ama işte benim karım. Çivi gibi sert. Cesurdur. *Çok* sert.

Seni öldürmeyen şey.

Gözlerim Finn'in tasarımının üzerindeki kelimelerin üzerinde kayarken sırtıyorum. Ejderhanın, nilüferlerin, anka kuşunun ve tarot kartının üzerinde. Una'yı böyle yakalayabilecek biri varsa, o da kardeşidir. Ve kitabında gördüğüm tüm çizimleri arasında bu onun başyapıtı olabilir. Öyle bir kadın ki, bazen gözlerimi kaçırmam imkansız.

İlk düşün tamamızı yansıtan Una yine siyahlar içinde. Bu kez elbisenin arkası sırtının alt kısmına kadar iniyor, dövmesinin tazeliği de cabası.

Muhteşem görünüyor. Benim

karanlık kraliçem.

"Siktir!"

Dönüp bana bakarken yüzü bembeyaz kesildi. "Ödümü kopardın."

"Büyüleyici görünüyorsun."

Kızardı. "Görmemen gerekiyor-" "Ama biz

zaten evliyiz, aşkım." "Doğru."

"Ve oraya gitmeden önce seni görmem
gerekiyordu." Sırıttıyor. "Gerçekten mi? Neden?"

"Çünkü o kış benimle birlikte bir sunağın önünde duracak kadar yara bere
içinde mi, şaplak yemiş mi bilmiyorum."

Una'nın yüzü şiddetli bir yoğunlukla yanıyor. Dişleri alt dudağının üzerinde
şehvetli bir şekilde sürükleniyor.

"Sanırım on beş dakikamız var..."

Ona yaklaşırken ceketimi silkip kollarımı sıvamaya başladığımda inliyor.

"O zaman şu makyaj masasının üzerine eğilip elbiseni benim için kaldırsan
iyi edersin."

"*Evet, efendim-*"

Ağzım onunkine

çarparıyor. İki siyah kalp.

İki kırık siyah parça, altınla tekrar yapıştırılmış.

Karanlık Kalpler serisi Hades'in hikayesi ile devam ediyor
Günahkâr Kalpler.

Cillian ve Una'ya doyamadınız mı?

[Ekstra sahnelerine buradan](#) ulaşın veya tarayıcınıza şu bağlantıyı yazın:

<https://BookHip.com/QHRLTPC>

Bu bir sonsöz ya da *Kısr Kalpler*'in devamı değil. Ancak bu ekstra sıcak "devam" hikâyesi, heyecanı devam ettirmeyi garanti ediyor.

KARANLIK KRALLIK

Kısır Kalpler'i okuduğunuz için çok teşekkür ederim! Eğer kitabı beğendiyseniz, bir yorum bırakırsanız inanılmaz minnettar olurum!

Daha önce de belirtildiği gibi, Karanlık Kalpler serisi *Günahkâr Kalpler*'de Hades'in hikâyesiyle devam ediyor. Ayrıca, Krallar ve Kötüler serisinin birinci kitabı olan *Karanlık Krallık'ta* çok daha genç bir Cillian'a, bir başka karanlık düşman-sevgili mafya romantizmine göz atabilirsiniz. İlerleyen sayfalarda sizin için bu kitaptan bir ön gösterim bile var.

Kitap listelerinin tamamını ve önerilen okuma sıralarını web sitemde bulabilirsiniz.

www.jaggercolewrites.com

Karanlık Krallık'a bir göz atmak için ilerleyin.

Önsöz

Adrian

Dört Yıl Önce, Ascot, İngiltere:

Yağmur ve sis mezarlığı örtüyor, sanki doğanın kendisi bugün cenaze için giyinmiş gibi.

Babamın cesedini taşıyan açık tabuta uyuşuk bir şekilde bakıyorum. Yaşarken asla alamayacağı kayrak grisi bir takım elbise giydirilmiş. Ya da en azından parası olsaydı bile asla harcamazdı.

"Yalnız" ve "yetim" gibi kelimeler kafamın içinde güm güm atıyor. Önce annem, ben dört yaşındayken ve şimdi de babam, yirminci yaş gününden bir ay sonra. Annemi silahın kör şiddetinden, babamı ise kanserin sinsi katilinden kaybettik.

Rahip sözlerini bitirdi ve yas tutanların oluşturduğu yetersiz kalabalığın üzerine sessizlik çöktü. Sadece ben, babamın çalıştığı ailenin ve malikânenin kahyası Bayan Dubois, bahçıvan Bay Peddleton ve Chris, babamın Benekli Tavuk'tan arkadaşı ve dart partneri.

Sert bir el nazıkçe omzuma iniyor.

Ve amcam Jonathan. Babam, kardeşinin cenazesine katıldığını bilse çok öfkelenirdi. Ama biliyorsun, bu onun cenazesidir.

Davetli listesini protesto etmek biraz zor.

Saatime bakıyorum - Jonathan'ın dün gece The Spotted Hen'in barında oturup viski içerken bana hediye ettiği saate. O ve babam on altı yıldır konuşmamış olabilirler. Aralarındaki geçmiş, babamın Cross ailesinin geri kalanıyla tüm bağlarını koparmasının ve Ascot'ta Jean Margaux için çalışmak üzere bizi Manchester'dan uzaklaştırmasının nedeni olabilir.

Ama Henry Cross hâlâ Jonathan'ın kardeşiydi. Ve amcam kadar tehlikeli, bağlantılı ve güçlü bir adam bile hala keder hissedebilir.

Başımı hafifçe kaldırıp yağmurun içinden bakmaya başlamadan önce gözlerim tekrar saate kayıyor ve burada olmasını umduğum başka birini arıyorum. Şu anda yanımda olmasını herkesten çok istediğim birini, Jonathan'ı bile. Burada olmasını istemediğim biri çünkü kim bilir neden.

Ah, evet. Çünkü ben, onun beni sersemleten ve ciğerlerimi söküp atan o sinsî sırıtışıyla bana söylemeyi sevdiği gibi, "duygusal olarak bodur bir baba tarafından tek başına yetiştirilen duygusal olarak bodur bir oğlum". Çünkü bunun mizah ve sevgi dolu bir yerden geldiğini biliyorum.

Ve aşk.

Bir aşk... bir şeydi ve şimdi, iki hafta önce itibariyle, çok başka bir şey.

Yağmura, sise, siyah örtüsünün altında sessizce ağlayan Bayan Dubois'ya ve önümde toprağa verilmeye hazır yatan babamın cesedine rağmen gülümsüyorum. Psikopat olduğum için değil. Çünkü Celeste kafamın içinde dans ettiğinde, çaresiz kalıyorum. O gülümsemeyi hayal ettiğimde bile, yapabildiğim tek fiziksel hareket bu oluyor, sanki kalbim sırtıtmaktan başka bir şey yapamayacak kadar doluymuş gibi.

Ama o burada değil.

İçten içe bunun muhtemelen iyi bir şey olduğunu biliyorum. Son on altı yıldır babamı çalıştıran güçlü ve bağlantıları olan Fransız Bay Margaux, Henry'nin cenazesi için burada değilse, kızının burada olması soru işaretlerine yol açabilir.

Eğer yanımda durup elimi tutsaydı, bu sorular daha da artabilirdi. Ki burada olsaydı öyle olurdu.

"Jean Margaux'nun en küçük kızı neden babasının şoförünün oğlunun kollarına sarılmış?" gibi sorular. Yağlı elleri ve tehlikeli soyadından başka bir şeyi olmayan çocuk. Elleri yaldızlı elit Fransız prensesinin üzerinde olan fakir.

Sadece sorular olmazdı. Cevaplar talep edilecekti.

Celeste ve ben her zaman bir noktaya kadar yakındık. Bir dereceye kadar arkadaştık, temelde aynı çatı altında büyüdük - o bir asistan, ben ise yardımcının oğluydum. Ama sanırım ikimiz de gerçeği her zaman biliyorduk ya da bunun ne anlama geldiğini anlayacak yaşa geldiğimizden beri biliyorduk:

Celeste Margaux ve ben sadece "arkadaştık" çünkü daha fazlasını söylemek ya da daha fazla zorlamak tehlikeli olurdu. Babası yüzünden. Babamın geldiği aile yüzünden, her ne kadar son on altı yılını aksini iddia ederek geçirmiş olsa da.

Ve sonra iki ay önce, onun on sekizinci, benim yirminci yaş günümünden bir hafta sonra "arkadaş" olmayı bıraktık.

On yıldan uzun bir süredir devam eden tek bir öpücük, bu dış görünüşü yerle bir etti ve sonunda ikimizin de altında her zaman gerçekte ne olduğunu görmemize izin verdi. Ve o tek öpücükten sonra artık geri dönüş yoktu.

Zihnim son on dört gündeki tüm çalıntı anları tekrarlarken kanım havadaki soğuğa karşı uğulduyor. Bayan Dubois mutfakta meşgulken devasa Margaux malikânesinin kilerinde soluk soluğa öpüşmeler. Celeste'in dişleri boynumu ısıyor, parmaklarım külotunun önünden aşağı inerken çığlık atmamaya çalışıyor ve garajın arkasında onu uçuruma sürüklüyor.

Vücudu hararetle benimkine sürtünüyor, tenlerimiz kayganlaşıyor, şafaktan önceki bahçelerde ağızlarımız birbirini yiyordu.

Mezarlığın yanındaki yolu taramak için gözlerimi kaldırdığımda dudaklarımda bir kez daha gülümseme beliriyor. O burada değil. Gülümsemem kayboluyor ama kendi kendime başımı sallıyorum.

O burada olamaz. İkimiz de bunun çok fazla soruya yol açacağını biliyoruz. "Onun kararının bir parçası olmasına izin veremeyeceğini biliyorsun, Adrian."

Geriliyorum ve yavaşça dönüp amcama bakıyorum. Babam, kardeşinden söz ettiğinde, onu her zaman vahşi bir suçlu olarak gösterirdi. Britanya'yı kasıp kavuran, kana susamış, pervasız bir kaos gücü.

Bana bakan adam, son iki korkunç günde yeniden tanıdığım adam, umursamaz ya da kaotik biri değil. Tehlikeli elbette. Ama insan umursamaz davranarak Cross örgütünün başına geçemez, hele hele orada hiç kalamaz. Amcam soğukkanlı, son derece zeki bir adamdır.

Şimdi de benden onun yanında oturmamı ve adımı taşıyan imparatorluğun yöntemlerini öğrenmemi istiyor. Babam beni o dünyadan uzak tuttu. Ama kanımda olduğunu biliyorum. Kaderimin orada yattığını *bilirim*.

İşte ikilem burada yatıyor: Ascot'ta kalmak ve Jean Margaux için çalışan babamın yerine geçmek. Kötü huylu, soğuk ve küçümseyici Fransız iş adamının şoförü ve özel tamircisi olmak. Ya da adım atmak için doğduğum ayakkabılara adım atıp, bir gün Jonathan'dan bana geçtikten sonra Cross aile masasının başına nasıl oturacağımı öğrenmek.

Bu son derece kolay bir seçim olmalı. Sevmediğim bir adamın evinde onun hizmetkârı olarak kalmak mı, yoksa amcamın yanında güç, zenginlik ve sınırsız imkânların tahtını aramak mı? Ama tabii ki bu hiç de kolay bir seçim değil.

Ağzımın tatmak istediği tek şey Celeste'in dudaklarıyken olmaz. "Adrian-"

"*Biliyorum,*" diye sessizce homurdandım.

Jonathan yavaşça başını sallıyor. Gözlerinden aklımdan geçenleri anladığını görebiliyorum. Sadece görmekle kalmıyor, anlıyor da. Ona Celeste'den hiç bahsetmedim ama o kendi kendine tahmin etti ve dün gece barda bana saati verirken bu konudan bahsetti.

Yine de burada olası bir orta yol var. Babam ve ben Manchester'dan ayrıldığımızdan beri Cross Ailesi'nin operasyon merkezi Londra'ya taşındı. Celeste'in de güz döneminden itibaren Londra'daki Kings College'a gitmeye niyeti var.

Sonunda gizlice dolaşmayı bırakabiliriz. Birkaç ay içinde *birlikte olabiliriz*.

Yani bugün burada olamayacaksa sorun değil.

Tabuta dönüyorum, Bayan Dubois tabutun yanında hıçkırı hıçkırı ağlarken ben de uyuşmuş bir halde babamın cesedine bakıyorum. Babamın bar arkadaşı Chris elimi ciddiyetle sıkıyor ve sonra babama son saygılarını sunmak için dönüyor. Babamın göğsüne üç tüylü ok bırakıyor ve yumuşak elleriyle okşuyor.

Araba tekerleklerinin çakıl taşları üzerinde çıkardığı ses kalbimin yerinden fırlamasına neden oluyor. Dönüyorum ve Margaux ailesinin siyah ve gümüş rengi Bentley'inin bir düzine metre ötedeki beyaz taş yolda durduğunu fark ettiğimde yüzüme yayılan sırtışı durdurmak mümkün olmuyor.

Kalbim çarpıyor. Geldi.

Amcamdan uzaklaşıyorum ve çiseleyen yağmurda şemsiyesiz, bunun gerçekten ne anlama geldiğini anlayacak yaşa geldiğimden beri sevdiğim kıza doğru hızla yürüyorum. Ben yaklaşırken renkli arka camlar açılıyor, yüzümde bir sırtış-

"Bay Cross."

Karanlık arabanın içinden Celeste'in değil de Jean Margaux'nun asık suratlı, çizgili, aristokrat ve belirgin Fransız yüzü beni selamladığında gülümsemem paramparça oluyor ve kalbim duracak gibi oluyor. Ne diyeceğimi bilemez halde kekeleyerek duruyorum.

"Bay Margaux, beklemiyordum-"

"Babanız sadık bir çalışandı, Bay Cross," dedi sertçe. "Onu özleyeceğiz."

Yutkunuyorum, başımı

sallıyorum. "Teşekkür

ederim, Bay Marg-"

"Kimi beklediğinin tamamen farkındayım," diye tıslıyor

sessizce. Sertleşiyorum. Gözleri kısılıyor ve dudakları hafifçe

kıvrılıyor.

"Şüphesiz daha güzel bir yüz bekliyordunuz."

"Bay Margaux-"

"Bunu sana bir kez ve sadece bir kez söyleyeceğim, seni küçük pislik," diye hırlıyor.

Gözlerim dizlerinin arasında bastonunun elmas kabzasını sıkıca kavrayan eline kayıyor. Birden yalnız olmadığını fark ediyorum. Arabanın arka koltuğunda onun yanında oturan siyah takım elbiseli iri yarı bir adam var. Ve bu adamın elleri baston yerine kocaman, pırıl pırıl bir Glock 17'nin dipçiğine sarılmış.

"Kızımdan uzak dur."

Gözlerim ona kaydı. Ama irkilmiyorum. Bu adamdan kaçmıyorum, özür dilemiyorum ya da affetmesi için yalvarmıyorum. Gözlerinin içine bakıyorum.

Bu Jean Margaux gibi bir adamın alışık olduğu bir şey değil ve bunun gözlerini öfkeyle doldurduğunu görebiliyorum.

"Efendim," diye mırıldandım. "Tüm saygımla-"

"Saygı, Adrian," diye tersledi, "en başta pis ellerini Celeste'imden u z a k tutman gerekirdi."

"*Saygılarımla* efendim," diye karşılık

veriyorum, "seviyorum-" Soğuk, acımasız bir kahkaha atıyor.

"Ahh, *c'est l'amour*, öyle mi?" Zalimce gülümsüyor, benimle alay ediyor. "*Evet.*"

Homurdanıyor.

"Efendim, bana uzak durmamı söyleyemezsiniz-"

"Bunun *benim* emrim olduğunu mu sanıyorsun? Bu yas gününde size karşı acımasız olmak için mi buradayım?"

Gözlerim kısıldı.

"Evet, biliyorum."

Başını sallıyor.

"*Hayır*, Adrian. Bunlar *benim* de isteklerim olabilir, ancak bu istek benden gelmiyor."

Zaferle gülümsüyor.

"*Celeste böyle* istiyor."

Ona ters ters bakarken kalbim güm güm atıyor ve ağzım bir çizgi halinde inceliyor.

"Geldiğiniz için teşekkürler Bay Margaux," diye homurdandım. "İzin verirseniz, yapmam gereken-"

"Sen meşhur *öteki adamsın*, Adrian."

Sözleri bana bir tokat gibi çarpınca donup kalıyorum. Jean bana sırıttı.

"Sen bir kaçamaktın, evlat. 'Yardım' ile bir cilveleşme. Pislikle," diye alay ediyor. "Burada değil çünkü *sen onun için hiçbir şey ifade etmiyorsun*. Gerçek hayatına devam etmekle meşgul."

Gülümsemesi genişler.

"Yarınki büyük gün için hazırlanıyor."

Bana yem atıyor. Ama neden bahsettiğini sormaktan kendimi alıkoysam bile, bunun beni etkilediğini gördüğünü söyleyebilirim. Beni kırıyor. Beni kırıyor.

"Sor bana," diye tıslıyor ince bir sesle. "*Sor bana*, seni

küçük piç." Yutkunuyorum.

"Yarın ne lan?" Dişleri

parlıyor.

"Onun düğün günü, Adrian. O evleniyor."

Bakıyorum. Gözlerindeki yalanı görmek istiyorum. Zalim maskesindeki çatlaklardan kaydığını görmek istiyorum. Ama ne kadar sert bakarsam, gerçek o kadar parlak yanıyor.

Yalan söylemiyor.

"Al. Kendin gör."

Bastonundaki ellerden biri pencerenin altına düşer. Elinde, üzerinde altın yaldızlı yazılar olan krem rengi narin bir kartla geri dönüyor. Kartı elinden alıyorum ve beni Celeste Meline Margaux ile Amir El-Sayed arasındaki evliliği kutlamaya davet eden, benimle alay eden sözcüklere bakıyorum.

Yarın.

Yağmur altın harfleri bulanıklaştırıyor ve ellerimdeki narin kartı eritmeye başlıyor. Jean gülmeye başladığında ayağımın dibindeki su birikintisine düşmesine izin veriyorum.

"Sen *asla* oyunun sonu olmadın, Adrian. Asla." Gözleri bana tehlikeli bir şekilde parlıyor.

"Şimdi küçük suçlarla ve hiçlikle dolu dünyana siktir git. İçinde onun olmadığı önemsiz, sefil hayatına. Sen ve babanın eşyaları evimin kapısında sizi bekliyor olacak. Ondan sonra, eğer seni bir daha görürsem..." Dönüp yanındaki eli toplu sessiz adama başıyla selam veriyor.

"Kafanı uçuracak birini bulacağım."

Gözleri yanımdan geçip açık mezarın yanındaki küçük topluluğa dalıyor.

"Şimdi lütfen Bayan Dubois ve Peddleton'a yarın işe alınmak istiyorlarsa derhal işlerine dönmelerini söyleyin."

Gözlerini tekrar bana çeviriyor ve ince ince

gülümsüyor. "Siktir git ve uç, küçük çocuk."

Renkli cam geri açılıyor ve araba kayarak uzaklaşıyor, ayakkabılarıma ve inciklerime sıçrayan ıslak çakıl ve çamur gönderiyor.

Ama hissetmiyorum. Kalbim kireçlenmeye, göğsümün içinde taşa dönüşmeye başladığında hiçbir şey hissetmiyorum.

"Sen diğerk adamsın. Bir kaçamak. Bir cilveleşme. Asla son oyun olmadın."

Gözlerimi sevdiğim kızın başka bir adamla *olan* ebedi bağını *kutlamak için* beni karşılayan vıcık vıcık davetiyeye dikerken dudaklarım hırıltıyla kıvrılıyor.

Topuğum ona çarparak ıslak bir posa haline getirdikten sonra sersemlemiş bir halde dönüp beni yetiştiren adamın ve onun yanında duran ve hayatımın bir sonraki evresinde bana rehberlik edecek olan adamın bulunduğu yerdeki deliğedi doğru yürüyorum.

Onsuz.

Jean Margaux bugün bir zafer kazandığını düşünüyor olabilir. Ama yanılıyor. Hayatım önemsiz olmayacak. Önemsiz olmayacak.

Benim kaderimde *kral* olmak var.

Ve bir gün, herkes gibi o da bana boyun eğecek.

Bölüm 1

Adrian

Dört yıl sonra, Londra'da:

Alarm beni uykumdan sürüklerken homurdanıyorum. Vücudum uyanırken kaşlarım çatılıyor ve akşamdan kalmalığın etkisi içimi kemirmeye başlıyor.

Tanrım, hala dudaklarımdaki viskinin tadını alabiliyorum.

Bir iniltiyle uzanıp alarmı kapatıyorum. Parmaklarım yatak odamın pencerelerindeki otomatik panjurların düğmesini bulup bıçaklıyor. Yavaşça, yumuşak bir mekanik uğultuyla, karartma perdeleri açılıyor ve güneş ışığının içeri girmesine izin veriyor.

Gözlerim kapanıyor, yüzüm buruşuyor. Ama bugün yapmam gereken şeyler var. Ve dedikleri gibi, kötüler için huzur yoktur.

Ya da akşamdan kalma.

Yorganı arkaya atıp yataktan yuvarlanıyorum ve parke zeminde ayak parmaklarımın ve parmak uçlarımda üzerine düşüyorum. Kaslarım yukarı ve aşağı iterken kıvrılıyor ve esniyor, kanımın damarlarımda dolaşmasını sağlayan bir dizi şınav çekerek alkolün kalan kalıntıları kovalıyorum.

Kalbim küt küt atıyor, anında sırt üstü dönüyorum, dirseklerimi dizlerime geçirirken dişlerimi sıkıyorum, her çıtırtıda karnımın sıkıştığını hissediyorum. Bu taze cehennem bittiğinde, başka bir şınav turu için geri dönüyorum, sonra daha acımasız mekikler için tekrar dönüyorum. Son olarak, kollarım ve omuzlarım çılgılık atana kadar hızlı yüksek yoğunluklu dumb bells.

Ama en azından akşamdan kalmalığın etkisi azalıyor.

Üç katlı şehir evimin en üst katındaki zarif duvarlı yatak odasında çırılçıplak geziniyorum. Mutfağımdan gelen yeni Velvet Guillotine plağının sesini belli belirsiz duyabiliyorum, bu da bana Noel'in dün gece dipsiz viski gecemizden sonra burada kaldığını hatırlatıyor.

Ama Tanrı aşkına, adamın şu lanet albümü *bırakması* gerekiyor.

Duş soğuk olduğu için dişlerimi sıkıyor ve tıslıyorum. Ama ihtiyacım olan şey bu ve durulanırken akşamdan kalmalığımı biraz daha azalıyor. Hızlıca tıraş olmak için dışarı çıkıyorum - sıcak suyla, çok teşekkür ederim. Gümüş ustura beni duraksatıyor ve kendime on saniyelik bir melankoli izni veriyorum, bunun bir zamanlar ait olduğu adamı hatırlıyorum.

Jonathan'ın vefatının üzerinden altı ay geçti - acımasızca ve ironik bir şekilde, kardeşi babamı da aynı pankreas kanserinden kaybettik. Ama iki buçuk ay içinde

Beni kanatları altına aldığı yarım yıl boyunca, hayal bile edemeyeceğim şekilde büyüdüm.

Şimdi çapraz masanın başında oturan benim. Hem milyar dolarlık bir suç örgütünün lideri hem de Lords College İşletme Fakültesi'nde son sınıfta okuyan bir öğrenci olduğum düşünülduğünde, bu hassas bir denge.

Bu sıkı dengenin Perşembe gecesi viski zırvalarıma katkıda bulunan bir faktör olma ihtimali var.

Gün için hızlıca giyiniyorum: koyu kömür grisi takım elbise, net beyaz gömlek, gece mavisi kravat ve cep mendili, koyu kahverengi ayakkabılar. Merdivenlerden birinci kattaki mutfağa indiğimde akşamdan kalma halim hemen hemen geçmişti.

Mutfağa girdiğimde Velvet Guillotine'in *Wreck Me Gently* şarkısı sabahki beşinci rotasyonunu yapıyor gibi görünüyor. Daha da kötüsü, Noel lanet olası boxer'ı ve tişörtüyle bana arkası dönük bir şekilde ocakta bir şeyler çevirirken *şarkıya eşlik* ediyor.

"Bu şarkı mı? Yine mi?"

Dönmeden kıkırdıyor. "Bu lanet plağa bayılıyorum."

"Oh, öyle mi?" Kuru kuru mırıldanıyorum. "Lanet İskoçya'nın henüz bunun farkında olduğundan emin değilim, belki onlar için açabilir misin?"

Ki öyle. Otuzbirci.

İnleyerek yanından geçiyorum ve hoparlörün sesini kısıyorum.

"Kahve var mı?"

"Oh, *evet*, ama *elbette*, lordum!"

Beni terslemek için döndüğünde gözlerimi deviriyorum ve tencereye başımı sallıyorum. "Sıcak ve sert."

"Çok hoş."

Bir fincan kahve doldurmaya başladığımda sosis kokusu birden midemi bulandırıyor.

"Hey, İskoçya'dan bahsetmişken..." Noel dönüp bana bakıyor ve benimle aynı viski akşamdan kalmalığıyla boğuştuğunu söylüyor. "Bu sabah başın nasıldı?"

"Kindar," diye homurdandım. "Senin mi?"

"Bir piç." Parmaklarını siyah saçlarının arasından geçirerek iç geçiriyor. "Kaza yapmama izin verdiğin için teşekkürler."

"Ne zaman istersen."

Mantıklı gelmişti. Arkadaşlarla Deluxe Lounge'da içki içiyorduk, burası benim kampüse yakın evime bir taş atımı uzaklıkta ama Noel'in dairesine çok daha uzak. Ayrıca, buraya geldiğimizde mutfak tezgahımın başında daha fazla viski içerek gecenin sonunu hatırlamaya başladım.

"Deluxe'te ayakta kalan son kişiler biz miydik?"

Kaşlarım çatıldı, düşünüyordum. "Thomas ve Cassandra erken ayrıldılar, bunu hatırlıyorum."

"İşte bir şok."

Sırıtiyorum. İki yakın arkadaşımız yeni nişanlandılar ve yeni hamile kaldılar ve hala her zamanki gibi birbirlerinin kollarına dolanmış durumdalar. Son zamanlarda, öyle görünüyor ki

Dışarı çıktıklarında, bu sadece bize şaka yapmak içindir ve sadece birlikte yalnız kalmamaya dayanabildikleri sürece.

"Lars şu kızıl saçlıyla sohbet ediyordu..." Noel kaşlarını çatıyor. "Birlikte gitmiş olabilirler mi?"

Ona bir bakış attım. O da sırtıyor. "Doğru, sanki bu hiç olmamış gibi."

Ona sırttım. "Fark etmene şaşırdım." "Hmm?"

"Görünüşe göre dün gece dikkatinizi meşgul eden bir şey vardı, ya da biri mi demeliydim?"

Bana baktı. "Bak, ben sadece-"

"Noel, Matilde'yle arkadaş olup olmaman ya da her neyse, umurumda değil."

Belki de umursamalıyım. Belki de Matilde Laurent'ın, *yani Margaux'nun* - *yani* durup dururken kalbime kurşun sıkan kızın ablasının- bir şekilde Londra'daki küçük grubumuzun bir parçası haline gelmesi beni daha çok rahatsız etmeli.

Celeste ve lanet olası kocası *Amir*'in Dubai'de bir yerlerde yeryüzünden silinmiş olmaları gerçeği olmasaydı, belki de bu beni daha çok rahatsız *ederdi*.

Lanet olası *kızlarıyla*.

Göğsümde erimiş kurşun gibi kaynayan nefreti yutuyorum, her zaman dönüştüğü keskin çeliğe soğumasını bekliyorum.

Matilde benim yanımda kız kardeşinden bahsetmeyecek kadar çok şey biliyor. Ama kendi araştırmalarıma göre -ki araştırdım- Matilde de kız kardeşiyle çok az temas kurmuş.

Son dört yıldır kendi kız kardeşiyle birlikte.

Ayrıca benim yanımda babasından bahsetmeyecek kadar da akıllı. Ama orada da aynı şey oluyor. Jean'la bir yıldır konuşmuyorlar, o zamanki kocası Paul, arkadaşımız Oliver Prince'in karısı Vanessa'yla kaçtığından beri. Anlaşılan Jean bunu kişisel olarak algılamış ve bok kafalı kocasının başka bir adamın karısına çükünü sokmak istemesinin Matilde'nin suçu olduğuna karar vermiş.

Jean Margaux: Dört yıl sonra hala aynı orospu çocuğu.

"İyi bir şey gibi görünüyor; artık daha sık dışarı çıkıyor."

"Senin için iyi bir şey demek istiyorsun."

Noel bana ters ters bakıyor. Omuz silkiyorum.

"O bir paket anlaşma, biliyorsun."

"Evet Adrian, çocuklarının isteğe bağlı bir eklenti olmadığına farkındayım." "Sadece 'üvey baba'nın güzel bir yüzüğü olduğunu söylüyorum-"

"Adrian?"

Bana ters ters bakıyor. "Bu kahvaltayı kışına sokmak yerine bir tabakta istiyorsan, kapa çenenı."

O ocaktaki pastırma, sosis, fasulye ve kızarmış yumurtayı bitirirken ben kahveme sırtıtıyorum. Tam bir İngiliz yemeği sayılmaz ama yarımını her zaman kabul ederim.

Ona sırf bok atmak için bok atmıyorum. Matilde Laurent iki küçük çocukla birlikte geliyor: üç yaşındaki Naomi ve sekiz aylık Cora - Oliver'ın üç yaşındaki oğlu Jacob'la birlikte Paul ve Vanessa'nın kaçamağından iki kayıp daha.

Noel yemeğimizi tabaklıyor ve sonra duraklıyor, yüzünde bir çatıklık var.

"Prens dün gece ne zaman gitti ki?"

İç çekiyorum. Noel ve Oliver görünüşe göre sürekli *bir şeyler için birbirleriyle* rekabet halindeler. Ve son zamanlarda, bu şey Matilde gibi görünüyor, dün gece dadısını rahatlatmak için erken çıkmadan önce ikisinin de onun dikkatini çekmek için nasıl yarıştıkları göz önüne alındığında.

"Geç kaldım."

Ona bakıyorum.

"Ondan *çok* daha geç,

rahatla." "Tamamen rahatım."

Gözlerimi deviriyorum.

"Ve evine gitti. *Evine*. Küçük bir oğlu var, hatırladın mı?"

"Dün gece Matilde'ye bundan kaç kez bahsettiğini düşünürsek, unutabileceğimden emin değilim."

Yemeği ağzıma tıktırırken başımı sallıyorum. "İkisi de yandı, Noel."

"Hayır, *o* yandı. Oliver Prince sadece kendini düşündüğü için karısını kaybeden aptal, açgözlü bir pislik."

Ona ters ters baktım. "İkinizin yakında ringe çıkacağından emin olmak için Thomas'a baskı yapmam mı gerekiyor?"

"Lütfen yap," diye kıkırdıyor Noel, kaşları çatılmadan önce kahvaltısını yudumluyor. Tekrar bana bakıyor.

"Dün gece seninle *ilgilenen* siyah elbiseli mavi gözlü sarışını tamamen görmezden geldiğin için seni uygun bir şekilde kızdırdım, değil mi?"

"Sen yaptın."

"Ve yine söylüyorum, neden dün gece onun yerine senin evinde ben yatıya kaldım?"

Çünkü sarı saç ve mavi göz istemiyorum. Kuzguni saçlar ve zümrüt yeşili gözler istiyorum.

"Çünkü ne kadar iyi bir kahvaltı hazırlayabileceğini biliyorum,

Ransom." Başını sallayarak homurdanıyor.

"Bak, okul ve iş yüzünden çok gergin olduğunu biliyorum. Ama, Tanrım, Adrian. Ne kadar oldu?"

Kaskatı kesildim.

Noel kıkırdar. "Ciddiyim, biliyorsun. En son ne zaman kendine bir kadın arkadaş edinme izni verdin-"

"Kendime istediğim kadar kadın eşlik etmesine izin veriyorum, Noel. Ama yatak odası aktivitelerime gösterdiğin ilgi için teşekkür ederim, seni lanet olası sürünge."

Homurdanıyor, kahvesini yudumlamak için dönüyor ve konuyu kapatıyor.

Teknik olarak yalan değildi. Aslında kendime istediğim kadar kadın arkadaşlığa izin *veriyorum*. Sadece bugünlerde istediğim kadın arkadaşlığı miktarı hiç yok.

Artık böyle bir isteğim yok.

İstediğim tek kız dört yıl önce kalbimi söküp yaktı ve önümdeki küllerin üzerine bastı. O zamandan beri bekârlığım onun için taşıdığım kanlı bir meşale değil.

Sadece... neyse o.

Saatime bakıyorum - Jonathan'ın babamın cenazesinden bir gece önce bana hediye ettiği saate - ve kaşlarımı çatıyorum.

"Siktir. Kaçmam lazım."

"Burayı temizlemek için duşunuzu kullanabilir miyim?"

Başımı salladım. "Elbette. Ama benim lanet duşumda otuzbir çekersen, savaş çıkar."

Noel iç çekti. "Adrian, lütfen." Sırıttıyor. "Yastık kılıfların bunun için."

"Siktir git."

Sırıttıyor. "Senin sabahın nasıl geçiyor?"

"Profesör Higgins ile danışman toplantısı."

Burada, Lords College'da işletme okulunda olmanın komik yanı, gerçek anlamda bir şeyler öğrenmenin sadece yüzde yirmi beş civarında olması. Geri kalanı bağlantılar kurmak ve ilişkiler kurmak. Ve benim dünyamda bile, bu kullanışlı olacak. Gerekli olmasa da kullanışlı.

Profesörler de bunu biliyor. Yani, Higgins sadece tüvit giyen bir öğretmen değil. Lords College'da danışmanlık yapmadığı zamanlarda, İngiltere'nin en büyük, en agresif hedge fonlarından biri olan Rutger Capital'in Başkan Yardımcısı. Benim kim ve ne olduğumu da *çok* iyi biliyor. Ve görmezden gelip "umursamıyor" değil, aslında tam da kim ve ne olduğum *için umursuyor*.

Çünkü seçkinlerin yaldızlı dünyası ile suçun karanlık dünyasının buluştuğu yer *paradır*. Günahın evliliği. Higgins benim danışmanım çünkü, bir, bendeki iş zekasını görüyor, sadece üçkağıtçıyı değil. Ve ikincisi, çünkü o *da* dolandırıcıyı görüyor. Rutger Capital çok iyi biliyor ki

Cross ailesi gibi insanlarla kayıt dışı iş yaparak kazanılacak güzel bir pounddan daha fazlası.

"Bu geceyi unutma."

"Orada olacağım."

"Dövüş gecesi olduğunu biliyor musun?"

"Tam da bu yüzden orada olacağım," diye homurdandım. "İşin bittiğinde çıkabilirsin. Kahvaltı için şerefe."

Sonra kapıdan çıkıyorum ve caddenin karşısındaki kampüse gidiyorum.

Noel'in bahsettiği "bu gece" sekizimizin bir araya geldiği bir toplantı: ben, Noel, Thomas, Oliver, Braddock, Lars, Kristoff ve Maddox.

Başlangıçta hepimiz çoğunlukla yabancıydık - burada, Lords'da her tür geçmişe sahip birinci sınıf öğrencileriydik. Zenginlik ve ayrıcalıktan. Kraliyet isimlerinden ve unvanlarından. Ama aynı zamanda sokaklardan ve suç evlerinden - mafya, Bratva.

Hepimizin ortak noktası Thomas'tı ve öyle de kalacak. Bizi buraya getiren farklı yollara ve taşıdığımız farklı unvanlara rağmen bir şekilde kendine çoğunlukla arkadaş diyen bu tuhaf grubun kilit noktası o oldu.

Bu yüzden gruba bu ismi vermeye karar verdi. Hepimizin, sekizimizin de içinde hem krallar hem de kötüler olduğunu söyleyen Thomas'tı.

Yale Üniversitesi'nde Skull and Crossbones vardır. Oxford Üniversitesi'nde saçma sapan iddialı Bullingdon Kulübü vardır. Lords College'da biz varız: Krallar ve Kötüler.

Bizimle diğer ahmaklar arasındaki en büyük fark nedir? Onları duymuşsunuzdur.

Krallar ve Kötüler'i asla duymayacaksınız.

Gizli topluluk kulağa aptalca geliyor. Thomas'ın deyimiyle yoldaşlık kulağa saçma geliyor, sanki hobbitler ve elflerle ilgili aptal bir fantezi oyunu oynuyormuşuz gibi.

Bana göre, grup sadece...*öyle*. Gözlerini dünyayı fethetmeye dikmiş sekiz adam, içlerinden birinin çeşitli bağlantıları sayesinde birbirlerini buldular.

Cuma geceleri buluşuyoruz. Ve her üç ya da dördüncü toplantıda, bu akşam olduğu gibi, kendi aramızda bir kavga gecesi yapıyoruz. Bunun daha derin bir mesajı ya da anlamı yok. *Dövüş Kulübü'nü* çok izlediğimiz için değil. Kan yemini ya da onun gibi bir saçmalık değil. Grup gibi, sadece... *öyle*. Boks yapıyoruz, her seferinde bir raunt, kazanan kazananla dövüşüyor, ta ki ayakta kalan tek kişi kalana kadar.

Normalde, ayakta kalan son kişi ya Noel ya da Thomas'tır. Noel, çünkü babası nispeten ünlü boksör Colin Ransom'dı. Thomas, çünkü kitapçı muhasebeci görünümüne rağmen şeytan gibi dövüşebiliyor. *Dövüşebilirim*. Hepimiz dövüşebiliriz. Braddock suratına kamyon gibi vuruyor ve Maddox da tam bir canavar. Kristoff'un o elleriyle insanları öldürdüğü neredeyse kesin. Ama Thomas, her ne kadar ayrıcalıklı ve yaldızlı büyümüş olsa da... onun bir ayağı var.

Ashford ailesinin kişisel antrenörüyken Noel'in ünlü babası tarafından *yıllarca* dövüşmek için eğitildi. Aslında iki çocuk bu şekilde arkadaş oldu. Aynı zamanda -saygısızlık etmek istemem ama- Noel gibi ailesinde para, nüfuz ya da güç olmayan bir adamın Lords Koleji'ne nasıl girdiğini de açıklıyor.

Çünkü Thomas'ın babası *Sir* Geoffrey Ashford, Noel'e en başından beri ilgi duyuyordu. Ona hep ikinci oğlu gibi baktı. Muhtemelen *gerçek* ikinci oğlu, Thomas'ın ağabeyi James, gösterişçi bir güven-

fon dangalağı. James hayatında hiçbir şey yapmayacak ve babası da bunu biliyor. Thomas ve Noel ise, hepimiz gibi, onu yenecekler.

Dışarıda yağmur çiselemeye başladığında fakülte ofislerine giriyorum. Bu akşamki dövüş programını hatırlamaya çalışarak zihnimi yokluyorum.

Yüzümü buruşturuyorum.

Kahretsin, bu gece Kristoff'la dövüşeceğim. Thomas'ın bunu bilerek mi yaptığını merak ederek sırtıtmak istiyorum - grubun suçla bağlantılı iki üyesini karşı karşıya getirmek. Ben, ova gangsteri ve işvereni Bratva bağlantılı oligark Boris Tsavakov sayesinde Lords College'a giden yolu kanlı parayla döşenmiş olan Kristoff.

Higgins ofisinin kapısını açtığında ben hâlâ o Rus orospu çocuğunun güney pençesinden kaçmak için en iyi saldırı planını hesaplamaya çalışıyordum.

"Ah, Bay Cross."

"Bay Higgins."

Sırıttıyor. Arkasında, geçen hafta benimle birlikte üzerinden geçmek istediğı evrakları görebiliyorum. Okulla ilgili değildi. *İşle* ilgiliydi.

"Yapalım

mi?"

"Kesinlikle."

İki saat ve çok anlamlı bir tokalaşmanın ardından öğleden sonraki dersime gidiyorum. Ondandır tekrar dışarı çıkıyorum. Güneş batarken yine yağmur yağıyor. Zihnimde akşamki programı işaretliyorum:

Eve, üstümü değiştirmeye. Sonra Thomas ile Chesterford'da akşam yemeği, her zamanki Cuma gecesi biftek mekanımız. Ardından Red Dragon pub'a gideceğiz, burada önce bir bira içeceğiz ve ardından anahtarları sadece bizde olan özel arka odaya geçeceğiz.

Oradan da merdivenlerden inip barın altındaki eski bodruma ulaşacağız. Krallar ve kötüler bu akşam burada çarpışacak.

Kampüsün karşısındaki evime doğru koşarken yağmur daha da şiddetleniyor. Başım eğik, gözlerim önümdeki kasvetli karanlığa saplanmış, köşedeki bir sonraki sokak lambasını bulmaya alışıyor. Birden küçük, sırlıslıkam ve soluk soluğa bir şey bana çarpıyor.

Hırlıyorum, karşımdakini kollarından kavırıyorum, onu uzaklaştırmaya ya da ısrar ederse dövüşmeye hazırım. Birdenbire ikimiz de bir sokak lambasının altında tökezliyoruz ve lambanın onun sırlıslıkam, kederli yüzündeki parıltısı beni yerle bir ediyor.

Bu o.

Dört yıl sonra ilk kez Celeste Margaux ile yüz yüzeyim.

Ve zaman mükemmel bir şekilde duruyor.

Bu anı düşündüm. Kafamda binlerce farklı şekilde canlandırdım. Bu senaryoların bazılarında onu fırlatıp atıyorum ya da arkamdan kalbime sapladığı için yüzüne hırlıyorum. Diğer versiyonlarda ise onu yakalıyorum, asla bırakmıyorum ve tek bildiği benim ağzım olana kadar dudaklarımı onunkilere bastırıyorum.

Benim acım.

İntikamım, bedensel formda.

Ama Şimdi gerçekten burada, birbirimizin önünde durduğumuza göre? *Dört yıldır* ilk kez onu ellerimde tuttuğuma göre?

Onu boğmalı mıyım yoksa  pmeli miyim bilmiyorum.

Etrafımızda zaman duruyor.  elik mavisini gözlerim onun dönen z mr tlerine saplanıyor. Dudaklarım kıvrılıyor, alay mı edeceğim yoksa onunkilere mi  arpacağımdan h l  emin değilim.

"Sen..."

"*Adrian.*" Sesi kesiliyor, gözleri korkuyla açılırken vıraklıyor. Parmakları sırlıklam olmuş gömleğimi sıkıca kavırıyor, fırtınalı bir denizde cankurtaran salı gibi umutsuzca bana tutunuyor.

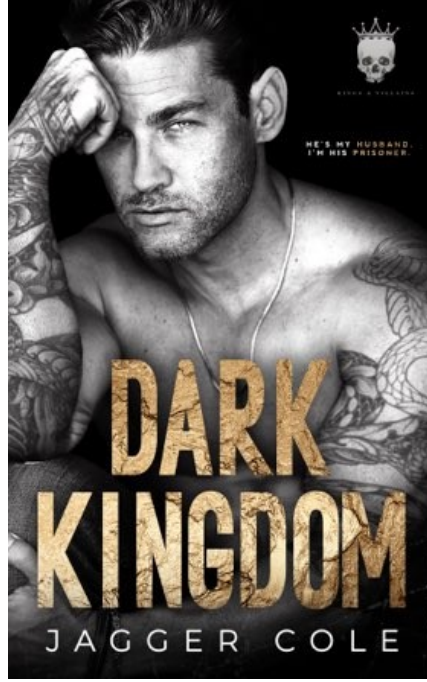
"Ne *halt* ediyorsun-" "*Yardıma*

ihtiyacım var."

Yutkunuyor, yüzü solgun ve bana tutunurken gözleri inanılmaz derecede geniş.

"Biri beni öldürmeye çalışıyor ve yardımınıza ihtiyacım var."

Okumaya devam edin!

Karanlık Krallık - Sadece Amazon'da ve Kindle Unlimited'ta!

Kapakların ilk bakışları, yeni kitaplar, ARC fırsatları ve canlı okumalar için sadece okuyuculara özel Facebook grubumda takılın. Orada görüşürüz!

AYRICA JAGGER COLE TARAFINDAN

Karanlık

Kalpler:

Sapkın Kalpler

Kötü Kalpler

Günahkâr

Kalpler

Krallar ve Kötüler:

Karanlık Krallık

Yanmış Kül (Cinder Düeti #1) Kül

İmparatorluğu (Cinder Düeti #2)

Avcı Kral (Hunted Duet # 1)

Avlanan Kraliçe (Avlanan Düet #2)

Nefretin Prensi

Vahşi Varisler:

Vahşi Varis

Karanlık Prens

Acımasız Kral

Yasak Taç Kırık

Tanrı Meydan

Okuyan Kraliçe

Bratva'nın İddiası:

Bratva'nın Borcunu

Ödemek Bratva'nın

Çalınan Gelini

Bratva Canavarı Tarafından

Avlanan Esir Bratva

Prensesi Bratva Kralı

Tarafından Sahiplenilen

Bratva'nın Kilitli Aşkı

Scaliami Suç Ailesi:

Tetikçinin Saplantısı

Patronun Ayartması

Bodyguard'ın Zayıflığı

Güç:

Tiran

Haydut

Savaş

Lordu

Bağımsızlar:

Kırık Çizgiler

Bosshole

Benim

Grumpaholic

Takipçim

YAZAR HAKKINDA

Jagger Cole

Her Şeyden önce bir okur olan Jagger Cole, yıllar önce çeşitli ateşli hayran kurgu öyküleri kaleme alarak romantizm yazarlığına adım attı. Yazarlık çizmelerini asmaya karar verdikten sonra Jagger, Don Draper gibi davranarak reklamcılıkta çalıştı. Bu, kendisinden çok uzakta olan bir kadını onunla evlenmeye ikna edecek kadar işe yaradı.

şimdi iki küçük prensesin babası ve bir kraliçenin kralı olan Jagger, klavyenin başına döndüğü için çok heyecanlı.

Aşk kitapları yazmadığı ya da okumadığı zamanlarda ahşap işleriyle uğraşıyor, iyi viskinin tadını çıkartıyor ve yağmur çamur demeden dışarıda ızgara yapıyor.

Tüm kitaplarını www.jaggercolewrites.com adresinde bulabilirsiniz.

